

Allison
PEARSON

Cât de greu
poate fi?

CHIC

„Cel mai feminin, mai amuzant roman al anului... *Cât de greu poate fi?* e o poveste mai bună chiar decât realitatea care a inspirat-o. Fiecare rând, fiecare gând despre viața de părinte, totul e meticulos, spumos, amuzant, în ciuda adevărilor fruste ale vieții.”

The Telegraph

„*Cât de greu poate fi?* e un roman înțelept, actual și un bun *reminder* că vârsta poate fi un atu.”

The Washington Post

„Allison Pearson explorează subiectele dificile ale vieții într-un roman cu adevărat savuros – o căsnicie cu hopuri și creșterea copiilor, pericolele *social media*, adolescența cu năbădăi și gestionarea unei personalități independente – și găsește o cale de a spune toate aceste lucruri fără să-și strice povestea.”

The Weekly Standard

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Allison Pearson, *How Hard Can It Be?*

Copyright © Allison Pearson, 2017

All rights reserved

© 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PEARSON, ALLISON

Cât de greu poate fi? / Allison Pearson; trad. din lb. engleză
și note de Mihaela Buruiană. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7873-0

I. Buruiană, Mihaela (trad.) (note)

821.111

Printed in ROMANIA

Allison
PEARSON

Cât de greu
poate fi?

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Buruiană

POLIROM
2019

ALLISON PEARSON s-a născut în 1960 în orașelul Carmarthen din Țara Galilor. A absolvit Universitatea Cambridge și a lucrat la o școală din Londra și într-o firmă de publicitate înainte de a opta pentru cariera de jurnalistă, ca editorialist la *The Independent*, *The Independent on Sunday*, *The Evening Standard*, *The Daily Telegraph* și *The Daily Mail*. A fost critic de televiziune, activitate pentru care în 1993 a obținut premiul „Criticul Anului” în cadrul Premiilor Presei Britanice. De asemenea, a făcut parte din echipa de realizatori ai emisiunii BBC *Newsnight Review*. Romanul ei de debut, *Nu știi cum reușește* (2002; Polirom, 2006), intrat pe lista best-sellerurilor în Anglia și Statele Unite, s-a vândut într-un milion și jumătate de exemplare în 20 de țări.

Kate Reddy are tot ce-și dorește o femeie împlinită: casă de vis (sau pe-aproape), doi copii iubitori și un soț ca nimeni altul. Copiii au crescut și au devenit adolescenți (a se citi „niște monștri”), Richard, soțul ideal, și-a dat demisia, își pierde vremea pe velodrom, bea tot felul de sucuri sănătoase, se-mbracă din cap până-n picioare în lycra și cheltuie banii familiei pe ședințe de consiliere. Și cum Richard, în drumul lui spre înțelepciune, nu mai are salariu, Kate trebuie să se întoarcă la muncă. Companiile nu se dau în vânt după angajate la 49 de ani, așa că ea face ce-ar face orice femeie care-și ia destinul în mâini: mai scade câțiva ani din viață în CV, se duce la sală, se întâlnește regulat cu un grup motivațional și face scrisori de intenție fanteziste. Când în sfârșit eforturile ei dau roade, când pune mâna pe un job, constată că se află în fața unei situații greu de depășit: la 49 de ani, ziua la birou nu mai e parfum de roze, acasă, copiii au luat-o razna, mail-ul îi aduce pe neașteptate o veche iubire ascunsă și, una peste alta, șeful incompetent și nesigur o trimite la întâlnire de afaceri cu un mafiot rus.

**Pentru Awen și Evie,
mama și fiica mea**

„Păstrează taina celei care sunt
Să-mi fii complice, căci mă deghizez
Și, astfel, poate, obțin ce îmi propun.“

William Shakespeare,
*A douăsprezecea noapte*¹

„Nimeni nu-ți zice că o să-ți chelească vulva.“

Whoopi Goldberg

1. Toate citatele din *A douăsprezecea noapte* din acest roman sunt preluate din ediția William Shakespeare, *Opere III*, traducere de Violeta Popa și George Volceanov, Editura Tracus Arte, București, 2016.

Prolog

Numărătoare inversă până la invizibilitate:
Ziua „Z” minus șase luni și două zile

Chestia amuzantă e că niciodată nu mi-am făcut griji că o să îmbătrânesc. Tinerețea nu fusese chiar așa de blândă cu mine, încât să-mi pară rău că o pierd. Femeile care mințeau în legătură cu vârsta lor mi se păreau superficiale și nerealiste, dar nu eram nici eu lipsită de vanitate. Vedeam că dermatologii au dreptate când spun că o cremă hidratantă ieftină este la fel de bună ca elixirele acelea ale tinereții în ambalajele lor de lux, dar cumpăram tot crema mai scumpă. Să zicem că voiam să mă asigur. Eram o femeie competentă, practică, și pur și simplu voiam să arăt bine la vârsta mea, atâta tot. Care era vârsta nu conta cu adevărat. Cel puțin, asta îmi spuneam eu. Și apoi am îmbătrânit.

Uite ce-i, am studiat piețele financiare jumătate din viața mea. Asta este meseria mea. Știu care-i treaba: valoarea mea sexuală scădea și risca un colaps absolut dacă nu făceam ceva să o susțin. Kate Reddy S.A., pe vremuri mândră și deloc neatractivă, se lupta ca să reziste unei preluări ostile a farmecului ei. Ca lucrurile să fie și mai complicate, adevărul ăsta mă lovea în față zi de zi din cea mai dezordonată cameră din casă. Acțiunile fiicei mele adolescente la bursa

femeilor erau în creștere, în timp ce ale mele erau în declin. Exact așa intenționase Mama Natură și mă mândream cu fiica mea superbă, pe cuvânt, numai că uneori pierderea putea să fie dureroasă, extrem de dureroasă. Ca în dimineața aceea de la metrou când mi-am încrucișat privirile cu un tip cu păr bogat, răvășit, în stilul lui Roger Federer (există vreunul mai bun?), și jur că a existat o scânteie de ceva între noi, un sfârâit de energie, un frison de flirt chiar înainte să-mi ofere locul. Nu numărul de telefon, *locul*.

„Umilințăăăă”, cum ar spune Emily. Faptul că nici măcar nu m-a considerat demnă de interes m-a înțepat ca o palmă primită pe obraz. Din păcate, tânăra pasională care continuă să trăiască în mine, care chiar credea că Roger flirta cu ea, tot nu înțelege. Se vede pe ea, cea de pe vremuri, în oglinda din mintea ei când se uită la lume și presupune că același lucru văd și oamenii când o privesc. Speră nebunește și irațional că ar putea să i se pară atrăgătoare lui Roger (vârstă aproximativă: treizeci și unu de ani) pentru că nu-și dă seama că ea/noi avem acum o talie mai groasă, pereți vaginali mai subțiri (cine ar fi crezut?) și începem să ne gândim la florile de primăvară și la pantofi comozi cu mult mai mult entuziasm decât, să zicem, la ultima modă în materie de chiloți tanga țepoși de la Agent Provocateur. Radarul erotic al lui Roger a detectat probabil prezența chiloților mei practici, de culoarea pielii.

Știți, mi-era bine. Serios, chiar mi-era. Am trecut peste criza de la patruzeci de ani ca peste petrolul dintr-o cisternă răsturnată pe șosea. Am pierdut puțin controlul, dar am redresat mașina din derapare, exact cum te învață instructorii, și pe urmă am dus-o bine din nou. Ba chiar mai mult decât bine. Sfânta treime a vârstei mijlocii – un soț bun, o casă frumoasă, copii minunați – era a mea.

Apoi, fără a urma vreo ordine anume, soțul meu și-a pierdut slujba și s-a concentrat pe Dalai Lama din sinea lui. Nu avea să mai câștige nimic timp de

doi ani, pentru că se reorienta profesional (voia să devină consilier, o, ce bucurie!). Copiii au intrat în iureșul adolescenței exact în același timp în care bunicii lor, ca să mă exprim blând, își retrăiau copilăria. Soacra mea a cumpărat o drujbă cu un card de credit furat (nu e așa de amuzant pe cât sună). După ce și-a revenit de pe urma unui infarct, mama mea s-a dezechilibrat și și-a fracturat șoldul. Am crezut că îmi pierd mințile, dar probabil doar se ascundeau în același loc cu cheile de la mașină, ochelarii de citit și cerceul. Și cu biletele alea la concert.

În martie, împlinesc cincizeci de ani. Nu, nu să sărbătoresc cu o petrecere și, da, probabil mi-e frică să recunosc că mi-e frică sau că sunt neliniștită (nu sunt prea sigură cum mă simt, dar știu sigur că nu-mi place). Ca să fie complet sinceră, prefer să nu mă gândesc deloc la vârsta mea, dar aniversările importante, de genul celor trecute pe felicitări cu cifre uriașe, îngroșate, ca să-ți arate binevoitoare Calea spre Moarte, au felul lor de a nu trece neobservate. Se spune că astăzi cincizeciul e noul patruzeci, dar în domeniul profesional, cel puțin în al meu, cincizeci de ani pot la fel de bine să fie șaizeci, șaptezeci sau optzeci. Trebuie neapărat să întineresc, nu să îmbătrânesc. E o chestiune de supraviețuire: ca să îmi găsesc de lucru, ca să-mi păstrez poziția în lume, să rămân vandabilă și să nu depășesc data expirării. Să păstrez barca plutind și caravana pe drum. Ca să împlinesc nevoile celor care par să aibă nevoie de mine mai mult ca niciodată, trebuie să dau timpul înapoi sau măcar să-l fac pe nenorocit să stea pe loc.

Cu scopul ăsta în minte, zilele rămase până la împlinirea a jumătate de secol vor fi liniștite și complet lipsite de evenimente. Nu voi lăsa să se vadă nici un semn din panica pe care o simt. Voi aluneca spre noua vârstă cu seninătate, fără viraje bruște sau obstacole pe drum.

Ei, ăsta era planul. Apoi m-a trezit Emily.

Nebunia belfie¹-ului

SEPTEMBRIE

Luni, 1.37: Ce vis ciudat! Emily plânge, este tare supărată. Ceva legat de bestii. Un băiat vrea să vină la noi acasă din cauza unor bestii. Ea tot zice că-i pare rău, a fost o greșeală, nu a vrut să facă asta. Ciudat! În majoritatea coșmarurilor mele, personajul principal sunt eu, la ziua mea de naștere la care nici nu vreau să mă gândesc, și devin complet invizibilă și vorbesc cu oameni care nu mă văd și nu mă aud.

— Ce bestii? zic eu și, în clipa în care rostesc cuvintele cu voce tare, îmi dau seama că m-am trezit.

Emily este lângă patul meu, aplecată ca și cum s-ar ruga sau și-ar proteja o rană.

— Te rog, nu-i zice lui tati! mă roagă ea. Nu poți să-i zici, mami!

— Ce? Ce să-i zic?

Bâjbâi orbește pe noptieră și mâna mea derutată găsește ochelarii de citit, ochelarii de distanță, o cutie de cremă și trei folii cu pastile, abia pe urmă dă de telefon. Fereastra lui mică de lumină lăptoasă, metalică, mă ajută să văd că fiica mea este îmbrăcată în

1. Joc de cuvinte intraductibil bazat pe combinația dintre expresia englezească *to have bat in belfry* (a fi scrântit) și *belfie* (fotografie de tip autoportret, în care cel mai adesea vedetele își pozează fundul).

pantalonii foarte scurți și maioul roz bombon de la Victoria's Secret, pe care ca o fraieră am acceptat să i le cumpăr după una dintre certurile noastre îngrozitoare.

— Ce e, Em? Ce să nu-i zic lui tati?

Nu-i nevoie să mă uit lângă mine ca să verific dacă Richard încă doarme. Îl aud dormind. Cu fiecare an al căsniciei noastre, sforăitul soțului meu a devenit tot mai zgomotos. Ceea ce a început ca un fonfăit de purceluș acum douăzeci de ani a ajuns între timp o simfonie porcească nocturnă, completată de secțiunea de suflat. Uneori, în timpul crescendoului, sforăitul lui este așa de puternic, încât Rich se trezește singur tresărind, se întoarce pe partea cealaltă și reia simfonia de la prima măsură. Altfel, este mai greu de trezit decât un sfânt de pe un mormânt.

Richard avea același talent pentru surzenie nocturnă selectivă și când Emily era bebeluș, așa că eu trebuia să mă trezesc de două sau trei ori pe noapte ca să răspund la plânsetele ei, să-i găsesc păturica, să-i schimb scutecul, să o alin și să o liniștesc, doar pentru ca mica piesă de penitență să înceapă din nou. Sonarul matern nu vine echipat cu buton de oprire, din păcate.

— Mami! mă roagă Emily strângându-mă de încheietură.

Mă simt drogată. Sunt drogată. Am luat un anti-histaminic înainte să mă culc, pentru că de cele mai multe ori mă trezesc noaptea între două și trei, udă learcă, iar medicamentul mă ajută să dorm neîntoarsă. Pastila și-a făcut treaba prea bine, iar acum gândurile, orice gânduri, se chinuiesc să străpungă suprafața de somn dens, compact. Nici o parte din mine nu vrea să se miște. Mă simt de parcă membrele mi-ar fi ținute în pat.

— Maaaa-miiii, te rog!

Of, Doamne, sunt prea bătrână pentru așa ceva!

— Scuze, lasă-mă o clipă, iubito. Vin imediat!

Mă dau jos din pat pe picioarele țepene, care mi se împotrivesc, și mă sprijin cu o mână de umerii slabi ai fiică-mii. Cu cealaltă, îi verific fruntea. Nu

are temperatură, dar fața îi este udă de lacrimi. Așa de multe, că i-au picurat pe maiou. Îi simt umezeala, un amestec de piele caldă și tristețe, prin cămașa mea de noapte de bumbac și tresar. În întuneric, o sărut pe Em pe frunte și, în schimb, o nimeresc pe nas. Emily e mai înaltă decât mine acum. De fiecare dată când o văd, îmi ia câteva secunde să mă obișnuiesc cu adevărul ăsta incredibil. Vreau să fie mai înaltă decât mine, pentru că în lumea femeilor e bine să fii înaltă, e bine să ai picioare lungi, dar vreau și să aibă patru ani și să fie tare mică s-o pot lua în brațe și s-o protejez.

— Ești la ciclu, iubito?

Ea scutură din cap și părul îi emană mirosul balsamului meu de păr, acela scump pe care i-am atras atenția să nu-l folosească.

— Nu, am făcut o prostie maaaare. El a zis că vine aici.

Emily începe iar să plângă.

— Nu-ți face griji, iubito. E OK, zic eu îndreptându-ne pe amândouă stângace spre ușă, ghidată de fanta de lumină de pe hol. Indiferent ce e, o rezolvăm noi, promit. O să fie bine.

Și, știți, chiar credeam că o să fie bine. Ce putea să fie atât de rău în viața unei fiice adolescente, încât mama ei să nu poată rezolva?

2.11:

— Ai trimis. O poză. Cu fundul tău gol. Unui băiat. Sau mai multor băieți. Pe care nici nu-i cunoști?

Emily încuviințează amărâtă. Stă pe scaunul ei de la masa din bucătărie, cu telefonul strâns într-o mână și cu o cană cu *Simpsons* plină cu lapte cald în cealaltă, în timp ce eu beau ceai verde și mi-aș dori să fie Scotch. Sau cianură. *Gândește, Kate, GÂNDEȘTE!*

Problema este că nici măcar nu înțeleg ce nu înțeleg. Emily ar putea la fel de bine să vorbească în altă limbă. Adică, am cont de Facebook, sunt într-un grup de familie pe WhatsApp, pe care l-au făcut copiii

pentru noi, și am trimis opt tweeturi (o dată, spre rușinea mea, despre Pasha din *Dansez pentru tine*, după ce băusem niște pahare de vin), dar, în rest, rețelele sociale au trecut pe lângă mine. Până acum, ignoranța mea a fost distractivă, o glumă de familie, ceva cu care puteau să mă tachineze copiii. „Ești din epoca de piatră?“, asta era replica pe care Emily și Ben o cântau în cor cu intonație irlandeză. Învățaseră asta dintr-un serial preferat. „Ești din epoca de piatră, mami?“

Pur și simplu nu le venea să creadă când, ani de zile, m-am încăpățânat să rămân fidelă primului meu telefon mobil: un obiect mic, gri-verde, care îmi tremura în buzunar ca un șoricel. Abia dacă trimitea un SMS, nu că mi-aș fi închipuit vreodată că o să trimit așa ceva o dată pe oră, și trebuia să apeși lung pe o cifră ca să apară o literă. Trei litere alocate fiecărui număr. Dura douăzeci de minute să scriu „Bună“. Ecranul era cât o unghie și nu era nevoie să-l încarci decât o dată pe săptămână. *Telefonul Flintstone al lui mami*, așa-i ziceau copiii. Mie-mi făcea plăcere să le alimentez glumele, fiindcă, pentru o clipă, mă simțeam fără griji, ca genul ăla de părinte relaxat și destins cum știam că nu o să fiu niciodată. Cred că eram mândră că ființele astea cărora le dădusem viață, cu puțin timp în urmă atât de mici și de neajutorate, deveniseră atât de pricepute, încât erau de invidiat, atât de experte în limba asta nouă, care pentru mine era chineză. Probabil m-am gândit că era un mod inofensiv prin care Emily și Ben se puteau simți superiori mamei lor obsedate (oarecum) de control, care rămânea șefa când venea vorba de lucruri importante, ca siguranța și decența, corect?

Greșit! Dom'le, nici că puteam să mă înșel mai tare. În jumătatea aceea de oră de când stăteam la masa din bucătărie, Emily, printre sughițuri de șoc, a reușit să-mi spună că trimisese o poză cu fundul ei gol prietenei ei Lizzy Knowles pe Snapchat, pentru că Lizzy îi zisese lui Em că fetele din grupul lor o să-și compare urmele de bronz după vacanța de vară.

— Ce-i ăla Snapchat?

— Mami, e o poză care dispare după, gen, zece secunde.

— Super, a dispărut! Atunci care-i problema?

— Lizzy a făcut un screenshot după Snapchat și a zis că voia să-l pună în chatul de grup de pe Facebook, dar din greșeală l-a pus pe peretele ei, și acum e acolo, gen, permaneeent.

Pronunță cuvântul „permaneeent” astfel încât să rimeze cu preferatul ei, „indifereeeent”, pe care în ultima vreme îl prescurtează în nesuferitul „indif”.

— Permaneeent, zice Emily iar.

La gândul acestei imortalități nedorite, gura i se strâmbă într-un „O” plin de suferință, un balon spart de durere.

Mie îmi ia câteva momente să traduc ce mi-a spus în limbajul obișnuit. Poate mă înșel (așa sper), dar cred că asta înseamnă că fiica mea dragă a făcut o poză cu fundul ei gol. Prin magia rețelelor sociale și răutatea altei fete, imaginea asta a fost acum răspândită – dacă ăsta e cuvântul potrivit și tare mă tem că e – în toată școala, de toată strada, în întreg universul. De fapt, mai puțin spre tatăl ei, care-i la etaj și sforăie pentru Anglia.

— Lumea crede că e tare amuzant, spune Emily, pentru că spatele meu încă e puțin ars din Grecia și e, gen, super roșu, iar fundul e super alb, așa că arăt ca un steag. Lizzy spune că a încercat să șteargă poza, dar o grămadă de oameni au trimis-o deja mai departe.

— Stai așa, iubito! Când s-a întâmplat asta?

— Era gen șapte jumate, dar eu n-am văzut cu secolele. Mi-ai zis să las telefonul la masă, mai știi? Numele meu era trecut în partea de sus a screenshotului, așa că toată lumea știe că e vorba despre mine. Lizzy zice că a încercat să îl șteargă, dar a ajuns viral. Și Lizzy cică: „Em, mi s-a părut amuzant. Îmi pare atât de rău!”. Și nu vreau să par supărată, pentru că toată lumea crede că e superdistractiv.

Numai că acum sunt o grămadă de oameni care știu Facebookul meu și-mi trimit mesaje dubioase.

Toate astea îi năvălesc pe gură într-un torent de suspine.

Mă ridic și mă duc să-i aduc lui Em o rolă de prosoape de hârtie, să-și sufle nasul, fiindcă am renunțat să mai cumpăr șervețele din cauza reducerilor recente ale bugetului familiei. Vântul rece al austerității care suflă în toată țara și, în special, în casa noastră înseamnă că am tăiat de pe lista de cumpărături cutiile pastelate și elegante de hârtie fină cu aloe vera. Blestem în gând decizia lui Richard de a-și folosi disponibilizarea de la firma de arhitectură ca pe „o oportunitate de a lua cursuri într-un domeniu mai semnificativ” sau mai degrabă ca pe „ceva neplătit și egoist”, dacă e să fiu dură, ceea ce, îmi pare rău, dar chiar sunt în clipa asta, pentru că nu am șervețele să-i usuc lacrimile fiicei mele. Abia când nu reușesc să rup drept hârtia pe marginea dințată observ că mâna îmi tremură și chiar destul de rău. Îmi unesc mâna dreaptă, care-mi tremură, cu mâna stângă și îmi încrucișez degetele într-un gest pe care nu l-am mai făcut de ani de zile. „Asta este biserica. Asta este turla. Dacă te uiți înăuntru, vezi toată turma.” Em mă pune să-i zic poezioara asta la nesfârșit pentru că îi plăcea să vadă degetele mișcându-se în biserică.

— Înc-o dată, mami! Mai fă o dată!

Cât avea atunci? Trei? Patru ani? Mi se pare atât de aproape și, totuși, imposibil de departe. Puiul meu! Încă încerc să mă orientez în țara asta nouă, ciudată, în care m-a adus copilul, dar sentimentele nu-mi dau pace. Neputința de a crede, dezgust, o urmă de frică.

— Să trimiți pe telefon o poză cu fundul tău? Of, Emily, cum naiba ai putut să fii așa de proastă?

(Asta-i frica mea luând amploare și transformându-se în furie.)

Ea își suflă nasul în prosopul de bucătărie, moto-tolește hârtia și mi-o dă înapoi.

— E un *belfie*, mami.

— Ce Dumnezeu mai e și *belfie* ăsta?

— E un *selfie* cu fundul tău, explică Emily.

Vorbește de parcă asta ar fi o parte normală a vieții, ca o felie de pâine sau o bucată de săpun.

— Știi, un *BELFIE*.

Rostește mai tare de data asta, ca un englez în străinătate care ridică vocea ca străinul prost să priceapă.

Ah, era *belfie*, nu *bestii*. În visul meu, am crezut că a spus *bestii*. Despre *selfie* știu. Odată, când telefonul meu a sărit pe modul de *selfie* și m-am trezit holbându-mă la propria-mi față, m-am dat înapoi speriată. Era nefiresc. I-am înțeles pe cei din tribul ăla care refuzau să fie fotografiați de teamă că aparatul foto avea să le fure sufletele. Știu că fetele ca Em își fac *selfie* tot timpul. Dar un *belfie*?

— Rihanna își face. Kim Kardashian. Toată lumea își face, zice Emily sec și în voce i se strecoară o notă familiară de atitudine ursuză.

Ăsta este răspunsul tipic al fiicei mele în ultima vreme. Intră într-un club cu acte false? „Nu fi așa șocată, mami, toată lumea face asta.” Doarme acasă la o „prietenă foarte bună” pe care nu o cunosc, ai cărei părinți par ciudat de nepreocupați de ce face copilul lor noaptea? Un comportament absolut normal, se pare. Indiferent la ce reacționez așa de exagerat, trebuie să mă relaxez pentru că, de fapt, *toată lumea face asta*. Sunt eu așa de tare pe lângă ce se întâmplă pe lumea asta, încât să trimiți poze cu fundul gol a devenit ceva acceptabil din punct de vedere social?

— Emily, termină odată cu SMS-urile! Dă-mi telefonul! Ai destule necazuri și așa!

Îi smulg amărâtul ăla de telefon din mâini și ea se întinde peste masă să-l ia înapoi, dar nu înainte să văd un mesaj de la cineva numit Tyler: „A-i un fund super sexy mi se scoală lol!!!”. 🍷

Ferească Sfântu', prostul satului vorbește murdar cu fiică-mea. Și „a-i” în loc de „ai”? Băiatul nu e numai libidinos, ci și analfabet. Profesoara de gramatică din mine își încleștează mâna pe perlele de la gât și se

cutremură. *Termină, Kate! Ce fel de strategie deformată de evitare mai e și asta? Un bădăran cu bale la gură îi trimite mesaje pornografice fiicei tale de șaisprezece ani și tu îți faci griji că nu a scris corect?*

— Uite ce-i, iubito, cred că ar fi mai bine s-o sun pe mama lui Lizzy să vorbim despre ce –

— Nuuuuuuuu!

Urletul lui Emily este așa de ascuțit, că Lenny sare din coșul lui și începe să latre ca să alunge pe posibilul ei atacator.

— Nu poți! se smiorcăie ea. Lizzy e cea mai bună prietenă a mea. Nu poți să-i faci necazuri.

Mă uit la fața ei umflată, cu buza de jos roșie și rănită de la cât și-a mușcat-o. Chiar crede că Lizzy e cea mai bună prietenă a ei? Mai degrabă o mică vrăjitoare manipuloare. Nu mai am încredere în Lizzy Knowles de când a anunțat-o pe Emily că are voie să ia două prietene la concertul lui Justin Bieber de la O2 de ziua ei. Emily a fost așa de încântată! Apoi Lizzie i-a dat vestea că ea era prima rezervă. I-am cumpărat eu bilet lui Em la concert, o cheltuială catastrofală, ca s-o protejez de hemoragia aia lentă a excluderii, de scurgerea internă a încrederii în sine, pe care numai fetele le-o pot provoca fetelor. Băieții sunt așa amatori când vine vorba să-i facă cuiva în ciudă.

Toate astea le gândesc, dar nu le spun cu voce tare. Nu mă pot aștepta ca fiica mea să facă față și umilinței publice, și trădării personale în aceeași noapte.

— Lenny, treci înapoi în coș! Bun băiat! Încă nu e ora de trezit. Culcat! Așa, bravo, băiatu'! Bravo!

Liniștesc câinele, chestie care mi se pare mai ușoară decât să-mi liniștesc fata, iar Emily vine și se întinde lângă el, îngropându-și capul în ceafa lui. Fără să-și dea seama ce face, stă cu fundul în sus. Pantalonii scurți, roz, de la Victoria's Secret nu o acoperă mai mult decât o pereche de tanga și eu primesc efectul dublu de lună plină al ambelor fese. E același posterior mic și obraznic care, Doamne ajută-ne, este acum

păstrat pentru posteritate într-un miliard de pixeli. O fi având Emily trup de femeie tânără, dar are și naivitatea copilului care a fost până nu demult. Și încă este, în multe privințe. Așa că iată-ne pe amândouă, eu și Emily, în siguranță în bucătăria noastră, încălzite de o sobă de fontă Aga, veche și instabilă, ghemuite lângă câinele nostru drag, în timp ce afară, dincolo de zidurile casei, s-au dezlănțuit niște forțe pe care nu le putem controla. Cum să o apăr de lucruri pe care nu le văd sau nu le aud? Spuneți-mi voi! Lenny e încântat că cele două fete din viața lui sunt treze la ora asta târzie. Întoarce capul și începe să lingă urechea lui Em cu limba lui lungă, surprinzător de roz.

Cățelușul, achiziție strict interzisă de Richard, este al treilea copil al meu, și el strict interzis de Richard. (Între cele două, recunosc, există o oarecare legătură.) Am adus acasă ghemotocul ăsta de piciorușe moi și ochi mari, căprui, imediat după ce ne-am mutat în casa asta antică și dărăpănată. Puțină incontinență nu avea cum să strice, m-am gândit eu. Covoarele pe care le-am moștenit de la foștii proprietari erau îmbâcsite și scoteau nori de praf ca niște semnale de fum când traversai o cameră. Trebuiau înlocuite, dar numai după bucătărie, baie și toate celelalte care aveau nevoie să fie înlocuite mai întâi. Știam că Rich avea să fie supărat din motivele de mai sus, dar nu mi-a păsat. Mutatul ne afectase pe toți și Ben mă ruga de atâta timp să-i iau un cățeluș: în fiecare an, îmi dădea felicitări de ziua mea în care apăreau potăi adorabile cu ochi rugători. Iar acum, că era suficient de mare ca să nu mai vrea să-l îmbrățișeze mama lui, m-am gândit că Ben ar alinta cățelușul și eu aș alinta cățelușul și, cumva, pe undeva, pe la mijloc, ar fi ca și cum mi-aș alinta fiul.

Strategia a fost cam pufoasă și abia ieșită din fașă, cam ca noul membru al familiei, dar a funcționat de minune. Oricare ar fi opusul unui sac de box, ăsta e rolul lui Lenny în familie. Absoarbe toate grijile copiilor. Pentru un adolescent, care zi de zi se confruntă

cu cât de neîubit și hidos e, darul pe care i-l oferă un câine este adorare absolută și necomplicată. Și îl iubesc pe Lenny, chiar îl iubesc cu un devotament așa de tandru că mi-e și rușine să recunosc. Probabil umple un gol în viața mea la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Lizzy a spus că a fost un accident, spune Em întinzându-mi o mână ca să o ridic. *Belfie*-ul trebuia să fie numai pentru fetele din grup, dar ea l-a postat gen din greșeală unde toți prietenii ei pot să-l vadă. L-a dat jos imediat ce și-a dat seama, dar a fost prea târziu, pentru că o grămadă de oameni îl salvaseră deja și îl postaseră la rândul lor.

— Și băiatul ăla care ai zis că vine aici? Ă, Tyler?

Închid și redeschid repede ochii ca să alung imaginea textului libidinos al băiatului.

— L-a văzut pe Facebook. Lizzy mi-a tăguit fundu #fundsteag și acum toți de pe Facebook pot să-l vadă și știu că e, gen, al meu, așa că toată lumea crede că sunt una din fetele alea care se dezbracă pentru nimic.

— Ba nu, iubirea mea.

O strâng pe Em în brațe. Își lasă capul pe umărul meu și stăm în picioare în mijlocul bucătăriei, pe jumătate îmbrățișate, pe jumătate dansând lent.

— O să se vorbească despre asta o zi sau două, după care lumea o să uite, o să vezi.

Vreau să cred asta, serios. Dar e ca o boală molipsitoare, nu-i așa? Imunologii s-ar distra de minune cercetând răspândirea virală a fotografiilor compromițătoare pe rețelele sociale. Aș îndrăzni să afirm că gripa spaniolă și Ebola la un loc nu ar putea să atingă viteza cu care se răspândește prin spațiul cibernetic umilirea fotografică.

Prin virusul care este pornografia de pe internet, într-o fracțiune de secundă, dosul gol al fetei mele ajunsese din satul nostru plin de navetiști, aflat la șaptezeci și cinci de kilometri de Londra, tocmai până la Elephant and Castle¹, unde Tyler, care este ceea

1. Cartier și nod rutier important din sudul Londrei.

ce poliția numește „un tovarăș cunoscut al fratelui prietenului vărului lui Lizzy“, a putut să îl vadă. Toate astea din cauză că, după cum spune Em, draga de Lizzy avea setat ca toate postările ei să poată fi văzute de „prietenii prietenilor“ ei. Minunat! De ce să nu trimită atunci direct la aripa pedofilă a închisorii Wormwood Scrubs?

4.19: În sfârșit, Emily a adormit. Afară e întuneric și frig, primii fiori ai începutului de toamnă. Încă mă obișnuiesc cu nopțile la sat, atât de diferite de cele de la oraș, unde nu se întunecă niciodată de tot. Nu ca pielea asta de animal neagră și blănoasă, aruncată peste toate. Foarte aproape, undeva spre fundul grădinii, se aude țipătul unui animal care omoară sau este omorât. Când ne-am mutat aici, am crezut că zgomotele astea erau scoase de un om în suferință și am vrut să sun la poliție. Acum presupun doar că este vulpea aia din nou.

I-am promis lui Em c-o să stau lângă patul ei în caz că Tyler sau alt prădător de *belfie* ar încerca să treacă pe acolo. De asta stau acum aici, în scăunelul ei tapițat cu ursuleți, străduindu-mă să-mi îndes propriul fund pestriț, de patruzeci și ceva de ani, între brațele lui înguste, zgâriate, de lemn. Mă gândesc la toate dățile când am stat de veghe pe scaunul ăsta. Rugându-mă să adoarmă (cam în fiecare noapte între 1998 și 2000). Rugându-mă să se trezească (suspiciune de contuzie după ce a căzut dintr-un castel gonflabil, în 2004). Iar acum, gândindu-mă la fundul ei, cel pe care l-am înfășat în Pampers cu mâini de expertă și care acum se scutură pe tot webul de capul lui, stârnind neîndoielnic poftele unor hoarde întregi de Tyleri devianți. *Îh!*

Mi-e rușine că fiica mea nu are deloc simțul pudorii. A cui e vina? A mamei ei, bineînțeles. Mama mea, bunica Jean a lui Emily, mi-a insuflat o spaimă aproape victoriană față de goliciune, care provenea din propria ei educație baptistă strictă. Familia noastră era singura

de pe plajă care se schimba în costum de baie într-un fel de burka din prosoape, cu un șnur la gât pe care mama îl făcuse din șnurul de la draperie. Și în ziua de azi abia îndrăznesc să arunc o privire spre fundul meu, cu atât mai puțin să-l ofer privirii publicului. Cum Dumnezeu a ajuns familia asta, în numai două generații, de la pudoare la pornografie?

Am nevoie disperată să stau de vorbă cu cineva, dar cu cine? Nu pot să-i zic lui Richard, pentru că gândul că prințesa lui este pângărită l-ar omorî. Răsfoiesc în minte agenda de prieteni, oprindu-mă la anumite nume, încercând să cântăresc cine ar judeca aspru, cine ar fi excesiv de compătimitor și apoi ar împrăstia bârfa oricum, bineînțeles, în spiritul unei îngrijorări profunde. („Săraca Kate, nici n-o să-ți vină să crezi ce a făcut fata ei!”) Nu e ca atunci când râdeam cu alte mame de ceva stânjenitor ce-a făcut Emily în copilărie, de exemplu, când a spart nimbul Arabellei în sceneta nașterii lui Isus, pentru că era supărată că primise rolul soției hangului. (Un rol șters, fără replici și găтели. Am înțeles-o perfect.) Nu pot să o expun pe Em cucerniciei prefăcute a mafiei formate din mame superioare. Așa că în cine Dumnezeu aş putea să am încredere cu povestea asta atât de neplăcută și supra-realistă încât mi se face rău? Deschid contul de e-mail, găsesc un nume care îmi inspiră „neputința de a fi șocat” și încep să tastez.

From: Kate Reddy
To: Candy Stratton
Subject: Ajutor!

Bună, draga mea, mai ești trează? Nu-mi aduc aminte care e diferența de fus orar. Noi am avut o noapte de pomină aici. Emily a fost ademenită de o „prietenă” să posteze o poză cu posteriorul ei gol pe Snapchat, iar acum poza a făcut turul întregului internet. Asta se numește „belfie”, care pe mine, fiind destul de bătrână, mă face să mă gândesc că ar fi o prescurtare de la Harry Belafonte. Mi-e teamă că perverșii ăia cu răsufierea întretăiată o

să facă coadă la ușa noastră. Serios, mă simt ca din Jurasic când vorbește cu mine. Nu înțeleg nimic din chestiile alea tehnice, dar îmi dau seama că e de rău. Îmi vine s-o ucid pe proasta asta mică și vreau așa de tare s-o protejez!

Parcă distracția asta cu parentingul trebuia să devină mai ușoară, nu? Ce fac acum? Nu o mai las pe rețelele sociale? O trimit la mănăstire?

A ta, într-un morman de suspine,

K x

În minte îmi apare o imagine Technicolor cu Candy la Edwin Morgan Forster, compania internațională de investiții unde am lucrat amândouă, acum vreo opt sau nouă ani. Purta o rochie roșie atât de strâmtă, că puteai să vezi *sashimi*-ul pe care-l mâncase la prânz alunecându-i în jos pe esofag. „Ce te uiți, puștiule?“, îi zâmbea zeflemitor oricărui coleg suficient de nesăbuit, cât să comenteze despre silueta eu à la Jessica Rabbit. Candace Marlene Stratton: un produs mândru și spurcat la gură al New Jersey-ului, magiciană a internetului și prietena mea de suflet într-un birou în care sexismul era aerul pe care îl respiram. Zilele trecute citeam în ziar despre un caz de discriminare, o contabilă junioară care se plângea că șeful ei nu fusese suficient de respectuos în limbaj. M-am gândit: serios? Habar n-ai tu, dulceață! La EMF, dacă o femeie doar ridică vocea, traderii îi strigau dintr-un capăt într-altul al ringului de tranzacționare: „Ești pe stop, iubita?“.

Nimic nu era tabu, nici măcar menstruația. Bărbații adoră să necăjească femeile din personal în legătură cu perioada aia a lunii. Dacă ne-am fi plâns, nu am fi făcut decât să confirmăm punctul de vedere al celor care râdeau de noi: că nu putem să facem față, așa că nici nu ne-am obosit. Candy, care trăia cu *coca* pe vremea aia – și din aia pe care o bei la doză, și din aia pe care o tragi pe nas – a stat la nici cinci metri de mine timp de trei ani, cu toate astea, abia dacă am vorbit vreodată. Dacă două femei stăteau de vorbă

în birou, asta era „bârfă“. Dacă doi bărbați făceau exact același lucru, asta era „informare“. Știam regulile. Dar eu și Candy ne trimiteam tot timpul e-mailuri, împărtășindu-ne gândurile, răcorindu-ne și glumind: membre ale Rezistenței într-o țară a bărbaților.

N-am crezut niciodată că o să-mi amintesc de vremea aceea cu afecțiune, cu atât mai puțin cu dor, numai că acum, deodată, mă gândesc cât de interesant era. Mi-a testat limitele așa cum cicălirea copiilor să-și facă temele, gătitul de nouă mese pe săptămână și aducerea unui bărbat care să repare țevile – țesătura obositoare a vieții – nu o fac niciodată. Poți să ai succes ca mamă? Oamenii observă numai când nu te descurci.

Pe vremea aceea, aveam obiective de atins și știam că sunt bună, foarte bună în munca mea. Camaraderie sub presiune: nu-ți dai seama cât este de plăcută decât când n-o mai ai. Iar Candy m-a apărat întotdeauna. La scurt timp după ce l-a născut pe Seymour, s-a întors în State ca să fie aproape de mama ei, care tânjea să aibă grijă de primul ei nepot. Asta a ajutat-o pe Candy să-și lanseze o afacere cu jucării sexuale pentru clientela cu putere mare de cumpărare. *Orgazma: pentru femeia prea ocupată să înceapă treaba ca să termine* (sau poate invers). De când am plecat amândouă de la EMF, am văzut-o pe Candy o singură dată, deși, călită în focul obstacolelor, legătura dintre noi este rezistentă. Tare aș vrea să fie aici acum! Nu sunt sigură că pot să mă descurc singură de data asta.

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Help!

Hei, Morman de Suspine, salutări de la Serviciul de consiliere din Westchester, disponibil non-stop. Calmează-te, gata! Ce a făcut Emily este comportament absolut normal de adolescent. Gândește-te că este echivalentul din secolul 21 al scrisorilor de dragoste legate cu fundă roșie dintr-un sertar parfumat cu lenjerie intimă... numai că acum e vorba de lenjeria ei intimă.

Zi mersi că e numai o poză cu fundul ei. O fată din clasa lui Seymour a trimis o poză cu tufișul ei pentru că băiatul care era căpitanul echipei de fotbal a vrut să-l vadă. Copiii ăștia NU au nici un simț al pudorii. Cred că, dacă stau pe telefon sau computer în casa lor, sunt în siguranță. Emily nu-și dă seama că merge în fundul gol pe autostrada virtuală, părând că stă cu un deget ridicat ca să oprească o ocazie. E treaba ta să-i arăți asta. Cu forța, dacă e nevoie. Îți sugerez să angajezi un tip prietenos priceput la calculatoare ca să vadă cât poate să distrugă din urmele on-line. Poți să trimiți și la Facebook o cerere să șteargă chestiile obscene, sunt sigură. Și restricționează-i privilegiile: fără acces la internet timp de câteva săptămâni până își învață lecția.

Ar trebui să te bagi la somn acum, draga mea, probabil e îngrozitor de târziu acolo, nu?

Sunt mereu aici pentru tine.

XXO C

5.35: E așa de târziu acum, că e devreme. Hotărâsc să scot vasele din mașina de spălat în loc să mă întorc în pat pentru încă o oră zadarnică în care să stau cu ochii în avan. Perimenopauza asta își face de cap cu somnul meu. N-o să vă vină să credeți, dar când doctorița mi-a menționat cuvântul ăsta acum câteva luni, primul lucru care mi-a venit în minte a fost o formație din anii '60, cu părul ca al Beatles-ilor: *Perry and the Menopauses*. Dubi-dubi-du! Perry era zâmbăreț, neamenințător, și aproape sigur purta un pulover tricotat cu motive de Crăciun. Știu, știu, dar nu mai auzisem de așa ceva și am fost ușurată că, în sfârșit, aveam un nume pentru starea care îmi fragmenta nopțile și apoi mă arunca într-un puț de oboseală imediat după prânz. (Mă întrebasesem vag dacă am cumva vreo boală fatală și trecusem deja la scene emoționante pe marginea mormântului, unde amândoi copiii mei plângeau și regretau că nu m-au apreciat mai mult cât am fost în viață.) Dacă ai un nume pentru chestia care te sperie, poți încerca să

te împrietenești cu ea, nu? Așa că eu și Perry aveam să fim prieteni.

— Nu-mi permit să trag un pui de somn după-amiaza, i-am explicat doctoriței. Aș vrea doar să mă simt ca înainte.

— Nu este ceva neobișnuit, a zis ea tastând repede notițe pe ecranul computerului. Sunt simptome clasice pentru vârsta dumneavoastră.

Am fost ușurată că aveam simptome clasice; statistice îmi dădeau senzația de siguranță. Existau mii, nu, milioane de femei care simțeau, la fel ca mine, că sunt legate de un animal muribund. Tot ce voiam era să redevenim noi, cele dinainte, și, dacă așteptam răbdătoare, aveam să ne recăpătăm vechiul sine. Între timp, puteam să facem liste ca să combatem încă unul dintre simptomele minunate ale lui Perry: uitarea.

Ce a zis Candy în e-mail? Să găsesc un tip priceput la calculatoare care să găsească belfie-ul lui Emily și să-l șteargă? „Comportament absolut normal pentru un adolescent.“ Poate că nu e chiar așa de rău, până la urmă. Mă așez pe un fotoliu de lângă soba noastră veche, cel pe care l-am cumpărat de pe eBay cu numai 95£ (un chilipir, nu are nevoie decât de arcuri noi, picioare noi și tapițerie nouă) și încep să fac o listă cu lucrurile pe care nu trebuie să le uit. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că un câine care habar nu are cât de mare este mi-a sărit în poală, lovindu-mă în braț cu coada, și și-a pus capul pe umărul meu.

7.01: În clipa în care mă trezesc, îmi verific telefonul. Două apeluri nepreluate de la Julie. Soră-mii îi place să mă țină la curent cu ultimele aventuri ale mamei noastre doar ca să sublinieze faptul că, fiindcă locuiește la trei străzi distanță, în orașelul nostru natal din nord, ea trebuie să aibă grijă de mama, care până acum a refuzat să adopte un comportament „potrivit pentru vârsta ei“. În fiecare miercuri dimineată, mama pregătește toate legumele pentru cantina socială, unde unii dintre beneficiari, pe care ea îi numește „bătrâni“,

sunt cu cincisprezece ani mai tineri decât ea. Asta mă face să mă simt și mândră (ia uite la ea, ce spirit are!), și exasperată (mai termină odată cu independența asta afurisită!). Când o să accepte mama mea că și ea este bătrână?

De când am hotărât să „evadez“, cum zice sora mea, adică am luat decizia dificilă de a ne muta cu familia înapoi în sud, ca să fiu aproape de Londra, unde e cel mai probabil să-mi găsesc o slujbă bine plătită, Julie a devenit unul dintre marii martiri englezi, emanând un aer nociv de rug și evlavie prefăcută. Nu ratează nici o ocazie să-mi atragă atenția că eu nu mă achit de îndatoririle mele. Chiar dacă atunci când vorbesc cu mama, aproape zilnic, îmi spune că nu a văzut-o pe sora mea mai mică de câteva zile. Mi se pare îngrozitor că Julie nu se duce pe la ea să vadă ce face, având în vedere că locuiește așa de aproape, dar nu pot să-i spun asta pentru că, în distribuția piesei din familia noastră, eu sunt Fiica cea rea care și-a pus palma în fund și a plecat, iar Julie este Fiica cea bună, neapreciată, care a rămas acasă. Eu mă străduiesc să schimb scenariul. I-am cumpărat mamei un computer de ziua ei și i-am spus că e de la amândouă, de la mine și de la Julie. Dar sora mea dublu-divorțată, pupătoare de sticle de votcă, are doar câteva ocazii să-și exercite puterea în viața ei grea și lipsită de ajutor, iar să mă facă pe mine vinovată este una dintre ele. Înțeleg asta. Rațional, înțeleg și încerc să fiu îngăduitoare, dar când vreodată s-a desfăcut nodul rivalității dintre surori prin puterea rațiunii? Ar trebui s-o sun pe Julie și o să fac și asta, dar înainte trebuie să rezolv situația lui Emily. Întâi Emily, apoi mama, apoi să mă pregătesc pentru interviul pentru job de după-amiază. Oricum, nu am nevoie de ajutorul lui Julie ca să mă simt vinovată că nu mi-am pus prioritățile în ordinea corectă. Trăiesc cu vina în suflet zi de zi.

7.11: La micul dejun, îi spun lui Richard că Emily doarme mai mult pentru că a avut o noapte proastă.

Asta are meritul de a fi o minciună absolut adevărată. Clar a fost o noapte proastă, din seria celor mai proaste nopți avute vreodată. Complet epuizată, îmi fac treburile de dimineață ca un android ruginit, de la fier vechi. Până și să mă aplec ca să ridic bolul cu apă al lui Lenny este un efort atât de mare, încât scot sunete încurajatoare ca să reușesc să îmi îndrept spatele. („Hai, oof, hai că poți!“) Tocmai fac *porridge* când Ben coboară din culcușul lui arătând ca o fiară sălbatică, priponit de trei tipuri de dispozitive electronice. Când a împlinit paisprezece ani, băiatul meu frumos și-a cocârjat umerii peste noapte și și-a pierdut capacitatea de a vorbi, comunicându-și nevoile numai prin mormăieli ocazionale și replici răutăcioase. În dimineața asta totuși pare ciudat de animat, ba chiar vorbăreț.

— Mami, ghici ce! Am văzut o poză cu Emily pe Facebook. Să mori de râs!

— Ben!

— Serios, faza e că a primit mii de *like-uri* la poza aia...

— BENJAMIN!

— He, he, tinere! zice Richard ridicându-și scurt privirea din iaurtul cu tapioca sau ce o mai fi mâncând el zilele astea, mă bucur să te mai aud zicând și ceva pozitiv despre sora ta. Nu-i așa, Kate?

I-am aruncat lui Ben cea mai reușită privire a mea de Meduza sau Raza morții și i-am spus pe mușete „Dacă-i zici lui tati, te-am omorât“.

Richard nu observă semnalele astea frenetice dintre mamă și fiu pentru că este absorbit de un articol de pe un website despre ciclism. Văd titlul peste umărul lui: „15 gadgeturi de care nu știai că ai nevoie“.

Numărul de gadgeturi de care cicliștii nu știu că au nevoie este foarte mare, după cum poate dovedi micul nostru spălător. În ultima vreme, să ajung la mașina de spălat rufe este ca și cum aș concura la o sută de metri garduri, pentru că echipamentul de bicicletă al lui Rich ocupă fiecare centimetru pătrat de pe podea. Are câteva feluri de căști de protecție:

una la care poate să asculte muzică, una cu un lămpaş de miner prins în faţă, chiar şi o cască cu propriul semnalizator. De suportul de uscat rufe atârnă două încuietori grele de metal, care arată mai degrabă ca nişte instrumente de tortură ale unui nobil din dinastia Tudorilor decât a ceva folosit pentru a lega bicicleta de un grilaj. Când am intrat acolo ieri, ca să iau rufe din uscător, am găsit ultima achiziţie a lui Rich: un obiect îngrijorător de falic, încă în cutie, care avea pretenţia că este un „dozator automat de lubrifiant“. O fi pentru bicicletă sau pentru fundul bătătorit al soţului meu, care şi-a pierdut perna de grăsime de când a devenit capră sălbatică? În mod sigur nu e pentru viaţa noastră sexuală.

— O să ajung târziu în seara asta. Mă duc cu Andy la Outer Mongolia.

Cel puţin asta cred eu că a spus.

— E OK?

Asta este o afirmaţie, nu o întrebare. Richard nu-şi ridică privirea din laptop, nici măcar când pun un castron cu *porridge* în faţa lui.

— Dragă, ştii că nu mănânc gluten, mormăie el.

— Credeam că ovăzul merge. Eliberare înceată, index glicemic scăzut, nu?

Nu răspunde.

La fel şi Ben, care văd că derulează întruna pe Facebook, zâmbind afectat şi în comuniune cu lumea aceea invizibilă în care îşi petrece o parte aşa de mare din timp. Probabil urmăreşte aventurile globale ale fundului surorii lui. Cu o durere în inimă, mă gândesc la Emily, care doarme la etaj. I-am spus că totul o să i se pară mai uşor dimineaţă, iar acum este dimineaţă şi trebuie să mă gândesc cum să o fac să se simtă mai bine. Mai întâi, trebuie să-l scot pe tatăl ei din casă.

La uşa din spate, Richard începe să-şi pună pe el echipamentul de bicicletă, un proces plin de fermoare, butoane şi clape. Închipuiţi-vă, dacă vreţi, un cavaler care se pregăteşte pentru Bătălia de la Azincourt cu

o bicicletă din fibră de carbon de 2.300£ în rolul calului. Acum trei ani, când soțul meu s-a apucat de ciclism, am fost într-un totu de acord. Mișcare, aer curat, orice numai să fiu lăsată în pace pe eBay, ca să cumpăr „mai multe gunoaie de care nu avem nevoie, pe care să le îngheșuim în dărăpănătura asta“, cum zice Richard. Sau „chilipiruri incredibile care își vor găsi locul în casa noastră veche și magică“, varianta pe care o prefer eu.

Asta era înainte să devină clar că Rich nu mergea cu bicicleta numai de plăcere. Serios, plăcerea nici nu intra la socoteală. În fața ochilor mei nebănuitori, s-a metamorfozat într-unul dintre bărbații aceia de vârstă mijlocie, îmbrăcați în lycra, care petrec cel puțin zece ore pe șa în fiecare săptămână, despre care citești în secțiunea „Lifestyle“ a ziarelor. Cu noul lui regim, Rich a dat jos rapid douăsprezece kilograme. Mi-a fost greu să fiu încântată de asta, pentru că propria mea greutate în plus se agăța de mine cu tot mai mare tenacitate an de an. Spre deosebire de aripile de la bicicleta lui Richard, aripioarele de pe coapsele mele nu erau ușor de dat jos (ce bine ar fi dacă am putea demonta carnea în plus ca pe piesele de bicicletă!). Până spre patruzeci de ani, jur că nu era nevoie decât să mănânc numai brânză de vacă și biscuiți de seară timp de patru zile și puteam să-mi simt coastele din nou. Șmecheria asta nu mai funcționează acum.

Rich nu a fost niciodată gras, ci pufos, în genul acela șifonat, à la Jeff Bridges, și ceva din amploarea moale a corpului lui se potrivea cu firea lui blândă. Arăta așa cum era: un bărbat plăcut și generos. Străinul ăsta costeliv pe care îl studiază în oglindă cu mare interes are un corp bine întins, tonifiat, și o față foarte ridată (amândoi am ajuns la vârsta aceea când, dacă ești prea slab, arăți sfrijit, nu tânăr). Noul Richard atrage o mulțime de comentarii admirative de la prietenii noștri și știu că ar trebui să mi se pară atrăgător, dar orice gânduri pătimase îmi sunt dezumflate imediat

de echipamentul de ciclism. Când poartă costumul ăla elastic de la gât până la genunchi, Rich seamănă cu prezervativ uriaș de culoare turcoaz. Oribil de vizibile, penisul și testiculele lui atârnă ca niște fructe grele pe o creangă.

Vechiul Richard și-ar fi dat seama de cât de ridicol arată și ar fi râs și el. Richard cel nou nu prea zâmbește sau poate nu-i dau eu destule motive să zâmbească. E morocănos tot timpul din cauza casei, „groapa ta de bani“, cum îi zice el, neratând nici o ocazie să se lege de constructorul foarte amabil care mă ajută cu pricepere să păcălesc amărâtul ăsta de loc și să-l readuc la viață.

În timp ce își prinde casca, zice:

— Kate, poți să-l pui pe Piotr să se uite la robinetul din baie? Cred că șaiba pe care a folosit-o a fost încă o vechitură poloneză rămasă după război.

Acum înțelegeți ce zic? Altă lovitură la adresa bietului Piotr. I-aș răspunde cu ceva sarcastic, de exemplu, că mă mir c-a băgat de seamă ceva legat de casa noastră când mintea lui e preocupată cu lucruri mult mai înalte, dar brusc mă simt foarte prost că nu i-am povestit despre Emily și *belfie*. Așa că, în loc să ripostez, mă duc la el și îi dau o îmbrățișare vinovată de la revedere, ocazie cu care cămașa mea de noapte se agață într-o clapetă cu scai de la buzunarul lui. Urmează câteva secunde stânjenitoare în care rămânem lipiți unul de altul. Mai aproape de atât nu prea am fost în ultima vreme. Poate ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat azi-noapte? Tentația de a-i mărturisi tot, de a împărți povara cu el, este aproape copleșitoare, dar i-am promis lui Emily că n-o să-i spun lui tati, așa că nu-i spun.

7.54: Cu Richard și Ben plecați de acasă, urc la Emily să văd ce face și să-i duc o cană de ceai pu-ehr, în care am pus o linguriță de zahăr. De când a început regimul de slăbit pe bază de sucuri, nu vrea să pună zahăr în gură, dar ceaiul dulce poate fi considerat

medicament într-o situație de urgență, nu-i așa? Abia reușesc să împing ușa de la camera ei, care se oprește într-un teanc de haine și pantofi. Mă strecor prin deschizătură și mă trezesc într-o cameră ce pare părăsită în grabă după un raid aerian. Pe o zonă întinsă sunt răspândite tot felul de nimicuri, în timp ce pe noptieră se clatină o instalație artistică din doze de Coca Cola dietetică.

Starea unei camere de adolescent este o sursă atât de tradițională de conflicte între mamă și fiică, încât cred că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru ce am văzut acolo, dar certurile noastre din cauza acestui teritoriu disputat se lasă întotdeauna cu multă supărare. Ultima, vineri după ore, când am insistat să-și facă ordine în cameră *chiar acum*, s-a încheiat într-un impas plin de furie:

Emily: Dar e *camera mea*!

Eu: Dar e *casa mea*!

Nici una din noi nu era dispusă să cedeze.

— E așa de încăpățânată, m-am plâns la Richard mai târziu.

— De cine îți aduce aminte? a răspuns el.

Emily este întinsă pe diagonală în pat, cu pătura răsucită sub ea ca o crisalidă. Întotdeauna a avut un somn foarte agitat, în care își mută poziția pe saltea ca acele unui ceas. Când doarme, ca acum, arată exact ca bebelușul pe care mi-l amintesc în pătuț: bărbia ieșită hotărât în afară, părul blond deschis care formează bucle umede pe pernă, când îi este cald. S-a născut cu niște ochi imenși, a căror culoare nu s-a hotărât multă vreme, de parcă încă se gândeau la asta. Când o ridicam din pătuț în fiecare dimineață, îi cântam: „Ce culoare au ochii tăi azi? Căprui, albaștri, gri sau verzi?”.

Până la urmă, au rămas căprui, ca ai mei, și în sinea mea am fost dezamăgită că nu a moștenit de la Richard nuanța perfectă de albastru à la Paul Newman, deși are gena în ea, așa că este posibil să o transmită copiilor ei. Incredibil! Mintea mea a început

deja să rătăcească spre nepoți. (Știam că poți să visezi la un copil al tău, dar să visezi la copilul copilului tău? Se poate așa ceva?)

Îmi dau seama că Emily visează. Dincolo de pleoapele acelea agitate, fluturânde, se desfășoară un film. Sper că nu este unul de groază. Pe pernă, lângă capul ei, sunt Oaia Bee, prima ei jucărie, și afurisitul ăla de telefon, cu ecranul aprins din cauza activității de peste noapte. „37 de mesaje necitite“, scrie pe el. Mă cutremur numai când mă gândesc la ce o fi în ele. Candy mi-a zis că ar trebui să-i confisc telefonul lui Emily, dar când mă întind să-l iau, picioarele îi tresar a protest, de parcă ar fi o broască de laborator. Frumoasa adormită nu o să renunțe la viața ei on-line fără luptă.

— Emily, iubito, trebuie să te trezești. Trebuie să te pregătești pentru școală.

În timp ce mormăie și se răsucesc, îngropându-se și mai adânc în crisalida ei, telefonul scoate un ding, apoi încă unul și încă unul. Parcă este o ușă de lift care se deschide o dată la câteva secunde.

— Em, iubito, te rog, trezește-te! Ți-am adus niște ceai.

Ding! Ding! Ding! Ce sunet odios! Toate astea au pornit de la greșeala inocentă a lui Emily și cine știe unde se va ajunge. Înhaț telefonul și îl pun în buzunar înainte să vadă ea. Ding! Ding!

Pe scările către parter, mă opresc pe palier. Ding! Uitându-mă prin fereastra antică cu menouri spre grădina încă încețoșată, în mod absurd și alarmant îmi vine în minte versul: „Nu trimite pe nimeni să întrebe pentru cine bate belfie-ul. Pentru tine bate“¹.

8.19: În bucătărie sau ceea ce zicem noi acum că e bucătărie, până când ne construiește Piotr una adevărată, pun repede vesela de mic dejun în mașina de

1. În original, *Send not to know for whom the belfie tolls. It tolls for you.* Jocul de cuvinte se bazează pe asemănarea dintre „bell“ (clopot) și „belfie“.

spălat vase și deschid o conservă pentru Lenny, apoi îmi verific e-mailurile. Primul pe care îl văd este de la un nume care nu mi-a deranjat niciodată căsuța de e-mail până acum. Of, la dracu!

From: Jean Reddy

To: Kate Reddy

Subject: Surpriză!

Dragă Kath,

Sunt mama. Țasta este primul meu e-mail scris vreodată!

Mulțumesc foarte mult că ai pus mână la mână cu Julie

și mi-ai cumpărat un laptop. Fetelor, chiar mă răsfățați!

M-am înscris la un curs de computere la bibliotecă.

Până acum, internetul pare foarte interesant. O grămadă

de poze amuzante cu pisici. Abia aștept să țin legătura

cu toți nepoții. Emily mi-a zis că e pe ceva care se numește

Facebook. Îmi dai, te rog, adresa ei?

Cu dragoste, mama xxxx

Ieri am căutat pe Google „perimenopauză“. Dacă vă gândiți să căutați și voi, vă dau un sfat. Nu faceți așa ceva!

Simptomele perimenopauzei:

- fierbințeli, transpirație nocturne și/sau senzație de piele lipicioasă
- palpitații
- piele uscată și mâncărimi
- irascibilitate!!! Asta e! Sunt irascibilă ca un varan de Komodo!!!
- dureri de cap, migrene posibil din ce în ce mai rele
- schimbări de dispoziție, izbucniri în plâns
- pierderea încrederii în sine și scăderea respectului de sine
- probleme cu somnul noaptea
- menstruații neregulate; mai scurte, mai abundente, pierderea unei cantități excesive de sânge în timpul menstruației
- pierderea libidoului
- uscăciune vaginală + *căderea părului pubian*
- oboseală extremă
- senzații de spaimă, anxietate, scenarii apocaliptice
~
- dificultate de concentrare, dezorientare, confuzie mintală
- scăpări supărătoare de memorie ✓✓

- incontinență, în special la strănuturi sau râs
- dureri de articulații, mușchi și tendoane
- tulburări gastrointestinale, indigestie, flatulență, greață
- îngrășare
- pierderea sau subțierea părului (de pe cap, pubian sau de pe tot corpul); creșterea părului facial
- depresie. *Hai, lasă-mă??!!*

Ce mai rămâne după toate astea? A, da. Moartea!
Cred că au uitat să treacă și moartea.

2

Ofilita

Am obligat-o pe Emily să se ducă la școală în ziua de după noaptea în care fundul ei a ajuns viral. Poate credeți că nu am procedat bine. Poate sunt de acord. Nu a vrut să se ducă, m-a rugat, mi-a adus toate motivele posibile pentru care ar fi mai bine să stea acasă cu Lenny și să recupereze niște „teme“ (adică să se uite la episod după episod din *Girls*, nu sunt chiar așa de proastă). S-a oferit chiar să-și facă ordine în cameră – semn clar de disperare –, dar am considerat că era unul dintre momentele acelea în care trebuie să rămâi ferm pe poziții și să insiști ca fiica ta să facă ce e mai greu. Să se urce la loc în șa, nu așa spunea generația părinților noștri înainte să devină inacceptabil din punct de vedere social să-ți obligi copilul să facă ceva ce nu vrea?

Mi-am spus că va fi mai bine pentru Em să se expună oprobiului public de glume răutăcioase și șoapte superioare de pe holurile școlii decât să spună că e bolnavă și să-și ascundă frica sub pătură acasă. La fel ca atunci când Emily cea de șapte ani a căzut de pe bicicletă în parc, cu pietrișul incrustat în genunchiul ei zgâriat și însângerat, iar eu am îngenucheat în fața ei și am supt pietricelele din rană, după care am insistat să se urce la loc pe bicicletă, pentru ca aversiunea instinctivă de a încerca ceva ce tocmai te-a rănit să nu se transforme într-o frică de nestăpânit.

„NU, tati, NU!“, a țipat ea pe deasupra capului meu, rugându-se de Richard, care deja își atribuisese rolul de părinte mai bun, mai înțeleghător, lăsându-mă pe mine responsabilă de maniere, ora de culcare și legumele verzi, adică chestii obositoare de care tăticii iubitori și gădilicioși nu se preocupă. L-am urât pe Rich pentru că m-a obligat să devin genul de persoană care evitasem întotdeauna să devin și pe care, în alte circumstanțe, aș fi plătit bani buni ca s-o evit. Dar mulajele rolurilor noastre de părinți, turnate când copiii sunt foarte mici, prind formă și se întăresc fără să observăm, până când, într-o zi, te trezești că nu doar porți masca unei femei cicălitoare, autoritare și ocupate cu mai multe treburi odată. Masca aceea ți s-a fixat definitiv pe față.

Dacă stau să mă gândesc, probabil că tot ce a mers prost cu civilizația modernă a început în momentul în care *parenting*-ul a devenit un concept. Să fii părinte e acum o slujbă cu normă întreagă, în plus față de cealaltă slujbă, cea care plătește ipoteca și facturile. Sunt zile în care mă gândesc că tare mi-ar fi plăcut să fiu mamă pe vremea când părinții erau încă adulți care își vedeau egoiști de viața lor și beau cocktailuri seara, în timp ce copiii se străduiau să-i mulțumească și să se adapteze. Când mi-a venit și mie rândul, lucrurile deja se inversaseră. Oare armata asta imensă de bărbați și femei dedicați confortului și stimulării permanente a odraslelor lor i-a provocat o bucurie fără precedent generației mai tinere? Păi, citiți ziarele și vedeți singuri! Dar asta a fost povestea noastră, a mea și a lui Emily, a lui Richard și a lui Ben, și eu pot să vă spun numai cum am simțit-o din interior. Istoria își va da propriul verdict despre *parenting* modern: dacă a fost o știință sau o nevroză înspăimântătoare care a umplut golul lăsat de religie pe vremuri.

Da, am obligat-o pe Emily să se ducă la școală în ziua aceea și aproape că am întârziat la interviu din cauza asta, pentru că am dus-o cu mașina în loc

s-o trimit pe bicicletă. Mi-aduc aminte cum a trecut de poartă, cu capul și umerii căzuți de parcă se apăra de o furtună, deși nu bătea vântul, chiar deloc. S-a întors spre mine o clipă și mi-a făcut încet și curajos din mână, iar eu i-am răspuns și am ridicat degetul mare a încurajare, chiar dacă îmi simțeam inima ca pe o conservă zdrobită în piept. Aproape că am coborât geamul mașinii și am strigat-o să se întoarcă, dar m-am gândit că, fiind adultul, trebuia să-i inspir copilului meu încredere, nu să-i arăt că eram neliniștită și speriată la rândul meu.

Atunci o fi început? Asta să fi fost rădăcina lucrului îngrozitor care s-a întâmplat mai târziu? Dacă aș fi procedat altfel, dacă aș fi lăsat-o pe Emily să stea acasă, dacă aș fi anulat interviul și ne-am fi ghemuit amândouă sub pătură, am fi urmărit umăr la umăr patru episoade din *Girls* și am fi lăsat spiritul caustic, triumfător, al Lenei Dunham să curețe rușinea și teama unei fete de șaisprezece ani? Atâția „dacă” de care aș fi putut să țin seama.

Îmi pare rău, n-am făcut asta. Trebuia să-mi găsesc urgent de lucru. După socotelile mele, în contul comun mai aveam destui bani cât să ne ajungă trei luni, maximum patru. Suma pe care am economisit-o după ce am vândut casa din Londra eu profit și ne-am mutat în nord se redusese îngrijorător de mult, mai întâi când și-a pierdut Richard jobul, apoi după mutarea înapoi în sud, când am plătit chirie o vreme, înainte să găsim o casă potrivită. Într-o duminică, la prânz, Richard ne-a dezvăluit nu numai că nu o să câștige aproape nimic în următorii doi ani, ci și că, pentru a se pregăti pentru meseria de consilier, acum făcea el însuși terapie de două ori pe săptămână, pentru care trebuia să plătească. Tariful era monstruos, mutilant: îmi venea să o sun pe terapeută și să-i ofer un istoric concis al soțului meu în schimbul unei reduceri de cincizeci la sută. Cine știa mai bine decât mine fiecare capriciu și chichiță a personalității lui? Faptul că Richard ne cheltuia banii de mâncare pe ședințe

în care putea să se plângă de mine nu făcea decât să-mi alimenteze senzația de nedreptate. Ca să compensez, aveam nevoie de un post serios, de principal întreținător al familiei, și aveam nevoie de el repede, altfel rămâneam fără casă și mâncam de la KFC. Așa că mi-am forțat fiica să se urce la loc în șa, la fel cum m-am forțat pe mine să mă întorc la muncă pe când ea avea patru luni și o răceală zdravănă, cu flegma horcăind în plămânii ei mititei. Pentru că asta-i treaba, asta trebuie să facem. Chiar și atunci când fiecare atom din ființa noastră strigă „greșit, greșit, greșit”? Chiar și atunci.

10:12: În tren spre Londra, ar trebui să mă uit pe CV și să citesc paginile financiare ca să mă pregătesc pentru întâlnirea cu recrutorul, dar nu reușesc să mă gândesc la altceva în afară de Emily și de mesajul libidinos, dezgustător, al lui Tyler. Cum te simți oare ca obiect al unei dorințe pline de bale înainte să-ți fi pierdut măcar virginitatea? (Cel puțin, presupun că Em este încă virgină. Aș ști dacă n-ar mai fi, nu-i așa?) Câte mesaje de genul ăsta primește? Ar trebui să anunț școala? Cum s-ar desfășura conversația cu directorul? „Ă, fiica mea a trimis din greșeală o poză cu fundul ei către toți elevii?” Și ce alte probleme ar putea să-i provoace asta lui Em? Oare nu e mai bine să nu fac valuri, să încerc să mă port ca de obicei? Îmi vine s-o omor pe Lizzy Knowles. De fapt, îmi vine să-i agăț mațele deasupra porții școlii ca să descurajez orice alt abuz pe rețelele sociale, care este îngrozitor pentru o fată dulce, naivă. Dar Emily a zis că nu vrea ca prietena ei să aibă necazuri. Mai bine le las pe ele s-o rezolve.

Aș putea să-l sun pe Richard acum și să-i povestesc despre *belfie*, dar s-ar supăra, iar gândul că ar trebui să-l liniștesc și să-i atenuez îngrijorarea, așa cum am făcut toată viața noastră împreună, este prea obositor. Nu, mai bine mă ocup singură, așa cum fac mereu (că este vorba despre o casă nouă, o școală

nouă sau un covor nou). Apoi, când totul o să fie bine pentru Em, o să-i spun și lui.

Așa am ajuns să fiu o mincinoasă și la birou, și acasă. Dacă MI5 ar căuta vreodată un agent dublu la perimenopauză, care ar putea să facă orice, numai să-și amintească parola nu („Nu, stai așa, o să-mi amintesc imediat“), aș fi candidata perfectă. Dar, credeți-mă, nu a fost ușor.

Poate ați observat că glumesc mult în legătură cu cât sunt de uitucă, dar nu-i amuzant, este umilitor. O vreme, mi-am spus că e numai o fază, ca ceața aceea lăptoasă care mi s-a pus pe creier când o alăptam pe Emily. Am fost atât de zombie într-o zi, când aveam întâlnire cu prietena mea din facultate, Debra, în Selfridges (ea era în concediu de maternitate cu Felix, cred), că mi-am pus hârtie igienică umedă în poșetă și mi-am aruncat cheile de la mașină în toaletă. Adică, dacă scrii așa ceva într-o carte, nu te crede nimeni, nu?

De data asta parcă uitarea este altfel, totuși. Mai puțin ca o ceață care se va risipi singură și mai mult ca o piesă esențială din circuit care s-a stricat definitiv. După optsprezece luni de perimenopauză, îmi pare rău să spun că marea bibliotecă a minții mele s-a redus la un roman întârziat de Danielle Steel.

Cu fiecare lună, săptămână, zi, e parcă tot mai greu să regăsesc în memorie lucrurile pe care le știu. Corecție. Lucrurile pe care știu că le știam. La vârsta de patruzeci și nouă de ani, vârful limbii devine un loc foarte aglomerat.

Privind în urmă, văd toate ocaziile când memoria mea m-a scos din situații dificile. Câte examene aș fi ratat dacă nu aș fi fost binecuvântată cu o capacitate aproape fotografică de a scana câteva capitole dintr-un manual, de a duce delicat informațiile cu mine în sala de examen, ca un ou de struț echilibrat pe o farfurioară, de a le regurgita acolo, pe hârtie și, Bingo! Sistemul ăsta digital fabulos, ultimul răcnet în materie de

recuperare de informații, pe care nu l-am apreciat cum se cuvine timp de patru decenii, a ajuns acum o bibliotecă provincială prăfuită în care lucrează Roy. Mă rog, eu așa mă gândesc la el.

Alții îl roagă pe Dumnezeu să le asculte rugăciunile. Eu îl rog pe Roy să scotocească prin banca memoriei mele și să găsească un obiect/un cuvânt/o drăcie lipsă. Bietul Roy nu mai este la prima tinerețe. Ei, nici eu nu mai sunt. Are destul de lucru ca să afle unde mi-am lăsat eu telefonul sau poșeta, nu mă aștept să recunoască un citat obscur sau numele filmului ăla la care m-am gândit zilele trecute, în care jucau Demi Moore tânără și Ally Nu-Știu-Cum.

Mai țineți minte când lumea râdea de Donald Rumsfeld, Secretarul Apărării SUA pe vremea aceea, când vorbea despre „necunoscutele cunoscute” din Irak? Doamne, cum am mai râs de cât de evaziv era bătrânul! Ei, în sfârșit, am și eu o idee despre ce vorbea Rumsfeld. Perimenopauza este o luptă zilnică cu „necunoscutele cunoscute”.

O vedeți pe bruneta aia înaltă care vine spre mine pe culoarul de lactate de la supermarket și care-mi zâmbește de parcă ar aștepta ceva din partea mea? O-o! Cine e femeia asta și de unde mă cunoaște?

Roy, te rog, îmi aduci tu numele femeii ăsteia? Știu că l-am îndosariat bine undeva. Poate în dosarul cu Mame înspăimântătoare de la școală sau Femei pe care bănuiesc că le place Richard?

Și Roy își târșâie încetișor papucii, în timp ce Bruneta înaltă, necunoscută, dar foarte prietenoasă (Gemma? Jemima? Julia?) tot dă din gură despre alte femei pe care le avem în comun. Îi scapă că fiica ei a primit note maxime la examene. Din păcate, asta nu mă ajută prea mult, fiindcă notele perfecte sunt un accesoriu obligatoriu pentru orice copil din clasa mijlocie și pentru părinții lui plini de aspirații.

Uneori, când uit rău de tot, adică rău ca peștele din filmul ăla, ăla, ăla (*Roy, mă ajuți?*), este ca și cum aș încerca să aduc înapoi un gând care mi-a

apărut înotând în minte și a dispărut după o milisecundă dând din coadă. Când încerc să recuperez gândul, mă simt ca o prizonieră care a zărit cheile de la celula ei pe o poliță înaltă, dar nu poate să ajungă la ele cu vârfurile degetelor. Încerc să ajung la chei, mă întind cât de mult pot, dau la o parte pânza de păianjen, îl implor pe Roy să-mi aducă aminte după ce am venit în birou/bucătărie/garaj. Dar mintea mea rămâne goală.

De asta oi fi început să mint în legătură cu vârsta mea? Credeți-mă, nu a fost din vanitate, ci din instinctul de autoconservare. O prietenă veche din vremea când lucram în centrul financiar al Londrei mi-a spus că un recrutor pe care îl cunoștea ea căuta să angajeze o femeie ca să-și atingă obiectivele, conform procentului stabilit de Societatea Trusturilor de Investiții. Era genul de tip cu multe relații, care putea să șoptească un cuvânt la o anumită ureche calcaroasă, din care ies smocuri de păr, și să te facă administrator neexecutiv. Asta înseamnă un post în consiliul de administrație al unei companii, care este remunerat foarte bine, dar îți solicită doar câteva zile pe an. M-am gândit că, dacă aș avea vreo două din astea în mânecă, ca să suplimentez munca de consiliere financiară, aș putea să câștig suficient cât să ne menținem pe linia de plutire cât durează pregătirea lui Richard, aș avea și timp să mă ocup de copii și să arunc un ochi la mama și la părinții lui Richard. Pe hârtie, totul părea minunat. Ce naiba, puteam să fac două joburi de neexecutiv și în somn! Plină de speranță, m-am dus să mă întâlnesc cu Gerald Kerslaw.

11:45: Biroul lui Kerslaw este într-una dintre casele alea monumentale, albe, ca un tort de nuntă, din Holland Park. Treptele din față, cel puțin cincisprezece, parcă ar fi Stâncile albe de la Dover. În afară de câte-o petrecere ocazională și de întâlnirile cu clienții, nu am mai purtat o pereche decentă de pantofi de ceva vreme. Uimitor ce repede îți pierzi abilitatea de

a merge pe tocuri! Pe scurtul drum parcurs pe jos de la metrou, mă simt ca o gnu nou-născută: mă clatin pe picioarele răsfirate, ba chiar mă opresc să mă sprijin cu o mână de un stand de ziare.

— Vă descurcați, domnișoară? Aveți grijă cum mergeți! chicotește vânzătorul, iar eu mă simt jenată de cât de absurd de recunoscătoare sunt că mă crede destul de tânără să mi se mai spună „domnișoară”.

(Ciudat cum sexiștii bătrâni și mirositori se transformă în gentlemeni galanți și fermecători când ai nevoie de un impuls, nu?)

Este greu de înțeles cât de ușor se risipește încrederea pe care ți-ai construit-o de-a lungul întregii cariere. Ani de cunoștințe dați la o parte în câteva minute.

— Deci, doamna Reddy, de cât timp nu mai lucrați în domeniul financiar? Șapte ani?

Kerslaw are o voce din aceea de stentor, ca un lătrat, care se aude până la soldatul întârziat din ultimul rând al paradei. Strigă la mine de dincolo de un birou mare cât Elveția.

— Kate, vă rog, spuneți-mi Kate. De fapt, de șase ani jumătate. Dar am avut o mulțime de responsabilități noi în timpul ăsta. Mi-am ținut competențele la zi, am acordat sfaturi financiare în mod regulat unor localnici, am citit paginile financiare în fiecare zi și...

— Înțeleg.

Kerslaw îmi ține CV-ul la distanță de parcă ar emana un miros vag, dar neplăcut. Are părul argintiu tuns ca o cască de lego, în stilul foștilor militari. E mic de statură, iar pe fața lucioasă poartă expresia aceea alungită a oamenilor care și-au dorit dintotdeauna să fie mai înalți cu zece centimetri. Dungile de pe haină sunt mult prea late, ca dungile de cretă de pe un teren de tenis. E genul de costum pe care l-ar purta un politician mare susținător al familiei, după ce un tabloid de duminică l-a demască că și-a petrecut noaptea cu două curve, prizând cocaină.

— Casieră a CBP? a întrebat el ridicând o sprânceană.

— Da, consiliul bisericii parohiale din sat. Registrele erau într-un haos de nedescris, dar a fost foarte greu să-l conving pe vicar să-mi încredințeze valoroasa sumă de o mie nouă sute de lire. Adică, eu eram obișnuită să gestionez un fond de patru sute de milioane de lire, așa că a fost foarte amuzant și...

— Înțeleg. Să trecem la postul de Președinte al Consiliului Director al Colegiului Comunitar Beckles (așa îi zice?). De ce ar fi relevantă experiența aceasta, doamnă Reddy?

— Kate, vă rog! Păi, școala nu se descurca deloc, de fapt, mai avea puțin și făcea obiectul unor măsuri speciale din partea inspectoratului. A fost nevoie de un volum enorm de muncă pentru a inversa situația. A trebuit să schimb structura conducerii, ceea ce a fost un coșmar diplomatic. Dacă ați ști ce complicată e politica școlilor, serios, e mult mai rău ca în bănci, și a mai fost și toată legislația la care trebuia să aderăm și rapoartele de inspecție. Atâta birocrație! O persoană fără pregătirea necesară nu are absolut nici o șansă să înțeleagă toate astea. Am inițiat o fuziune cu o altă școală, ca să avem bani să investim în personalul principal și să reducem dimensiunea claselor. Fuziunile și achizițiile au părut desene animate pe lângă asta, sincer.

— Înțeleg, zice Kerslaw, fără cea mai mică urmă de zâmbet pe față.

(E clar că nu s-a uitat niciodată la desene animate cu copiii lui.)

— Și cred că nu ați lucrat cu normă întreagă în perioada aceea pentru că mama dumneavoastră a fost bolnavă, așa e?

— Da, mami, adică mama mea a făcut un infarct, dar acum se simte mult mai bine, s-a recuperat complet, Slavă Domnului! Domnule Kerslaw, aș vrea doar să menționez că Colegiul Comunitar Beckles este una dintre școlile cu cel mai mare avans din țară și are un director nou extraordinar, care...

— Sigur. Bun, ce vreau să vă întreb este: dacă unul dintre copiii dumneavoastră s-ar îmbolnăvi când ar fi programată o ședință a consiliului de administrație, ce ați face? Ca administrator neexecutiv, este vital să aveți timp să vă pregătiți pentru ședințe și, bineînțeles, prezența este obligatorie.

Nu știu cât timp stau acolo și mă uit la el. Secunde? Minute? Nu pot să jur că nu mi-a căzut fața pe biroul lui de piele verde. Chiar trebuie să răspund la o întrebare de genul ăsta? Chiar când astfel de întrebări ar trebui să fie ilegale acum? Se pare că da. Așa că îi zic boului de recrutor cu haina lui cu căptușeală roșie de mătase, care arată că se străduiește prea mult, că da, când eram un managerul unui fond de succes, copiii mei se mai îmbolnăveau din când în când și întotdeauna aranjam să aibă cineva grijă de ei, fiindcă sunt un profesionist conștiincios, și că orice consiliu poate avea încredere absolută în seriozitatea și discreția mea.

Poate că discursul meu ar fi avut un efect mai mare dacă, dinspre un telefon, nu s-ar fi auzit fix în momentul acela tema muzicală de la *Pantera roz*. Eu mă uit la Kerslaw, el se uită la mine. Ce ton de apel ciudat pentru un recrutor bătrân și ciudat ca el, mă gândesc. Îmi ia câteva momente să-mi dau seama că melodia veselă care ne pândeă se auzea, de fapt, din poșeta de sub scaunul meu. Fir-ar al dracului! Probabil că Ben mi-a schimbat iar tonul. I se pare amuzant.

— Îmi pare tare rău! zic eu cu o mână afundată în poșetă, scotocind frenetic după telefonul mobil, în timp ce cu restul corpului încerc să rămân cât mai dreaptă posibil.

De ce poșeta se transformă într-o cutie cu surprize când ai nevoie să găsești ceva repede în ea? Portofel. Șervețele. Pudră. Ceva lipicios. Îh! Ochelari. Hai odată! Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Gata! În timp ce setez telefonul rătăcitor pe Silentios, observ că am un apel nepreluat și un SMS de la mama. Mama nu trimite niciodată SMS-uri. Este la fel de îngrijorător

ca atunci când primești o scrisoare scrisă de mână de la un adolescent. „URGENT! Am nevoie de ajutorul tău. Mama X“

Sper că fața mea rămâne și zâmbitoare, și calmă, și că Kerslaw vede numai o candidată foarte potrivită pentru funcția de administrator neexecutiv în fața lui, dar imaginația mea o ia razna. *O, Doamne!* Scenariile se înghesuie în mintea mea:

1. Mama a avut încă un infarct și s-a târât pe podea până la telefonul mobil, care mai avea nouăzeci de secunde de baterie rămase.
2. Mama rătăcește prin Tesco, complet dezorientată, cu părul nepieptănat, îmbrăcată numai în cămașa de noapte.
3. Ce vrea mama să zică, de fapt, e: „Nu-ți face griji, sunt foarte, foarte drăguți aici la terapie intensivă“.

— Vedeți dumneavoastră, doamnă Reddy, zice Kerslaw împreunându-și degetele ca un arhidiacon dintr-un roman de Trollope, problema noastră este că, deși aveți, fără îndoială, un istoric foarte impresionant în domeniu, cu referințe excelente care o dovedesc, în cei șapte ani de când ați plecat de la Edwin Morgan Forster pur și simplu nu ați mai făcut nimic care să fie de interes pentru clienții mei. Apoi, îmi pare rău s-o spun, mai este și chestiunea vârstei dumneavoastră. Nu mai aveți mult până la cincizeci de ani și vă apropiați cu repeziciune de parametrul de cohortă dincolo de care...

Gura îmi este uscată. Nu sunt sigură, atunci când o deschid, dacă vor ieși cuvinte din ea.

— Cincizeci sunt noii treizeci și cinci, răspund eu răgușit.

Nu ceda, Kate, indiferent ce se întâmplă. Te rog eu, ieși de aici fără să faci vreo scenă. Bărbații urăsc scenele, mai ales asta, nu merită.

Mă ridic repede, dând impresia că decizia de a încheia interviul este a mea.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Kerslaw. Apreciez mult. Dacă apare ceva, nu sunt prea mândră să accept un post la nivel mult mai jos, de junior.

Ușa pare foarte departe. Iar covorul lui Kerslaw este atât de gros, încât mi se pare că tocurile mi se afundă într-o peluză de vară.

12:41: Ajunsă înapoi pe trotuar, o sun pe mama și aproape că-mi vine să plâng de ușurare când îi aud vocea. Trăiește.

— Mami, unde ești?

— A, bună, Kath, sunt la Rugworld.

— Ce?

— Rugworld. Au o gamă mai variată decât la Allied Carpets.

— Mami, ai zis că e urgent.

— Este, dragă. Ce culoare crezi că ar trebui să aleg? Pentru camera de zi. Salvie sau ovăz? Sau grâu-încolțit? Să știi că sunt foarte scumpe. Șaptezeci de lire nouăzeci și nouă pe metrul pătrat!

Unul dintre cele mai importante interviuri din toată viața mea tocmai a fost deturnat fiindcă mama mea nu se poate hotărî ce culoarea vrea la covor.

— Culoarea ovăzului are merge cu orice, mami.

Abia dacă-mi dau seama ce spun. Zgomotul traficului infernal, picioarele mele, care țipă să scape de pe tocurile cui, lovitura dură, revoltătoare, a respingerii. Sunt prea bătrână. Dincolo de parametrul de cohortă. Bătrână.

— Te simți bine, draga mea?

Nu, nu mă simt bine. Chiar deloc, ba al dracului de disperată, de fapt. Toate speranțele mi le pusesem în interviul ăsta, dar nu pot să-i zic asta. Nu ar înțelege. N-ar face decât să se îngrijoreze. S-au dus anii când mama putea să facă față problemelor mele. Într-un moment oarecare, într-o zi ca oricare alta, balanța se înclină și îi vine rândul copilului să-l liniștească pe părinte. (Într-o zi, o să fiu consolată de Emily,

oricât de greu mi-ar fi acum să-mi închipui asta.) Punctul de cotitură a fost moartea tatălui meu, acum cinci ani. Chiar dacă părinții mei erau divorțați de mult timp, cred că mami spera în secret că tati o să se întoarcă în genunchi la ea când o să fie suficient de bătrân sau, mai realist vorbind, suficient de lefter și de imobil ca să nu-și mai facă prietene mai tinere decât propriile fiice. Numai că, de data asta, ea ar fi avut avantajul. După ce a fost găsit mort în patul lui Jade, un supermodel de lux care locuia în apartamentul de deasupra clubului lui preferat de pariuri, au mai trecut doar zece luni până când mami a făcut, la rândul ei, o criză cardiacă. Se pare că, până la urmă, inima frântă nu este doar o metaforă. Așa că, înțelegeți, lui mami nu mai pot să-i fac confidențe, nici nu pot să mă bazez pe ea sau să o împovărez. Sunt atentă la ce spun.

— Tocmai am avut un interviu, mami.

— Da? Sunt convinsă că a mers bine, dragă. N-ar găsi pe cineva mai conștiincios ca tine, de asta pot să fiu sigură.

— Da, a fost foarte bine. Mi-am amintit tot. Tot ce trebuie să fac.

— Tu știi cel mai bine, draga mea. Să aleg culoarea orzului atunci, nu? Numai că poate să fie un pic anostă. Cred că îmi place salvia mai mult.

După ce mama s-a hotărât fericită să nu mai cumpere nici un covor, am inspirat adânc și am luat și eu o decizie. I-am spus lui Kerslaw că nu sunt mândră, dar se pare că m-am înșelat: sunt mândră, el mi-a aprins iar scânteia asta. Ambiția era acolo, ca o lumină călăuzitoare în mine, așteptând să fie aprinsă. Dacă sunt prea bătrână, atunci fir-ar al naibii, va trebui să întineresc, nu? Dacă de asta e nevoie ca să găsesc un job pe care pot să-l fac și în somn, atunci o s-o fac. De acum înainte, Kate Reddy nu va mai avea patruzeci și nouă de ani și jumătate, nu va mai plânge după ce a fost și nu va mai fi cineva neînsemnat, de neangajat. Nu se va „apropia cu repeziciune de

parametrul de cohortă“ care nu li se aplică unor nesimțiți prea promovați, ca Kerslaw, sau bărbaților, în general, numai femeilor, ca să vezi. Va avea... Va avea patruzeci și doi de ani!

Da, sună bine. Patruzeci și doi. Răspunsul dat vieții, universului și oricui. Dacă Joan Collins poate să scape de douăzeci de ani din vârstă ca să primească un rol în *Dinastia*, pot și eu să scap de șapte din a mea ca să primesc un job în domeniul financiar și să mă asigur că dinastia mea supraviețuiește. De acum înainte, ignorându-mi instinctele și încercând să nu-mi închipui ce ar zice mama mea, voi deveni o mincinoasă.

* În căutarea lui Nemo. Roy a găsit, în sfârșit, numele filmului despre peștele ăla amnezic.

3

Plusuri și minusuri

Joi, 5:57: Articulațiile îmi sunt înțepenite și mă dor. E ca o gripă de care nu mai scapi. Trebuie să fie Perry și simptomele lui minunate din nou. (Exact ca atunci când m-am trezit la trei cu o băltoacă de transpirație între sâni, deși dormitorul era rece ca gheața.) Tare mi-ar mai plăcea să mă întorc pe partea cealaltă și să mai stau o oră în pat, dar nu am de ales. După chinul prin care am trecut cu recrutorul ăla malefic, dungat, trebuie să dau startul Proiectului „Întoarce-te la serviciu“.

Conor de la sala de fitness a fost de acord să facă o excepție și mi-a dat prețul special pentru mirese, dedicat femeilor care vor să arate cât mai bine posibil în ziua cea mare. Am justificat că și eu aveam cam aceleași obiective cu o femeie recent logodită: trebuia să conving un bărbat (sau mai mulți) să mă vrea numai pe mine și să-mi dea suficienți bani ca să-mi cresc copiii și să repar o casă veche, dărăpănată. Urma să avem o perioadă de „lună de miere“, în care trebuia să-i amăgesc că o să fiu mereu entuziastă, extraordinar de atrăgătoare și capabilă.

— Pe scurt, trebuie să slăbesc patru kilograme — șase ar fi și mai bine — și să arăt ca o femeie de patruzeci și doi de ani care arată tânără pentru vârsta ei, am explicat eu.

— Nici o problemă! a răspuns Conor.

Așa suntăștia din Noua Zeelandă.

Deci aici mă pregătesc eu pentru întoarcerea la o slujbă adevărată. Prin „adevărată“ vreau să zic un post plătit decent, spre deosebire de așa-numita mea „carieră pe bază de proiecte diverse“ din ultimii câțiva ani. În revistele pentru femei, genul ăsta de carieră pe bază de proiecte întotdeauna pare idilic: eroina, într-un cardigan lung, de culoare deschisă, din cașmir, purtat peste un tricou alb imaculat, plutește printre proiecte profitabile de *freelance*, care îi lasă timp să stea acasă și să le facă prăjiturile excelente copiilor ei adorabili, într-o bucătărie colorată întotdeauna într-o nuanță liniștitoare de gri porumbel.

În practică, așa cum am aflat în scurt timp, asta înseamnă să lucrezi cu jumătate de normă pentru firme care vor să te țină la negru ca să nu plătească TVA, ba chiar să nu te plătească deloc. Așa de mult timp irosit cu goana după comisioane! Pentru cineva care lucrează în domeniul financiar, am o fobie ciudată de a le cere bani oamenilor. Mă rog, pentru mine. Așa că am ajuns să am câteva proiecte prea solicitante și nu suficient de bine plătite, pe care a trebuit să le strecor pe lângă jobul meu principal de șoferiță / responsabilă cu cumpărăturile / spălătoreasă / îngrijitoare / bucătăreasă / planificatoare de petreceri / asistentă / plimbătoare de câini / responsabilă cu verificarea temelor / poliția internetului. Biroul meu, cunoscut și drept masa din bucătărie, era acoperit de hârțogăraie, nu de bunătăți sănătoase la cuptor. Veniturile mele anuale nu ajungeau pentru cașmir, iar tricourile albe își pierdeau strălucirea în rufele murdare ale familiei.

Toate proiectele de succes încep cu o evaluare serioasă a plusurilor și minusurilor, urmată de stabilirea unor obiective realizabile. Cum toată lumea încă dormea în siguranță, am încuiat ușa de la baie, mi-am tras cămașa de noapte peste cap dintr-o singură mișcare („un gest de un erotism fără seamăn“, după cum l-a numit odată un iubit) și analizez ce văd în oglindă.

Așa arată patruzeci și nouă de ani și jumătate. E clar că sânii mi s-au mai lăsat și s-au îngreunat. Dacă aș fi critică (și sigur sunt), arată mai degrabă a uger decât a obrăznicăturile de pe vremuri. De fapt, am scăpat chiar ușor. Unele dintre prietenele mele și i-au pierdut cu totul după naștere. Țățele li s-au umflat, dar după ce nu au mai avut lapte, s-au stafidit ca niște baloane la o petrecere. Judith din grupul NCT¹ și-a pus implanturi după ce băieții ei gemeni au uscat-o la alăptare, iar soțul ei nu a mai suportat ceea ce numea fermecător „țățele ei de vrăjitoare“. Oricum, până la urmă, el a fugit cu secretara, iar Judith a rămas cu două punji de silicon atât de grele, încât a început să aibă probleme cu spatele. Sânii mei și-au păstrat și forma, și dimensiunea, dar de-a lungul anilor și-au pierdut vizibil din densitate. Este diferența dintre un avocado perfect și unul care s-a scofălcit în învelișul lui ca de piele. Cred că asta înseamnă tinerețea: toate sunt coapte.

Tremur fără să vreau. E tare frig aici, chiar mai frig în casă decât afară, pentru că Piotr încă nu a apucat să înlocuiască țevile. Să fiu sinceră, mi-e frică de ce o să găsească atunci când o să scoată dușumelele. Radiatorul străvechi de sub chiuvetă emană o cantitate zgârcită de căldură. Bolboroseala și zgomotul de picurat sugerează probleme digestive grave.

Îmi așez un prosop pe umeri și mă concentrez din nou asupra corpului din oglindă. Picioarele arată încă destul de bine: doar o urmă de încrețire ca de crep în zona genunchilor, de parcă ar fi luat cineva un ac și ar fi trasat o linie prin ei. Talia mi s-a îngroșat, ceea ce înseamnă că sunt mai dreaptă de sus până jos (dreptunghiulară?) decât tânăra voluptoasă care nu se chinua niciodată să atragă atenția și care, nici măcar o clipă, nu s-a gândit la magia șireată prin care corpul ei atrăgea bărbații.

1. NCT sau National Childbirth Trust este cea mai mare organizație caritabilă pentru părinți din Regatul Unit.

Am avut întotdeauna coapse subțiri, aproape băiețești. Acum au un înveliș de carne. Îl ciupesc cu degetul mare și arătătorul până mă doare. În primul rând, ăsta trebuie să dispară. Pielea de sub gât și de pe claviculă pare hașurată de parcă a fost crestată cu cuțitul. Deteriorată din cauza soarelui. Nu am ce să fac în privința asta, cel puțin așa cred. (*Roy, adu-mi aminte să o întreb pe Candy, ea a trecut prin toate procedurile chirurgicale posibile.*) Nici cicatricea de la cezariană nu pot s-o repar. În timp, s-a pătat și s-a atenuat, dar incizia grăbită a chirurgului – se grăbea să o scoată pe Emily – a creat un raft mic, care atârână din burtă, pe care nici mama Pilatesului nu îl poate netezi. Credeți-mă, am încercat. Înainte tare le mai disprețuiam pe vedetele alea care combinau cezariana la cerere cu operația de remodelare a abdomenului. De ce nu ți-ai purta cu mândrie cicatricile de la naștere? Acum nu mai sunt așa de sigură, nici de încrezută. Stomacul în sine e destul de plat, deși ici și colo carnea e încrețită ca bumbacul creponat.

Iar fundul? Mă întorc și încerc să-i arunc o privire peste umăr în oglindă. Păi, în linii mari, e cam tot acolo, celulită nu am, dar, în fundul sufletului... Hai să zicem că nu o să-i fac poză ca s-o trimit prietenilor de pe Facebook.

Nimic din toate astea nu este surprinzător și nici motiv de rușine. Asta se întâmplă cu corpul nostru odată cu trecerea timpului. Atât de mici, de milostiv de infime sunt schimbările, încât nici nu le observăm până într-o zi, când ne vedem într-o fotografie de vacanță sau ne surprindem reflexia într-o oglindă pătată din spatele unui bar și, preț de o fracțiune de secundă, ne întrebăm: „Cine e asta?”.

Cu toate acestea, unele aspecte ale îmbătrânirii încă au puterea de a șoca. Prietena mea Debra jură că și-a descoperit recent primul fir de păr pubian alb. Fire de păr pubian albe, serios? Îh! Ale mele sunt încă închise la culoare, deși, evident, mai rare (chiar trebuie să adăugăm chelirea păsăricii la lista

de grozăvii aduse de menopauză?), iar părul de pe picioare crește mai încet în ultima vreme. Ei, măcar mă scutește de epilat. Toate activitatea foliculară mi s-a mutat în bărbie și pe gât, de unde îmi răsar șapte sau opt ace mici ticăloase. Sunt la fel de încăpățânate ca buruienile. Numai penseta și vigilența mea veșnică le împiedică să formeze o barbă tribut lui Rasputin.

Fața. Am lăsat fața la sfârșit. Lumina de aici este blândă. O lumină caldă, cernută, sudică, dintr-o grădină care încă visează. Prea blândă pentru scopul meu. Trag de șnurul benzii fluorescente nesuferite de deasupra oglinzii. Un avantaj al scăderii vederii odată cu trecerea timpului este că nu te mai vezi foarte bine. Măcar pe asta a nimerit-o cum trebuie javra aia bătrână și sucită, Mama Natură. În general, mă consolez că, așa cum îmi spune toată lumea, arăt tânără pentru vârsta mea. Asta îți prinde bine s-o auzi când ai treizeci și nouă de ani. Acum, când mă apropii de numărul ăla pe care nu-l voi menționa, nu prea mă mai ajută.

Văzută în lumina puternică, necruțătoare, ca galbenul de metil, reflexia mea arată un început de bărbie dublă. Linia maxilarului are niște cocoloașe mici, ca aluatul de prăjituri înainte să se încorporeze bine făina, dar măcar nu am mult temutul moț. Din cine știe ce motiv masochist, am căutat „moț” pe Google zilele trecute: „o excrescență carnoasă care atârână de diverse părți ale capului sau gâtului la câteva grupuri de păsări și mamifere”. Spaima mea este că excrescențele o să-mi vină de hac. Cu degetele mari, adun pielea de sub bărbie și o trag în spate. O secundă, fața mea de când eram mai tânără mă privește înapoi din oglindă: surprinsă, visătoare, drăguță.

Zona ochilor nu este rea deloc – mulțumesc, Cremă globală antirid de la Sisley (și n-am fumat niciodată, ceea ce ajută), dar am două șanțuri de clown trist de o parte și de alta a gurii și o încruntătură, un semn al exclamării mic, dar hotărât – ! – care îmi punctează adâncitura dintre sprâncene. Îmi dă un aer supărat.

Parcurg ridurile verticale cu unghia. Poți să injectezi Botox sau Retylane în astea, nu-i așa? Nu am îndrăznit niciodată. Nu că aş avea vreo obiecție de ordin moral, chiar deloc, sunt doar superstițioasă. Dacă arăți bine, de ce să apelezi la intervenții și să riști să arăți ca o sperietoare pe urmă?

Aș prefera să văd în oglindă o față ușor ridată, familiară, decât să arăt ca actrița aia pe care am văzut-o într-o cafenea zilele trecute. Apărea des la televizor în serialul *The Seventies*, a jucat în toate adaptările romanelor lui Dickens și Austen, genul ăla de frumusețe naturală, neprelucrată, căreia poezii îi compun sonete. Nu știu ce și-a făcut, dar parcă cineva a încercat să le redea pomeților ei aspectul de mere din tinerețe și, în schimb, a ajuns să arate ca și cum ar avea gura plină de alune braziliene. Pomeții erau pronunțați, dar inegali, și un colț al gurii aceleia pline ca un boboc de trandafir era orientat în jos, de parcă se pregătea să plângă, dar restul feței nu-i dădea voie. M-am străduit să nu mă holbez la ea, însă privirea îmi tot fugea spre scena dezastrelui. Gură-cască la fața aia tristă, cu gura deformată. Mai bine rămâi cu fața cunoscută decât să riști să te trezești cu una străină.

Sting lumina cea crudă și mă îmbrac cu echipamentul de sală. Îl aud pe Lenny scâncind la parter. Știe că m-am trezit. Trebuie să-l plimb. Înainte să cobor, îi mai arunc femeii din oglindă o ultimă privire pentru o evaluare sinceră. *Nu e chiar așa de rău, Kate, ia să ai mai multă încredere în tine, fată!* Corpul meu mai trebuie lucrat, cu siguranță, dar se ține bine. Am fost „bună” odată, pot să mai fiu încă (ei, să zicem că țintesc o „bunicică” și mai vedem pe urmă). Deocamdată, va trebui să mă bazez pe fond de ten și creion corector și să sper că antrenorul meu personal poate să mă ajute să par de noua mea vârstă.

6:14: Încep așa cum intenționez să continui, cu două linguri de oțet de mere în apă fierbinte (scade nivelul

zahărului din sânge și elimină pofta de mâncare, probabil pentru că-ți face greață). Azi este și zi de regim, când am voie maximum cinci sute de calorii. Așa că iată-mă pregătind un mic dejun somptuos format dintr-o turtă solitară de ovăz și întrebându-mă dacă să-mi fac de cap și să adaug și o linguriță de humus. Conținutul caloric al turtei este trecut pe lateralul cutiei cu litere așa de mici, că numai niște elfi minusculi, echipați cu un microscop electronic, îl pot citi. Cum să mă țin de nenorocita asta de dietă rapidă dacă nici măcar nu pot să citesc kilocaloriile? Mă duc să-mi iau ochelarii de citit din locul-în-care-Kate-își-ține-mereu-ochelarii-de-citit-ca-să-nu-uite-unde-i-a-pus. Nu sunt acolo. (**Roy, te-ai trezit? Roy?? Unde mi-am lăsat ochelarii? Am nevoie de ochelari. Îmi găsești ochelarii, te rog?*)

Nici un răspuns. Fir-ar să fie! Ciugulesc o bucățică de turtă și mă întreb dacă aş putea să beau pe furie din mîzga verde a lui Emily, pentru prepararea căreia mi-a umplut chiuveta cu un teanc de vase de spălat. Deschid frigiderul și iau diverse chestii tentante, pe care le pun imediat la loc. Mă opresc lângă cutia de pâine, unde Richard a pus ieri o chiflă italienească artizanală, crocantă, pe care a cumpărat-o de la Deli. Chiflă crocantă, chiflă crocantă, cum mă strigi tu pe mine!

Controlează-te, Kate! Și nu ne duce pe noi în ispită și ne izbăvește de gluten. Voi schimba tărâmul părăsit al colanților elastici și disperării vârstei mijlocii cu tărâmul taliei de viespe, al fustelor conice și al oportunităților profesionale.

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Umilită de recrutor

Te duci la un singur interviu și piticul ăla nesimțit îți spune că, pentru că ai 49 de ani, trebuie să fii eutanasiată și TU ÎL CREZI? PE BUNE?! Ce s-a întâmplat cu femeia aia fabuloasă pentru care am lucrat pe vremuri? Trebuie

să-ți pui CV-ul la punct și să te pui pe mințit serios. Orice știi că poți să faci, zi-le că ai făcut deja în ultimele 18 luni, OK? O să-ți dau o referință beton.

Și du-te la coafor să-ți faci șuvițe. Nu te decolora singură, pe marginea căzii. Promite-mi!

XXO C

6:21: Tocmai mă pregătesc să plec la sală când, de undeva, se aude sunetul necunoscut al unui telefon. Îmi ia vreo două minute să-mi dau seama că este telefonul fix. Îmi ia de două ori mai mult să-l și găsesc, fiindcă ciripește singur și părăsit în spatele unor bucăți de rigips pe care Piotr le-a sprijinit de peretele bucătăriei. Cine să sune așa de devreme? Numai cei cu oferte nesolicitate și „bătrânii“, cum insistă Richard să le zică, mai folosesc numărul de acasă acum, când toată lumea are telefon mobil. Da, chiar și Ben. A fost imposibil să mai amânăm când a împlinit doisprezece ani. A susținut că este un „abuz împotriva copiilor“ să nu-i cumpărăm telefon și a amenințat că „sună la guvern“. În plus, a adăugat el, nici vorbă să-mi arate cum să-mi transfer fișierele pe un laptop nou, dacă nu are mobil. Greu să combați așa ceva.

Telefonul este acoperit cu un strat gros de praf calcaros de la lucrările de renovare. Bineînțeles, apelantul este un „bătrân“ care vorbește foarte politicos cu un robot telefonic indiferent. Donald. Îi aud accentul de Yorkshire, pe vremuri la fel de bogat și plin ca o prăjitură, iar acum, în al optzeci și nouălea an de viață, ajuns rugos și şuierat. Când lasă un mesaj, tatăl lui Richard vorbește rar și cu grijă, făcând pauze după fiecare frază ca să-i dea interlocutorului său tăcut timp să răspundă. Mesajele lui Donald durează o veșnicie. „Hai, tată, zi odată!“, strigă Richard mereu din partea cealaltă a bucătăriei. Dar eu îmi iubesc socrul, cu aerul lui de melancolie meditativă, ca Sir Alec Guinness. Curtoazia cu care se adresează robotului amintește de o lume dispărută, în care oamenii le vorbeau oamenilor.

Îl ascult pe Donald cu o ureche, în timp ce scotocesc în coșul cu fructe după un kiwi pentru micul dejun. Sigur e mai bun decât o banană. Nu poate să aibă mai mult de patruzeci de calorii. De ce se întâmplă mereu chestia asta? Acum două zile, când le-am adus de la supermarket, erau ca niște grenade, iar acum sunt terci. Par oarecum obscene, de parcă aş pipăi testiculul unui babuin.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez așa de devreme, Richard, Kate. Donald sunt, zice inutil socrul meu. Sun în legătură cu Barbara. Mă tem că a avut o neînțelegere cu noua noastră îngrijitoare. Nimic grav.

O, Doamne, te rog, nu! După două luni de negociere cu Serviciile Sociale din Wrothly, care ar fi epuizat până și talentul diplomatic combinat al lui Kofi Annan și Amal Clooney, am reușit să fac rost de un mic pachet de servicii de asistență pentru Donald și Barbara. Asta însemna că cineva îi ajuta la curățenie, o spăla pe Barbara și îi schimba pansamentul de la piciorul opărit. Li se alocase un interval de timp de toată jena, atât de scurt, că uneori îngrijitoarea nici măcar nu se mai deranja să-și dea haina jos, dar măcar era cineva acolo care trecea pe la ei în fiecare zi. Părinții lui Richard insistă că nu vor să se mute din casa familiei, o fermă de piatră așezată pe panta unui deal, într-una mai mică, pentru că asta ar însemna să-și părăsească grădina pe care au îngrijit-o și iubit-o vreme de patruzeci de ani. Își cunosc copacii și tufele la fel de bine ca pe propriii nepoți. Barbara a spus mereu că se vor muta „când va veni momentul potrivit”, dar mă tem că l-au ratat, probabil acum șapte ani, iar în clipa asta au rămas blocați într-un loc haotic pe care refuză să-l încălzească („Nu poți să arunci cu banii pe orice”), cu o scară amețitoare, pe care Ben a căzut într-un an de Paște, când avea trei ani.

— Nu vrem deloc să fim o povară... continuă vocea în timp ce eu îmi leg șireturile.

Mă uit la ceas. O să întârzii la prima ședință de antrenament cu Conor. Îmi pare rău. Știi că, dacă

aș fi o persoană bună, altruistă, aș răspunde la telefon, dar pur și simplu nu pot să fac față încă unei conversații ca din *Ziua cârțiței* cu Donald.

— ...dar, știți, se pare că Barbara a jignit-o ieri pe Erna când i-a zis că nu știe engleză suficient de bine ca să înțeleagă ce i se spune. Barbara i-a făcut ceai și Erna a spus „Mulțumesc“, iar Barbara a răspuns „Cu plăcere“, dar Erna a *crezut* că i-a spus „Tăcere!“ și că Barbara îi dă ordine, dar nu era așa, înțelegeți? Erna a fost destul de dură cu Barbara, din păcate. A plecat cu o falcă în cer și una în pământ și nu a mai trecut pe aici de câteva zile. Eu îi schimb cu plăcere pansamentul Barbarei, din fericire îmi aduc aminte ce am învățat la cursurile de prim ajutor, dar nu mă lasă să intru în baie cu ea și știți că așa și-a și opărit piciorul, de fapt. Dă drumul la apa fierbinte și uită să lase să curgă și rece.

Un bărbat care în urmă cu aproape șaptezeci de ani pilota un bombardier Lancaster prin cerurile nesigure de deasupra Europei ocupate – avea cu trei ani mai mult decât are Emily acum, gând la care mereu îmi vine să plâng – și care pare resemnat cu soarta lui: calm, stăpânit, stoic și profund, profund neajutorat.

— Dacă nu vă deranjează prea mult...

Of, bine, bine. Vin acum.

— Bună, Donald. Da, Kate sunt. Nu, sigur că nu ne deranjează. Nu sunteți o povară. Îmi pare rău, nu am primit mesajele. Nu verificăm mereu... Da, e mai bine să sunați pe mobil, dacă puteți. V-am scris numerele noastre de telefon pe calendar. Vai! Barbara a prins-o pe îngrijitoare fumând lângă episcopul de Llandaff? (Ia stai așa, ce caută un popă galez bătrân în gardul viu al soacră-mii?) A, episcopul de Llandaff e numele unei flori! Da, înțeleg, și Barbara crede că nu ar trebui să fumezi lângă dalii. Nu, sigur. Da, da. Înțeleg. Și ar prefera o îngrijitoare locală, dacă se poate. Bine, o să sun iar la serviciile sociale.

Trebuie să aibă o îngrijitoare nefumătoare, vorbitoare de engleză, prietenoasă cu daliile, disponibilă imediat, nu-i așa?

În cele din urmă, am reușit să închid după ce i-am promis lui Donald că o să le facem o vizită când copiii se obișnuiesc cu școala, când Emily termină cu examenele, când o să am o slujbă nouă și o bucătărie funcțională și Richard o să poată să-și ia liber de la sesiunile lui bisăptămânale de terapie și de la cursele de bicicletă. Adică la Paștele Cailor.

Îi trimit un SMS lui Conor că îmi pare rău, dar am o problemă de familie, și ne vedem cu siguranță la sală vineri. Dacă pot și eu vreodată să fac ceva numai pentru mine. Chiar cer prea mult?

7:17:

— Doamne, Kate, fii atentă la asta!

Rich stă la masa din bucătărie. Își ridică privirea din ziar, mijindu-și ochii în lumina puternică ce pătrunde prin ferestre. Două ferestre mari, frumoase, elegante, în stil georgian, dar un cadru e stricat, așa că nu se pot deschide, iar pervazurile sunt ciuruite de putregai.

— Îți vine să crezi? oftează Rich. Cică „Niște hackeri au accesat o sută de mii de fotografii de pe Snapchat și se pregătesc să le facă publice, inclusiv nuduri ale unor minore.“ Iubire, ai noștri au chestia asta, Snapchat?

— Ă, *nșt*.

— Noroc că știm că Emily nu o să posteze poze indecente pentru consumul public, dar o mulțime de părinți habar nu au ce fac copiii lor pe rețelele sociale.

— *Ingggmr*.

— Adică, e complet inadecvat.

— Mmmm.

De când l-a apucat criza asta de vârstă mijlocie, soțul meu a început să se aboneze la periodice cu orientare de stânga și să folosească foarte des cuvinte precum „inadecvat“ și „chestiuni legate de“. În loc să

spună „sărăcie“, spune „chestiuni legate de lipsuri“. Nu știi de ce nu mai zice nimeni „probleme“; poate problemele trebuie rezolvate, și nu pot fi rezolvate, iar chestiunile sună important, dar nu cer soluții.

— Am terapie la prima oră, zice Rich, apoi mă duc direct la cursuri. Joely de la centrul de ajutor vrea să participe la lansarea proiectului de meditație. Ne gândim să facem o strângere de fonduri.

În general, un bărbat obișnuit de vârsta lui își cumpără o geacă de piele și serviciile unor rusoaice blonde, de un metru optzeci. Al meu își cumpără o carte intitulată *Conștientizarea: ghid practic pentru un eu mai calm, mai blând*. După ce a fost disponibilizat de firma de arhitectură, a hotărât să profite de ocazie ca să se reorienteze spre consiliere și a început să se agite din cauza nerespectării normelor de sănătate și siguranță în minele de cositor din Bolivia. În timpul asta, noi nici măcar nu putem să scăpăm de duhoarea de la evacuarea veceului situat la parterul coșmeliei noastre în stil combinat Tudor și elisabetan. (Tare aș vrea să nu fi auzit niciodată termenul „evacuare“, care e practic un eufemism pentru căcăstoare.) Serios, e oribil. Aș fi preferat să-și ia o Harley-Davidson și o iubită pe nume Danka Vanka.

Richard este așa de preocupat de epidemia mondială de inadecvare, că habar n-are ce se întâmplă în propria casă.

— Noi am setat controlul parental pe telefoanele și iPadurile copiilor, nu? mă întreabă el.

(Vă rog să observați folosirea tactică a maritalului „noi“. Richard nu vrea, de fapt, să întrebe dacă „noi“ am setat controlul parental pe dispozitivele electronice ale copiilor. El n-ar ști ce-i aia nici dacă i-ar sări în față. Prin „noi“, înțelege eu, soția, care primește apreciere la comun atâta timp cât lucrurile merg bine. De îndată ce apar problemele, puteți fi siguri că întrebarea va fi „Tu ai setat controlul parental?“).

— *Sigur* că avem control parental, dragă. Vrei un sandvici cu bacon?

Richard se uită în jos la mușchii tonificați, înveliți în lycra, și apoi capitulează.

— Bine atunci. Nu refuz dacă faci unul.

Timp de douăzeci de ani, nu am dat niciodată greș cu sandviciul cu bacon când am vrut să-l distrag, să-l mituiesc sau să-l liniștesc pe partenerul meu. Dacă ar avea de ales între un sex oral și un sandvici cu bacon, să zicem că Rich clar ar ezita. Dacă devine vreodată vegetarian sau chiar vegan, ceea ce pare tot mai probabil judecând după brățara împletită, tragică, de pe încheietura lui stângă, căsnicia noastră va fi în pericol. Oricum, de data asta spun adevărul. Controlul parental este instalat pe dispozitivele copiilor. Ce nu-i spun lui Richard este că, după ce fundul lui Emily a devenit viral, l-am sunat pe Joshua Reynolds, geniul informatic din sat care are acum aproape treizeci de ani și face un master în fizică la Imperial College. (Mama lui, Elaine, pe care o știu din grupul „Revenite la muncă“, ne-a povestit că Josh putea să deturneze vasele din Marina Statelor Unite pe când era doar un puști în cărucior sau așa ceva.) Una dintre femeile acelea dezamăgite, ca niște șoricea, care se animă numai în lumina reflectată de gloria progeneriturilor, Elaine a fost încântată când am sunat-o să-i cer numărul lui Josh, explicându-i că aveam nevoie de ajutorul lui pentru niște probleme cu internetul. M-am gândit că Josh este suficient de tânăr și, să recunoaștem, destul de asocial ca să nu i se pară prea ciudat că vreau să-mi spionez fiica sau că am nevoie de ajutorul lui să depisteze și să distrugă dovezi fundului ei gol, oriunde ar fi ajuns.

De fapt, din fericire, Josh nu a fost deloc surprins la telefon, ceea ce m-a făcut imediat să mă simt mai bine. A zis că o să vadă ce găsește pe rețelele sociale, dar, între timp, m-a învățat cum să intru în istoricul laptopului lui Emily. Am derulat la achizițiile recente și am descoperit că domnișoara folosisese cardul meu de credit ca să descarce „Cum să folosiți un proxy ca să ocoliți filtrele controlului parental“. Ce să mai

fac? Parcă aş fi un om din Epoca de piatră, care trăieşte cu Bill Gates.

7:23: Emily e supărată. Am făcut greşeala de a-i atrage atenţia că, pentru a produce jumătate de litru de suc verde de-al ei, lasă zece kilometri de vase de spălat, care încă putrezesc în chiuvetă, nespălate. Rămân o grămadă de resturi de legume: cotoare de mere, codiţe uşoare de ţelină, coji însângerate de sfeclă roşie, care ar ajunge să hrăneşti o turmă de porci timp de o săptămână.

— E aşa mizerie, dragă. Poţi măcar să pui storcătorul în maşina de spălat?

— *Ştiu*, îmi răspunde ea furioasă. *Ştiu*. O să-l pun, bine?

— Şi nu poţi să trăieşti numai cu sucul ăla, iubito. Ai nevoie de mâncare solidă. Mănâncă măcar nişte ouă. Ți le fac eu.

— E *dietă pe bază de suc*, mami! Ce nu înţelegi? E o purificare de şapte zile.

— Dar nu poţi să rezisti o dimineaţă la şcoală numai cu paharul ăla de mâzgă, dragă.

— Tu eşti tot timpul la regim, ce naiba, dar când țin eu, nu e sănătos. Gata, m-am săturat de porcăriile astea ale tale...

Se fereşte cu lacrimi în ochi de mâna mea întinsă şi îşi verifică telefonul.

După catastrofa cu *belfie*-ul, i-am confiscat telefonul mobil timp de douăzeci şi patru de ore, exact cum sugerase Candy, dar Em se purta de parcă era în doliu. Pierderea accesului la internet părea să o tulbure mai tare decât faptul că fundul ei ajunsese viral. Nu se putea opri din plâns şi mă implora să i-l dau înapoi. Ştiu că ar fi trebuit să mă țin tare pe poziții, ştiu, dar nu m-a lăsat inima să-i provoc şi mai multă supărare. Dacă-i iei unei adolescente telefonul, elimini pericolele invizibile pentru ochiul matern, plus presiunea constantă ca o fată să se împăuneze pentru anturajul ei, doar ca apoi să fie dărâmată

când nu primește destule aprecieri. Din nefericire, îi iei și viața sau singura parte din viața ei la care ține. Nu am putut să-i fac asta, nu când e încă atât de zdruncinată.

Când iese vijelios din bucătărie, Emily trăneste ușa din hol cu atâta forță, că broasca veche de alamă se desprinde și rămâne acolo atârână de două cuie. Mă duc și încerc să o împing la loc, dar lemnul este așa de crăpat, încât cuiele nici nu mai au în ce să se țină. („*Roy, te rog să adaugi un lăcătuș la lista mea cu lucruri de făcut.*“)

Așa a fost relația noastră în ultimele optsprezece luni. Fetița disperată să ne facă pe plac, care era atât de angelică, încât părea ieșită din afișul publicitar la săpunul Pears', păpușa care mă invita la ceai în căsuța ei de jucărie, fetița aceea nu mai există. În locul ei, a apărut tânăra asta exasperată și exasperantă, pe care orice sugestie a mea și uneori, se pare, și simpla mea existență o scot din sărite. Îmi spune că sunt „așaaaa de enervaaaantăăăă“. Trebuie să „o las în pace“. „Să mă calmez odată, bine?“ „Să nu-mi mai fac griji, doar nu mai e copil.“

Să nu-mi mai fac griji? Îmi pare rău, draga mea, sunt mama ta. Asta intră în fișa postului.

Pe măsură ce hormonii mei se retrag, ai ficei mele dau năvală. O lovesc năprasnic ca valurile pe furtună și toți trebuie să îi înfruntăm odată cu ea. Treaba asta cu *belfie*-ul a înrăutățit de zece ori situația. În ultimele trei zile, Emily abia dacă a vorbit cu mine. De fiecare dată când încerc să aduc vorba despre asta, fuge la etaj, așa cum a făcut și acum, și se încuie în baie. Când bat la ușă, zice că i-a venit menstruația și că nu se simte bine sau că o doare burta, dar o analiză atentă a rezervei de Tampax îmi arată că menstruația abia i s-a terminat. Nici nu i-am zis că l-am angajat pe Josh Reynolds pentru ceea ce el numește „misiunea de căutare și distrugere“. Aș vrea numai să știu care au fost repercusiunile pentru ea la școală, dar nu pot să aflu decât dacă vorbesc cu ea, nu? Evident,

eu sunt de vină în locul întregii clase, al corului școlii și al celor trei milioane de oameni de pe Facebook care au văzut poza cu fundul ei gol, alături de hashtagul #fundsteag. Înțeleg că se descarcă de supărare și furie pe mine. După cum scrie în cartea mea *Cum să îți educi copiii adolescenți în epoca digitală*, fiica mea știe că o iubesc necondiționat, așa că i se pare în siguranță să-și descarce toate sentimentele acelea pe mine. Rațional, înțeleg asta, dar nu înseamnă că purtarea ei față de mine mă doare mai puțin. Emily poate să mă rănească așa cum n-o mai face nimeni altcineva.

7:30: Când coboară iar pentru micul dejun, Em are machiaj în stil Cleopatra, cu codițe multe în colțul ochiului, făcute cu creionul. Arată ori uimitor, ori ca o minoră pentru care ai putea face închisoare, depinde cum privești lucrurile. *Alege-ți luptele, Kate, alege-ți luptele!*

— Mami?

— Da, iubito.

— Lizzy și câteva alte fete se duc la concertul Taylor Swift de ziua ei.

— Are vreo legătură cu Jonathan? întreabă Richard, fără să se deranjeze să-și ridice privirea din iPad.

— Cine-i ăsta?

— Jonathan Swift. Satirist celebru din secolul al XVIII-lea. A scris *Călătoriile lui Gulliver*, zice Rich.

— Mami, te roooog, îmi iei și mie bilet la Taylor Swift? E așa de tare, gen, cea mai bună cântăreață din lume. Merg și Izzy și Bea. *Toată lumea merge.* Mami, te roooog!

— Nu e ziua ta, obiectează Ben, fără să se deranjeze să-și ridice privirea din telefon.

— Mai taci odată! Răsfățatule! Maaaami, zi-i lui Ben să înceteze!

— Emily, nu-l lovi pe fratele tău.

— Jonathan Swift a sugerat că copiii ar trebui fierți și mâncați, meditează Rich pentru sine.

Câteodată, foarte rar, soțul meu mă face să râd tare și îmi amintește de ce m-am îndrăgostit de el.

— Cred că știa el ceva, zic eu punând omleta pe masă.

După sandviciul cu bacon, Richard bea o băutură energizantă ciudată, care arată ca siropul ăla mov pe care îl dădeam copiilor când erau deshidratați după ce vomitau.

— Emily, trebuie să mănânci ceva, iubito.

— Pur și simplu nu înțelegi! răbufnește ea împingând farfuria cu ouă din fața ei cu atâta venin că trece de marginea mesei și se sparge pe podea, răspândind floricele galbene, pufoase, pe plăcile de teracotă. *Toată lumea* se duce la O2 s-o vadă pe Taylor Swift. Nu-i corect! De ce suntem săraci?

— Nu suntem săraci, Emily, zice Richard cu vocea aceea blândă, înceată, de vicar, pe care a adoptat-o de când a început cursul.

(O, te rog, nu discursul despre Sudanul de Sud!)

— Sunt copii în Cornul Africii, Emily...

— OK! intervin eu înainte ca Rich să facă pe evlaviosul. Mami o să-și ia un job cu normă întreagă foarte curând, așa că sigur o să poți să mergi la concertul lui Taylor Swift, dragă.

— *Kate!!!* protestează Richard. Ce am hotărât noi despre negocierea cu teroriștii?

— *Eu* ce primesc? se vaită Ben ridicându-și privirea din telefon.

Lenny, profitând de momentul acesta optim de fricțiuni familiale, fură ouăle de pe jos și linge podeaua.

Rich are dreptate să se supere. Biletele exorbitante la concerte nu sunt compatibile cu reducerile bugetare convenite de noi, dar simt că supărarea lui Emily – ba chiar panică, n-am detectat oare panică în ochii ei? – are legătură cu ceva mai mult decât Taylor Swift. Fetele pe care le-a menționat sunt toate în grupul de Snapchat la care Lizzy Knowles a trimis *belfie*-ul. Ultimul lucru de care are nevoie Emily este să rateze ieșirea cu ele. Dacă Rich poate să arunce o sută cincizeci

de lire pe săptămână ca să vorbească despre el, iar pentru aparatul dentar al lui Ben va trebui să mai facem o ipotecă, atunci sigur putem să găsim niște bani ca s-o ajutăm pe Em să fie fericită.

7:54: După ce copiii au urcat să se spele pe dinți și să-și ia ghiozdanele, Richard își ridică scurt privirea de pe website-ul lui de ciclism și mă observă – pe mine ca persoană, adică, nu ca pe o secretară sau spălătoreasă de lycra – și zice:

— Credeam că te duci la sală azi.

— Așa voiam, dar tatăl tău a sunat foarte devreme. Nu mai reușeam să închid. A pălăvrăgit douăzeci de minute. E foarte îngrijorat din cauza mamei tale. A supărat-o rău pe noua îngrijitoare. I-a zis că nu vorbește destul de bine engleza după ce a prins-o fumând lângă episcopul de Llandaff.

— Ce?

— E o floare. Se pare că fumatul pasiv nu le face bine daliilor. Știi cum sunt părinții tăi când e vorba de grădina aia. Și îngrijitoarea pare oribilă. Donald a menționat o vânătaie pe încheietura Barbarei, deși putea să se fi lovit singură. Toată treaba asta e încurcată, dar acum nu mai au pe nimeni care să treacă pe la ei.

— Băga-mi-aș!

Richard își dă voie să aibă o reacție foarte non-Dalai Lama și mă bucur. Ca în cazul celor mai multe cupluri, relația noastră a rezistat de-a lungul timpului datorită unei viziuni comune asupra vieții și faptului că am râs sau i-am disprețuit pe cei care nu o împărtășeau. Nici nu prea îl plac, nici nu-l recunosc pe Domnul Mâncare Naturistă care ocupă acum corpul în care trăia pe vremuri soțul meu amuzant și minunat.

— Mama e imposibilă, zice el. Câte îngrijitoare a avut până acum? Trei? Patru?

— Barbara chiar nu e bine, Rich. Trebuie să te duci la ei să rezolvi.

— Să se ducă Cheryl. E mai aproape de ei.

— Cheryl are serviciu și trei copii care au douăzeci și șapte de activități după școală. Nu poate să renunțe pur și simplu la toate.

— E nora lor.

— Iar tu ești fiul lor. Și Peter la fel.

(Nu vă enervează cum familiile presupun întotdeauna că e treaba femeilor să aibă grijă de părinții în vârstă, chiar dacă un fiu locuiește mai aproape? Asta ar putea fi din cauză că noi suntem cele care nu mereu grijă de ei.)

Măcar Rich are bunul-simț să pară rușinat.

— Știu, știu, oftează el. Mama mi s-a părut bine în Cornwall. Asta a fost acum doar două luni.

— Tatăl tău se pricepe să cosmetizeze realitatea.

— Ce realitate?

— Ai văzut cât de uitucă e.

— E cât se poate de normal la vârsta ei, nu?

— Nu e normal să-ți întreb nepotul de paisprezece ani dacă are nevoie să facă pipică. Chiar crede că Ben e la grădiniță. Are nevoie de ajutor serios. Nu putem să-l lăsăm pe tatăl tău să se descurce, Rich. E nemaipomenit, dar are aproape nouăzeci de ani, ce Dumnezeu!

— Tu ai putea? Adică, nu vrei să te duci *tu*, Kate? Eu m-aș duce, știi că m-aș duce, dar nu pot să întrerup terapia acum. E un moment crucial în dezvoltarea mea personală. Știu că îți cauți de lucru și e mult ce te rog, iubito, dar ești așa de pricepută la lucrurile astea!

— Glumești?

Asta mă pregătesc să zic, oricum, dar ceva din expresia lui Rich mă oprește. Preț de o clipă, arată ca Ben în noaptea aia când, îngenuncheat pe jos în baie, lângă vasul de veceu, a recunoscut că îi e frică să vomite.

Rich a fost îngrozit întotdeauna de orice are legătură cu bolile sau doctorii. Ca majoritatea bărbaților, se crede nemuritor și cred că nimic nu detronează mitul acesta îndrăgit mai tare decât să fii de față la

declinul părinților tăi spre demență. În ciuda acestei fobii, dacă mă îmbolnăvesc eu, Rich se străduiește de fiecare dată să fie o asistentă bună. Când am luat salmonela de la un pui ieftin, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, a refuzat să mă lase singură în apartamentul meu întunecat și împărțit cu alți locatari, deși combinația de pereți despărțitori subțiri ca hârtia și vizite zgomotoase la veceu ar fi trebuit să fie o lovitură letală pentru povestea noastră de dragoste aflată la început. Îmi aduc aminte că, între reprize de vomitat, mă gândeam cât de devotat era noul meu prieten. Nu semăna deloc cu băiatul elitist și indisponibil emoțional pe care mi-l închipuisem eu. Dacă pasiunea lui Rich putea să supraviețuiască exploziilor frecvente ale tuturor orificiilor mele, trebuia să-l păstrez. Avusesem iubiți mai buni, bărbați cărora corpul meu le era complet subjugat, dar să vreau pe cineva care să fie și bun cu mine? Asta era o premieră.

Când am încetat să mai fim buni unul cu altul? Toată presiunea și schimbările din ultimele câteva luni ne-au făcut iritabili și egoiști. Trebuie să fiu mai bună de atât.

— Bine, zic eu. O să văd dacă pot să mă duc la Wrothly, să trec pe la Barbara și Donald, înainte să mă cheme la interviul pentru postul de Guvernator al Băncii Naționale.

Richard zâmbește (nu i-am mai văzut zâmbetul de ceva vreme) și se întinde spre mine să mă sărute.

— Minunat! O să primești o ofertă, iubito, zice el. Când recrutorul ăla o să trimită CV-ul tău, n-o să mai scapi de ei.

Nu i-am povestit cât de prost a mers întâlnirea cu Kerslaw. Nu vreau să-l îngrijorez.

Josh Reynolds către Kate

Salut, Kate, sunt Josh. Am anunțat Facebook că fotografia cu Emily încalcă Standardele Comunității Facebook și ar trebui să fie deja ștersă. Pentru că Emily are șaisprezece ani, nu mai este considerată

copil și nu primește cea mai mare prioritate. Deși nu poate fi recunoscută din poză – nu i se văd decât spatele și fundul, după care nu poate fi identificată – am șters tot ce am găsit și am setat notificări care să mă alerteze data viitoare când va mai fi trimisă poza cu fundul lui Emily. O s-o șterg, normal. Sunt moduri în care pot să-i fac viața on-line foarte neplăcută lui Lizzie Knowles , dar nu am avut niciodată conversația asta, da? Dacă vrei să fac ce nu se poate menționa, să-mi zici. Știi, dacă e vorba despre porno din răzbunare, poți să apelezi la poliție. Vrei să faci asta? Mersi că ai apelat la mine. A fost distractiv.

Kate către Josh Reynolds

Mersi tare mult, Josh. Ai făcut o treabă excelentă! Apreciez. Nu, nu este porno din răzbunare. Doar chestii tipice de adolescente. Nimic grav. Nu vreau să implic poliția!! Să-mi zici cât îți datorez.

9:47, Starbucks: După ce am strâns micul dejun, am curățat urmele Masacrului cu suc verde și am pus mașina de vase să boscorodească singură, cu sfaturile neînduplecate ale lui Candy în minte, am plecat în oraș să lucrez la CV într-o cafenea. Pot să mă prefac că sunt navetistă în loc să stau la masa din bucătărie, așteptând să fiu prinsă într-o ambuscadă de membrii familiei.

Misiunea mea de azi este să scriu un CV nou atrăgător, din care să lipsească data nașterii și alte detalii incriminatoare. În loc să recunosc că „am luat o pauză“, așa cum vor vedea lucrurile potențialii angajatori, trebuie să cosmetizez ce am învățat și realizat de când am plecat de la Edwin Morgan Forster, ca mamă, soție, fiică, noră, prietenă credincioasă, membru al consiliului școlii, membră a asociației de părinți și profesori, restauratoare de casă fără bani, dar cu multă imaginație, dependentă de eBay și investitoare inspirată (și doar vag necinstită) a celor 1900 de lire ale

parohiei (spuneți-mi Bernie Madoff¹!). Floare la ureche. Trebuie să aplic modelul Școlii de Afaceri Harvard la funcția de Gospodină și Om bun la toate. Să începem:

- În ultimii șase ani, mi-am construit un palmares impresionant de rezolvări de conflicte. (Traducere: m-am luptat cu Ben pentru Xbox după ce petrecuse trei ore fără întrerupere jucându-se Grand Theft Auto IV. L-am convins să mănânce cel puțin o legumă verde pe zi plus capsule din untură de pește ca să primească mai mult timp cu Grand Theft.)
- Proiecte de management financiar și capital: am o vastă experiență în acest domeniu, după ce am coordonat câteva proiecte dificile. (Pe asta poți s-o mai zici o dată! Dărăpănătura, cunoscută și ca „giuvaerul de epocă“, ne mănâncă sume uriașe din contul nostru rahitic de economii și negociez la sânge cu furnizorii ca să terminăm odată treaba.)
- Competențe de negociere internațională aplicate în probleme imobiliare din Regatul Unit (afurisita aia de Natalia, venită la noi prin *Au pair*, și iubitul ei traficant de cocaină).
- Gestionarea timpului și stabilirea priorităților: am echilibrat nevoile diverse ale unor persoane diferite și am stabilit rutine, timp în care am învățat să acord prioritate anumitor sarcini și să respect termene stricte. (Păi bineînțeles! Nu sunt mamă? Nu gestionez eu viețile a doi adolescenți și a unui bărbat în criza de vârstă mijlocie, în timp ce supraveghez și rudele în vârstă, plimb câinele, încerc să păstrez legătura cu prietenele, fur timp să fac mișcare, să mă ocup de grădină și să mă uit la *Homeland* și *Downton Abbey*? Puteți să mai adăugați și altele la listă, este nesfârșită.)
- Am pornit o afacere foarte productivă. (Am plantat niște flori minunate, cu ajutorul cărții lui Sarah Raven despre grădini. Am cumpărat și o ladă

1. Finanțist american de origine evreiască, fost director al bursei NASDAQ din New York

imensă și puturoasă de îngrășământ și am învățat să identific buruienile. Spre surprinderea mea, am devenit grădinăreasă.)

- Verificări atente ale legislației britanice. (M-am luptat cu ghearele și cu dinții să obțin un pachet de îngrijire inexistent de la autoritățile locale pentru Donald și Barbara, care devin tot mai fragili.)
- Cercetări inovatoare în Resurse Umane, cu accent pe dezvoltarea și motivarea personalului. (Am petrecut zile la rând căutând și angajând un meditator privat bine cotate, pentru care a trebuit să elimin câteva mame tigroaice, pentru ca Ben să intre la singura școală locală unde nu s-au înregistrat niciodată împușcături și rezultate îngrozitoare la examene. I-am promis lui Emily două bilete la Festivalul de la Reading dacă ia note bune la examene. Succes!)
- Am căpătat cunoștințe solide despre transport. (Șofer personal pentru doi adolescenți cu vieți sociale, muzicale și sportive intense. Îl duc frecvent pe Ben, împreună cu setul lui de tobe, la repetițiile orchestrei, ale grupului de jazz etc. Am condus-o pe Emily la evenimente prin țară, până când a hotărât că înotul îi face umeri de Popeye. Dacă vreți sfatul meu, nu vă lăsați copiii să facă înot! Veți fi nevoiți să plecați în zori, de obicei pe ceață, apoi să stați pe un scaun portocaliu de plastic în vreo clădire dezgustător de călduroasă care putea a clor și pipi. Puteți chiar să simțiți bacteriile cum se înmulțesc în aerul umed. În plus, trebuie să vă păstrați interesul viu pe durata a patruzeci de lungimi de bazin de stil fluture. Serios, alegeți orice alt sport!)

— A, bună, Kate! Ce surpriză să te văd aici.

Mi-am ridicat privirea din laptop și am zărit o blondă cam de vârsta mea care îmi zâmbea de parcă mă cunoștea.

***Aoleu! Roy, ești pe aici? Avem o femeie de vreo patruzeci de ani, posibil vreo mamă de la școală, dar*

prea elegantă ca să bea un latte la Starbucks (Haină Missoni, ochelari de soare Chanel). Evident putred de bogată, dacă e să mă iau după numărul de sacoșe din mâinile ei. De unde o știi?

— A, bună!

Îi zâmbesc la rândul meu și sper că Roy apare repede cu numele ei.

— Bună! Ă, doar îmi actualizez CV-ul.

— Văd. Foarte impresionant. Ai ieșit la vânătoare de joburi?

(ROY??? Mișcă-te odată! Te rog, zi-mi cine e.)

— Ă, da, păi, cum copiii au mai crescut un pic, m-am gândit să încerc marea cu degetul. Să văd care mai e situația, știi cum e.

Zâmbește din nou, lăsând la vedere urme de ruj pe dinții de sus, care au fost albiți cu un tratament scump. Prea albi, strălucesc mai tare decât vopseaua profesională.

A, uite că vine și Roy înapoi din arhive, gâfâind un pic. Slavă Domnului! *Roy zice că mi-am lăsat ochelarii în sertarul de lângă aragaz.

CE? Nu am nevoie să știu unde-mi sunt ochelarii, Roy. Asta a fost mai devreme. Acum aș vrea să te concentrezi pe numele femeii din fața mea.

— Apropo, zice femeia. Mă bucur mult că Emily poate să vină la Taylor Swift.

E mama lui Lizzy Knowles, zice Roy. Știi, mama vișelei ăleia care a trimis la toată lumea poza cu fundul lui Emily. Cynthia Knowles.

Bravo, Roy!

Cu Cynthia m-am mai întâlnit doar de vreo două ori. După un concert școlar, când fetele noastre cântau în cor. Apoi, la una dintre ieșirile alea matinale la cafea, în scop umanitar, în care o mămică frumos educată aduce fursecuri cu fulgi de ciocolată pe care nu le mănâncă nimeni, pentru că toate ținem regim sau mâncăm numai proteine, iar tu trebuie să o recompensezi cumpărând niște bijuterii pe care nu le vrei

și nici nu prea ți le permiți, dar este nepoliticos să refuzi pentru că mămica respectivă, care este măritată cu un barosan din lumea bună, trebuie să-și găsească ceva de făcut. Așa că îi dai bănuții unei femei extrem de bogate, care apoi îi donează în scopuri caritabile, când, de fapt, ar fi putut foarte bine să scrie un cec gras. A, și după nouă zile, cerceii de „argint“ pe care i-ai cumpărat în dimineața aceea se înverzesc, iar din lobul urechii stângi începe să-ți curgă puroi.

— O să le ducem noi la O2, bineînțeles, zice Cynthia. Le conduce Christopher cu Land Roverul. Lizzy vrea *Korean Barbeque* pe urmă. A zis că trebuie să vină și Emily. Ți-a spus cumva cât costă biletul?

Știți ceva? Față de Cynthia, mama fetei care a rănit-o așa de urât pe fiica mea, nu am chef să fiu politicoasă. Balaurul meu interior ar prefera să sufle flăcări spre ea și să-i pâRJolească șuvițele alea caramel perfecte până s-ar face cenușă. Știe măcar de *belfie*-ul pe care Lizzy l-a trimis accidental-intenționat la toată școala și toți pedofilii din Anglia? Sau jucăm Hai-să-ne-prefacem-că-avem-copii-perfecți, un joc preferat al femeilor ca Cynthia, pentru că altfel ar însemna să recunoască ce pierdere de timp a fost toată viața lor?

— Da, nu e nici o problemă, mint eu.

Cât poate să coste? Mai mult de cincizeci de lire? Șaizeci? Nici nu-i de mirare că biata Emily era așa de disperată să obțină acordul nostru la micul dejun. Deja a acceptat invitația lui Lizzy.

— Și am auzit că ești pe lista de așteptare pentru grupul nostru de cărți deștepte, Kate? continuă Cynthia. Serena a spus că te-ai arătat interesată. Ne place să credem că suntem la un nivel superior față de cluburile de lectură obișnuite. De obicei alegem un clasic. Ocazional, un roman de un autor contemporan. Lista scurtă de la Premiul Booker. Fără literatură pentru femei. E așa o pierdere de vreme, cu toate cumpărăturile și femeile alea prostuțe.

— Da, nu-i așa?

Cine se crede Cynthia Knowles, cu gențile ei de firmă (două L. K. Bennett, o John Lewis și o Hotel Chocolat)? Anna mă-sii Karenina?

— Ce noroc că am dat peste tine. Zi-i lui Emily să-i dea lui Lizzy un cec de nouăzeci de lire pentru bilet.

Nouăzeci de lire! Mă străduiesc din răputeri să nu rămân cu gura căscată sau să scot vreun țipăt de disperare.

— Cred că Lizzy vrea doar cupoane Topshop pentru ziua ei, continuă ea. Nu cadouri în sine. Noroc la vânătoria de job!

Cynthia pornește țeapănă spre colțul îndepărtat al cafenelei ca să se alăture unui grup format din cele mai apetisante mămici imaginabile, luând cu ea și ceașca de *latte* degresat, și moralul meu. De ce mă afectează femeile ca ea? Probabil pentru că ele pot să se joace de-a zeițele casnice cu cardul Platinum Amex al soțiorului. Nu e o viață pe care să mi-o fi dorit-o vreodată, deși trebuie să recunosc că, recent, ideea de a fi o femeie întreținută a căpătat o anumită atracție.

Cam târziu pentru asta, Kate. Majoritatea tipilor care ar putea să te întrețină în stilul cu care este obișnuită Cynthia (a) sunt la Nevasta nr. 2 sau (b) agață studente apăsate de datorii pe website-urile pentru boșorogi cu bani, ca să-și frece corpurile vlăguite și atârnânde de carne tânără, de cea mai bună calitate. Bueee! Pentru Nevasta nr. 1, păstrarea poziției este o slujbă cu normă întreagă: sală, Botox, yoga, nutriționist, chiar și vaginoplastie ca să-și recupereze păsărica dinainte de naștere, pentru ca puța bleagă a soțiorului să nu se piardă într-un tunel aerodinamic prin care au trecut capetele a trei bebeluși. Nu, mulțumesc.

Și totuși, privind în partea opusă a cafenelei spre Cynthia și cârdul ei de mămici, simt o împunsătură de invidie. Întotdeauna mi-a fost cam groază de mamele astea de la poarta școlii; adevărul este că le desconsideram pe femeile care își organizează toată viața

în funcție de cafele și întâlnirile de joacă ale copiilor. Dar acum, că Ben este prea mare ca să-l iau eu de la școală, mi-e dor de compania disponibilă pe care mi-o asigura ritualul și de toate femeile amabile, entuziaste, îngrijorate cu care puteam să discut despre copiii mei. Erau un dig împotriva singurătății de părinte, numai că nu știam asta atunci. În fine, trebuie să termin CV-ul ăsta minunat. Mai am doar câteva puncte finale.

- Am supervizat desfășurarea unui șantier hidraulic major. (Spălat săptămânal, inclusiv spălatul de mână al echipamentului împuțit de ciclism al lui Rich ca să nu „se scămoșeze“.)
- Am acordat asistență nutrițională de durată personalului în conformitate cu standardele din domeniu. (Mereu am avut gustări pentru copii în mașină, pe drumul de la școală acasă, cu care am evitat crizele emoționale. Cel puțin o masă gătită pe zi pentru patru persoane, ceea ce înseamnă aproximativ zece mii de cine calde în ultimii șapte ani, pentru a căror pregătire nu am primit nici o mulțumire sau recunoaștere.)
- Am repus pe linia de plutire o firmă privată aflată în declin, prin programe regulate de reduceri și optimizare agresivă, pentru a elimina riscul de recesiune repetată. (Am adoptat o dietă rapidă și am început să merg iar la sală. Sper că voi reuși să intru din nou în hainele mele vechi de birou.)
- M-am străduit să-mi îmbunătățesc semnificativ trăsăturile fundamentale. (Un fund puțin mai mic ca urmare a unor genuflexiuni teribil de dureroase.)

Dacă cele de mai sus vi se par cumva ușor frauduloase sau lipsite de etică, îmi pare rău, dar voi ce cuvinte ați folosi ca să descrieți faptul că femeile au grijă de cei mici și de cei bătrâni, an după an, iar munca asta nu este deloc luată în calcul ca experiență, competențe sau măcar activitate? Din cauză că femeile

o fac gratis, este o muncă efectiv lipsită de valoare. Așa cum a spus Kerslaw, nu avem nimic interesant de oferit, cu excepția a tot ceea ce facem și ce suntem. Nu am o fire înclinată spre politică, dar jur că aş mărșălui la un protest care să atragă atenția asupra muncii imense și nerecunoscute făcute de toate femeile din lume.

15.15: Mă lupt cu pornirea de a urca în cameră și a dormi. Nu prea pot să trec „somnul de după-amiază” la competențe în cererea de angajare, deși este singurul lucru la care excelez în ultima vreme. Probabil este vina lui Perry. Cu CV-ul îmbunătățit considerabil (chiar dacă nu sunt sigură că aş îndrăzni să-l arăt colegelor din grupul Revenite la muncă), îmi fac curaj să sun la Serviciile Sociale din Wrothly. Din păcate, este prea devreme pentru alcool.

— Apelul dumneavoastră poate fi evaluat în scopuri de formare.

Și începe! Știți cum este când apeși pe cinci pentru un departament și apoi apeși pe unu din „următoarea serie de opțiuni”, deși crezi că este posibil să fi auzit greșit și că poate trebuia să apeși pe trei? Apoi apeși pe șapte pentru „orice alte întrebări” și speră că, în sfârșit, vei interacționa cu o altă ființă umană, când o voce înregistrată spune „Ne pare rău. Linia este momentan ocupată. Apelul dumneavoastră este important pentru noi, vă rugăm nu închideți”? Iar telefonul sună și sună și sună și tu îți închipui un birou acoperit cu pânză de păianjen, în care un schelet stă pe scaun la o masă și telefonul sună și sună și sună? Ei, cam așa este când suni la Serviciile Sociale din Wrothly.

Cred că toată lumea și-a dat seama deja că opțiunile acestea multiple nu sunt menite să te ajute, ci doar să te intimideze, dându-ți în același timp impresia că avansezi și că ai de unde alege. Până și „apelul dumneavoastră poate fi evaluat în scopuri de formare” este, de fapt, o amenințare, care te avertizează să te porți frumos, că dacă nu... Nu trec decât douăzeci de

minute până când ajung să vorbesc cu cineva din departamentul corect, care apoi mă întreabă dacă poate să pună apelul meu în așteptare cât timp discută cu un coleg, care ar putea sau nu să aibă acces la dosarul Barbarei. Aproape că sunt recunoscătoare până la lacrimi pentru acest gest minim de curtoazie.

— Alo? Cu ce pot să vă ajut?

Vocea nu sună deloc dornică să ajute. De fapt, sună de parcă tocmai a absolvit un curs la cerere despre cum să nu fii de ajutor, cel la care sunt trimiși grănicerii americani.

Știu! O s-o uimesc cu atitudinea mea politicoasă și prietenoasă.

— Bună ziua, mulțumesc tare mult. E minunat să vorbesc cu o persoană în carne și oase.

Nici un răspuns.

— Bun. Sun din partea soacrei mele, are o arsură...

— Barbara Shattock?

— Da, exact. Minunat! Mulțumesc tare mult. Am vorbit cu socrul meu mai devreme și zice că, din păcate, a fost o neînțelegere între Barbara și Erna, îngrijitoarea pe care ați avut amabilitatea să o trimiteți să-i ajute.

— Mă tem că împotriva soacrei dumneavoastră a fost depusă o plângere în legătură cu o posibilă infracțiune motivată de ură, zice vocea.

— Ce? Nu. N-are cum.

— Doamna Shattock a abuzat-o rasial pe una dintre îngrijitoarele noastre.

— Poftim? Nu. Nu este adevărat. Nu înțelegeți. Barbara are optzeci și cinci de ani. Este foarte confuză. Nu e în apele ei.

— Doamna Shattock a acuzat-o pe îngrijitoare că nu este în stare să vorbească engleza. Aici, la Wrothly, luăm foarte în serios infracțiunile motivate de ură.

— Stați puțin! Ce infracțiune motivată de ură? Erna este lituaniană, nu-i așa? Nu face parte din altă rasă decât Barbara. Știți măcar ce înseamnă rasismul?

— Nu am fost pregătită să răspund la această întrebare, zice vocea pe un ton sec.

— Dar faceți o afirmație foarte gravă.

Urmează o tăcere de gheață, în care trăncănesc și implor:

— Îmi pare foarte rău dacă a fost o neînțelegere, dar Barbara pur și simplu nu este genul de persoană care să supere pe cineva așa.

Asta este o minciună sfruntată. De când o știu, de mai bine de douăzeci de ani, Barbara a fost prințesa agresiunii pasive, împărăteasa subminării. Din punctul ei de vedere, lumea este plină de oameni Pur Și Simplu Necorespunzători. Lista de oameni care sunt Pur Și Simplu Necorespunzători este lungă și se tot întinde. Include prezentatori de știri cu dicție proastă, femei care „nu mai au grijă de ele“, comercianți cu pantofi murdari care nu arată respectul convenit mochetelor Axminster, fetele de la meteo care apar însărcinate, politicienii care sunt „practic comuniști“ și prostul responsabil de greșeala de tipar din cuvintele încrucișate din *The Daily Telegraph*. Este de ajuns o greșeală în cuvintele ei încrucișate preferate pentru ca Barbara să interpreteze scena nebuniei din *Lucia di Lammermoor*, cerând capul idiotului care a pus o greșeală pe rândul douăzeci și doi orizontal.

Ca cea mai puțin însemnată dintre cele două nurori ale ei, s-a stabilit încă de la început că eu sunt Pur Și Simplu Necorespunzătoare. Nu eram nici pe departe fata cu care spera să se însoare fiul ei și nu prea s-a deranjat să-și ascundă dezamăgirea. De fiecare dată când mergeam în vizită, Barbara mă întreba negreșit: „De unde ai luat rochia/bluza/haina aia, Kate?“ și nu într-un fel din care să reiasă că voia să-și cumpere și ea una.

La un Crăciun, eram în cămară, căutam o conservă de castane, când am auzit-o pe Barbara spunându-i lui Cheryl, nora preferată, că „problema lui Kate este că nu vine din mediul potrivit“.

M-a durut nu doar snobismul, ci și faptul că Barbara avea dreptate. Față de familia Shattock, cu un nume de vază și un nivel de trai confortabil, familia mea părea improvizată, temporară. Eram țărănoii din Beverly Hills, gama ieftină de la supermarket, și știu că Barbara a simțit asta încă de când Rich m-a dus acasă la ei pentru prima dată. Din fericire, era așa de îndrăgostit, că nu a observat aluzia răutăcioasă a mamei lui la unghiile mele fără manichiură. (Decorasem un dulap luat de la un magazin de vechituri, iar resturile de vopsea gri-verde păreau mizerie sub unghiile mele.) Puteam să suport aroganța față de familia mea, remarcile răuvoitoare despre mâncarea gătită de mine și batjocura la adresa hainelor mele, dar singurul lucru pentru care nu am putut niciodată să o iert pe Barbara a fost că întotdeauna m-a făcut să mă simt o mamă rea. Și nu sunt așa.

Cu toate astea, uite că o apăr pe Barbara în fața angajatei de la Serviciile Sociale pentru că Barbara nu mai este în stare să-i spună femeii acesteia că e Pur Și Simplu Necorespunzătoare. Ceea ce, evident, este adevărat.

— V-ați gândit că poate fi foarte supărător dacă ești o doamnă în vârstă și persoana care te spală este un pic cam dură și nu înțelege ce-i spui? Avem voie să zicem asta? A, înțeleg, nu avem voie să zicem asta. Scuze.

Offf! Când am devenit așa o națiune de roboței nesuferiți, care nu se pot abate de la scenariul oficial pentru a răspunde cuiva care chiar este supărat și are nevoie de ajutor? Mi-a dispărut toată atitudinea prietenoasă, am redevenit profesionista călită care îi sugerează vocii să trimită cât mai curând posibil altă îngrijitoare ca să-i ajute pe Barbara și Donald.

— Altfel, doamna Shattock chiar s-ar putea răni grav și atunci Serviciile Sociale Wrothly vor fi obligate să comenteze. La știrile de seară.

— Nu am fost pregătită să răspund la așa ceva, se aude vocea, urmată de ton.

Eh, a mers bine și asta.

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Umilită de recrutor

Bună, draga mea. Mersi pentru încurajare. Mi-am completat un nou CV-ul, așa cum ai sugerat. Aș putea să particip cu el la Premiul Pulitzer, ca ficțiune experimentală, absolut inovatoare. Nu prea e minciună dacă știi că poți să faci toate lucrurile pe care nu le-ai făcut, nu-i așa?

Mă tot duc la întâlnirile grupului ăstuia Revenite la muncă. Nu râde! Femeile de acolo sunt foarte drăguțe și mi-am dat seama că sunt mult mai norocoasă decât cele care au renunțat după ce au făcut primul copil. Mă chinuiesc cu disperare să slăbesc și să-mi recapăt silueta, dar sunt al naibii de obosită, de epuizată tot timpul! E greu să nu dai iama în cutia cu biscuiți când ești frântă! Nu dorm pentru că noaptea mă trec toate apele. Din bărbie îmi ies fire de păr cât ale unui purceluș. Sunt așa de chioară, că nu văd kaloriile de pe ambalajele unor produse pe care oricum nu ar trebui să le mănânc, fiindcă trebuie să încap în hainele mele de slăbănoagă, pentru că hainele de grăsană le-am donat ultima dată când am slăbit și am jurat că nu o să mai fiu niciodată grasă. În plus, am nevoie să trag un pui de somn în fiecare după-amiază. Am energia unui leneș foarte sedat.

Azi am ratat ședința de la sală cu Conan Barbarul pentru că am vorbit cu tatăl lui Richard despre mama lui Richard, care are clar Alzheimer, dar nimeni nu are curajul să poarte conversația asta, așa că ne prefacem cu toții că e bine până când o să dea foc la casă. A, și consiliul local o acuză pe Barbara de INFRAȚIUNE MOTIVATĂ DE URĂ pentru că nu i-a plăcut „îngrijitoarea” morocănoasă, care nici nu vorbea engleză, pe care i-au trimis-o să o spele. Păi, scuză-mă, are optzeci și cinci de ani, ce dracu'! Dacă nici atunci nu poți să fii o cotoroanță afurisită, atunci când?

În ultima vreme, nu mai știu când îmi vine menstruația și mi-e teamă că o să aibă loc un potop când o să fiu

plecată pe undeva. La fel ca la treisprezece ani, când mi-a venit în toiul unei lucrări de control la chimie. Așa că prefer să stau în casă și să mă uit la emisiuni despre case renovate și să visez că un castel din Franța este renovat pentru mine de Gérard Depardieu (cum era în *Green Card*, nu cum e acum, de când s-a făcut mai mare decât un castel) cu mâinile lui mari, capabile, dar tandre, ABSOLUT GRATUIT.

Fii sinceră! Par eu genul de persoană matură, adunată, pe care ar vrea s-o angajeze cineva întreg la minte?

Prietena ta (FOARTE) veche,

Kxx

4

Fantome

Revenite la muncă. Parcă ar fi fantomele dintr-un film de groază, nu? Îți și închipui trailerul, cu vocea aceea masculină, gravă, apocaliptică, de Hollywood, care tună: „Revenite la muncă! S-au întors! S-au ridicat din morți și se alătură din nou forței de muncă! Măcar de-ar putea să scape de Blestemul Mămicilor! Măcar de-ar putea să se bazeze pe altcineva să scoată lasagna din congelator și să îi dea bunicii statinele!”

Nu știu cum e cu fantomele, dar unele dintre femeile din grupul nostru Revenite la muncă au clar o privire bântuită. Bântuită de carierele la care au renunțat, în unele cazuri cu așa de mulți ani în urmă, că acum ar putea fi persoane complet diferite. Bântuite de toate acele posibilități neîmplinite. Sally, care astăzi stă în dreapta mea, lucra înainte la o bancă mare spaniolă pe Fenchurch Street. Măruntă, ascunsă într-un pulover tricatat prea mare, Sally nu trebuie decât să spună Santander sau Banco de España cu un accent spaniol perfect ca să întrevezi femeia ageră, cochetă, care trebuie să fi fost în urmă cu douăzeci de ani, când conducea un departament întreg cu o echipă de Juani și Julios care făceau ce le zicea ea. Nostalgia lui Sally după zilele acelea este așa de acută, încât uneori nici nu suport să mă uit la ochii aceia aprinși de pârș de pe chipul ei ridat. La primele întâlniri ale grupului, Sally era timidă, aproape dureros de reticentă, înfocolită

intr-un *fleece* prea călduros pentru vremea de afară, când noi, celelalte, încă purtam pantaloni de in și rochii de vară.

Kaylie, lidera grupului, o californiană solidă, expansivă, cu o garderobă formată exclusiv din turcoaz și portocaliu (sincer, probabil era mai potrivită în San Diego decât în estul Angliei), s-a străduit cât a putut să o facă pe Sally să se deschidă. În săptămâna a patra, Sally a povestit singură că, după ce fiica și cei doi fii au zburat din cuib (Antonia a absolvit acum doi ani Royal Holloway; spaniolă și istorie), s-a gândit că „ar fi bine să se întoarcă”. Sally a zis că a găsit un job cu jumătate de normă, pe care îl are și acum: casieră la Lloyds Bank pe strada cea mai rău famată din târgușorul drăguț, prosper în care ne întâlnim.

— Știți care e, strada aia plină de magazine caritabile și localuri cu *doner kebab*, a zis Sally.

Noi am încuviințat politicos, dar nu știam.

Cu timpul, managerul agenției a observat că Sally era neobișnuit de competentă. (În cererea de angajare trecuse mai puțini ani decât lucrase de fapt în Londra, de teamă să nu pară lăudăroasă sau intimidantă și că nu ar angaja-o.) Managerul i-a dat mai multe responsabilități: să facă inventarul la sfârșitul zilei, să se ocupe de valutele străine. Au loc multe schimburi valutare cu lire turcești, din cauza magazinelor de kebab.

— Cred că este puțin sub nivelul meu, a mărturisit ea grupului, nepărând deloc convinsă că ceva ar putea fi sub nivelul ei, în afară de pământ, dar îmi plac colegii. Ne simțim bine. Am ocazia să ies din casă. Iar acum, că Mike a ieșit la pensie...

— Ai vrea să stai mai mult pe acasă? a întrebat Kaylie afișând cel mai larg zâmbet de facilitator.

— A, nu! a răspuns Katie repede. Acum, că Mike a ieșit la pensie, vreau să stau mai puțin pe acasă. O iau razna când îl văd în bucătăria mea.

— Știu cum te simți, a zis Andrea. Uneori am impresia că îmi pierd mințile dacă nu ies din casă.

Andrea Griffin a intrat în programul de formare pentru absolvenți al uneia dintre cele patru mari firme de contabilitate din Marea Britanie direct din universitate. La treizeci și șapte de ani, era deja par-teneră. La scurt timp după aceea, soțul ei, John, a avut un accident: un camion a intrat în mașina lui pe autostrada M11, pe o ceață deasă. Din fericire, a fost disponibil un elicopter, același pe care îl pilo-tează acum Prințul William, și l-au dus direct la unitatea de traumatisme cerebrale de la Spitalul St. George. Lui John i-a luat un an să învețe să vorbească din nou.

— Primele cuvinte pe care le-a rostit au fost cele mai murdare înjurături pe care vi le puteți închipui, a zis Andrea.

Pieptul ei acoperit de pistriui s-a înroșit puțin la gândul că soțul ei, un tip decent, obișnuit să exclame „Vai!“ și „Așa ceva n-am mai pomenit!“ în momentele de mare surpriză, fusese redus la o epavă încruntată care o băga pe soacră-sa în pizda mă-sii. Societatea de asigurări plătise, în sfârșit, în ianuarie, după ce se luptaseră cu ea prin tribunale vreme de zece ani, iar acum, că își permiteau să plătească îngrijire per-manentă pentru John, Andrea putea să mai renunțe la câteva dintre responsabilități.

— M-am gândit c-ar fi drăguț să-mi folosesc iar creierul, a răspuns ea când Kaylie ne-a rugat să spunem pe rând ce sperăm să obținem de la atelierul Revenite la muncă. Dacă mai am creier, a răs Andrea. Juriul încă nu a deliberat. Să fiu sinceră, mă cam sperie perspectiva.

Sala în care ne-am întâlnit se află într-o anexă modernă a vechii biblioteci orășenești. Atmosfera săracă este compensată de strădaniile intense de a elimina cărțile pe hârtie din ceea ce un afiș numește cam deprimant „experiența lecturii“. De ce este totul pe ecran aici? Îmi aduc aminte cum Emily și Ben iubeau poveștile citite înainte de culcare, apoi cum au devorat *Harry Potter*, ba chiar ne-au pus să stăm la coadă

în toiu noptii în fața librăriei locale ca să cumpărăm cel mai nou volum. Acum, sunt practic lipiți de tastatură. Emily mai pune mâna pe un roman din când în când și răsfoiește primele șaptezeci de pagini, până când intervine ceva mai interesant. De obicei, un tutorial de machiaj pe YouTube, făcut de Zooella sau Cruella sau cine știe cine. E obsedată de machiaj. Ben se ferește de orice e prea lung pentru a fi citit pe ecranul telefonului.

Decorul de aici este în stilul acela scandinav popular, care pare să fi cucerit toate spațiile publice britanice. O podea de lemn, deschisă la culoare, scârțâitoare și neconfortabilă, niște scaune înclinate, sfrijite, cu pernuțe pe care sunt imprimeuri din frunze, și brațe asortate din același lemn de culoare deschisă. Cafeaua de la automatul de la intrare e scârboasă, așa că lumea își cumpără de la Caffè Nero de alături. Sally aduce un termos, la fel și Elaine Reynolds (mama lui Josh care urmărește *belfie*-ul). Ne întâlnim aici în fiecare miercuri după-amiază de cinci săptămâni deja. La început, eram cincisprezece, dar două femei nu hotărât repede că nu li se potrivește, iar acum două săptămâni, a renunțat și a treia pentru că fiica ei, care suferea de anorexie, nu a reușit să-și atingă obiectivul săptămânal de a se îngrășa cu jumătate de kilogram și a fost internată în spital.

— Sigur, asta nu înseamnă că Sophia nu o să meargă la Oxford, a zis Sadie de parcă trebuia să ne liniștească urgent în privința asta.

Sophia avea deja un șirag de zece note maxime la examene, așa cum fuseserăm informate de mai multe ori, și era evident că, pentru mama ei, internarea într-o secție de afecțiuni digestive nu era decât un obstacol minor pe drumul spre gloria academică, nicidecum un indiciu că tocmai drumul acela determinase criza ei recentă.

— Și acolo poate să dea examenele, a continuat Sadie. Nu e nici o problemă. Am eu grijă ca Soph să-și primească la timp materia de studiat. Comparație

între *Izbăvire* și *Mesagerul*¹. Nu-i chiar Shakespeare, nu-i așa? Bineînțeles că citesc amândouă romanele, ca s-o ajut pe biata copilă cât de mult pot.

De la siluetă, la părul ei negru, tuns bob, de la pantofii gri asortați cu poșeta, la accentul ei sud-african, totul era țepăn la Sadie, fără urmă de risipă. Persoana de care îmi amintea cel mai mult era Wallis Simpson: imaculată, fără să fie în vreun fel atrăgătoare. Sau umană. M-am trezit gândindu-mă cum o fi să ai ca mamă o ființă care se controlează pe sine, dar și pe alții. Privind în partea opusă a cercului, am observat că și Sally gândea exact același lucru. Și-a țuguia buzele și le-a retras de parcă lăsa surplusul de ruj pe un șervețel invizibil, iar în ochi i-a apărut o strălucire ușor de confundat cu îngrijorarea, dar, de fapt, mai aproape de dispreț.

Ca să fiu foarte sinceră, nu eram sigură dacă să mă înscriu în grupul ăsta. Adică, nu mi-a plăcut niciodată presupunerea leneșă că femeile au preocupări și concepții comune, ca și cum am fi un fel de grup minoritar pe cale de dispariție. Există femei bune, decente și sensibile, sigur, cu milioanele, dar există și altele ca Sadie, care ți-ar lăsa copilul să moară pe marginea drumului dacă asta ar însemna un avantaj pentru copiii ei. De ce să ne mai prefacem că nu e așa? Doar pentru că are ovare și vagin (probabil curățat la aburi), nu înseamnă că Sadie este „sora” mea, nu, mersi.

La fel ca multe dintre evenimentele dedicate femeilor la care am participat, și Revenite la muncă este oarecum umil. Fără bărbați în sală, suntem libere să fim noi înșine, dar poate că așa de tare ne-am pierdut antrenamentul, încât avem tendința să întrecem măsura și ajungem să chicotim ca niște fete de nouă ani sau, inevitabil, să vorbim despre copiii pe care chiar îi avem. Femeile sunt atrase așa de ușor în ițele anecdotelor; romaniere instinctive, dăm sens vieților

1. Romane scrise de Ian McEwan, respectiv, L.P. Hartley.

noastre prin povești și personaje. E minunat, nu mă înțelegeți greșit, dar din cauza asta nu suntem hotărâte, nu închidem ușa nimicurilor de zi cu zi ca să obținem ce vrem. Închipuiți-vă un grup de bărbați care ar ajunge să vorbească despre operația pe cord deschis a soacrei. Așa ceva nu are cum să se întâmple, nu?

Totuși, astăzi va fi diferit, pentru că un bărbat, un cunoscut consultant profesional numit Matthew Exley, a venit să ne vorbească despre cum să ne vindem cel mai bine abilitățile. „Spuneți-mi Matt“ este vizibil încântat să fie singurul berbec dintr-o turmă de oi. Începe cu rezultatele unor studii. Studiile demonstrează, zice Matt, că, dacă pentru un post anunțat se enumeră zece criterii și un bărbat îndeplinește șapte dintre ele, bărbatul ar fi dispus să încerce. În schimb, dacă o femeie îndeplinește opt criterii, ea spune „Nu, n-am cum să candidez pentru că nu îndeplinesc două dintre criterii“.

— Ei, doamnelor, ce credeți că înseamnă asta? zâmbește Matt încurajator spre turma sa. Da, Karen?

— Eu sunt Sharon, zice Sharon. Asta înseamnă că femeile tind să se vândă mai ieftin. Ne subapreciem.

— Exact, Sharon, mulțumesc, răspunde Matt. Și ce mai putem deduce? Da, doamna blondă de acolo?

— Că, în general, bărbații presupun că vor fi buni la lucruri la care nu se pricep deloc pentru că experiența lor la locul de muncă dovedește că bărbații mediocri primesc tot timpul funcții peste capacitatea lor, în timp ce femeile foarte capabile trebuie să fie de două ori mai bune decât bărbații ca să aibă șanse la o funcție superioară, pentru care sunt infinit mai calificate?

Îmi pare rău să vă spun că, din când în când, la Revenite la muncă, câte o voce sătulă de lume și, sincer, aspră sparge bula de bună-dispoziție creată de reinventarea personală și sentimentul de a fi printre surori.

— Ah!

Matt se uită la Kaylie, căutând sprijin pentru a se confrunta cu cea care strică toată distracția.

— Ei haide, Katie, zâmbește curajos Kaylie cu dinții ei prea albi.

(Ați ghicit că eu eram aia, nu?)

— Simt că te agăți cumva de toate părțile negative. Am mai vorbit despre faptul că femeile sunt dure cu ele însele. Știu cât ești de perfecționistă, Katie. Ce încearcă Matt să spună este că trebuie să ne dăm voie să credem că, și dacă nu suntem cei mai buni candidați pentru un job, șapte sau opt din zece poate să fie suficient.

— Exact! răsuflă Matt evident ușurat. CV-ul vostru nu trebuie să fie perfect pentru jobul respectiv ca să aveți o șansă să-l primiți.

— Scuze, dar cred că ce încerca Kate să spună...

Sally e cea care vorbește acum. Grupul se întoarce cu interes spre cea mai timidă și mai mută membră a lui.

— Corectați-mă dacă greșesc, dar cred că ce voia Kate să spună este că bărbații au multă încredere când candidează la un post fiindcă șansele au fost și, într-o oarecare măsură, încă sunt în mare măsură de partea lor. Cred că au mai multe șanse de succes pentru că așa și este. Nu prea poți să învinuiești o femeie mai în vârstă că nu are prea multă încredere în ea când asta reflectă părerea lumii despre noi.

— Înțeleg, Sally, răspunde Matt.

(Din experiența mea, „înțeleg“ zic numai cei care nu aud nimic altceva în afară de sunetul propriei voci.)

— Dar situația este mult mai bună decât acum cinci ani, continuă el. Angajatorii sunt mult mai conștienți de calitățile pe care femeile care revin după o pauză mai lungă le pot aduce la locul de muncă. Ați observat toate că echilibrul dintre viața profesională și cea personală a urcat în agenda politică și că multe firme încep să vadă că o abordare mai, să zicem, deschisă a angajării femeilor mai în vârstă, care au luat o pauză de la carieră, nu le face rău. Chiar dimpotrivă!

— Sunt sigură că ai dreptate, spune Sally nesigură. Fiica prietenei mele și-a luat concediu nouă luni de

la un fond de investiții când a născut al doilea copil și nimeni nu a zis nici păs. Așa ceva ar fi fost imposibil când lucram eu la bancă. Chiar și un concediu de maternitate de patru luni... Ei, poate că jobul tău va fi tot acolo când te întorci, dar altcineva va avea funcția. Poate că ție ți se va da voie să-l asisti. Pe mine banca m-a trimis în Orientul Mijlociu când băieții mei erau foarte mici, probabil ca să vadă dacă o să renunț.

— Când i-am zis șefului meu că sunt însărcinată a doua oară, intervine și Sharon, a luat-o razna nenorocitul. A zis „Dar, Sharon, iubito, ai făcut deja un copil“.

Toată lumea râde. Râsul secret, subversiv al servitorilor din *Downton Abbey*, când discută despre tabieturile ciudate ale stăpânilor.

— Știți ceva? reia Kaylie. Eu cred că, în fond, Katie e mult prea pesimistă. Așa cum spune și Matt, firmele sunt mai deschise ca niciodată la ideea că activitățile din afara biroului vă dezvoltă abilități pe care le puteți transfera. Serios, CV-urile mamelor sunt acum la mare căutare în recrutare.

Mă uit la chipurile dornice ale femeilor așezate în cerc. Încuviințează din cap și zâmbesc la Matt, recunoscătoare pentru aceste asigurări că locurile de muncă pe care le-au părăsit ani de zile, cât și-au crescut copiii, le vor primi înapoi cu brațele deschise, că „abilitățile“ de a îngriji și conduce o mică țară numită Acasă sunt transferabile. Poate că e-adevărat dacă ai lipsit trei ani, maximum cinci. În sinea mea, îmi spun că în cea mai proastă situație sunt cele care nu au mai lucrat deloc, care au renunțat la orice fărâma de independență. Când puii zboară din cuib, la optsprezece ani, iau odată cu ei și rațiunea de a fi a mamei lor. Iar femeile se uită atunci la bărbații cu care au trăit în ultimi douăzeci și patru de ani și își dau seama că singurele lucruri pe care le mai au în comun sunt copiii, care tocmai au plecat de acasă. Anii de creștere a copiilor sunt atât de ocupați,

atât de acaparatori, că e ușor să ignori stricarea căsniciei, fiindcă aceasta este îngropată sub piese de Lego, salopete pline de noroi și rucsacuri cu echipamentul de educație fizică. Când copiii nu mai sunt acolo, relația nu mai are unde să se ascundă. E dureros.

Măcar mie proiectele pe care le-am făcut pe cont propriu mi-au asigurat un mic punct de sprijin pe o piață a muncii care suferă schimbări rapide. În plus, sunt printre femeile cele mai tinere din grup, dar până și eu voi fi nevoită să mint în legătură cu vârsta ca să am o șansă să revin în domeniul meu.

Mă gândesc la cum m-am simțit în biroul lui Gerald Kerslaw, cu propriul meu „CV de mamă”. Cum l-am urmărit parcurgând cu privirea activitatea mea din afara biroului, din ultimii șase ani și jumătate. Am muncit pentru școală, pentru comunitate, pentru biserică, am fost un stâlp al societății, i-am îngrijit pe cei mici și pe cei în vârstă. Cu toate astea, m-am simțit minusculă. M-am simțit minimalizată, irelevantă, neapreciată. Și, cel mai grav, m-am simțit ridicolă. Poate că „Spuneți-mi Matt” are dreptate și atitudinile se schimbă, dar, în domeniul meu de activitate, o femeie de patruzeci și nouă de ani care a lipsit din lumina reflectoarelor timp de șapte ani ar putea la fel de bine să se plimbe prin Square Mile sunând din clopoțel și strigând „Chlamydia!”.

Matt ne anunță că am ajuns la ultima întrebare, așa că ridic mâna. Curajos, mă alege pe mine.

— Cum discriminarea pe motive de vârstă este în mod evident o problemă majoră la locul de muncă, indiferent dacă nouă ne place sau nu, ai recomanda vreodată ca cele care avem patruzeci, cincizeci și șaiszeci de ani să mințim în CV?

Ridică din sprâncene, nu fără a se gândi cu adevărat la întrebarea mea, dar cu încruntarea aceea matură pe care o adoptă bărbații care vor să arate că sunt ocupați cu chibzuitul. Dacă ar fi purtat ochelari, i-ar fi împins până la rădăcina nasului și ar fi privit în direcția mea pe deasupra lor.

— Să mințiți?

Râs nervos.

— Nu. Deși nu aş pune neapărat vârsta în prim-plan. Nu mai este obligatoriu să vă treceți data nașterii în CV. Să zicem așa: în mod sigur nu aş aduce vorba despre vârstă, dacă nu este cazul. Sau despre anii de studiu. Fiindcă oamenii pot să socotească, să știți. Oricum (un zâmbet consolator), vă doresc tuturor mult noroc!

Tocmai inserez cardul în aparat ca să plătesc parcare, când simt că cineva îmi pune o mână pe braț.

— Voiam doar să te felicit pentru cum ai vorbit mai devreme.

E Sally Șoricica.

— O, mulțumesc. Ești foarte drăguță, dar am fost îngrozitoare. Mult prea cinică. Kaylie încearcă să ne încurajeze pe toate și m-am trezit eu să vorbesc vehement despre sexismul instituționalizat, ca o activistă înrăită. Exact ce le trebuia tuturor.

— Ai spus adevărul, răspunde Sally înclinându-și capul într-o parte cu gestul ei tipic, inteligent, asemănător unei păsări.

— Poate, dar cine vrea să audă adevărul? Din câte am observat eu, i se dă prea multă importanță. Doar că... Uite ce e, am fost la un interviu cu un recrutor în Londra zilele trecute să văd dacă ar putea să-mi găsească ceva. A fost... M-a făcut să mă simt ca o țărancă bătrână și hidoasă, care a venit să vândă balegă de capre la Fortnum & Mason¹. A fost cumplit! Amuzant e că nici măcar nu voiam să vin în grupul ăsta la început. Știi vorba aia cu „nu vreau să fac parte dintr-un club care m-ar vrea pe mine ca membru“? Mi se părea cam jalnic. Să fim serioase, Revenite la muncă?

1. Magazin din Londra, care comercializează produse de lux, de la mâncare și băuturi la ceaiuri, cafele, coșuri de nuiete și cadouri personalizate.

— *Revenant*, zice Sally.

— Poftim?

— În franceză, *revenant* înseamnă fantomă, care practic e cineva care revine. Care se întoarce. Adică din lumea de dincolo, explică ea.

I-am spus că asta mi se pare ciudat. A râs. A răspuns că, în general, fantomele sunt ciudate. Am explicat:

— Nu, voiam să zic că mi se pare o coincidență fiindcă eu chiar mă gândeam mai devreme că „revenite” asta ne face să părem întoarce din morți. Dar nu știam că vine de la „fantomă” din franceză.

Sally a spus că franceza ei era cam ruginită, ceea ce era o rușine, fiindcă o studiasse la facultate. Am liniștit-o:

— Nu-ți face griji! Pentru mine, vorbești ca Christine Lagarde.

I-am zis că uneori mă simt ca o fantomă a celei care am fost odată. Că nu am cum să redevin persoana de atunci. Că s-a terminat totul pentru mine.

— Pentru tine nu, Kate, a răspuns ea.

Și am tot stat de vorbă și ne-ar fi plăcut și să mergem la un ceai la un moment dat, dar am descoperit că amândouă aveam câini la care trebuia să ne ducem și apoi ne-am dat seama că amândouă ne scoatem câinii la plimbare în același parc, așa că ne-am dus fiecare acasă și am luat câinii și i-am plimbat împreună pe traseul nostru preferat și ne-am așezat pe banca noastră preferată din vârful dealului. Și așa a devenit Sally Carter prietena mea dragă.

5

Încă cinci minute

7.44:

— Mami, mi-ai văzut *A douăsprezecea noapte*?

Emily pare palidă, iar părul ei ar avea nevoie să fie spălat.

— Cred că aseară era în camera de zi, iubito, când ți-ai făcut temele. Sau poate e în teancul ăla de pe scaun, sub jucăriile lui Lenny. Ai de gând să-ți faci duș?

— N-am timp, ridică ea din umeri, am repetiție la cor, apoi primim orarul de revizie.

— Ce, deja? Abia ai început cursul. Nu e cam devreme?

— Mda, știu, dar domnul Young a zis că doi copii mai mari cu un an au luat 9 anul trecut și nu vrea să se repete asta.

— Păi, ar trebui să-ți speli părul înainte să pleci. Să te simți mai proaspătă, draga mea. Pare cam...

— Știu.

— Em, iubito, nu încerc decât...

— Știu, știu, mami. Dar am așa de multe de făcut!

Când se întoarce ca să iasă din cameră, observă că fusta de uniformă i s-a agățat în chiloți la spate, lăsând la vedere un șir de tăieturi urâte pe coapsă.

— Emily, ce ai pățit la picior?

— Mnimic.

— Te-ai rănit, scumpo. Arată groaznic. Ia vino! Ce s-a întâmplat?

— *Mnimitic!*

Trage furioasă de partea din spate a fustei.

— Cum adică „nimic“? De aici văd că sângerează.

— Am căzut de pe bicicletă, mami, bine?

— N-ai zis că bicicleta ta e la reparat?

— Mda, am mers cu a lui tati.

— Ai luat Bradley Wiggins-ul la școală?

— Nu pe aia. Pe cealaltă mai veche, mai ieftină.

Era în garaj.

— Ai căzut de pe ea?

— Mmmm.

— Ce s-a întâmplat?

— Era pietriș pe jos. Am alunecat.

— Vai, nu! Și te-ai lovit la picior, biata de tine!

Și ți l-ai julit și pe celălalt. Ia ridică fusta iar ca să văd cum trebuie. De ce nu mi-ai zis, iubito? Trebuie să punem niște Savlon pe răni. Arată urât.

— Te rog, încetează, mami, OK?

— Doar lasă-mă să mă uit puțin. Stai locului o clipă. Trage fusta în sus, nu văd bine.

— PLEACĂ! LASĂ-MĂ! TE ROOOOG!

Emily mă respinge cu putere, zburându-mi de pe nas ochelarii, care aterizează pe jos. Mă aplec să-i ridic. Lentila stângă a ieșit din ramă.

— Nu suport! plânge Emily. Mereu zici ce nu trebuie, mami. *Mereu!*

— Ce? Dar n-am zis nimic, iubita mea. Nu vreau decât să mă uit la piciorul tău, draga mea. Em. Emily, te rog să nu ieși din cameră. Emily, te rog să te întorci aici. Emily, nu poți să te duci la școală fără să mănânci. Emily, cu tine vorbesc. EMILY?

În timp ce fiica mea iese din casă cu nori sulfuroși de reproș în urma ei, lăsându-mă să mă întreb ce crimă am mai comis de data asta, Piotr tocmai intră. Stă lângă ușa din spate, cu geanta lui de scule. Mi-e rușine când mă gândesc că ne-a auzit meciul de țipete și a văzut-o pe Emily dărâmându-mi ochelarii. Nu-mi vine să cred că m-a lovit. Nu a vrut să lovească. A fost un accident.

— Scuze. E un moment nepotrivit, Kate?

— Nu, nu, e în regulă. Intră. Îmi pare rău, Piotr. Doar că Emily a avut un accident, a căzut de pe bicicletă, dar crede că mă agit degeaba.

Fără să-l roage cineva, îmi ia ochelarii din mână, găsește lentila căzută jos, lângă coșul lui Lenny, și începe să meșterească la ei, ca s-o potrivească la loc în ramă.

— Emily e adolescentă. Mama zice mereu lucruri greșite, nu?

Deși îmi vine destul de rău să plâng, izbucnesc în râs.

— Exact. De obicei, mama e de vină, Piotr. Eu sunt tot timpul de vină în ultima vreme. Vrei niște ceai? Azi am niște ceai adevărat, cred că asta o să-ți facă plăcere.

În noua lui încarnare spirituală, Richard a cumpărat o gamă largă de ceaiuri calmante. Rubarbă și rozmarin, păpădie, lămâie, urzică și miere de Manuka, dar și ceva într-o cutie de culoarea urinei, numit Meditațel. La recomandarea lui Joely de la centrul de consiliere, în februarie mi-a prezentat Panax Ginseng, care se spune că este bun pentru bufeuri și transpirațiile nocturne. Deși a fost un cadou venit din grijă pentru mine, dacă e să fiu cârcotașă, aș zice că nu a fost chiar ideal ca mesaj fierbinte din partea iubitului de Sf. Valentin. (După setul de tigăi Jamie Oliver primit de Crăciun, am crezut că am atins limita de jos din istoricul cadourilor lui Rich pentru mine, dar evident se poate și mai rău.) Pe Piotr, al cărui temperament pare la fel de generos și de prietenos ca înfățișarea lui, nu-l descumpănești cu una, cu două, dar până și el a avut un mic șoc când am zis că nu mai avem ceai tare și i-am oferit în schimb ceai de păpădie.

— În țara meu, papadi înseamnă pat ud ca la copii, a zâmbit el dând la iveală două șiruri de dinți inegali, plini de personalitate, de genul celor care au cam dispărut în rândurile clasei de mijloc britanice.

Engleza lui Piotr este stâlcită, dar ciudat de atrăgătoare. Nu simt nevoia să îl corectez, așa cum fac cu Ben și Em, pentru că (a) ar fi îngrozitor de arogant din partea mea și (b) ador greșelile pe care le face, pentru că sunt așa de expresive (ceea ce, bănuiesc, este îngrozitor de arogant din partea mea). Asta se întâmplă cu copiii, nu-i așa? Le corectezi greșelile și ajung să vorbească din ce în ce mai bine până când, într-o zi, nu mai spun lucrurile alea drăguțe, amuzante. Nu pot să dau timpul înapoi să-l aud pe Ben zicând „Am mersut repede, nu, mami?” sau pe Emily la cinci ani întrebând dacă poate să vină cu mine la „În Paie Stă” (Empire State Building sună așa de plicticos prin comparație) sau să mănânce „pizz-ghetti” la cină. Sau să-mi spună „Nu sunt bebe, merg lingură”. Uneori mă gândesc că am vrut să treacă mai repede copilăria lor ca viața să devină mai ușoară; acum am tot restul vieții la dispoziție să-mi doresc să fie iarăși mici.

Pun apă într-o cratiță și ulei de măsline și unt într-o tavă pe aragaz. Fierbătorul iar nu funcționează, pentru că Piotr a oprit curentul. Metodic, încep să pregătesc cepele, morcovii și țelina pentru sosul bolognese, mâncarea reconfortantă a întregii familii, potrivită în orice situație. Este rețeta Marcellei Hazan și o știu atât de bine, încât, în timp ce toc, în minte îmi vin cuvintele ei ușor formale. Laptele adăugat „îi dă o dulceață plăcută”. Foarte adevărat, este ingredientul magic pe care nu l-ai ghici niciodată.

În cămară – un dulap micuț, negru ca smoala, care dă spre spălător – băjbâi după o conservă de roșii pe întuneric, iar mâinile mele găsesc o pânză de păianjen, ca în filmele de groază. Are mărimea și forma unei rachete de tenis. Îh! Înșfac niște prosoape de bucătărie și încep să curăț rafturile din șipci de lemn.

Întotdeauna am visat să am un aragaz Aga. Viziuni cu pâine coaptă în casă, tocanе delicioase bolborosind pe plită și poate chiar și un miel de lapte orfan, readus încet la viață în sertarul termic. Nu mi-era clar unde

aveam eu să găsesc miel, în afară de raionul de carne de la Waitrose, unde ar fi trecut de mult de punctul în care ar mai fi putut fi readus la viață, dar visul rămânea același. Acum îmi dau seama că Aga din fantezia mea era imaculat, ca cele din reviste, care vin echipate cu propria lor Mary Berry¹. Al nostru este o dihanie veche și răuvoitoare, pe care s-au încrustat stropi de grăsime de jumătate de secol și care are numai două temperaturi: calduț și crematoriu. Hm, eu chiar am impresia că nu mă place. La scurt timp după ce ne-am mutat aici, am pus o conopidă pe raftul de sus al cuptorului. După zece minute, am întredeschis ușa grea a cuptorului ca să arunc o privire și am găsit o pădure pietrificată cu mici ornamente perfecte, carbonizate, ca niște stejari în miniatură.

Richard, care era supărat, flămând și amator de conopidă gratinată, a zis că arăta ca una dintre instalațiile acelea de artă care ar avea un titlu pretențios, de exemplu *Imposibilitatea fizică a unei cine în mintea cuiva mort de foame*. De atunci, a devenit una dintre anecdotele lui preferate despre Kate cea Nepricepută și nu pot să nu observ că i se pare mult mai amuzantă când o povestește altor persoane decât i s-a părut când s-a întâmplat.

Nu că aș putea să mă plâng. Încă mă străduiesc să-l conving pe Rich că am făcut o afacere grozavă cumpărând casa asta. Am căzut de acord că, pentru a ne muta undeva de unde să pot face naveta, ca să ajung la Londra și înapoi în fiecare zi, trebuia să reducem cheltuielile și să găsim o locuință cu costuri mai mici. (Nici vorbă să ne permitem să cumpărăm ceva în capitală, nu după ce am petrecut o perioadă în nord. Am verificat pe website-ul Rightmove și fosta noastră casă, hârbul din Hackney, valorează 1,2 milioane £ acum.) Tocmai ni se acceptase o ofertă pentru un imobil nou construit, cu patru dormitoare, aflat

1. Prezentatoare TV și autoare de cărți de bucate, cunoscută și respectată în Marea Britanie

aproape de gară, când am urmat sfatul agentului imobiliar și am „dat o fugă“ să văd „un giuvaer de epocă fermecător, cu potențial considerabil, care necesită ajustări mărunte“.

Soarta și vremea au conspirat împotriva mea. Era o zi din acelea orbitoare, cu un cer mușcător de senin, ca de cobalt, în care te bucuri că trăiești și simți că sufletul ți-a părăsit trupul și zboară spre rai. Măcar dacă ar fi plouat. Poate aș fi văzut că peticele de iederă și mușchi care acopereau trei ziduri exterioare, acoperișul șubred de țiglă și cele două șemineuri, fiecare de mărimea unui 4x4, nu sugerau, așa cum preferam eu să cred, un castel fermecat ce aștepta să fie eliberat de vraja neglijenței crude.

„Cât exact va costa defrișarea pentru a o elibera pe Frumoasa din Pădurea Adormită și cum va arăta zidăria din cărămidă de dedesubt, odată ce ajungem la ea?“ Acestea nu au fost printre întrebările pe care le-am pus cât am stat pe terasa din spate, minunându-mă de piatra de culoarea mierii, din care fusese construită casa în urmă cu trei secole. Vederea spre grădină era ca un tablou impresionist: peluza, o pată de un verde aprins, mărginită de pini și fagi ca niște urme întinse de rimel. Mai că auzeam acordurile înalte ale *Ciocârliei în zbor* a lui Vaughan Williams în timp ce absorbiam această scenă tipic englezească. Muzica închipuită era așa de puternică, încât a acoperit șuieratul autostrăzii M11 din apropiere, care a devenit un muget după ce copacii și-au lepădat frunzele, iar noi am semnat contractul. *Caveat emptor*¹.

Eu și Rich ne-am dus și să vedem proprietatea nouă. Cât de anostă și de înghesuită părea, cu mobila ei minusculă, făcută la comandă, ca pentru o căsuță de păpuși (un truc cinic al dezvoltatorului imobiliar pentru a face camerele să pară mai mari, așa mi-a zis un prieten designer). Agentul a spus că dezvoltatorul

1. Cumpărătorul trebuie să fie cu băgare de seamă (lat.).

este gata să ne vină în întâmpinare plătind taxa de timbru, o economie așa de mare, că Rich a scos un fluierat încet, apreciativ. Dar mie îmi rămăsese inima la o altă și vedeam numai defecte în loc de chilipiruri și beneficii. Eu voiam giuvaerul de epocă cu proporțiile lui grațioase și scara veche, frumoasă, a cărei balustradă de mahon abia se zărea sub straturile de vopsea scorjită.

Agentul rival a zis că, din cauză că era un proiect de renovare pe care „foarte puțini oameni au imaginația de a-l întreprinde” (cu alte cuvinte, nimeni în afară de voi nu este destul de nebun ca să încerce măcar), proprietarul era „dispus să renunțe la o sumă semnificativă din prețul cerut inițial” (erau disperați să vândă, casa era scoasă la vânzare de mai bine de un an și era criză mare de fraieri gata să împartă baia cu mama-păianjen și cei nouăsprezece copii ai ei). Am ajuns la o înțelegere cu Richard când i-am atras atenția că în zona respectivă se află o școală superbă. Succes! E-adevărat, e posibil să mă fi folosit și de sex pentru a-l convinge, dar aveam casa mea de vis și ăsta era orgasm destul.

Numai că Richard a cam urât casa asta din prima zi. Îi zice „Castelul groazei” și nu cu afecțiune. Dacă ceva nu funcționează – o, și sunt multe! – asta este o dovadă că eu am luat o decizie nepotrivită, iar el exclamă a satisfacție într-un mod destul de neplăcut. În prima seară pe care am petrecut-o aici, chiar a adus un DVD cu un film în care juca Tom Hanks, *Un sac de bani*, despre un cuplu care încearcă să restaureze o casă mult prea dărăpănată. A fost amuzant până când am băgat în priză un calorifer electric ca să încălzesc salonul ăla înghețat și toate luminile s-au stins, iar televizorul a scos un *ffffttt*.

Aș vrea să spun că i-am arătat soțului meu plin de îndoieli că s-a înșelat. În ciuda eforturilor eroice ale lui Piotr și a descinderilor aproape constante în casă ale unor polonezi cu scări, ciocane și ferăstraie, fiecare nouă zi pare să aducă și mai multe valuri de

umezeală și paragină. Vestea devastatoare financiar despre o dușumea lăsată într-o baie a venit în același timp cu vestea devastatoare sentimental despre un planșeu pelvian lăsat, dată de cea care înainte era obstetriciana mea, iar acum este doar ginecologa.

— Kate, tigaia este arde.

— Poftim?

Tresar la auzul vocii lui Piotr. E chiar lângă mine în cămară.

— Aragazul e foc, zice el. Grijă, te rog.

Alerg în bucătărie. Tigaia scoate un fum gros. Fir-ar, am uitat de ea! Nu știu unde mi-o fi fost mintea.

Roy, pe bune, de ce nu mi-ai adus aminte că încălzeam ulei pentru spaghetetele bolognese? ROY! Nu se poate să tot uităm lucruri din astea! Săptămâna trecută, apa din cadă a dat pe dinafară.

Aș înmuia tigaia în chiuvetă, dar nu mai există chiuvetă pentru că Piotr a scos-o afară la container. Oricum, parcă nu trebuia să torni apă peste ulei fierbinte. Sau era invers? Înșfac tigaia și fug în grădină, unde o ploaie ușoară potolește sfârâitul și stropii. Înainte să mă întorc în bucătărie ca să o iau de la capăt, să încălzesc iar ulei și unt, rămân un minut să admir priveliștea. Frunzele sunt extraordinar de frumoase anul ăsta, în nuanțe de caisă înflăcărată și ciuboțica-cucului rușinoasă din Colecția de toamnă a naturii, care continuă să uimească. (*Roy, te rog adu-mi aminte să plantez bulbii ăia de lalele și narcise.*) Da, sunt dispusă să recunosc că poate ar fi fost mai bine să iau decizia rațională și să optez pentru casa mai mică. Nu numai că nu ne putem permite renovările până când nu îmi găsesc de lucru, dar am și epuizat restul de capital pe care îl mai aveam în căsnicie. Într-un fel, orice relație este ca un cont de economii: în vremurile bune, amândoi faceți depuneri, iar când lucrurile se înrăutățesc, aveți acolo destul cât să vă ajungă până o scoateți la liman. În momentul ăsta, eu am ditamai descoperirea de cont.

Ar fi trebuit să-l ascult pe Richard. (*Poate ar trebui să-i spui lui asta, Kate. Niciodată nu ți-a fost ușor să-ți recunoști greșelile, nu-i așa? Fir-ar ea să fie de mândrie!*) Nu prea pot să explic de ce am insistat să cumpărăm casa decât prin faptul că ceva în mine s-a revoltat la gândul de a ne restrânge viața, de a o micșora în loc de a o extinde. Nici nu-ți dai seama când trece timpul și te trezești într-un bungalou cu acces pentru scaunele cu roțile, într-un cămin de bătrâni, purtând scutece pentru incontinență. Deja mă scap puțin pe mine de fiecare dată când strănut. Îmi pare rău, dar nu am vrut să „pășesc smerit în noaptea blândă”¹. Am vrut să-mi asum mai multe provocări, fie și numai ca să-mi dovedesc că încă trăiesc și sunt în stare să fac planuri mari.

În bucătărie, Piotr îmi înapoiază ochelarii reparați, dar nu înainte de a sufla pe lentile și de a le șterge cu o batistă adevărată, de modă veche, pe care o scoate cu o fluturare a mâinii, ca un scamator, din buzunarul blugilor. Nu am mai văzut o batistă spălată, ca asta, de când a murit bunicul. În timp ce se apleacă spre mine ca să-mi așeze ochelarii pe nas, simt un miros puternic de țigări și cherestea. Sunt așa de fericită când e el aici pentru că asta înseamnă că avansăm cu treaba. Sigur o să am o bucătărie la timp pentru Crăciun. Și pentru că îmi dă – *cum era, Roy? A, da!* – o dulceață plăcută.

Kate către Emily

Bună, iubito! Sper că ești OK. Tocmai ți-am făcut spaghetti bolognese pentru cină. Îmi pare tare rău pentru accident și bietul tău picior. Hai să ne uităm împreună diseară la *Parks and Rec*.

Te iubesc. Mami

1. Citat din celebrul poem al lui Dylan Thomas, *Do not go gently into that good night*.

Emily către Kate

N-am pățit nimic!!! Pot să vină la noi Lizzy și niște prietene? Nu-ți face griji pentru mine!

13.11: E un adevăr universal că o femeie singură, de peste treizeci și cinci de ani, care își caută un partener, nu trebuie să-și divulge niciodată vârsta în profilul de pe site-urile de întâlniri. Cel puțin asta îmi explică Debra în timpul prânzului.

Tocmai i-am mărturisit celei mai vechi prietene că mint în legătură cu vârsta mea ca să-mi găsesc un job. Deb îmi zice că și ea face la fel dacă vrea să-și găsească un bărbat.

— Pe bune? Nu dezvălui niciodată vârsta adevărată?

— Niciodată, dar ni-cio-da-tă! confirmă Deb.

Împungând amărâtă ultima frunză de rucolă din farfurie, o apucă cu mâna și o aruncă în gură înaintea să-și lingă sosul de pe deget. Amândouă am comandat salată și apă carbogazoasă, fără pâine, pentru că reuniunea noastră de treizeci de ani de la terminarea facultății, care atâta vreme a părut la o distanță sigură de noi, se apropie cu repeziciune. Dar acum Deb, zâmbind, începe să-i facă semne disperate chelnerului că vrea vin.

— Chiar dacă arăți extraordinar pentru vârsta ta? întreb eu.

Ea râde cu amărăciune – un sunet aspru, ca un croncănit, pe care nu-mi aduc aminte să-l mai fi auzit până acum.

— E și mai rău. Dacă arăți bine pentru vârsta ta, probabil ești destul de vanitoasă ca să spui adevărul. Așa că stabilești o întâlnire, el te duce la restaurant, bei câteva pahare de vin, cu lumânări, devine romantic, iar el zice „Doamne, ești superbă!“, și tu te simți relaxată și probabil puțin amețită și chiar îți place tipul ăsta și te gândești „el e sensibil, nu superficial ca ceilalți“, așa că te lași dusă de val și zici „Nu-i rău pentru cincizeci de ani, nu?“.

— Păi, e-adevărat că arăți fabulos, zic eu.

(S-a schimbat foarte mult de când am văzut-o ultima dată, la ziua mea. Arată așa de roșie și de umflată. Are față de bețivă, îmi dau seama acum prima dată. Of, Deb!)

— Nu contează, zice Debra dând din deget a avertisment. Așa că tipul face o față amuzantă, fermecătoare, ca și cum nu i-ar veni să creadă și fluieră apreciativ și este de acord că, într-adevăr, te-ai conservat foarte bine pentru cineva care are cincizeci de ani. Nimeni n-ar putea să-și dea seama. Adică, absolut extraordinar. Apoi vezi cum, în spatele ochilor, apare panica. Și se gândește: „O, Doamne, cum de n-am observat așa ceva? Ridurile din jurul gurii, gâtul uscățiv. *Chiar* că arată de cincizeci de ani. Iar eu am numai patruzeci și șase, deci e o femeie mai bătrână. În plus, a mințit în profil.“ Chelner, chelner, scuze, îmi aduceți un pahar de vin? Sauvignon Blanc. Bei și tu cu mine, Kate? Te rog?

— Nu pot. Trebuie să mă duc la Revenite la muncă mai târziu.

— Atunci clar ai nevoie de alcool! Două pahare de vin, vă rog. Mari? Da, mersi.

— Și pe urmă ce se întâmplă?

— Atunci te aruncă înapoi în mare și se duce să pescuiască una mai tânără.

— Ei, măcar știi că nu e bărbatul potrivit pentru tine, dacă te respinge doar din cauza vârstei.

— Of, Kate, Kate, biata mea fată naivă, *toți* sunt așa.

Încă un chicotit trist. Deb se întinde peste masă și mă lovește ușor, cu afecțiune, peste nas, și mă doare un pic. Este partea din os unde m-a mușcat Ben când făcea primii pași. Am ingenuncheat să-l prind în cazul în care cădea, iar el s-a clătinat spre mine ca un bețiv mic, a încercat să mă pupe pe gură și mi-a nimerit nasul în schimb. Acum, pe locul ăla am o cicatrice mică, în formă de dinte.

— Ce nu înțelegi tu, draga mea, în căsnicia ta minunată cu Ricardo, este că, atunci când bărbații ajung la vârsta noastră, ei au toate atuurile.

(Ar fi momentul perfect să-i spun cât de prost merg lucrurile între mine și Richard, dar nu o fac, nu încă. Abia dacă pot să recunosc față de mine.)

Deb dă pe gât vinul, plângându-se de cât de mic este paharul, apoi întinde o mână și toarnă aproape tot vinul meu, de care nu m-am atins, în propriul pahar.

— Un bărbat de patruzeci și opt de ani nu este interesat de o femeie de aceeași vârstă. De ce ar fi, când poate să agațe una între douăzeci și nouă și treizeci și șase de ani? Un bărbat de cincizeci de ani poate încă să bifeze căsuța „S-ar putea să vreau copii într-o bună zi“. Eu ce pot să bifez? „S-ar putea să am nevoie de o histerectomie, dacă mai sângerez ca un porc la tăiat?“ În fine, noroc, draga mea!

Ciocnește cu amândouă paharele, mi-l dă pe cel aproape gol și ia câteva guri zdravene din al ei.

Pe Debra o știu din a treia săptămână de facultate, când am intrat în vorbă într-un bar și am descoperit că aveam același iubit. Ar fi trebuit să fim dușmance de moarte, dar am hotărât că ne plăcem una pe alta mult mai mult decât pe băiat, care a fost părăsit de două ori și de atunci înainte a rămas cunoscut drept Ted Infidelul.

Am fost domnișoară de onoare când Deb s-a măritat cu Jim. Am fost nașa primului lor copil și șefa bocitoarelor la divorț, când Jim a părăsit-o pentru o brokeriță de douăzeci și șapte de ani din Hong Kong. Felix avea șase ani atunci, iar Ruby trei. Deb se simte vinovată pentru că Felix suferă de anxietate și crede că încheierea căsniciei s-a produs din vina lui. Nu reușește deloc să se acomodeze la școală, iar Deb îl tot mută de la o școală la alta (de trei ori în ultimii cinci ani), probabil din cauză că este mai ușor să crezi că școala are probleme, nu copilul tău. Deb aduce mereu vorba despre diagnosticul de ADHD al lui Felix de parcă asta ar explica totul. Eu cred (deși nu i-aș

spune-o niciodată) că, fără Jim, ei i-a fost greu să controleze comportamentul băiatului și a cheltuit o avere pe console și toate dispozitivele pe care vi le puteți închipui ca să-i facă pe plac cât era ea la muncă. Anul trecut, de Crăciun, am fost îngrozită când Deb i-a făcut cadou lui Felix un televizor mult mai mare decât cel al familiei. Pentru ea nu cheltuiește aproape deloc. Felix, în vârstă de șaptesprezece ani acum, arată exact ca Jim, ceea ce nu are cum să ajute. Deb își iubește fiul, deși bănuiesc că nu prea îl place.

— Hai, zi-mi despre „Revenite la muncă” atunci!

Aproape că aud ghilimelele ironice pe care Deb le pune grupului meu de susținere.

— Știu că tu crezi că nu am nevoie de el.

— Nu ai nevoie de el, Kate. Ai nevoie doar să te întorci pe piață și să nu mai irosești toată ambiția aia a ta cu renovarea unei case vechi și dărăpănate.

— Eu credeam că readuc la viață un giuvaer de epocă cu potențial considerabil, care necesită retușuri mărunte.

— Acum vorbești despre tine sau despre casă, dragă?

— Despre amândouă. Nu se vede?

Râde de-adevăratelea de data asta, un sunet cald, generos, care sună distonant în palatul ăsta de oțel și sticlă, atât de la modă. Îmi aduce aminte de atâtea momente petrecute împreună.

— Cum vrei, zice ea. Nimic nu mi se pare mai rău decât să stai într-o cameră cu o mulțime de femei care se plâng că le-a trecut vremea și nu le mai angajează nimeni. Vrei cafea? Câte calorii crezi că are o Flat White?

(Stai așa, am citit despre asta recent. Îl chem pe Roy. Roy, îmi aduci, te rog, numărul de calorii dintr-o cafea Flat White? Cu lapte integral și semidegresat. Roy, alo? Apropo, tu nu ai voie să pleci în pauza de prânz. Postul de valet pentru memoria mea este cu normă întreagă.)

Ultima dată când am vorbit cu Richard despre faptul că vreau să-mi găsesc un job la o firmă bună

în Londra, mi-a zis: „O să te termine naveta de două ori pe zi. Nu mai ești așa de tânără ca pe vremuri. De ce nu-ți găsești ceva local, cum a făcut Debra?“.

Oare asta vrea el pentru mine? Debra și-a dat demisia de la una dintre firmele de avocatură de top din Londra la vreo doi ani după ce Jim a șters-o cu puicuța asiatică (o fată prietenoasă, plină de tact, bună cu copiii și foarte deșteaptă, practic, un coșmar). Felix devenise obsedat ca mazărea să nu fie prea aproape de porumb sau de ketchup pe farfurie și mușca orice bonă care îi uita regula. S-a dovedit imposibil să găsească o îngrijitoare pentru copii care să fie fericită să fie mușcată în mod regulat. „Nu am renunțat, Kate, ce dracu? M-am predat inevitabilului“, tună Debra când bea prea mult, ceea ce se întâmplă destul de des în ultima vreme. La vârsta mijlocie, toate femeile pe care le cunosc, în afară de preotesele „Corpul meu este un templu“, sunt intime cu Conte de Chardonnay și cu acolitul lui obraznic, Pinot Grigio. În fiecare zi, pe la 18.35, când obiceiul mă împinge să scot vinul din frigider, îmi zic „Calorii goale!“ și uneori sunt cuminte și ascult de avertismentul ăsta de sănătate, dar alteori este mai ușor și cumva mai blând să-mi dau voie să mă bucur de căldura plină de anticipație și de senzația instantanee de bine. „Doamne, urâsc când i se zice renunțare la muncă!“, spune mereu Deb când ajunge la al treilea pahar.

Și eu la fel. Așadar, roșcata frumoasă, legendară (gândiți-vă la fața lui Julianne Moore și rotunjimile lui Jennifer Lopez), cu certificat Cambridge First și perspective de a deveni parteneră la o firmă din Londra cu câștiguri enorme, putrezește acum într-un birou de avocatură aflat deasupra restaurantului indian Hot Stuff de pe strada principală a unui orașel de provincie, rezolvând dispute legate de gardul viu pentru octogenari criminali și devenind grasă și șleampătă din cauză că își îneacă necazul. Toate e-mailurile recente ale lui Deb încep cu „Împușcă-mă!“.

Am nevoie de ceva mai bun de atât. Nu-i așa?

Debra devine tot mai gălăgioasă și mai certăreată, așa că schimb subiectul și îi povestesc despre *belfie*-ul lui Emily. Dezastrele prin care trecem sunt mici cadouri pe care le facem prietenilor noștri care suferă crezând că viețile noastre sunt mai ușoare decât ale lor.

— O, toți fac asta! pufnește Deb. Își trimit mesaje pornografice. Un puști din clasa lui Ruby a fost arestat. I-a trimis o poză cu cucul lui unei fete de paispe ani. Scandal imens la școală. Au zis că e vinovat de abuz împotriva copiilor sau ceva ridicol. A fost suspendat, săracul! Fata nici măcar n-a depus plângere. Profesoara a văzut-o râzând și arătându-le prietenelor poza indecentă. Acum e mare agitație din cauză că este minoră.

— Eu mă consider destul de luminată, îi zic, dar îți poți închipui așa ceva?

— Foarte ușor, dragă. Dacă le dai copiilor telefoane care fac toate chestiile astea obraznice, de ce să nu le folosească? Pur și simplu e prea tentant. Adică, și eu am făcut-o.

— Ce ai făcut? Deb. Nu. Nu se poate. Te rog, zi-mi că n-ai făcut așa ceva!

— Numai chiloții.

Zâmbește și-și cuprinde sânii cu palmele, ridicându-i prin bluza mulată până când arată ca două *panna cotta* tremurânde.

— Să-ți scoți tâțele e chestie de începători pentru întâlnirile pe internet, Kate dragă. Consideră-te norocoasă că nu mai ești pe piață și nu trebuie să-ți afișezi marfa noilor pretendenți.

— Mi-e milă de ei, zic eu, dându-mi seama brusc cât de neputincioasă și de furioasă mă simt din cauza *belfie*-ului. Se zice că generația lui Emily și Ruby este cea mai liberă generație de fete care a existat vreodată. Și, tocmai când se întrezărește egalitatea, ele hotărăsc să-și petreacă fiecare minut machiindu-se și pozând pentru *selfie*-uri și *belfie*-uri de parcă ar fi curtezane într-un bordel *fin de siècle*. Ce naiba s-a întâmplat?

— Habar n-am.

Deb încearcă să-și controleze o râgâitură puternică, dar nu reușește.

— Cerem nota?

Se întoarce și-i face semn unui chelner grăbit.

— Ce știu e că Ruby iese în oraș aproape dezbrăcată, iar dacă vreun amărât fluieră după ea, gata, e hărțuire sexuală. Am încercat să-i explic că creierul bărbaților e programat să răspundă la anumite părți din anatomia unei femei. Majoritatea băieților, ca Felix și Ben, pot să se poarte civilizat dacă sunt educați frumos de femei ca tine și ca mine, dar sunt destui băieți care nu vor fi civilizați și atunci ai încurcat-o, pentru că, ce să vezi a dracului surpriză, violatorul Rob nu a citit ghidul pentru elevi referitor la atingerile nepotrivite.

Tăcem amândouă preț de câteva clipe.

— Copiii zic că sunt din trecut, spun eu.

— Păi, suntem din trecut, slavă Domnului! tună Deb. Sunt a dracului de bucuroasă că am crescut înainte de social media, draga mea. Cel puțin noi, când ne întorceam de la școală, eram de capul nostru sau cu familiile care ne tratau ca pe mobilă. Nu ne înghiontea nimeni din zece în zece secunde ca să-i admirăm viața perfectă, mama mă-sii de treabă! Închipuie-ți că orice nulitate nenorocită care te ura la școală ar fi în dormitorul tău, prin intermediul telefonului. Eu și așa mă simțeam destul de nasol. Nu aveam nevoie de public, mersi frumos.

— Probabil fiecare generație de părinți se simte așa, zic eu precaut.

M-am gândit așa de mult la asta, dar nu am mai încercat s-o și pun în cuvinte până acum.

— Doar că e așa o... o... o prăpastie între noi și copiii noștri, între lumea lor și cea în care am crescut noi, că... nu știu, Deb, totul s-a întâmplat așa de repede. Toate s-au schimbat și nu cred că am început măcar să înțelegem ce se întâmplă. Sau care vor fi efectele asupra lor. Cum să învețe Ben ce înseamnă

empatia când își petrece jumătate din viață trăgând cu arma dintr-o mașină într-o lume virtuală? Ți-am zis că am descoperit că Emily a descărcat ceva care să ignore controlul parental de pe dispozitivele lor?

Ca de obicei, Deb este încântată, nu revoltată.

— Geniu! Pare o femeie plină de resurse, exact ca mămica ei.

E momentul să plec. Debra a golit și paharul meu de vin și ne-am certat pentru nota de plată. (Nu-mi aduc aminte cine a plătit data trecută. Îl întreb pe Roy, dar încă este ocupat cu numărul de calorii din cafeaua Flat White.)

În timp ce tipul de la ușă ne întinde jachetele, o rog pe Deb să fie sinceră cu mine.

— Crezi că pot să par de patruzeci și doi de ani? Ea zâmbește complice.

— Doamne, da, fără probleme! Eu am treizeci și șase de ani, dragă. Dacă îți fac vreodată cunoștință cu un iubit, trebuie să ne vorbim dinainte, bine? Altfel, o să se întrebe „cum de astea două au fost în același an la universitate și e o diferență de vârstă de șase ani între ele?”. Acu, e rândul tău să fii sinceră cu mine, Kate. Crezi că eu pot să par de treizeci și șase?

(Nu. Nu cred. Indiferent cum arată o femeie de treizeci și șase de ani, Deb nu mai este acolo. Și nici eu.)

— Bineînțeles. Niciodată n-ai arătat mai bine. Îmi place cum ți-ai aranjat părul.

Debra s-a depărtat deja, când se întoarce și strigă la mine:

— Reuniunea cu colegii! Nu uita, o să fiu mai slabă cu treisprezece kilograme.

— Și mai tânără cu cincisprezece ani! îi strig și eu, dar traficul îmi înghite răspunsul, iar ea dispare.

17.21: Tocmai am făcut o plimbare lungă și plăcută cu Lenny ca să scap de impresiile de la întâlnirea Revenite la muncă. Era disperat să iasă afară când m-am întors de la prânz. Acum doarme întins pe spate în coșul de lângă Aga, cu toate cele patru lăbuțe

răsfirate și burtica albă, pufoasă, neprotejată. E ceva aproape insuportabil de emoționant în felul în care un animal îți oferă încrederea lui completă. Nici urmă de Richard. Ben are antrenament la fotbal, dar sunt sigură că Em a zis că îi vin niște prietene în vizită.

La etaj, găsesc trei fete pe patul lui Emily, stând într-o liniște desăvârșită, cu capetele plecate peste telefoanele mobile de parcă ar încerca să deslușească sensul *Cărții prefacerilor*. Una dintre ele e Lizzie Knowles, fiica Cynthiei și afurisita care a făcut *belfie*-ul public; cealaltă – palidă, drăguță, roșcată – bănuiesc că este Izzy.

— Bună, fetelor! Ce-ar fi să... vorbiți unele cu altele? Să vă priviți în ochi? zic eu uitându-mă de după ușă la spectacolul ăsta straniu de muțenie.

Tonul meu este doar vag ironic. Emily își ridică privirea și îmi aruncă o căutătură furioasă de „Vă rog să o scuzați pe mama, are o deficiență mintală”.

— Păi *vorbim*! Prin *mesaje*, șuieră ea.

Mă simt ca Charles Darwin când observa cintezele în Insulele Galapagos. Unde o să ducă toată comunicarea asta fără vorbe? Stră-stră-strănepoții mei se vor naște cu degete prehensile pentru trimis mesaje pe telefon, fără corzi vocale și fără capacitatea de a citi expresiile faciale umane. Mă străduiesc să văd toate astea ca pe o evoluție a speciei noastre, dacă evoluția înseamnă progres, dar cel puțin Emily nu este singură. Probabil că fricțiunile pe care *belfie*-ul le-o fi provocat în cadrul grupului s-au rezolvat. Cel puțin, asta sper. Le spun fetelor că au în bucătărie spaghete bolognese, dacă vor. Numai Lizzy răspunde.

— Mersi, Kate, o să coborâm mai târziu, zice ea în felul acela superior, detașat, al lui Lady Mary Crawley când i se adresează doamnei Patmore, bucătăreasa din *Downton Abbey*.

Îi răspund lui Lizzy cu cel mai frumos și plăcut zâmbet al meu. Fericirea fiicei mele se află în mâinile acestei fete.

17.42: Până ajunge Ben acasă, eu îi pun deja batoane de morcovi și humus pe masa din bucătărie. Piotr a mcos toate blaturile vechi; parcă am locui într-un șopron, dar ar trebui să se termine în curând. Ben mormăie, ignoră gustarea sănătoasă, scoate niște chipsuri din dulap (cine a cumpărat așa ceva?) și dispăre în camera de zi. După câteva minute, de acolo se aude vocea încă unui băiat. De unde a apărut?

17.53:

— Benjamin, hai la masă! Ben? Acum, te rog! Spaghetetele sunt gata.

— Încă cinci minute. Suntem aproape la pauză.

— Cine?

— Noi.

— Care noi?

— Eu și Eddie.

— Când a venit? N-am auzit pe nimeni.

Mă duc în camera de zi, adoptând vocea autorității materne.

— Știi regula, Ben. Dacă vrei să chemi prieteni...

Ben e singur, cocoșat pe canapea, ținând în mâini un telefon cu cască și mișcându-și degetele mari atât de repede, că nici nu le pot vedea. Pe televizor, cineva în roșu execută un corner. Jucătorii se ridică haotic, mingea intră în poartă, mulțimea explodează, iar Ben se lasă să cadă într-o parte de parcă ar fi fost împușcat, răsând într-o pernă. De nicăieri, i se răspunde cu alte chicoteli. Recunosc vocea lui Eddie, care zice „E criminal!“, dar nu-mi dau seama de unde se aude.

— E de-adevăratelea? întreb eu, fiindcă chiar nu-mi dau seama dacă pe ecran este un meci de fotbal cu fani adevărați, care-l înjură pe arbitru, sau sunt milioane de puncte digitale.

De cele mai multe ori, nu știu nici cât de adevărată sunt eu. Poate ar trebui să pun pe cineva să îmi creeze o sosie digitală, care să se ocupe de gătit, să comande gresie pentru duș și să facă toate treburile

plictisitoare pe care nu observă nimeni că le fac, în timp ce eu, adevărata Kate, m-aș putea concentra pe viața pe care o vreau cu adevărat, cu timp la dispoziție, manichiura făcută, abdomen și planșeu pelvin ferme și cu mult mai puține motive de a înjura.

— Oarecum.

— Unde e Eddie?

— Acasă, mami, nu fi toantă.

— Te rog să nu mă faci toantă, Benjamin. Cînta din viața reală este pe masă și se răcește.

— OK. Încă cinci minute.

— Ai mai zis cinci minute și acum zece.

— Prelungiri. Poate niște penaltiuri. Nu pot să-l pun pe pauză acum. O să pierdem tot meciul.

Renunț. Emily e la etaj cu prietenele, dar nu vorbesc între ele. Ben e la parter vorbind cu prietenii, dar nici ei nu sunt aici. Sunt la kilometri distanță, în altă parte a orașului. Copiii sunt bine, eu sunt din trecut. Numai că ei sunt dintr-un fel de viitor postapocaliptic, ca în *Mad Max*, în care omenirea a renunțat la politețe și la interacțiunea fizică din toate secolele precedente. Asta mă sperie, chiar mă sperie, dar pare inutil să încerc să-i dezvăț de dependența lor față de ecran. Este ca și cum aș vrea să opresc vântul sau ploaia. Dacă există un rai și copiii mei ajung vreodată acolo, prima lor întrebare către Sfântul Petru va fi „Care e parola?”.

În cele din urmă, foamea îl convinge pe Ben să vină la masă, unde înfulecă cu un entuziasm care-mi aduce satisfacție. Ador să-mi privesc băiatul savurând mâncarea lui preferată. Probabil este o chestie atavică. Între gurile de spaghetti, pe care le înghite pe nerăsuflăte în loc să le răsucescă pe o furculiță – bătaia pentru maniere la masă a fost pierdută – îmi explică ce fac Emily și prietenele ei sus: stau toate pe Facebook și Instagram și își trimit videoclipuri sau fotografii care le plac. Se pare că, în procesul ăsta, vorbitul este strict opțional. Înseamnă să-și arate una alteia ceva ce a zis, scris sau fotografiat altcineva, în loc să-și

formuleze propriile gânduri sau să vină cu povești originale. Nu pot să nu mă gândesc la mine și la Julie, care ne construim un întreg univers în dormitor folosind numai Lego și o singură păpușă Sindy.

— Cunoști niște oameni și IVR, zice Ben. Mai e parmezan?

— Îți aduc eu. Ce e IVR?

— Maaamiii! Știi ce e IVR.

— Nu știu, îmi pare rău.

— În viața reală.

— Înțeleg. În viața reală?

— Mda, dar practic nu e IVR pentru că ești, gen, on-line tot timpul.

— Dar școala? Școala e IVR?

— La ore cică nu ai voie cu telefoanele, recunoaște Ben precaut, dar lumea tot vine cu ele. Practic, asta înseamnă viața socială acum pentru generația mea.

(Nu l-am mai auzit niciodată spunând ceva atât de filozofic sau de matur. Nici măcar nu știam că știe cuvântul „generație“. Ei uite, trebuie să încetez să mă mai gândesc la el de parcă ar avea șapte ani.)

Când se ridică de la masă, Ben mă întreabă dacă știam că băieții de la școală i-au dat lui Emily premiul Fundul anului, din cauză că fotografia ei a ajuns virală, iar ea a trebuit să se ducă la cabinetul medical pentru că a vomitat la adunarea elevilor.

Nu, nu știam.

21.37: Dormitorul e întunecat, dar chipul fiicei mele este iluminat de telefon. Derulează niște poze. Sunt așa de multe, un număr uriaș, ecran după ecran. De aproape, văd că mai toate sunt *selfie*-uri. În nici unul nu zâmbește. Face fața aia ciudată de rață, cea pe care o adoptă toate fetele acum. Ceva între îmbufnare și gură țuguiată îi face buzele să pară imense, disproportionale pe fața ei. Și își sughe obrajii într-o postură de sex-appeal sau vino-ncoace. Emily se uită mereu la tutoriale on-line despre machiaj. A devenit foarte pricepută la asta, de fapt, mult mai bună decât mine.

Dar pare că pe fața ei dulce, în formă de inimă, pictează o femeie mai în vârstă, mai sofisticată.

Chiar nu-mi plac deloc *selfie*-urile, galeria asta de narcisism, și nici felul atât de lacom în care Emily se holbează la ele, de parcă ar fi o dependentă, iar drogul ar fi ea însăși. În albumul de fotografii de familie, de la mama de acasă, sunt numai trei sau patru fotografii cu mine de când eram de vârsta lui Emily: una cu Julie în vacanță în Colwyn Bay; una ca domnișoară de onoare, când eram îmbrăcată cu o rochie fucsia, prea strâmtă, de satin (între proba de la croitoreasă și nuntă, îmi crescuseră sânii); una cu mine și cu tata lângă brazda de legume din grădina de in, în care el este la bustul gol și zâmbește către aparatul foto, la fel de al naibii de arătos ca Errol Flynn, iar eu stând sclivisită și stângace lângă el, cu o vestă tricotată peste o cămașă din tifon, breton drept, îngrozitor, și ochelari de vedere urâți, primiți gratuit de la Serviciul Național de Sănătate. Nici n-ai crede că suntem rude! Emily își face mai multe poze într-o săptămână decât am adunat eu într-o viață. Asta mă neliniștește profund, dar știu că o să-mi sară în cap dacă zic ceva.

— Ooooo, ce drăguță ești! Ia uite ce fată superbă!

Em ridică din umeri la compliment, întorcându-se pe o parte și ridicându-și pătura până peste umăr.

— E totul în regulă la școală, draga mea? Știi că l-am rugat pe fiul unei doamne drăguțe din grupul meu de susținere să-ți șteargă *belfie*-ul de pe internet. Josh Reynolds. E un geniu în domeniul ăsta al calculatoarelor. A fost la aceeași școală ca tine acum zece ani. Zice că le-a șters pe toate pe care le-a găsit.

— Mami, te rog, nu!

— Știi că nu vrei să vorbești despre asta, iubita mea. Înțeleg. Vreau numai să știi că Josh încearcă să blocheze *belfie*-ul dacă mai încearcă cineva să-l facă public iar.

— Nu i-ai zis lui tati?

— Nu, sigur că nu i-am zis.

Văd că umerii lui Em încep să-i tresalte pe sub pătură.

— Of, scumpa mea, e în regulă. Nu plânge!

Mă urc în pat lângă ea și îi mângâi chipul plin de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? E din cauza belfie-ului? Au fost răi copiii cu tine?

— Nu. Doar că sunt foarte stresată, mami. La școală e așa de greu. Nu sunt nici cea mai deșteaptă, nici cea mai drăguță, nici cea mai bună la sport. Nu sunt cea mai la nimic.

— Of, draga mea. Dar ești bună la multe lucruri, știi asta. Atât de bună la muzică și la engleză. E normal să te simți așa. Iar fetele au venit azi pe aici, nu? Și o să mergeți toate la Taylor Swift, o să fie tare frumos. I-ai dat cecul lui Lizzy?

Ea încuviințează din cap.

— Nu ne permitem.

— Sigur că ne permitem. Doar că suntem un pic grijulii până când își găsește mami de lucru, asta-i tot.

Se întoarce spre mine și își îngroapă fața în gâtul meu.

— Îmi pare rău că ți-am lovit ochelarii, mami.

— Nu contează, draga mea. Numai că-mi făceam griji că te-ai rănit, atât. Știu că eram cicălitoare. Ți-e mai bine piciorul acum?

— Mda.

— Pot să mă uit?

— Nuuuuu!

Se încordează toată și se smucește iar de lângă mine.

— Bine, bine. Dar să-mi zici dacă ai nevoie de cremă să pui pe rană, da? O, ia uite cine-i aici! Oia Bee!

Tovarășa iubită de companie a lui Emily, pe care a cărat-o după ea, ținând-o de brațul drept, primii trei ani din viață, dă clar semne de îmbătrânire. Blana ei albă a devenit de un gri murdar, deși, din fericire, puterea ei de alinare este neschimbată. Îndes jucăria lângă fața ei. Emily o sărută, iar eu o sărut pe ea.

Of, ajutor! Toate problemele pe care le avea când era mică par acum joacă de copii.

— Noapte bună! Somn ușor!

— Șapte purici pe un picior, șoptește Emily.

23.01: Sunt zdruncinată, dar am atât de multe de făcut înainte să mă duc la culcare. Scot echipamentul de fotbal al lui Ben din mașina de spălat și îl pun în uscător, ca să fie gata pentru dimineață. Măcar de data asta a reușit să aducă acasă o pereche de șosete, tot e ceva, deși etichetele cu numele arată că o șosetă este a altui băiat. Un uriaș, după câte se pare. Mă gândesc că acolo, undeva, este mama lui Joe Barnes, care spală șoseta veche a lui Ben al meu, cu aceeași ridicare confuză din umeri.

Îl las pe Lenny afară, în grădină, pentru un ultim pipi. Durează ceva, pentru că îi place să fie afară noaptea. Poate că simțul mirosului i se accentuează? Trebuie să o întreb pe Sally, ea știe chestii de genul ăsta. (*Roy, poți, te rog, să-mi aduci aminte să plantez bulbii ăia?*) Câinele urmărește una dintre pistele importante pe care îl duce mirosul, pe după tomberoane, în curtea interioară, iar când ajunge dincolo, pe peluză, o ia la fugă. În curând nici nu-l mai zăresc. Ochii mei nu disting decât siluetele îndepărtate a trei pini de pădure și un singur mesteacăn argintiu, strălucitor, care pare un fulger pe cerul ca de bronz.

— Lenny! LENNY! îl strig de mai multe ori, urmărind peluza întunecată ca să observ orice mișcare. Lenny, te rog, nu-mi face asta! Îmi dă soră-ta destulă bătaie de cap!

(Oare chiar îl consider pe Lenny fratele mai mic și obraznic al lui Emily? Mi-e teamă că da.) Of, Doamne, fă să se întoarcă! N-aș putea să suport dacă ar dispărea Lenny, nu cu tot ce se întâmplă acum.

Inspir adânc aerul rece și încerc să fluier. S-a zis cu îndemnul „Fluieră, pur și simplu!” al lui Lauren Bacall. Din experiență vă zic că nu e nimic simplu

la fluieratul ăsta. Lenny este mult mai puțin docil ca Humphrey Bogart și este fascinat de râul din partea îndepărtată a pădurii din fundul grădinii. Îmi încreșc buzele și scot un chițăit ușor. Chiar atunci, Lenny apare la picioarele mele cu o minge veche de tenis în bot, de care îi atârnă ierburi și noroi. Extrem de mulțumit de sine, dă din coadă de parcă s-ar aplauda singur.

— O, bravo, băiete! Ce băiat cuminte! O rezolvăm noi și cu Emily, nu-i așa? Totul o să fie bine.

Miezul nopții: Richard doarme dus. Cică a mers cu bicicleta aproape douăzeci de kilometri astăzi. Secțiunea de fagot a orchestrei de sforăituri se încălzește ușor, ceea ce nu este tocmai o muzică de fundal ideală ca să adorm și eu. Îmi pun telefonul la încărcat și tocmai mă pregătesc să îl pun pe Silențios, când un zdrăngănit plăcut îmi anunță primirea unui e-mail. Recunosc numele expeditorului, o persoană pe care o cunoșteam pe vremea când lucram în centrul financiar al capitalei. Ce ciudat! Mă întreb de ce îmi scrie acum?

From: Miranda Cullen

To: Kate Reddy

Subject: Salutare după multă vreme

Salut, Kate!

Nu ne-am mai văzut de mult. Am fost în New York săptămâna trecută și am dat peste Candy Stratton la un eveniment pentru femeile de afaceri. A zis că îți cauți de lucru, așa-i? Mi-a dat adresa ta de e-mail. Amuzant e că azi am luat prânzul cu cineva care mi-a zis că prietena ei pleacă în concediu de maternitate de la Edwin Morgan Forster, dacă-ți vine să crezi! Nume nou, clădire nouă, personal nou, dar, la urma urmei, este același lucru. E vorba de marketing, dezvoltarea afacerii, ceva sarcini administrative. E la un nivel de începător, ceea ce ar putea fi prea puțin pentru tine, dar poate că este doar o poartă de intrare? Cred că Maggie a zis că persoana

pe care trebuie să o contactezi la Resurse Umane este Claire Ashley. Merită să încerci.

Baftă!

Miranda

x

**O cafea Flat White făcută cu lapte semidegresat are 153 de calorii (varianta integrală are 214). Trebuie să mergi pe jos patruzeci de minute ca să arzi 153 de calorii. Roy mi-a dat informațiile astea cam la zece ore după ce am băut cafeaua. Trebuie să fie mai rapid.*

Șoareci și menopauză¹

Astăzi am a șaptea ședință la sală de săptămâna asta. Până și Dumnezeu s-a odihnit în a șaptea zi, dar Dumnezeu doar încerca să creeze lumea, nu să pregătească de luptă corpul unei femei de vârstă mijlocie. Aș vrea să văd cât i-ar lua asta!

Ce să vă zic? Mă dor toate. Mă dor și părți pe care nu știam că le am. Dar ăsta este un lucru bun. Scopul antrenamentului este ca, în sacul ăsta sinistru și strâmb, să mă regăsesc pe mine cea de dinainte, mai zveltă, mai delicată, mai dură, și credeți-mă că mă antrenez. Când Conor, instructorul meu, a zis că o să facem Tabitha, m-am gândit „A, ce drăguț sună! Poate niște întinderi ca de pisică (mi s-a părut nume de pisică, bănuiesc)?“. Când colo, se pare că era Tabata, o tortură japoneză de fitness, în care faci o serie de exerciții de opt ori timp de douăzeci de secunde, cu pauză de zece secunde.

Cel mai rău este la fandări, când trebuie să îndoi un genunchi și să-l întinzi pe celălalt în spate, într-un fel de reverență masochistă. Conor mă pune să mă „întind pe saltea“, ceea ce sună relaxant, dar acum îmi dau seama că ăsta este un cod pentru abdomene,

1. În original, *Of mice and menopause*; titlul amintește de celebrul roman a lui John Steinbeck, *Șoareci și oameni* (n. red.).

care mi se par și mai cumplite decât fandările, dacă este posibil așa ceva.

— Tragi buricu' spre coloanî, Kaiti!

(E accent de Noua Zeelandă, trebuie să-l auziți.)

Încerc, încerc. Buricul meu nu s-a mai conectat cu coloana de mulți ani. De fapt, umflătura ca de gravide pe care o văd prin lycra când îmi analizez stomacul din poziția culcat este un indicator clar că cele două părți ale corpului denumite mai sus nici măcar nu mai au același cod poștal.

Cu toate astea, Conor este minunat. Un neozeelandez nu prea vorbăreț este excelent când vine vorba să-mi ignore scuzele găfâite și țipetele de durere. În fiecare dimineață îmi spune trei lucruri, în diferite combinații: „Fantastic!“, „Ești în zonă“ și „Stabilește-ți singură obiectivele, iar eu te ajut să le atingi“. Obiectivul meu este să fiu în stare să cobor de pe scaunul șoferului, deși absolut fiecare mușchi țipă „Ce dracu', îți bați joc de mine?“. Pe de altă parte, probabil nu mai am mult și pot să cer un loc de parcare pentru persoane cu handicap.

Toate astea fac parte din pregătirea mea pentru interviul de joi. Claire Ashley, șefa departamentului de Resurse Umane din cadrul RM Royal, cum se numește acum Edwin Morgan Foster, a spus că sunt „foarte interesați“ să mă ia în calcul pentru un post și mi-a mulțumit mult pentru e-mail. (De câte ori am citit și recitit e-mailul de trei rânduri al lui Claire, analizându-l pentru a găsi nuanțe pe care poate le omisesem?) Ba îmi spun să nu mă entuziasmez prea tare (nu este un job extraordinar), ba mă entuziasmez (este un job!). Un post de marketing destul de jos plasat care constă în atragerea de noi clienți, cam asta mi-a zis Miranda în e-mail. În plus, dintre toate firmele din Londra, a trebuit să fie tocmai la fosta mea firmă de management al investițiilor, dar măcar este o porțiță de intrare.

Undeva, o ușă grea de sticlă oftează în sas, iar o femeie care se apropie de cincizeci de ani grăbește

pusul ca să-și strecoare degetele prin deschizătură înainte ca ușa să se închidă.

148: Înapoi de la sală. Agonie absolută. În plus, din cauza fandărilor, acum merg cu coapsele crăcănate cu John Wayne într-o luptă cu pistoalele. Până și să mă aplec ca să mă așez pe toaletă este înfiorător de dureros. În curând va trebui să fac pipi din picioare. Fac un duș, cât de fierbinte suport, ca să-mi calmez mușchii furioși. Hotărăsc că nu îmi rămâne suficient timp ca să mă duc la coafor pentru vopsit și să strecor și o epilare înainte de interviu. Așa că, pentru prima dată după o veșnicie, va trebui să mă rad pe picioare, stârnind furia cosmeticienei Michelle, care consideră că rasul este păcat de moarte și-ți face părul să crească mai des. Îmi găsesc aparatul de ras rătăcit de mult sub chiuvetă și țip. A fost vreun pirat în baia mea? Capul aparatului este plin de fire negre, dense. Poți să faci o barbă întreagă din ele. Credeți-mă, puține priveriști sunt mai tulburătoare decât fire străine de păr în aparatul tău de ras.

Richard apare în ușa băii într-un halat nou și mă întreabă de ce mă agit așa. Îi zic că aparatul meu de ras a fost abuzat de vârcolaci.

Rich râde ușor, apoi îmi explică simplu că vinovatul nu este altul decât el.

— Ai folosit aparatul *meu*? De ce nu l-ai folosit pe al *tău*?

— Nu pentru față, dragă, zice Richard arătând în jos.

Doamne Dumnezeule! Picioarele soțului meu arată ca niște pulpe de pui – pielea de o paloare cadaverică, aproape albăstrie, cu puncte întunecate unde au fost firele de păr.

— Te-ai ras pe picioare?

O clipă, mă întreb dacă nu cumva asta este un prim semn că Richard se transformă în femeie. Sincer, în momentul asta, nimic nu m-ar surprinde.

— Beneficii marginale, zice soțul meu.

Se pare că există un studiu conform căruia picioarele epilate îmbunătățesc aerodinamica, ceea ce, într-o cursă cu bicicleta de 40 de kilometri, parcurși cu 37 de kilometri pe oră sau așa ceva, poate însemna o economie de cinci secunde. În plus, în cazul unei căzături de pe bicicletă, rana este mai ușor de tratat așa.

Din cine știe ce motiv, Rich crede că explicația asta o să mă calmeze. Entuziasmul lui față de mersul pe bicicletă pare să treacă de stadiul de obsesie îngrijorătoare și să se apropie de lipsă de control. Abia când soțul meu cu picioare fine pleacă din baie îmi dau seama de ceva. Am fost goală pe durata întregii noastre conversații și asta nu a avut nici un efect vizibil asupra lui sau asupra părții din față a halatului. Nici cel mai mic efect. Ce? Nici o urmă de interes din partea vechiului meu prieten, care obișnuia să danseze plin de speranță dacă mi se zărea și un milimetru de aureolă din halat?

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Sex

Bună, draga mea. Voiam doar să știu dacă ai primit plasturii cu testosteron. Crede-mă, sunt cei mai buni! Toate rahaturile astea din perimenopauză vor dispărea. Să-ți crești un pic potența înainte să revii la birou. La bărbați funcționează, nu-i așa?

Ca bonus, nu mai ești nevoită să stai la coadă la doctor, alături de toate femeile de cincizeci de ani, pentru „păsărare” vaginală care să-ți dea un plus de energie!

XXO C

P.S. Am vrut să zic pesare, dar îmi cam place păsărare. Ce zici, să cer patent pentru asta?

Da, am primit plasturii cu testosteron de la Candy. I-a trimis prin Fedex imediat ce a aflat că am un interviu. Un gest generos și nebunesc, tipic pentru ea. Cutia galbenă nedeschisă, cu eticheta More Mojo

și o poză cu o tipă extatică, în genul lui Cindy Crawford, care stă pe o plajă americană albă perfectă, echipată cu un pulover alb perfect și o claviatură completă de dinți Steinway, se află în sertarul de lângă aragazul meu vechi și furios. De fiecare dată când trag cu putere de sertar (stricat) ca să scot o lingură de lemn, o văd pe „Cindy“ zâmbindu-mi radioasă. „Recăpătați-vă vigoarea!“ începe textul cu caractere mărunte. „Plasurii mici, transparente, purtați pe piele, pot ajuta într-o gamă diversificată de probleme, inclusiv depresie, anxietate, oboseală persistentă, libido redus, stare generală proastă și lipsa încrederii în sine.“

Asta-i tot? Dar ca să trezești băieți adolescenți din morți, la timp ca să ajungă la școală, să dreszi un câine să nu-ți roadă canapeaua nou tapițată, să mergi pe vârfuri pe lângă o fiică stresată, să plătești un meșter ca să-ți descopere și mai multe probleme de nerezolvat în casa și-așa decrepită, a, și să atragi atenția unui soț care are pielea mai fină decât un transsexual thailandez și nu se mai excită când vede sânii goi ai soției lui? Poți să mă ajuți cu astea, Cindy Viguroasa?

Când am deschis prima dată pachetul de la Cindy și am văzut toate simptomele mele enumerate acolo, am tresărit. Oare sunt chiar așa un clișeu? Mamifera de vârstă mijlocie care pe vremuri avea un tigru în ea, iar acum doar un șoarece ușor ezitant.

Gândul că toți hormonii ăia îmi dispar ca la reflux, lăsându-mi corpul arid și uscat, *ih!*, „stearpă“ era cuvântul cu care bunica mea se referea la o femeie care nu putea rămâne însărcinată. Ce cuvânt crud, „stearpă“ – biblic în cruzimea lui. Ca un pământ care nu poate fi cultivat. Ca o sămânță care nu poate fi plantată. Nu te gândești la fertilitate când ești fertilă, nu-i așa? Niciodată în ultimii treizeci și cinci de ani nu m-am trezit spunându-mi „Ura, sunt fertilă!“. Menstruația era un chin lunar prin care trebuia să trec, o durere de cap din toate punctele de vedere, adesea o migrenă care îmi crăpa capul în două, la fel

cum avea și mama mea, și un indicator de crize frecvente de nervi. Eram un monstru înainte de menstruație, mă enervam și numai dacă cineva scăpa o lingură pe gresie. În special, zgomotele puternice și bruște mi se păreau intolerabile. Ce fericire să scap de toată biologia asta idioată! Și totuși... totuși... stare generală proastă? Bifat. Îngrășare? Din păcate. Depresie? Nu, nu, sunt doar obosită, asta-i tot? Libido redus?

Ce libido? Semnalele de acolo, de jos, sunt acum atât de intermitente, că par să vină de la una dintre cutiile acelea negre de avion, pierdute pe fundul Oceanului Pacific. Dacă ar fi trimise niște echipe de bărbați cu sisteme radar avansate, ca să-mi caute libidoul, nu ar mai fi văzute niciodată. De fapt, oare eu și Richard când am făcut sex ultima oară?

O, nu se poate, nu! Nu e posibil așa ceva, sau e? Mda. De revelion. Alt clișeu. Să începi anul așa cum vrei să continue. Numai că noi n-am făcut-o, adică nu am continuat. Rich a tot vrut, dar, în cele din urmă, n-a mai încercat nici el pentru că, de câte ori venea spre partea mea de pat, nu prea îl întâmpinam călduros. Nu simțeam nici măcar o adiere slabă de dorință. Ce s-o fi întâmplat cu conexiunea aceea magică, electrică, dintre buze și vintre?

„Atâta vreme cât Departamentul Acela merge bine, căsnicia o să supraviețuiască“, mi-a strigat într-o zi Barbara, soacra mea, când eram în raionul de lenjerie intimă de la M&S. Îmi aduc aminte că am râs ca apucata, așa de ridicolă era ideea că eu și Rich vom avea probleme în Departamentul Acela. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că trupul meu tânăr și flămând va închide departamentul și magazinul cu totul.

Așa că anul ăsta în iunie, la șase luni după ce făcuse sex ultima dată, m-am dus la doctor ca toate cotoroașele alea uscate de care pomenea Candy în e-mailul de azi. Nu mai fusesem la doctorița aceea până atunci. Purta o bluză din aceea bretonă, largă, cu dungi, care nu vine bine nimănui, poate doar unui pescar breton. S-a uitat îndelung la ecran, apoi mi s-a adresat:

— Aveți patruzeci și nouă de ani? Menstruație?

— Da. Adică intermitent. Nu am deloc două luni, apoi una sau două. Apoi iar nu mai am.

— Cât se poate de normal la vârsta asta. Mama dumneavoastră când a intrat la menopauză?

— Nu sunt sigură.

— Mai trăiește?

— Da, sigur că da.

— Ar fi bine să o întrebați. Simțiți vreun disconfort în timpul actului sexual?

— Ă, păi, n-am mai încercat în ultima vreme. Răs stânjenit.

— Dar nu cred, nu.

— Țțț!

Doctorița a țățăit și cred că ar fi și dat din deget spre mine, ca o profesoară al cărei elev nu și-a făcut tema. S-a întors spre computer și a început să scrie.

— Știți ce se spune, doamnă Reddy? Dacă n-o folosești, o pierzi.

Miercuri, 15.15: Uneori, când Kaylie este în toiul unei predici siropoase ca o felicitare Hallmark la ședințele Revenite la muncă, mă amuz uitându-mă la chipurile așezate în cerc și planificând transformări spectaculoase pentru toate membrele grupului. Elaine Reynolds, de exemplu. Față drăguță, osatură bună, dar trebuie să scape de părul sur, dezordonat, care îi ajunge până la jumătatea spatelui, și să-și tragă o tunsoare decentă. Crede că părul acela lung, pe care probabil l-a păstrat de pe vremea studenției, îi dă un aer tineresc, dar, din păcate, după un anumit punct, are efectul invers. Însă înțeleg că nu vrea să-i spună coafezei să-l taie, deși suntem la o vârstă când părul cade în cantități înspăimântătoare dacă doar îți treci mâna prin el. Sau poate numai mie mi se întâmplă așa. Am renunțat la ritualul de periere dinainte de somn, sperând că părul pe care-l mai am va rămâne acolo dacă nu-l deranjez (deși nu am nici o bază științifică pentru asta).

Îmi aduc aminte că minunata mea prietenă Jill-Cooper Clark îmi povestea că poate să suporte cancerul și mastectomia, dar pierderea coamei ei glorioase de păr arămiu era cu adevărat devastatoare. Jill era căsătorită cu Robin, șeful meu de pe vremea aceea, iar în primăvară se vor împlini opt ani de la moartea ei. Mă gândesc adesea la ea, probabil chiar mai mult acum, pentru că și ea renunțase la carieră ca să aibă grijă de Robin și băieți și se gândea să revină la muncă cu normă întreagă când a descoperit umflătura. Dragul de Robin e pensionat acum, dar încă mai activează ca administrator de fonduri prin Insulele Canalului. Dacă mă gândesc bine, Jill trebuie să fi avut patruzeci și nouă de ani când a primit diagnosticul, de fapt, condamnarea la moarte. Cancerul s-a răspândit ca un incendiu de pădure. Nimic nu a putut să-l oprească. Dacă forța de caracter a unui om ar fi suficientă pentru ca acesta să supraviețuiască unui cancer, atunci Jill ar fi în viață acum. Este unul dintre oamenii aceia pe care îi păstrezi în inimă, iar timpul și moartea nu schimbă asta. Poate cămăruța aceea din inimă doar devine mai aglomerată pe măsură ce îmbătrânești.

— Acum, poate Kate ar vrea să ne împărtășească speranțele și strategiile ei pentru interviul de mâine? Suntem toate foarte entuziasmate pentru tine, Katie.

Kaylie mă privește cu aceeași așteptare încrezătoare pe care o văd în ochii lui Lenny când știe că mănânc pâine prăjită și în curând o să primească și el un colț crocant (pentru că stăpâna lui crede că, dacă îi dă un colț câinelui, asta înseamnă că ea nici n-a mâncat). De obicei, sunt tare alergică la naivitatea și optimismul californiene ale liderei noastre, dar în după-amiaza asta mă simt puțin emoționată, ba chiar îmi dau lacrimile când Kaylie și toate celelalte femei din grup îmi zâmbesc și murmură încurajări.

Până acum, singurele care au avut succes au fost Janice, care, înainte ca grupul nostru să funcționeze cu adevărat, a fost acceptată la o firmă de contabilitate

în cadrul unui program pentru femeile care doreau să revină la muncă, și Diane, care, după șaptesprezece interviuri, a primit un post administrativ după ce candidata aleasă inițial l-a refuzat. Când Diane a descoperit cât era salariul (18.000 £ pe an), a refuzat și ea, însă acum nu mai e sigură că a fost înțelept din partea ei. „Când nu ai de ales, nu-ți poți permite să fii pretențios“, spune ea sec. Așa că, de fapt, eu sunt prima din gașca noastră de obosite care are o șansă reală la un job de profesionist.

— Păi, strategia mea, Kaylie, întorc și eu zâmbetele pline de speranță, este ca până mâine la ora șase dimineața să fiu suficient de slabă încât să încap în rochia bleumarin de la Paule Ka, pe care am purtat-o ultima dată la o prezentare în 2007. Așa că, din păcate, nu voi gusta din prăjiturile delicioase pe care le-a adus Sharon azi. Te rog să-mi păstrezi și mie una, Sharon! Voi ține minte lucrurile despre care am discutat în cadrul grupului: să nu-mi cer scuze pentru experiența și abilitățile pe care le-am dobândit în afara mediului de lucru și să fiu încrezătoare că pauza de la carieră mi-a dat o perspectivă nouă, care va fi extrem de valoroasă, mai ales față de colegii care nu au fost nevoiți niciodată să creeze un costum de Mary Poppins pentru Ziua Mondială a Cărții cu zece minute înainte de eveniment. A, și în caz că astea nu sunt suficiente pentru a primi postul, o să mă dau cu șapte ani mai tânără.

Răspunsul meu stârnește o explozie de râsete, urmată de aplauze și ovații.

— Bravo, Katie! zâmbește Kaylie radioasă. Bravo!

— Nu m-au crezut. Când le-am zis că o să mint în legătură cu vârsta mea. Au crezut că glumesc.

Stau cu Sally pe banca noastră din vârful dealului. Practic, este singurul deal din estul Angliei, așa că nu ai cum să-l ratezi. E foarte frumos aici sus. Venim aproape în fiecare zi să plimbăm câinii, iar priveliștea din fața noastră se întinde ca un mozaic uriaș, cu

broderii de copaci și case și o turlă îndepărtată de biserică. O admirăm în timp ce Lenny și Coco, cățeaua Border Terrier a lui Sally, se joacă. Lenny este plin de entuziasm naiv, băiețesc; Coco este mai mofturoasă și clar face pe șefa. Se prefăce supărată când Lenny devine prea brutal, dar apoi schelălăie și îl privește cu dorință dacă el bate în retragere. Câinii se cunosc, își creează o relație de încredere, la fel ca stăpânele lor. Încetul cu încetul, eu și Sally colorăm în contururile vieților noastre.

Nu mi-am mai făcut o prietenă nouă de mult timp, cel puțin nu una bună, și sunt nerăbdătoare ca Sally să afle totul despre mine, familia mea, viața mea, așa că abia dacă mă opresc din vorbit. Sally e mai rezervată, o calitate pe care am observat-o de prima dată când am văzut-o la Revenite la muncă. Se dezvăluie câte puțin prin observații acute, umor subtil și sugestii fine.

— Ești sigură, Kate? Că vrei să minți în legătură cu vârsta, adică. Nu ai putea să ai probleme din cauza asta după aceea?

— Ba da, aș putea, zic eu. Dar m-am gândit la asta și nu cred că am de ales. Ca să fim realiste, patruzeci și doi de ani este vârsta maximă pe care pot să o trec într-o cerere de angajare în domeniul meu, după o pauză lungă, mai ales că eu mă duc la interviu acum pentru un post mai de junior, unde majoritatea au treizeci și un pic de ani. Dacă zic că am patruzeci și doi de ani, mă vor vedea doar mai în vârstă decât ei. Mă tem că aproape cincizeci ar fi sinonim cu „moartă“.

Sally încuviințează.

— Tare îmi plăcea *National Velvet* când eram mică. Mai ții minte cum Elizabeth Taylor se prefăcea că este băiat și câștiga premiul național pentru jochei? Și Barbra Streisand s-a travestit în băiat, nu? Cum se numea filmul ăla?

Urmează un moment de liniște, cât eu și Sally îi rugăm pe arhivarii noștri bătrâni să ne aducă răspunsul.

(Roy? Filmul în care Streisand se îmbracă în haine băiețești? Alo?)

— Nu-mi vine în minte nici un film în care cineva minte în legătură cu vârsta lui. Ție? întreabă Sally.

— Nu, dar Dustin Hoffman a jucat rolul unui actor tânăr care s-a costumat în femeie la menopauză în *Tootsie* pentru că avea nevoie de o slujbă, așa că gândește-te că și eu fac la fel, numai că invers. Nu sunt sigură că m-aș descurca în rol de bărbat. Dacă nu primesc jobul ăsta la EM Royal, s-ar putea să fiu nevoită să încerc, totuși. Aș putea să-mi las firele din barbă să crească, în loc să le smulg. N-ar dura mult să-mi apară o barbă frumușică. Ce crezi?

Râdem așa de tare, că Lenny și Coco se întorc la bancă și încep să latre, confundând voioșia stăpânelor lor cu suferința.

— Ai fi un tip minunat, Kate, zice Sally.

— Păi, niciodată să nu spui niciodată.

Săptămâna trecută, am sunat la serviciul de asistență pentru clienți al Institutului Analizilor Financieri Autorizați ca să verific dacă certificatul meu de management al investițiilor mai este valabil. Am nevoie de el ca să pot lucra în domeniul financiar. Femeia care a răspuns la telefon m-a întrebat „În ce an v-ați născut?”. Când am zis 1965, a scos un sunet. Nu era o pufnitură, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, dar nici prea departe nu era.

— Sunt prea bătrână pentru asta? am întrebat-o eu, sperând să-mi răspundă cu blândețe, să mă liniștească.

În schimb, ea mi-a zis:

— Am avut câteva persoane mai în vârstă decât dumneavoastră.

De parcă eram una dintre femeile alea de șaiszeci de ani care se duc în Spania să fie inseminate artificial.

Nu era vina femeii. Ea era sinceră. După standardele lor, eu sunt practic un monument străvechi. Dacă primesc postul, cu accent pe „dacă”, pot să încep imediat, pentru că se pare că certificatul meu este

încă valabil, chiar dacă deținătoarea lui este puțin ruginită. Dacă firma îmi oferă un post permanent, va trebui să-mi iau certificatul de Consiliere și Management al Investițiilor Clienților Particulari, dar pentru asta pot să învăț serile și în weekenduri. Nu am nevoie de el imediat, fiindcă nu o să fac munca dinainte. Dacă aș fi încă manager de fond, nu ar fi legal.

Am pornit din nou la plimbare, coborâm pe partea cealaltă a dealului, de-a lungul aleii care delimitează câmpul arat. Frunzele de sub picioarele noastre sunt maro-ciocolatiu, de mărimea și forma mâinilor. Culoarea copacilor este încă minunată, pentru că am avut o toamnă așa de secetoasă, zice Sally, dar peste câteva zile crengile vor fi golașe. Mergând înaintea mea, în șir indian cu Coco, Sally zice că nu suportă meniurile acelea derulante de pe site-urile firmelor de turism, unde trebuie să derulezi în jos până când ajungi la anul nașterii tale.

— E de ajuns să văd primii ani, 1920, și apoi cât trebuie să derulez că să ajung la anul meu, 1953. Și bănuiesc că o să vină o vreme când propria dată de naștere o să coboare tot mai mult în grilă, pe măsură ce anii dinainte dispar treptat și oamenii odată cu ei.

Se întoarce și îmi zâmbește.

— Doamne, ce gând vesel! Schimbăm subiectul?

Îmi dau seama că ezit să-i povestesc lui Sally despre Perry. Ce prostie! La urma urmei, probabil și ea a trecut prin așa ceva. Dar tot mi se pare cumva un subiect tabu. De ce nu putem fi sincere când vine vorba despre schimbarea asta majoră prin care trec corpurile noastre? Adică, știu de ce nu ai vrea să-i spui unui bărbat. Ei se feresc de părțile femeiești și când e bine. Dar nu am vorbit nici măcar cu o singură prietenă despre asta, cu excepția lui Candy, pe e-mail. Parcă ne-ar fi teamă să recunoaștem față de alte femei că ne-am pierdut puterea sexuală, că am ieșit din concursul în care am concurat încă din adolescență. Aș putea să vorbesc cu Sally, nu?

— M-am simțit cam rău în ultima vreme, zic eu cu un zâmbet anticipativ. Probabil e din cauză că am ajuns la Momentul Acela nesuferit din Viață.

Sally se întoarce și se uită la mine.

— Of, biata de tine! Nu ai de ce să suferi în tăcere, Kate. O să-ți dau numărul unui ginecolog la care am fost eu, pe Harley Street. Mă simțeam absolut îngrozitor la vârsta ta și el mi-a prescris terapie de înlocuire a hormonilor.

— O, nu vreau asta! zic eu repede. Nu e așa de rău, sunt OK, mă descurc, serios.

— O să te simți mult mai bine, spune Sally, trăgând-o pe Coco de lângă un morman de bălegar uscat de cal. I se zice Doctorul Libido, cred.

— O, Doamne! Ar trebui să fie explorator în Antarctica să-mi găsească libidoul. Probabil este în același ghețar ca nava lui Shackleton. Îți fac cinste cu o cafea, Sal?

— Nu, este rândul meu. Nu Shackleton a zis „La urma urmei, dificultățile nu sunt decât lucruri care trebuie depășite?”. Hai la cafea și povestește-mi cu ce te îmbraci mâine. Eu nu am mai fost într-un birou de așa de mult timp, că nici nu-mi mai aduc aminte ce trebuie să faci acolo.

Uneori, când Sally vorbește despre anii în care a lucrat la banca spaniolă, întrezăresc o cu totul altă femeie. Evident, nu i-a fost ușor într-un mediu extrem de masculin, chiar și după standardele bancare. Au trimis-o des, intenționat, în Orientul Mijlociu când Will și Oscar erau foarte mici.

— Mă întorceam în camera de hotel și plângeam. Cred că șeful meu m-a trimis acolo așteptându-se să dau greș, ca să poată să scape de mine după ce am născut băieții, dar am fost hotărâtă să reușesc și chiar m-am întors cu mulți clienți noi, ceea ce i-a surprins.

Menționează că în Egipt și Liban a mai lucrat cu un coleg spaniol de la bancă.

— Au crezut că am nevoie de un bărbat care să mă însoțească, dar țările astea erau mai liberale atunci. Nu vedeai niciodată femei cu vâl, cu siguranță nu în orașe. Beirutul era idilic, atât de sofisticat, ne-a plăcut la nebunie.

Își scoate telefonul și îmi arată o poză cu o puștoaică brunetă, care semăna cu Audrey Hepburn, îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză albă din broderie englezească, legată cu nod dublu în talia subțire și bronzată. În poză, stă pe un zid în apropierea mării și privește spre aparatul de fotografiat cu o bucurie neastâmpărată.

— Cred că asta era la Jiyeh, în 1985 sau poate '86.

Bineînțeles. Femeia este Sally. Mi-a luat câteva secunde să fac legătura între spiridușul acela vesel și persoana îmbrăcată cu *fleece* și o căciulă pleoștită, care stă în fața mea. Sal are șaiszeci și unu de ani acum.

— Pari extrem de fericită, zic eu, iar ea încuviințează.

— Ador căldura.

Abia ne-am așezat în cafenea, o clădire joasă din lemn, ghemuită la poalele dealului, când telefonul lui Sally începe să sune săltăreț. SMS-uri și mesaje vocale care îi cer atenția. Mai sus nu există semnal, așa că intră toate odată.

— Te superi dacă le verific, Kate? Scuze, sunt sigură că sunt copiii.

Zice că unul, nu, două sunt de la Will, care o întreabă ce să facă dacă și-a pierdut pașaportul și unde găsește chiloți curați. A, și mai e un SMS de la Oscar: suferă de stres posttraumatic după ce a fost părăsit de prietena lui, cu care a fost mult timp, și nu a ajuns la muncă la timp, așa că l-au concediat. Și mai e unul de la Antonia. Sally mi-l citește: „Mami, îmi găsești tu cizmele maro, te rog? Probabil jos în șifonier. Pup x“.

Își pune scurt palma pe frunte, de parcă și-ar lua temperatura.

— Sunt la capătul răbdărilor, îmi zice.

Will, care are treizeci și unu de ani, încă rătăcește, gândindu-se că are un viitor ca reporter de război sau poate ca jucător profesionist de crichet. Între timp, locuiește în casa părintească, cu Sally și Mike, și lucrează la Clink and Son, o agenție imobiliară. Oscar, care are douăzeci și nouă de ani, a făcut două facultăți și nenumărate studii postuniversitare în Relații Internaționale și Rezolvarea Conflictelor, iar acum locuiește într-un apartament urât din Forest Gate, fumează mult prea multă iarbă, ceea ce îi provoacă anxietate acută (deși el neagă asta), face livrări cu bicicleta și se așteaptă ca părinții să-i completeze veniturile.

— Deși se pare că a pierdut și jobul ăsta acum.

Antonia este cea mai studioasă dintre toți trei. A luat licența cu nouă în spaniolă și istorie, iar acum face al treilea (sau poate al patrulea) stagiu, în care practic plătește o agenție de Relații Publice să-i dea oportunitatea de a o exploata.

După o criză urâtă prin al doilea an de facultate, probabil o serie de atacuri de panică, crede Sally, deși nimeni nu este sigur, Antonia ia antidepresive (foarte utile, odată ce au început să-și facă efectul). A anunțat recent pe Facebook că este bisexuală, ceea ce pe Sally nu o deranjează, numai că nu există nici un semn că ar face sex cu careva, bărbat sau femeie, și mama ei chiar își face griji din cauza asta la trei dimineața, o oră la care mamele se trezesc și se întreabă dacă copiii lor sunt fericiți.

— Serios, Kate, uneori mă gândesc dacă nu cumva am făcut un trio de pământăi, se strâmbă Sally.

(Fața ei devine mai animată pe măsură ce ajunge să mă cunoască mai bine. Mă gândesc la șoricelul cu care o asemănam la început, în grup.)

— Chiar ar trebui să fie deja independenți, nu? Nu să-mi trimită mesaje în fiecare zi cu „Mami, am răcit“.

Ia o gură de cafea și împinge prăjitura de morcovi spre mine.

— Aud așa de mulți părinți plângându-se de același lucru. Cu ce am greșit? Jumătate dintre prietenii

băieților încă zburătăcesc, nu se hotărăsc la nimic. Nici unul nu este căsătorit. Parcă am stat cu gura pe ei tot timpul cât au crescut, așa cum părinții noștri nu au făcut-o niciodată, fiindcă nu aveau timp, nici înclinație, sincer. Apoi, când încercăm să-i lăsăm în pace, devin anxioși și nu fac față și până la urmă ajungem să ne supărăm din cauza asta, pentru că în sinea noastră ne gândim „Scuză-mă, dar a venit și timpul meu, tinere“. Sunt oare foarte egoistă dacă gândesc așa?

Îi împing prăjitura la loc, dar nu înainte de a inspira adânc aroma glazurii parfumate.

— Bineînțeles că nu ești egoistă. Ai făcut așa de multe pentru ei, Sal. Doar că viața pare mai grea acum decât când eram noi tinere. Noi știam că o să ne găsim de lucru, până la urmă, și un apartament nu costa cât douăzeci de salarii anuale.

— Nu mă înțelege greșit, Kate, zice Sally, sunt niște copii minunați.

Îmi arată telefonul ei. Pe ecran, are o poză de la o nuntă recentă din familie.

— În mijloc e Will, îl ține cu brațul pe după umeri, bineînțeles, pe Osky, în stânga, iar Antonia, uită-te la ea, e o prichindută față de băieți.

Cei doi frați, blonzi și lați în spate ca doi vâslași norvegieni, sunt așa de asemănători, că ar putea fi gemeni.

— O, Sal, vai! Ia uite la ei! Înalți, blonzi și frumoși. Deci cu Mike seamănă?

Soțul ei a fost blond, ca băieții, confirmă Sally, dar acum a încărunțit.

— Iar Antonia, ce frumusețe! E brunetă ca tine, Sal. Ce sprâncene are! Emily petrece o grămadă de timp pictându-și sprâncenele ca să și le facă așa de întunecate. E bucățică ruptă din actrița aia... cum o cheamă? (***Roy, poți să-mi cauți o vedetă de film, te rog? O actriță suplă, brunetă?*) Știi de care zic. Joacă des în alea, cu regizorul ăla, filmele lui. Le ador. Știi tu. Cum o cheamă?

— Unii oameni zic că Antonia aduce un pic cu Keira Knightley? Încearcă Sally.

— Nu, mai brunetă, actrița la care mă gândesc eu e mult mai brunetă. O să-mi aduc eu aminte.

19.19: Teme. Nu, nu temele pentru școală – războiul acela de gherilă dintre părinți și copii, care face ca războiul din Irak să pară un ceai la Claridge's. Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare dată când am păcălit și lingușit și țipat și amenințat copiii măcar să-și găsească *ghiozdanul*, în care s-ar putea ascunde tema lor, nu aș mai avea nevoie de slujbă cu normă întreagă. Din păcate, nu există un salariu minim pentru Supraveghetoarea temelor. Când mă gândesc la salariul de mamă, văd borcanul ăla de pe pervaz, din casa părintească, plin cu monede de una sau două lire și, din când în când, câte una de zece lire, din argint, licărind printre cele de aramă – mărunțișul unei vieți trăite pentru alții. Chiar și când nu avea aproape nici un ban, mama tot puneă câte ceva în borcanul milei.

Eu nu mi-am dorit niciodată viața aceea. Am văzut ce efect a avut asupra ei, cum a fost complet dependentă de tatăl meu, care era un bețiv încăpățânat ca un catâr. Indiferent ce avea să se întâmple, mi-am jurat că o să am banii mei, nu „banii casei“ numărați pe masa cu blat melaminat vineri seara, înainte ca tata să plece la cârciumă. Recunoștința cumplită a mamei, mica ei pantomimă de cochetărie când se ducea să ia banii și să-i pună în poșetă și primea o palmă peste fund de la el, Mărețul Întreținător.

Așa că mai mult de douăzeci de ani am muncit și am fost plătită bine pentru munca aceea și am fost pe picioarele mele. Nu m-am gândit niciodată cum ar fi să simt că îmi fuge pământul de sub picioare. Oamenii vorbesc despre renunțarea la muncă de parcă ar fi o vacanță sau o schimbare de scenariu, dar, din experiența mea, vă zic că a fost mai degrabă un fel

de moarte, una mai mică, dar o pierdere profundă, oricum. Când nu ai un fluturaș de salariu, luna ți se pare foarte diferită, fără contur, goală. Când am plecat, în sfârșit, de la Edwin Morgan Forster și ne-am mutat în Yorkshire pentru postul lui Richard, vicarul mi-a dat o cerere pe care s-o completez ca să devin trezorierul Consiliului Parohiei. Prima întrebare: „Ce venit personal ați avut anul trecut?”. Am ezitat – secunde, zile – până să încercuiesc „Zero“.

Mi-am luat la revedere de la vicar și am plecat cu mașina să-i iau pe Emily și Ben de la școală, dar nici nu vedeam drumul din cauza lacrimilor. Am oprit într-o parcare și am bocat cu lacrimi mari, zgomotoase, cum se cuvine, așa cum nu mai plânsesem de când murise bunicul. Lacrimi care mi se adunau pe stern și mi se scurgeau în sutien. *Zero*. Era așa o umilință să pun asta pe hârtie. Să o văd scrisă. *Zero*. Cum de ajunseseam în locul ăsta ciudat, înfricoșător, în care venitul meu personal nu exista?

Concentrează-te, Kate! Ai teme de făcut. În seara asta, pe mine trebuie să mă bat la cap să recapitulez. Am interviu mâine pentru un job de nivel inferior la fondul de investiții pe care l-am înființat acum mulți eoni. Sigur că ăsta este un detaliu pe care nu trebuie să-l menționez. Nici faptul că acum fondul valorează mai puțin cu 200 de milioane £ decât atunci când îl administram eu. Sunt o candidată umilă, cu un CV impresionant, chiar dacă este mai mult fictiv. Cu puțin ajutor de la Revenite la muncă și de la Candy, Debra și Sally, am reușit să inventez o poveste pentru cei șase ani și jumătate în care am luat „pauză”. În plus, am și o vârstă nouă, adică vârsta pe care o aveam când am plecat din același birou, ce ironie. Trebuie să-mi aduc aminte: am patruzeci și doi de ani. (*Roy, sper că ești atent. Nu ne putem permite să facem greșeli, bine?*)

Mai am și o foiță cu toate acronimele noi care au apărut de când am plecat de la EMF. De exemplu:

SANE¹

Ce țări: Africa de Sud, Algeria, Nigeria și Egipt.
Ce ne spune: care erau considerate cele mai probabile centre de creștere de pe continentul african.

— Ce e sănătos? pufnește Richard stând în picioare lângă masa din sufragerie și uitându-se peste umărul meu? Locul ăla în care lucrai înainte numai sănătos nu era, dragă. Acolo toți sunt nebuni cu acte. Mulți dintre ei vin acum la consiliere. Zonă cu creștere mare, capitaliști epuizați.

— E musai.

Zâmbesc și îl ating pe mână. Pare esențial să evit cearta despre „Cum tu devii consilier plătit în boabe de aduki și ață, cineva trebuie să câștige destul cât să plătească ipoteca“. Nu în seară asta.

— Emily, poți să pui masa, te rog? Și nu o deranja pe mami. Recapitulează pentru interviu.

Richard, care poartă șorțul dungat de măcelar pe care i l-am făcut cadou de ziua lui, a zis că se ocupă el de cină ca să-mi lase timp să mă pregătesc. Un gest tipic de bunătate și atenție din partea lui, după care voi avea de muncit mai mult decât dacă nu ar fi făcut nimic.

Vedeți voi, când gătește Richard, el nu poate să fie Delia, nici măcar Nigella. El este Raymond Blanc – supă făcută din oase cumpărate de la măcelar, sosuri complicate cu trei faze de gătire fiecare. Până și mazărea congelată trebuie să fie făcută cu ceapă și *pancetta*. Rezultatul este de fiecare dată o masă absolut delicioasă, pe care o mănânci în zece minute și după care cureți trei zile. Mă străduiesc să nu fiu iritată din cauza asta, chiar mă străduiesc.

21.35: Ben, în pijama, mă testează. Ar face orice numai să nu se ducă la culcare. În afară de teme, bineînțeles.

1. Acronim care vine de la South Africa, Algeria, Nigeria, Egypt, dar care, ca adjectiv, înseamnă și sănătos la minte.

— Bine, ce înseamnă PIIGS¹, mami?

— Ă, Portugalia, Italia, Irlanda, Grecia și Spania.

— Co-rect!

Fiul meu zâmbește încurajator.

— De ce sunt porci?

— Pentru că erau economiile cele mai slabe și mai apăsate de datorii ale Zonei Euro când a avut loca criza financiară gravă de acum câțiva ani. Este foarte greu să faci o monedă ca euro să funcționeze când este folosită de țări puternice, precum Germania, dar și de unele mult mai sărace, ca cele din PIIGS.

— Noi suntem PIIGS? întreabă el alarmat.

— Nu, iubire, noi suntem un fel de DOGS²: Datornici, dar Oarecum Grozavi la Strategie. *Ham-ham!*

Ben latră și el și se apleacă spre mine să mă îmbrățișeze. O concesie rară în ultima vreme. Încă îmi aduc aminte de băiețelul care a strigat de bucurie și uimire când i-am spus că renunț la slujba mea de la EMF.

— Acum o să fii o mămică adevărată? a întrebat el.

Adică nu fusesem o mămică adevărată cât timp lucrasem?

Îl sărut pe creștet.

— Hei, gata, în pat, domnule! Știi că probabil n-o să primesc postul ăsta, nu?

— Ba o să-l primești, zice el întorcându-se ca să nu-i văd fața. Ești tare deșteaptă, mami.

22.10: Am pregătit cu grijă hainele pentru dimineață pe coșul de rufe din baie. Ciorapii nu sunt deșirați? Bifat. Pantofi, unul, doi, la fel. Bifat. Sacou nou, indigo, de la M&S, cu care îmi stă bine. (Mi-am permis să-mi cumpăr un articol nou de îmbrăcăminte ca să-mi ridic moralul.) Bifat.

1. Acronimul se scrie și se pronunță asemănător cu „pigs“, care înseamnă „porci“ în engleză

2. Acronimul de aici, ca substantiv comun, înseamnă câini.

Oglinda îmi arată că Proiectul „Întoarce-te la serviciu“ m-a scăpat deja de ceva carne de pe aripioare și văd și o talie, deși, din păcate, nu este cea pe care o aveam în 2002. Este o îmbunătățire, asta e sigur, dar tot am nevoie de ajutor suplimentar. Deschid pachetul cu forfecuța de unghii și îmi scot noul costum de modelare. Arată ca un corset macabru cusut din carne de om de un criminal în serie dintr-un film cu Hannibal Lecter. A costat o sută de lire, un preț absurd, dar are o „opțiune pentru compresie pe anumite zone“. Nu sunt prea sigură ce înseamnă asta, dar vreau și eu.

Îmi strecor mai întâi capul în sacul elastic, de culoarea loțiunii cu calamină, dar este așa de strâmt că nu pot să mi-l trag în jos peste coapse. Parcă aş încerca să îndes prea multă carne într-un maț pentru cârnat. Nu pot să mă mișc în el. Nici să găsesc o spărtură pentru brațe. Intru în panică.

Nu te panica, Kate! Ești în baia ta, în siguranță. Am nevoie de amândouă brațele ca să trag costumul de modelare peste fund. Din nefericire, un braț mi-a rămas blocat în lateral fiindcă nu găsesc a doua mânecă. Simt cum transpirația îmi curge pe sub costum și se adună unde corsetul mi-a rămas blocat pe stomac, chiar deasupra cicatricei de la cezariană. Poate că opțiunea de compresie pe anumite zone este prea comprimată? Hotărâsc să scot costumul și să o iau de la capăt, dar nu pot. Sunt prinsă aici. Efectiv nu pot să mă mișc. Tocmai mă întreb dacă ar fi cazul să strig după ajutor, când aud vocea lui Emily foarte aproape, în baie. Probabil este chiar lângă mine.

— Maamiii? Îh! Ce e aia pe tine? E gen super ciudat. Nu-ți văd decât părul pubian. Unde ești?

— *Stici.*

— Taatii! Vino s-o vezi pe mami, gen s-a blocat în cămașa asta de forță ca o nebună. E atât de amuzant. Țista e costumul tău de Halloween? Ah, unde mi-e telefonul, trebuie să-ți fac poză.

După eforturile combinate de salvare ale soțului și fiicei mele, evadez din costumul de modelare. Nu

este ușor să-i explici adolescenței tale zvelte ca o gazelă de ce ar vrea mami să se strecoare într-un corset de pedeapsă al cărui loc este într-o eră mul puțin emancipată. Dar, de strecurat, trebuie să mă strecor.

Reușesc să-mi pun cum trebuie costumul de modelare a doua oară, iar rochia bleumarin Paule Ka și sacoul îmi vin perfect. Numai că sunt extrem de strâmte și respiratul este opțional. Mă gândesc la faptul că organele mele vitale vor suferi pe termen lung din cauza vanității/fricii mele. Mă întreb și cum naiba o să reușesc să mă duc la toaletă?

Nimic din astea nu contează. Singurul lucru care contează acum, în acest moment decisiv din istoria mea personală, este să arăt cum trebuie pentru rolul de mâine. Kate Reddy este iar în uniformă, pregătită pentru operațiuni sub acoperire.

Înapoi în Viitor

Joi, 7.25: Am ajuns devreme în stație. Interviuul e abia la 11.30. Drumul până la Liverpool Street cu trenul accelerat durează patruzeci și opt de minute. Mersul pe jos de la Liverpool Street până la sediul EM Royal încă vreo șase minute. Timpul prevăzut pentru a ajunge în siguranță la birou, care ține cont de blocarea completă a rețelei feroviare, evenimente meteorologice grave și neprevăzute, atacuri teroriste, zăpadă, fire duse la ciorapi, care necesită o oprire de urgență la M&S, plus orice alte dezastre: patru ore și cinci minute. Ar trebui să fie de ajuns.

Când cobor din tren, mă lovesc senzațiile îngemănate de miros – elixirul acela tipic Londrei, de ambiție și murdărie, cu câteva note alese, înțepătoare, de transpirație – și viteză – chiar dacă trenul s-a oprit, capitala continuă să avanseze, insistând să sari la bordul ei sau, dacă nu, să fii călcat în picioare de hoarde. Sunt copleșită. Parcă am stat închisă într-o pivniță, unde am mucegăit în vârsta mijlocie și m-am obișnuit cu întunericul, iar acum sunt brusc eliberată în amestecul ăsta de lumină, zgomot și energie. În provincie, înjur alți șoferi pentru că abia se mișcă și pentru nehotărârea lor tragică la intersecții. Aici, eu sunt căruța adormită. Preț de o secundă paralizantă, mă gândesc că aş putea face cale înapoi să mă duc direct acasă, dar sunt luată de valul imens de navetiști,

incapabilă să mă duc în altă parte decât înainte, spre turnichete. Ochii mi se îngustează și devin apoși în strălucirea arzătoare a acestei lumi din afara pivniței. Adrenalina din centrul financiar al Londrei îmi curgen prin vene când eram tânără și flămândă, dar ar putea vreodată să redevină lichidul dătător de viață?

Cu peste două ore de pierdut până când trebuie să mă prezint la EM Royal, mă îndrept spre cafeneaua Michael's de lângă piața Petticoat Lane. Eu și Candy obișnuiam să fugim acolo ca să ne revigorăm creierele cu doze mici și puternice de cafea turcească și să flirtăm cu cei trei fii ciprioți ai lui Michael, care aveau o combinație câștigătoare de bicepsi și gene lungi, feminine. Cafeneaua este suficient de departe de birou și destul de ponosită ca să nu fie frecventată de cineva care ar putea să mă intervieveze. Mă tot plimb în susul și în jos străzii, căutând-o. Puteam să jur că aș fi în stare să o găsesc și în somn, dar mi-e greu să mă orientez. Papetăria și aprozarul de alături au fost înlocuite de un Starbucks și de un magazin din acelea temporare care vând „mâncare vegană artizanală“, ce-o mai fi și asta. Probabil rădăcini de napi acoperite cu noroi organic uscat la soare.

Roy, am nimerit adresa corectă? Sunt sigură că Michael's era aici. Cum e posibil să fi uitat? Poți să-mi aduci aminte, te rog?

În sinea mea, abia aștept ca bătrânul Michael și băieții să mă recunoască, să-mi spună că nu m-am schimbat, să aducă un espresso din partea casei pentru doamna frumoasă. Întotdeauna ne făceau pe mine și pe Candy să ne simțim ca niște regine; era flatarea obișnuită a chelnerilor, nu însemna nimic, dar nimicul acela de balsam pentru suflet mi-ar fi prins bine în dimineața asta. Roy își târșăie picioarele dinspre sala hărților și zice că adresa cafenelei este la șase magazine de la cârciuma The Queen Victoria, pe colțul pieței. Așa credeam și eu. Nu o iau eu razna. Mă întorc câțiva pași și mă trezesc în fața unor vitrine din oțel galvanizat, unde pare că se află un bazar

francez în miniatură, plin de antichități ciudate, statui pătate de trecerea timpului, colivii. Pe firma de deasupra vitrinei scrie „Pierrot le Food“. Privind înăuntru, zăresc o tejghea de marmură și un aparat de espresso.

Imediat ce intru, înțeleg ce fel de loc este: o combinație între restaurant și muzeu atent organizat. Lui Richard i-ar plăcea la nebunie. Are o selecție mică de salate la modă (kale, broccoli, semințe de rodie, năut), toate făcute din ingrediente cu care pe vremuri se hrăneau numai vitele, dar care între timp au fost ridicate la rangul de „mâncare sănătoasă“, preferată de cei bogați și nefericiți. La micul dejun, poți să comanzi *porridge* fără lactoză și gluten, cu semințe de chia (sunt sigură că nu va dura mult și vor inventa și primul *porridge* fără *porridge*), iar un pahar cu apă de cocos costă șase lire. Destul de mult pentru o gură de spermă rece.

Apa de cocos și semințele de chia din tinerețea mea erau aloe vera și fasolea adzuki, dar asta se întâmpla acum multă vreme, când dușmanul încă era grăsimea, nu zahărul. Acum, ești încurajat să mănânci unt, dar nu ai voie pâine pe care să-l întinzi, ceea ce e ca și cum ai zice că poți să-l îmbrățișezi pe Ryan Gosling, dar fără să-ți folosești brațele.

O întreb pe fata brunetă de la tejghea dacă poate să mă îndrume spre cafeneaua lui Michael.

— E ciudat, știu că e pe aici, dar nu o găsesc.

Fata ridică din umeri și strigă:

— Goran?

Din spatele unui raft înalt cu scaune de toaletă din porțelan și cu violete africane, apare un bărbat, care vorbește cu fata într-o altă limbă. Letonă? Slovenă?

— Michael's a fost aici, în locul ăsta, dar s-a închis, îmi zice el, pronunțând „închis“ ca și cum ar fi două cuvinte separate. A plecat poate cinci ani. Proprietar mort, poate, nu sunt sigur.

E mai rău decât senilitatea de care mă temeam. Timpul mi-a călcat pe amintiri și mi le-a șters. Îi mulțumesc bărbatului și dau să o iau spre ușă,

aproape răsturnând un bust din polistiren al lui Venus din Milo. E prea deprimant să rămân în locul acesta exorbitant, în care s-a cheltuit atât de mult în încercarea de a fabrica un farmec pe care nu-l pot cumpăra banii. Cafeneaua lui Michael îl avea gratuit. Așa este Londra din secolul XXI: ucide toate locurile vechi, cu personalitate, apoi plătește un designer o căruță de bani ca să le recreeze. Ei, eu sunt așa de antică, încât pot să mă uit la o vitrină și să văd toate încarnările ei de până acum. Știu ce ar arăta palimpsestul istoriei pentru locul acesta, iar faptul că sunt printre puținii rămași care mai știu lucrurile astea mă întristează enorm. Alung repede gândul și traversez strada, apoi mă întorc la Broadgate, unde sunt la două minute distanță de interviu.

De ce te așteptai ca lucrurile să rămână la fel, Kate? Doar știi bine că tot centrul financiar nu este decât un mare magazin temporar: aici, oamenii și locurile sunt înlocuite cu cruzime când nu se mai dovedesc utile sau nu mai produc bani. Chiar sub acest trotuar se află o vilă romană, în care femeii bogate, îmbrăcate în cele mai frumoase togi, aveau un plan sănătos de masă, bazat pe pârși copti, până când a apărut următorul moft. Bietul Michael! Probabil a fost eliminat de creșterea catastrofală a chiriilor într-un oraș în care până și cea mai rău-famată zonă poate deveni dezirabilă, iar micul dejun englezesc complet vine cu garnitură de ironie.

Slavă Domnului că Broadgate Champagne Bar este încă deschis și, pe un anunț din față, scrie că servesc și micul dejun. Asta este o noutate. Probabil ar trebui să mănânc ceva să-mi calmez stomacul agitat din cauza interviului. Sunt condusă la o masă cu vedere spre patinoar, pe care l-au construit ca să rivalizeze cu cel de la Rockefeller Center, dar și ca să dea iluzia că cei care lucrează prin zonă ar avea voie să se distreze. De îndată ce mă așez, îmi dau seama că a fost o idee proastă. De ce nu m-am gândit la asta dinainte? Sau îmi lăsam subconștientul să decidă?

Ultima dată când m-am văzut cu Jack, am patinat împreună aici. Chiar ultima dată. Amintirea aceasta este așa de vie, că nu am nevoie de ajutorul lui Roy să mi-o găsească. Dă buzna peste mine, aproape cu răsuflarea tăiată și râzând, exact ca Jack când a apărut din senin la biroul meu cu două perechi de patine, zicându-mi că știe el să patineze destul pentru amândoi și că nu trebuie decât să mă sprijin de el. „N-o să cazi, Kate. Te țin eu. Dă-ți drumul!”

Jack. Șase ani și nouă luni de când l-am văzut ultima oară. Dar cine mai numără? Se spune că timpul vindecă tot, nu? Bănuiesc că intenția este nobilă, dar vorba asta e o minciună.

Chelnerul pune o cafetieră în fața mea, eu îl întreb dacă poate să-mi aducă lapte rece, nu cald, apoi mă întorc să mă uit la gheață, unde doi tineri îndrăgostiți fac ture plini de încântare, exact cum făceam și noi.

Eram hotărâtă să-l urăsc pe Jack Abelhammer încă din start. Nu așa încep cele mai bune povești de dragoste? Clientul ăsta american îmi fusese alocat de șeful meu, Rod Task, ca pe un fel de premiu de consolare. Toți ceilalți lideri de echipă primiseră bonusuri anul acela, bonusuri care proveneau din succesul fondului meu, așa putea adăuga, în schimb, eu l-am primit pe Abelhammer. Am fost furioasă. La fel ca atâtea alte femei, întotdeauna intram la negocierile de salariu absolut hotărâtă ca de data asta să fiu recompensată corect pentru performanța mea și cumva, peste douăzeci de minute, ieșeam din cameră cu de două ori mai mult de muncă și nici un ban în plus. Trebuie să existe un cuvânt pentru asta, nu? Adică, în afară de „ce mama dracului?”.

Oricum, prima dată când am interacționat cu Jack a fost aproape comic de groaznic. Mai întâi a țipat la mine prin telefon în a doua zi de Crăciun fiindcă niște acțiuni japoneze pe care le cumpăraserăm pentru el scăzuseră drastic. (Crăciun fericit și ție, yankeu bătăran și obsedat de muncă!)

După această primă catastrofă, l-am numit Abelhammer Abominabilul. După câteva săptămâni, când acțiunile japoneze și-au revenit, mi-a trimis un e-mail politicos, oarecum spăsit, însă, din păcate, în exact același moment mi-a trimis un e-mail și Candy, care mă invita la o seară în oraș, ca fetele, să ne înecăm necazurile. „Nu trebuie să mă îmbăt ca să mă port indecent“, am răspuns eu. Numai că nu am răspuns la e-mailul lui Candy, nu-i așa? Prea târziu, deja dădusem clic pe Trimite. FDT. Futu-i, Dezastru Total! Pe vremea aceea, copiii erau încă mici și mă trezeau de două-trei ori pe noapte, iar zilele de la birou erau lungi și stresante. Practic, eram o femeie mai mult moartă decât vie. Greșelile prostești, cum ar fi să-i promit accidental unui client pe care nici nu-l întâlnisem vreodată o noapte sălbatică, îmbibată cu alcool, erau de așteptat în situația dată.

Viața mea mi se părea un șir de absurdități nenerozitate. Așa că, atunci când am ajuns, în sfârșit, să-l cunosc pe Abelhammer Abominabilul, nu am fost foarte surprinsă să primesc un SMS de la dădacă în timpul întrevederii, prin care mă anunța că Emily și Ben aveau lindini. Bineînțeles că aveau lindini! Am început să mă scarpin imediat și nu am mai putut să mă opresc. În seara aceea am luat cina cu Jack la un restaurant cu fructe de mare din East Village și aveam viziuni cu păduchii care îmi coborau din păr (era lung în perioada aceea) și săreau în supa de scoici a lui Abelhammer. Chiar îmi aduc aminte ce a mâncat?

O, îmi aduc aminte tot. Chiar și când o să fiu bătrână, cu părul alb, sătulă de somn și înțepenită într-unul dintre scaunele acelea de plastic cu spătar înalt dintr-un cămin de bătrâni, cu televizorul dat prea tare și o miasmă dulceagă de urină, fiecare moment în care am respirat același aer ca Jack Abelhammer o să mi se pară la fel de viu, păstrat în memorie ca într-o capsulă a timpului pe care trecerea vremii nu o poate coroda. Vârsta nu va atenua ce am simțit pentru el.

În prima noapte, am vorbit despre toate și nimic: cât de bun a fost Tom Hanks în Apollo 13; o zonă din Provența pe care o iubea Jack și care avea propriul microclimat, așa că puteai să stai afară iarna îmbrăcat numai în tricou; devotamentul lui constant față de brânza americană, de plastic, în ciuda palatului său gustativ de expert culinar; vocea inegalabilă, șoptită, a lui Chet Baker; alura misterioasă a lui Alan Greenspan. Cu costumul lui de 2000 de dolari și părul sur tuns foarte scurt, Jack părea întruchiparea perfectă a absolventului de Harvard Business School. Întâlnisem o groază și toți vorbeau același limbaj stătut al banilor. Discursurile lor erau ca niște secțiuni prefabricate dintr-o cooperativă de păsări, o înșiruire de clișee din lumea afacerilor. Și totuși Jack era diferit. Irlandez din partea mamei (eu sunt irlandeză din partea tatălui), moștenise ereditar înclinația spre pălăvrăgeală și o gândire inegalabilă, care includea absolut orice, de la subiectele cele mai elevate la cele mai elementare. Cita din filme și din poezii, se aștepta să înțeleagă referințele, lucru care mă flata și, de cele mai multe ori, le și înțelegeam. Încercarea de a ține pasul cu el mă însuflețea, simțeam că părțile din mine care amortiseră după terminarea facultății începeau să se trezească la viață, la fel cum încep bulbii să se foiască și să murmure când razele soarelui lovesc pământul înghețat. Aproape orice devenea material pentru umorul lui sec și sarcastic, fapte și date, tragedii și dezamăgiri personale, toate erau ingenuncheate pentru hohotele de râs pe care spera să le provoace la sfârșitul poveștii. Mama lui, mi-a povestit, era casnica americană clasică, dar veselă. Avea o istețime care a dus mai întâi la plictiseală, apoi la bourbon – bea cantități copioase după-amiaza, așa că adesea era crișă când ajungea Jack acasă de la școală. Odată, îi încălzise pentru cină o plăcintă cu carne, care se dovedise până la urmă a fi de mere.

Până și povestea asta o transformase în comedie, dar eu am o teorie despre bărbații care, ca băieți,

au fost martori la suferința mamei lor și nu au putut să o ajute. Ei se vor teme totdeauna de emoțiile femeilor, de a se apropia prea mult de ele, așa că se vor izola și vor ridica toate punțile. Poate asta explica de ce nu exista o doamnă Abelhammer sau copii. Nu am întrebat mai multe, pentru că savuram energia momentului, și am ales să nu menționez nici eu în seara aceea faptul că am copii. Într-un fel, era rușinos, dar nu mă mai simțisem așa de vie, atât de eu însămi după vreme îndelungată. La cafea, Jack a spus că gata, și-a dat seama de cine îi aminteam.

— De cine?

— De Samantha din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*?

Dintre toate eroinele din lume, trebuia să o alegă pe a mea. *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea* a fost primul serial american, alături de *Scooby-Doo*, pe care l-am văzut în copilărie. Samantha era casnica americană tipică și, întâmplător, avea puteri supranaturale, sănătate mintală, o casă perfectă, păr blond strălucitor, un zâmbet plin de viață, lipsit de griji și optimist, precum și abilitatea de a obține întotdeauna ce voia. Deși soțul ei, nefericitul Darrin, credea că e șeful, de fapt, întâmplările erau manipulate de vrăjitoarea Samantha cu o simplă mișcare a nasului. Dar numai când avea nevoie de asta ca de un ultim resort, când istețimea, diplomația și farmecul ei feminin dădeau greș. Privind acum în urmă, înțeleg de ce am fost captivată de o femeie care își folosea puterile secrete, subversive, pentru a căpăta control asupra propriei vieți, așa cum propria mea mamă asuprită nu făcea niciodată. Așa de mare și de îndelungată a fost influența serialului, că m-am gândit să-mi numesc fiica Tabitha, la fel ca Samantha, dar Richard s-a opus rapid, zicând că este nume de pisică vagaboandă.

— Dar o *adoram* pe Samantha! am exclamat eu, în timp ce Jack a cerut nota chelnerului.

— Cum ai putea să n-o adori pe Samantha? a răspuns el.

Avea un zâmbet care se deschidea încet, ajungând mai întâi la ochi înainte să angajeze complet gura, la fel ca al lui George Clooney. Iar ochii îi străluceau cu amuzament în timp ce vorbeam. Mă făcea să mă simt mai distractivă și mai frumoasă decât aveam dreptul să mă simt. Vărită?

Mă tem că da.

Nu căutam pe nimeni. Glumești? Eram mamă, lucram și aveam nevoie de cel puțin douăzeci și șapte de ore pe zi ca să termin toate treburile și sarcinile, în loc de amărătele și inumanele douăzeci și patru alocate. Pe vremea aceea, eu și Richard încă făceam sex și, când se întâmpla, era bine, dar nu suficient de uimitor încât să nu prefer o oră în plus de somn. Aveam un job excesiv de solicitant și doi copii pe care-i adoram, dar pe care-i vedeam prea puțin. Când eram la muncă, mă simțeam vinovată că nu eram cu copiii, iar când eram acasă mă simțeam vinovată că nu eram la muncă. Timpul liber, numai pentru mine, mi se părea furat, așa că rareori mi-l luam. Ca orice altă mamă de pe planetă, făceam puzzle-ul vieții de familie în minte, în timp ce locuiam cu un soț care credea că pentru strânsul rufelor curate și dusul copiilor în parc duminica merita Purple Heart Crucea Victoria. După cum glumea Debra, singurul lucru bun în situația noastră era că ne simțeam prea extenuante ca să mai înșelăm. Repet, ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă îndrăgostesc.

Dar scânteia aceea care s-a aprins în noaptea petrecută în New York nu voia să se stingă. După ce m-am întors la Londra, Jack mi-a trimis e-mailuri aproape din oră în oră. Nu fusesem dependentă de nimic niciodată – așa se întâmplă dacă ai un tată alcoolic –, însă am devenit dependentă de numele lui Abelhammer în Inbox-ul meu. Chiar aveam simptome de sevraj și deveneam iritabilă dacă nu primeam vești de la el o jumătate de zi. (Se spune că, la primirea unor e-mailuri așteptate cu ardoare, în creier se eliberează dopamină, la fel cum se întâmplă când iei heroină,

ceea ce nu mă surprinde.) În mod bizar, lipsa proximității fizice a însemnat că am devenit mai apropiați decât dacă aş fi putut să-l ating. Am ajuns să ne cunoaştem după moda veche, când domnii făceau curte doamnelor prin scrisori, numai că ale noastre erau electronice. Cred că am fost printre primii oameni din istorie care au construit o astfel de intimitate instantanee, deşi se aflau la mii de kilometri depărtare, iar felul în care mă făcea să-l vreau, cu doar câteva apăsări de taste, era seducător, de fapt, Dumnezeu, era uimitor. În plus, faptul că părea să mă admire şi să mă vrea, la rândul lui, mi-a dat o încredere în mine pe care nu o avusesem înainte, nu cu adevărat.

Într-o dimineaţă, în casa din Hackney, m-am trezit foarte devreme şi am pornit computerul. Aveam un e-mail foarte scurt de la Jack. Subject: Noi. Scris „Houston, avem o problemă“.

Nu a fost nevoie să spună care era problema. Ne îndrăgostiserăm şi asta era al dracului de dificil. La fel de implauzibil şi de imposibil ca aducerea unei nave spaţiale defecte înapoi, în siguranţă, pe Pământ, chiar dacă la butoane era Tom Hanks.

Eu şi Jack ne simţeam bine atâta timp cât existam în atmosfera aceea rarefiată în care locuiesc iubiţii, iar lumea din jur dispare. Dar eu eram mamă de copii mici, responsabilă de fericirea lor, măritată cu un bărbat adorabil pe care nici nu-mi închipuiam că aş putea să-l rănesc. Relaţia mea cu Jack avea să se consume rapid odată ce ar fi revenit în lumea reală, eram sigură de asta. Nici măcar dragostea noastră, aşa invincibilă cum părea, nu ar fi putut să ne apere de toată durerea şi furia pe care le-am fi declanşat dacă am fi încercat să fim împreună. Până la urmă, nu am fost nici suficient de egoistă, nici suficient de curajoasă pentru a-mi urma îndemnul chinuit al inimii.

Aşa că mi-am părăsit slujba de la Edwin Morgan Foster, am depus eforturi imense să repar lucrurile cu Richard, m-am mutat în nord, departe de oraşul căruia îi dedicasem tinereţea, a, şi mi-am schimbat

adresa de e-mail, pentru că știam că nu voi avea stăpânirea de sine să rezist dacă îi mai vedeam numele acolo. Știți, am salvat ultimul e-mail al lui Jack, nu m-a lăsat inima să-l șterg. E cel pe care mi l-a trimis după ce a înțeles că se terminase totul, că dispărașem definitiv. Într-un fel, mă așteptasem să fie furios, să-mi facă reproșuri, în schimb, el era încurajator, fir-ar să fie! Zicea că, într-o zi, o să mă întorc triumfătoare la muncă. Și-a permis însă o singură remarcă dulce-amăruie: „Dragostea neîmpărtășită, Kate, are marele merit că este singura care durează“.

A avut dreptate, oarecum. Separarea pune capăt unei relații, dar nu și iubirii neîmpărtășite, care continuă să existe chinuită în mintea supraviețuitorului, întrebând „Cum ar fi fost dacă?“.

„N-o să cazi, Kate. Te țin eu. Dă-ți drumul!“ Ar fi trebuit? Aș fi putut? Aș fi făcut-o? Mă simțeam atât de loială lui Richard, iubirii lui față de mine și de copii, familiei pe care credeam că o întemeiem împreună. Nu puteam să las toate astea în urmă, nici măcar pentru explozia aceea de testosteron de primăvară, corespunzător denumită Abelhammer. N-am aflat niciodată cum era *ciocanul*¹, dar tare aș mai fi vrut! În schimb, am rămas să mai clădesc niște cărămizi în fortăreața numită casă.

Acum, prea des, mă surprind gândindu-mă că am făcut singură pe zidarul. Pentru un bărbat care își face un titlu de glorie, arțăgos chiar, din faptul că este „prezent“ tot timpul, Richard a fost notabil de absent. Unde se duce? Când este de față, pare distant, pe bicicleta lui invizibilă, pedalând departe de mine. Am ales varianta prudentă, din motive corecte, și poate am pierdut. Cum ar fi fost dacă? Cum ar fi dacă Jack ar aluneca pe patine până la fereastra asta acum, ar bate în geam și mi-ar face semn să mă duc cu el...

1. *Hammer* (inclus în numele Abelhammer) – „ciocan“, în engleză.

— Nota? îi zic eu chelnerului. A, scuze, puteți să-mi aduceți nota, vă rog?

În timp ce traversez piațeta spre fostul și, dă, Doamne, și viitorul meu loc de muncă, o voce din mine îmi tot repetă: patruzeci și doi, patruzeci și doi, patruzeci și doi. Trebuie să-mi aduc aminte că am exact aceeași vârstă ca acum șase ani și nouă luni, când am ieșit din turnul ăsta de sticlă pentru ceea ce credeam eu că era ultima oară. *Lasă timpul, Kate. Șterge-l cu buretele. Fii cine erai atunci.*

Mai ușor de zis decât de făcut. Chiar în timp ce mă străduiesc să dau ceasul înapoi, o altă voce, ascunsă și neașteptată, îmi vine în ajutor. O recunosc imediat, ca o șoaptă caldă în urechea mea. Jack. „Hai, Katharine. Cât de greu poate fi?”

8

Vechi și nou

00.41: Cum a mers interviul? A mers bine, mulțumesc. De fapt, mai bine decât aş fi sperat, deşi am avut așa de multe emoții, că îmi venea să vomit pe unul dintre copacii bonsai pe care îi au peste tot în ghivece negre de granit. De obicei, nu sunt genul de persoană care să vomite (am reușit să trec prin două sarcini aproape fără grețuri de dimineață), dar miza era atât de mare. Dacă mă gândesc bine, senzația de greață putea să fie de la costumul de modelare care îmi strângea stomacul până la dimensiunea unei alune, sau poate de la plasturele cu testosteron de la Candy, cu explozia lui de vigoare bărbătească. Mi-am lipit unul în noaptea dinainte, să am noroc.

M-au intervievat patru persoane: trei bărbați și o femeie. Îmi puneau o întrebare, apoi toți cei trei bărbați își coborau privirile și își luau notițe elaborate în timp ce eu răspundeam. Asta a însemnat că am ajuns să vorbesc cu trei chelii și cu Claire, directoarea de Resurse Umane, care părea interesată, ba chiar blândă.

— De ce crezi că ești potrivită pentru postul ăsta, Kate?

(Pentru că sunt așa de disperată să-mi găsesc un job în domeniul meu, orice job, încât o să fiu sclava voastră jalnic de recunoscătoare și o să muncesc mai mult decât trei tipi tineri la un loc?)

— Poți să ne povestești despre experiența ta?

(Păi, până la un punct, pot. Vă rog să-mi citiți CV-ul atât de plin de imaginație.)

— Spune-ne ce puncte slabe ai.

(Oo! Întrebare-capcană. Alege cu grijă un „punct slab” care să fie unul forte în ochii lor: „puțin perfecționistă”, „tendința de a lucra prea mult”, „nu plec niciodată până nu-mi termin treaba”, „nu accept un refuz” etc.)

— Te simți confortabil când ai de atins un obiectiv?

(Glumești? Dați-mi un obiectiv și mă transform în mătușa psihopată a lui Jason Bourne.)

— Ești în discuții și cu alte firme?

(Nu, sunt toată numai a voastră. E adevărat, nu din motivele care li s-ar părea lor liniștitoare.)

— Ce părere ai despre cum se prezintă piețele în dimineața asta?

— Mă interesează în mod deosebit petrolul. În a doua jumătate a anului, prețul petrolului a scăzut cu aproape cincizeci la sută, când țiteiul de șist din SUA a tulburat piața mondială. Iar scăderea aceasta de preț s-a produs după câțiva ani de calm relativ pe piețele de țiței din toată lumea, când creșterea producției din America a fost contrabalansată de creșterea cererii de petrol pe tot globul. Întrebarea esențială pe care trebuie să ne-o punem noi acum este: Cum se tranzacționează acum petrolul? Și ce impact va avea declinul său asupra capitalului global? (Asta ar trebuie să le închidă gura. Nici măcar nu am respirat. Vă rog să remarcați folosirea șireată a lui „noi”, de parcă aş face deja parte din echipă. Și metaforele sportive iau puncte albe, de obicei.)

— Kate, cum ar arăta o zi tipică pentru tine?

— Ă, cred că aş ajunge la birou cel târziu la opt, dacă nu am o întâlnire la micul dejun. Aş căuta agresiv clienți noi, aş ține legătura cu persoanele de contact din firmele de avocatură și de contabilitate. Aş purta conversații telefonice cu clienții existenți ca să-i asigur că averea lor este cel mai în siguranță la noi.

(Nu adaug: în ciuda performanței inexplicabil de proaste a fondului.)

— Aș lua prânzul la birou sau cu clienții. După-amiaza e pentru alte prezentări pentru atragerea de clienți. Apoi cină și o seară la operă/teatru/evenimente caritabile, consolidând relații, încurajând investițiile, făcându-i pe clienți să se simtă iubiți. Aș ajunge acasă târziu, doar ca să descopăr că nimeni nu a plimbat câinele, nu a pus vasele în mașina de spălat, nu a cumpărat lapte, nu a curățat răhățeii lui Lenny de lângă ușa din spate și nici măcar nu a băgat de seamă că mami are serviciu acum.

(Bineînțeles, am omis și ultima parte.)

După o vreme, m-am plictisit ca cele trei fețe masculine să dispară de fiecare dată când vorbeam. Când unul dintre bărbați m-a întrebat „Cunoști implicațiile celor mai recente rapoarte NFP¹ din SUA?“, le-am văzut iarăși capetele coborând, cu pixurile pregătite, așteptându-mi răspunsul, așa că am zis:

— Habar nu am ce-s astea.

Toate cele trei capete s-au ridicat instantaneu, ca în jocul ăla în care trebuie să nimerești șobolanul cu bâta, iar pe chipurile lor s-au văzut îngrijorarea și surprinderea. („Candidata a răspuns cumva că habar n-are?“)

Nu la fel de încrezătoare de data asta, am zis „Am glumit doar“, adăugând ceea ce speram eu că era un zâmbet atrăgător, și am înșirat supusă informațiile relevante despre rapoartele NFP. Așa cum se face.

— Spune-ne, Kate, cum crezi că vor evolua PIIGS și piața europeană a obligațiunilor guvernamentale după criza datoriilor din Grecia?

Întrebarea mi-a fost adresată de bărbatul din mijloc, cel care avea privirea goală. Ura, Ben m-a testat la subiectul ăsta aseară.

1. Non-farm payrolls – raport lunar al Biroului de Statistică al Statelor Unite privind numărul de angajări din SUA, care este un indicator pentru traderi al extinderii sau contractării economiei americane

— Probabil va exista un oarecare grad de contagiune, care va determina creșterea randamentului obligațiunilor europene și scăderea monedei euro. În mod ironic, un euro mai slab va fi benefic pentru capitalul european pe termen lung, cu excepția sectorului bancar european.

Ce bine că mi-am făcut temele.

— Mie mi-ar plăcea să știu, Kate, a zis Claire adresându-mi-se direct pentru prima dată, ce preocupări ai în afara muncii. Este foarte important să poți sta de vorbă cu clienții, să-i faci să vrea să petreacă timp cu tine.

— Bineînțeles. Păi, bineînțeles, am o gamă largă de, ă, preocupări.

Încerc cu disperare să trag de timp ca să mă gândesc la ceva care să nu aibă legătură cu copiii, cu câinele, cu constructorul polonez sau cu echipamentul de ciclism care respiră.

Exact în momentul acela, din motive încă necunoscute, Roy vine la timp cu răspunsul pe o tavă de argint:

— Da, mă pasionează teatrul, în special Shakespeare. Chiar aseară am recitit *A douăsprezecea noapte* (ei, am văzut-o pe patul lui Emily), pentru că știu că The Globe pune în scenă o producție nouă și avem abonamente acolo. Este extrem de important să susținem arta, nu-i așa? Am îndrumat câțiva clienți spre sponsorizări reușite în trecut. Îmi mai place arhitectura, îndeosebi restaurarea clădirilor istorice cu materiale autentice. Îmi place să fiu la curent cu tendințele din domeniul jocurilor pe calculator, a căror natură interactivă este fascinantă. Și sunt o cititoare înfocată: Hilary Mantel, Julian Barnes și câștigătorul Premiului Booker de anul acesta.

(Ei, mai lăsați-mă în pace. E pe noptiera mea, da?)

— În ultima vreme, chiar, ăăă, mi-am încercat și eu mâna la ficțiune.

From: Debra Richards

To: Kate Reddy

Subject: Job nou?

Ei? Ai reintrat în cursa nebunilor? Trebuie să sufăr singură?

Te rog, trimite vești cât mai curând.

D xx

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Interviu

Nu mă ține în suspans, dragă. Pun pariu că le-ai atras atenția sau că le-ai tras-o, oricum. Mai e OK să faci glume sexuale dacă ești ultima femeie din New York care „se identifică drept heterosexuală”? Sunt derutată.

Dacă nu primești jobul ăsta, o să-l primești pe URMĂTORUL.

Pe cuvântul meu, așa să-mi ajute dieta.

XXO C

Sally către Kate

M-am gândit la tine toată ziua. Sper din suflet că ai vești bune și că plasturele cu testosteron (!) de la prietena ta a funcționat. Lui Coco îi e dor de Lenny. Ce zici de sâmbătă după-amiază?

Sx

Richard către Kate

La ce oră te întorci? Piotr mi-a mutat chestiile de bicicletă ca să ajungă la panoul de siguranțe și nu găsesc încuietoarea Kryptonite. Emily a zis ceva de dosarul ei de artă? Sper că a fost bine la interviu.

R x

Marți, 6.28: Am evaluare la sală și chiar nu am chef de așa ceva, dar Conor vrea să vadă ce progrese am făcut. Trebuie să mă întorc la timp să-l duc pe Ben, cu tot cu setul de tobe, la școală, pentru repetiția concertului de Crăciun. (Vine deja Crăciunul? Nici n-am început măcar să mă gândesc la asta.) În timp

ce mă ridic anevoios din pat, simt scândurile de stejar vechi de trei sute de ani înclinându-mi-se sub picioare. Piotr zice că poate să niveleze podeaua dacă scoatem scândurile, înlocuim grinzile și apoi le așezăm la loc, dar prețul a fost vertiginos, amețitor. Nu ni-l permitem, nu atâta timp cât Richard face cursuri de respecializare, iar eu nu știu când sau dacă o să am un serviciu bine plătit. (Încă n-am primit nici o veste de la EM Royal.) Drumul de la pat la baie în fiecare noapte se simte ca și cum aș fi la bordul HMS Victory pe furtună.

Richard zice că o podea modernă ar fi mult mai ieftină, corpurile de mobilă din dormitor nu s-ar mai clătina ca niște bețivi, iar patul nostru nu ar mai fi cocoțat pe o pantă abruptă, cu picioarele proptite în perete cu cărămizi, ca să putem dormi pe o suprafață relativ plată. Dar eu ador scândurile. Simt nevoia să le protejiez, cu lățimea lor generoasă, bogăția lor de noduri, cu rănille pe care timpul le-a lăsat asupra lor, cu viața care s-a scurs pe ele, cu poveștile pe care le-ar putea spune. Bine, sunt străvechi și deformate și cumplit de greu de întreținut, dar așa este și planșeul meu pelvian. Și pe mine nu mă vedeți înlocuindu-l cu unul ieftin și modern.

6.43: Mă duc cu mașina la sală când afară e încă întuneric, îmbrăcată în colanți trei-sferturi nou achiziționați, care păreau sportivi și tinerești în magazin. Mănată de optimismul transformării, am cumpărat mărimea mai mică, prin urmare colanții elastici îmi sunt *prea* mici și îmi ajung numai până la genunchi. Arăt ridicol: ca Big Bird¹, mai puțin nepăsarea. Ca să compensez, mi-am pus cel mai lung tricou și fleece-ul cu care ies să-mi plimb câinele. Conor mă așteaptă în sala cardio puternic luminată. La televizorul mare de pe perete, se vede Ariana Grande (mărimea zero și picioare ca niște scobitori) pe bicicletă de antrenament.

— Nu-ți face griji, zice Conor.

1. Personaj din serialul pentru copii *Strada Sesam*.

Scopul evaluării este doar să-mi determine nivelul de determinare și de angajament în ceea ce privește antrenamentul și regimul. O să folosească niște șublere ca să-mi măsoare grăsimea. Nici o grijă. Șublerele parcă sunt niște clești de crab care mă pișcă de mijloc, dar nu simt deloc durere, fiindcă grăsimea subcutanată acționează ca un strat protector. („Sunt o morsă. O-o-o-o!”¹) Conor mă întreabă ce greutate am. Mă gândesc la varianta cea mai rea și mai scad un kilogram. Din păcate, estimarea nici nu se apropie de realitate. Spre disperarea mea, Conor ajustează cântarul gradație cu gradație, tot mai departe de iluziile mele că aș semăna cu Grande. Observându-mi dezamăgirea, mă întreabă blând dacă vreau să mai dau jos din haine, fiindcă asta ar putea ajuta. Refuz, trăgând fleece-ul plin de păr de-al lui Lenny strâns și protector în jurul meu. Rușinea mea să fie acoperită.

Chiar nu vreau să-l fac pe uriașul ăsta simpatic să se simtă prost, dar îmi vine să plâng de frustrare. Ani la rând, îi zic lui Conor, greutatea mea a fost sub cincizeci și șapte de kilograme. Apoi au urmat doi copii și multe resturi din mâncarea copiilor (bine, nu doar resturi). Am pus câteva kilograme pe mine, dar asta încă era bine cât mă chinuiam cu zilele de muncă de paisprezece ore. După ce am renunțat la serviciu, nu am mai fost nevoită să încap în hainele de birou, așa că nu am mai fost atentă la ce mâncam. De când cu perimenopauza, adică în ultimul an sau cam așa ceva, se pare că mă balonez din orice. Acum, după săptămâni întregi de abțineri și de antrenament asiduu, fără să fi simțit pe buze măcar o fărâmbă de zahăr, tot cântăresc mai mult decât în cel mai negru coșmar al meu.

Conor zice că, la vârsta mea, corpul reacționează mai greu. Nu este realist să mă compar cu mine de la treizeci de ani.

1. Aluzie la piesa „I Am a Walrus” al trupei Beatles, lansat în 1967.

— Corpul ți se schimbă, Kate, nu-i nici o îndoială, numai că încă nu se vede pe cântar. Mușchii cântăresc mai mult decât grăsimea, ține minte. Ai răbdare!

Mă conduce la bicicleta statică și îi dau drumul, captivată de Ariana Grande, care pedalează machiată complet și cu extensiile de păr în vânt. Un avantaj al faptului că mă apropii de cincizeci de ani (*notă pentru Roy: te rog să-mi aduci aminte că vârsta de cincizeci de ani are și un avantaj*) este că știu că, pentru mine, un aspect ca al ei este de neatins. Și nu-mi pasă. Ce fericire, în sfârșit, să nu-mi pese. Nu mă pot abține să mă întreb dacă fetele ca Emily se simt obligate să atingă perfecțiunea fabricată a unei siluete extrem de slabe și cum le face asta să se simtă. Em se duce s-o vadă pe Taylor Swift în weekend, împreună cu Lizzy și celelalte fete. Credeam că o să fie fericită, dar ea s-a tot închis în cameră și a țipat la mine când am încercat să intru. Aseară, când m-am dus să-i spun noapte bună, pe ușă avea un afiș cu PRIVAT.

7.56: Când mă întorc acasă, îl găsesc pe Ben trântind diverse prin bucătărie, plângându-se că nu avem deloc cereale. Dar avem cereale. Numai că nu avem din cele umplute cu ciocolată, Addict sau cum se numesc, pe care le-am interzis strict după ce am văzut un documentar recent despre obezitatea la copii. Ben a moștenit fizicul suplu al tatălui său, dar se pare că un anumit tip letal de grăsime se poate acumula în jurul organelor vitale. Grăsime viscerală. Ha! Nici măcar n-am avut nevoie de Roy pentru asta. Până și numele pare o săgeată otrăvitoare. Probabil asta am și eu.

— Nu mănânc porcăriile alea cu *granola*¹, urlă el ca un bizon turbat.

— Ben, te rog...

1. Amestec de fulgi de ovăz, zahăr brun sau miere, fructe uscate și nuci

— Cum să gădesc ceva în harababura asta?

— O să fie frumos până la Crăciun. Piotr cel isteț o să termine bucătăria cea nouă, nu-i așa, Piotr?

Ridic vocea ca să ajungă la silueta întinsă a constructorului nostru. Din el nu se văd decât picioarele în blugi, care ies de sub chiuvetă sau de sub locul unde ar fi fost chiuveta, dacă am fi avut una. Nasturele blugilor este desfăcut, iar tricoul negru i s-a ridicat deasupra abdomenului, lăsând la vedere o bandă de piele albă și de păr negru, creț, sub care...

Nu, Kate, oprește-te acum. La ce Dumnezeu te gândești?

Piotr își ițește capul de sub dulap și ne face vesel cu mâna.

— Ai încredere în mama, Ben. Mama face mereu Crăciun perfect.

8.10: Îl duc pe Ben la școală și îmi fac exercițiile de respirație. Număr până la zece și expir. Am fi ajuns devreme, numai că Ringo Starr și-a uitat bețele de la tobe acasă, așa că a trebuit să ne întoarcem după ele și traficul este îngrozitor, prin urmare acum suntem în întârziere. Stă lângă mine, pe scaunul din dreapta, mâzgălind într-un carnetel cu hârtie dictando deschis pe genunchi.

— Te rog să-ți pui centura, scumpule. Îți faci temele?

— *Gnnn.*

— Trebuie să te pui cu burta pe carte de-acum, să știi. Nu mai merge să-ți lași mereu temele până în ultima clipă.

Ben oftează cu plictiseala infinită a unui adolescent de paisprezece ani la prostia imensă, de neînțeles, a adulților.

— Pe bune, mami, nimeni nu se omoară cu învățatul la vârsta mea. Numai puștii asiatici.

Tresar.

— Ce fel de atitudine e asta? Dacă puștii asiatici pot să învețe, tu de ce nu poți?

Îmi închipui un viitor în care indienii și chinezii conduc toate multinaționalele, iar Regatul Unit este un *call center* imens în care lucrează băieți albi, leneși, ca al meu, cu o engleză foarte proastă și șosete despe-recheate. Din păcate, un scenariu prea plauzibil.

— Nimeni nu se apucă să învețe până în ultimul an de liceu, mami.

— Păi eu la vârsta ta învățam din greu. Eram nevoită. Nu-mi dădea nimeni mură-n gură. Aveam teste la verbele din franceză în fiecare miercuri dimineață și ferească sfântu' dacă nu știi...

Arunc o privire spre Ben și îl văd cântând la o vioară invizibilă, coloana sonoră zgomotoasă a poveștii despre copilăria săracă și plină de greutatea a lui mami, pe care copiii mei le place s-o ironizeze.

— Poți să încetezi? Vorbesc serios.

— Nu te descărca pe mine pentru că ești stresată din cauză că n-ai primit jobul, OK? Nu e corect.

— Nu știm dacă am primit sau nu jobul, protestez eu, dar băiatul meu a sărit deja din mașină, și-a scos tobele din portbagaj și le trage după el spre auditorium.

Nu se întoarce să-mi facă cu mâna.

Nici n-am cuvinte să spun cât de tare urăsc să mă despart de el așa. Tare de tot.

To: Candy Stratton

From: Kate Reddy

Subject: Interviu

Tot n-am primit vești de la EM Royal. Să fiu sinceră, mă chinuie tare chestia asta. Măine renunț oficial la orice speranță, ard manualul grupului Revenite la muncă și mă arunc pe rugul carierelor moarte.

În altă ordine de idei, de când port plasturii tăi cu testosteron, am simțit primul frison de dorință sexuală în mai mult de un an. Față de constructorul meu polonez.

Aș scăpa de el, dar am nevoie de bucătărie până la Crăciun. Ce să FAC?

Kxx

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Uraaa!

Simplu! Dansezi la bară pentru polonez. Știam eu că era ascuns adânc în tine.

NU îți pierde speranța! N-au trecut decât trei zile lucrătoare.

XXO C

Acum urmează o perioadă îngrijorătoare de incertitudine în care aștept să fiu anunțată dacă am primit jobul. Sunt nerăbdătoare să găsesc o scuză ca să-mi duc poftele noi și derutante departe de tentația pe care o reprezintă Piotr, care stă întins pe spate și-și face de lucru cu instalația mea. Aș vrea eu!

Hotărâsc că acum ar fi un moment bun să-i vizitez pe Barbara și Donald, să văd cum se descurcă și, în același timp, s-o plachez pe nesuferita de cumnată-mea. Ben mi-a umblat la telefon și, dacă sună mătușa Cheryl, se aude muzica de la scena cu dușul din Psycho. (Băiat rău, dar, cumva, foarte bun.) Richard zice că tot nu poate să plece. Ceva legat de un refugiu pentru meditație. (Nu există o contradicție între termeni dacă zici „refugiu de meditație urgent“?) Mă enervează că Rich consultantul stagiar este atât de preocupat de toată nenorocita de lume, dar își abandonează liniștit proprii părinți. Îmi vine să-i zic că nu mă interesează scuzele lui, dar pe măsură ce Donald se scuză tot mai mult în mesaje telefonice, mă tem de ce este mai rău. Pot să combin o vizită la Wrothly cu una la mama, care locuiește la optzeci de kilometri distanță.

Donald a recunoscut că pătura electrică pe care le-am cumpărat-o acum câțiva ani a cedat, așa că trag o fugă la magazinul din oraș să le iau una nouă. Casa socrilor mei este așa de rece, încât o pătură încălzită este o necesitate, nu un lux.

— Doriți unul dintre cardurile noastre noi de cumpărături? mă întreabă casierul.

Sigur că vreau. Alte femei de vârstă mijlocie recurg la alcool, băieți pe post de jucărie sau cărți de colorat.

Drogul ales de mine: John Lewis. Se spune că heroina alungă toate grijile din lume. Asta mi se întâmplă mie în departamentul de decorațiuni interioare de la John Lewis. Completez formularul și sunt uimită și stânjenită câteva minute mai târziu când bărbatul se întoarce și îmi spune că cererea mea a fost respinsă. Zice că nu are voie să-mi spună motivul, dar când insist să discut cu managerul, mormăie că are legătură cu ratingul de credit¹.

Mă conectez la internet, îmi verific ratingul de credit și descopăr că este cât se poate de scăzut fără să fiu moartă. De fapt, și un mort ar avea un rating de credit mai bun.

Roy, știi de vreo factură neplătită? Scuze, ai zis Ben? Ce legătură are Ben cu asta?

14.00: Stația Leeds. Când mă apropiu de porți, îl zăresc pe Donald, care stă chiar în spatele barierei, așteptându-mă. Nu ai cum să-l ratezi. Pentru un bărbat de aproape nouăzeci de ani, se ține drept, cu postura aceea pe care oamenii o numeau „de armată”. (Noi ce avem în schimb, cocoasă de computer?) Nu mai este la fel de înalt ca atunci când l-am cunoscut, dar îți dai seama ce bărbat bine a fost odată. Poartă sacou de tweed, cel cu guler maro de velur, din care nu prea mai vezi în ziua de azi. Donald insistă să-mi ducă valiza și urmează un moment, unul dintre momentele acelea delicate care ți se întâmplă cu persoanele mai în vârstă, când eziți pentru că nu ești sigur dacă ar trebui să insiști să-ți duci singur bagajul, fiindcă este evident că ești mai în putere decât ele. Numai că astfel i-aș răpi lui Donald rolul lui natural, acela de a fi un gentleman. Și nu vreau să fac asta, așa că îi mulțumesc și cedez valiza mâinii lui tremurânde.

1. Expresie a solvabilității unui client, ratingul de credit este folosit de bănci și de companiile emitente de carduri de credit pentru a evalua posibilele riscuri de neplată.

Pe drumul sinuos către Wrothly, amintirile dau năvală la fiecare colț. De exemplu, prima dată când Richard m-a dus acasă să-i cunosc părinții. Pe vremea aceea, făceam sex de vreo trei ori pe zi. Ne dădeam jos din pat numai ca să mâncăm și să ne ducem la muncă. Barbara știa foarte bine că locuiam împreună, într-un apartament minuscule deasupra unei spălătorii publice în Hackney, dar m-a condus într-un dormitor mic în care se afla un pat cast, de o persoană, cu o tăblie severă de lemn maro. (Era camera în care ajungeau toate ornamentele urâte și veiozele proaste, pentru că nu se îndura nimeni să le arunce.) Rich s-a strecurat pe hol când a crezut că toată lumea doarme și tare ne-am mai amuzat încercând să ne-o tragem fără să facem patul să scârțâie, fiindcă arcurile acelea scârțâitoare erau informatorii neplătiți ai Barbarei. Poate mă înșel, dar cred că am râs atât de mult, încât până la urmă am renunțat și doar am stat de vorbă.

Apoi, a fost luna aceea de decembrie când am adus-o pe Emily aici. Știu exact ce an era: 1997, pentru că Em o să împlinească în curând șaptesprezece ani. Dealurile erau acoperite de zăpadă și mi se părea magic să aduc persoana aceasta nouă să-și cunoască bunicii. La prima vedere a bobocului acela perfect, cu căciulița roz și jacheta asortată, Barbarei i-au dat lacrimile. Ea avea numai fii, ceea ce bănuiesc că era dificil pentru o femeie enorm de feminină. Deși în privința mea nu s-a înmuiat niciodată, a rămas fana lui Emily încă de atunci și întotdeauna o apără până în pânzele albe.

— Aproape am ajuns. Nu e nevoie să te ții de scaun, Kate, zice Donald.

Îmi relaxez mâna și încerc să nu mă alarmez că socrul meu conduce nu cu o mână, ci cu un deget pe volan. Bănuiesc că știe drumul ăsta de dinainte să mă nasc eu.

Când deschii ușa din spate a casei și intrăm în bucătărie, am un șoc. Regatul Barbarei, din care și-a condus familia ca un despot benign, arată ca o cameră de cămin studentesc. Fiecare suprafață este acoperită

de vase de lut, oale, ustensile, conserve de mâncare. Nările îmi tresar la mirosul înțepător de pipi. Mă uit spre coșul câinelui, ca să identific vinovatul. Coșul încă este acolo, lângă plită, dar îmi amintesc brusc că au fost nevoiți să-l eutanasieze pe Jem în primăvară. Collie-ul își pierduse picioarele din spate.

— Uite pe cine am adus să te vadă, iubire. Kate a venit la noi, nu-i minunat?

Barbara stă într-un fotoliu cu spătar înalt, în carouri, pe care înainte îl țineau în salon. Recunosc și alte mobile din restul casei, aduse aici. Parcă ar fi un magazin de vechituri.

— Are o zi bună. Nu-i așa, Barbara?

Donald vorbește tare, pe de o parte, pentru mine, pe de alta, pentru el, și bănuiesc că și pentru a scoate un răspuns de la bătrâna doamnă. Barbara este de nerecunoscut față de astă-vară, când am petrecut cu toții o săptămână în Cornwall. Viteza cu care i s-a deteriorat starea este îngrozitoare. Părul ei, întotdeauna buclat impecabil după vizita săptămânală la coafor, îi stă lipit de scalp.

— Salută și tu, Barbara. Biata Kate o să creadă că nu o recunoști. A bătut atâta drum să ne vadă.

Neștiind ce altceva să fac, mă așez pe scăunelul de lângă genunchii ei și o iau de mână. Îi stă îndoită ca o gheară. Mă fixează cu o privire curioasă, ca de copil, iar ochii ei seamănă cu biluțele acelea încetoșate pe care atâta mi le doream când eram la școală.

— Ce-ar fi să pun eu de ceai? Barbara, i-am zis lui Kate că o Să Pun De Ceai? Sau preferi cafea, Kate? Știu că Richard obișnuia să bea cafea înainte să treacă la toate ceaiurile alea ciudate, odată cu ideile lui noi. De mușetel, da?

— Ar fi minunat un ceai, Donald. Unul normal, mulțumesc. Lui Richard îi pare tare rău că n-a putut să vină, dar este la un curs.

Mă bucur mult că nu a venit. Mă crispez gândindu-mă cum s-ar fi simțit Richard să-și vadă părinții printre ruinele vieții lor.

— Văd că te uiți la coșul lui Jem, Kate. Ar trebui să-l duc de aici, dar... Ă, Barbara crede uneori că Jem încă e cu noi, nu-i așa, iubire? Șaisprezece ani l-am avut. Cel mai bun tovarăș pe care ți-l puteai dori. Tare mi-e dor de plimbările noastre. Un câine te scoate din casă, asta așa e. Dar nu ar fi corect să luăm alt animal. Nu la vârsta noastră, zice el.

Îmi iau cana de ceai de la Donald și caut un loc gol unde să o așez, dar nu există nici unul. Altă amintire: Barbara cu o cârpă de vase, neîndurătoare ca un ștergător de parbriz, curățând mereu blatul de bucătărie, și Doamne ferește să așezi vreodată pe masă o farfurie sau un pahar fără suport. Nu îi plăcea să fie nimic pe blat. De asta era atât de greu să venim cu copiii când erau mici. Trebuia să facem curățenie imediat, fiindcă și cea mai mică picătură o supăra pe bunica.

Donald observă că mă uit după un loc unde să las cana.

— Kate, cum Barbara nu mai știe mereu în ce dulap să caute, ne-am gândit că ar fi mai util să punem totul la vedere. Dacă are nevoie de o oală pentru supă, nu trebuie să se gândească în ce dulap o fi, pentru că o are la îndemână.

— A, ce idee bună! zic eu. Ce idee bună, Barbara, să puneți lucrurile la vedere, ca să știți unde sunt. Asta te ajută să găsești ce-ți trebuie, Barbara? Ca să fii sinceră, și mie mi-ar prinde bine asta acasă.

— Margaret, noua îngrijitoare, trebuie să apară și ea, spune Donald. Am zis că trebuie să vină Margaret, Barbara. Ți place Margaret, nu-i așa?

Bătrâna zâmbește.

Donald mă ia deoparte. Nu sunt sigură de ce, pentru că Barbara nu ne aude și, chiar dacă ne-ar auzi, probabil nu ar înțelege. Margaret, zice el, este o femeie foarte de treabă. Mai bună decât Edna, străina, cu care Barbara nu se înțelegea deloc.

— Erna?

— Da, ea. Foarte aspră, așa era. Și fumătoare.

Barbara pare s-o placă pe Margaret, atât cât își mai poate da seama cineva ce-i place ei acum, și îmi amintesc de discuția aprinsă pe care am purtat-o cu femeia de la Serviciile Sociale din Wrothly despre trimiterea unei noi îngrijitoare. Măcar i-am ajutat puțin în situația lor, care acum îmi dau seama că este cumplită, mult mai rea decât a lăsat Donald să se înțeleagă la telefon.

Mă simt ușurată când sosește Margaret și, cu veselie, o duce pe Barbara la duș și îl trimite pe Donald la farmacie cu o rețetă. Aș vrea să-l sun pe Richard să-i povestesc ce am găsit aici, dar nu am semnal pentru mobil. Nici nu găsesc telefonul fix. În schimb, iau aspiratorul și un mop, umplu o găleată cu apă caldă și detergent și încep să curăț, cu încrâncenare, așa cum ar face și Barbara dacă ar fi aici.

— Nu mai pot s-o ducă mult timp așa, zice Margaret în timp ce se îmbracă și se pregătește să plece. Donald este minunat cu ea, dar nu este corect față de el. Dacă vând casa asta, o să aibă destui bani să stea într-un loc decent, unde vor fi îngrijiți amândoi. Trebuie să o scoateți la vânzare, dar mai întâi e nevoie de curățenie. O să vorbiți cu soțul dumneavoastră?

A doua zi dimineată, Donald insistă să mă conducă la gară, deși nu vreau să o lase singură pe Barbara, nici măcar zece minute. Îmi ridică valiza peste barieră și mă sărută umed și mustăcios pe obraz.

— Bătrânețea nu e cine știe ce, spune el pe un ton normal, acum că nu mai trebuie să strige ca să audă și Barbara. Profită din plin cât ești tânără, Kate dragă.

— Nu sunt tânără, protestez eu, dar bătrânul gentleman s-a întors deja cu spatele și merge spre parcare, cu gulerul sacoului său de tweed ridicat pentru a-l apăra de vântul aspru.

În tren spre mama, cu dealurile perindându-se încețoșate prin geam, mă gândesc că nu mi-aș fi închi-puit vreodată că o să-mi fie dor de comentariile arogante

și de reproșurile Barbarei. Dar îmi este dor de ea. Văzând-o așa, dispărută, deși se presupune că trăiește încă, instalată ferm în centrul domeniului ei, este ca și cum aș întrezări Fantoma Crăciunului Viitor și asta mă înspăimântă. Mă hotărâsc să profit din plin de timpul petrecut cu mama, chiar dacă mă exasperează cu șovăielile ei legate de covoare.

Așa-s părinții, nu? Te înnebunesc ani la rând cu anecdotele lor ca din Ziua cârțiței despre Joy de la poștă al cărei câine, Dookie, năpârlește. Și ți-am povestit ce nostim e Michael Fish, de la meteo? Da, de vreo șapte sute de ori, de fapt.

Și te gândești că n-ai văzut-o în viața ta pe Joy de la poștă și că poate câinele ăla chel ne-a încântat suficient și acum ar putea să se ducă la joacă în trafic. Apoi, într-o zi, se întâmplă ceva, ceva care schimbă tot. O căzătură, un cheag mic în creier care a luat-o razna și, brusc, te trezești că te gândești cu nostalgie la toate anecdotele alea plicticoase și enervante; la anii când lucrurile mergeau la fel ca întotdeauna; la anii dinainte să știi ce urmează.

Unul dintre privilegiile tinereții este ignoranța. Și așa ar și trebui să fie, după părerea mea, pentru că e atât de al naibii de trist.

De când Donald m-a luat de la gară ieri, n-am mai putut să-mi verific e-mailurile. Semnalul e mai bun acum. Arunc o privire la mesajele primite. Unul de la Candy. Două de la Debra (subiect: Împușcă-mă!). Unul de la Emily în care mă întreabă unde i-am pus cizmele negre de piele întoarsă. (Sunt cizmele *mele*, cucoană!) Unul de la Ben în care mă întreabă dacă pot să-l iau cu mașina de la antrenamentul de fotbal. (A observat măcar că am plecat?) Unul de la Richard în care mă anunță că el și colega lui nesuferită organizează un refugiu de meditație în Anglesey în decembrie. (Ce? O să înghețe naibii acolo.) Unul de la un furnizor de mâncare hipoalergenă pentru câini: „Ne e dor de tine!”. Unul despre ratingul meu amărât de credit. Unul de la compania de telefonie despre „niveluri

neobișnuite ale cheltuielilor“. Ce cheltuieli neobișnuite? (*Roy, nu te-am rugat să te ocupi de asta?*) Al e-mail îmi promite să mă ajute să-mi înving „teama de a-ți arăta brațele dezgolite în sezonul festiv“. Merit frumos. A, și în fine, unul de la Claire Ashley. Col pe care îl așteptam, de fapt. *Haide, Kate, deschide-l și află odată.*

From: Claire Ashley

To: Kate Reddy

Subject: Post disponibil la EM Royal

Dragă Kate, îmi face deosebită plăcere să te informez că...

Ea are deosebita plăcere? Închipuiți-vă cum mă simt eu. O, mulțumesc, mulțumesc. Parcurg repede restul mesajului: banii sunt buni, mai mulți decât credeam. Postul este numai pe durata concediului de maternitate al predecesoarei mele, șase luni într-o primă fază, cu posibilitatea de a rămâne și după aceea dacă performanța mea se dovedește satisfăcătoare. Data de începere: imediat, dacă îmi convine.

Da, o, da, sigur că-mi convine.

From: Kate Reddy

To: Candy Stratton

Cc: Debra Richards, Sally Carter

Subject: Șocul unei femei mai în vârstă la primirea unui job nou

Uuuuuurrrrrraaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

**Yentl. Roy este destul de sigur că asta este filmul în care Barbra Streisand se deghizează în băiat.*

***Roy crede că actrița de care îmi amintește fata lui Sally este Penelope Cruz.*

Un fals veritabil

Luni, 7.44: Ca un călător în timp, ies din lift în fostul meu loc de muncă. Mi se pare așa de ciudat, în același timp familiar și derutant. O urmez pe Claire Ashley pe lângă șirurile de birouri, sigură că toată lumea de pe etaj se holbează la mine, citindu-mi gândurile anxioase care îmi năvălesc în creier, măsurându-mă de sus până jos și zicându-și „Uau, ce s-a schimbat! Și nu în bine. Au trecut câțiva ani grei, nu?“.

Din fericire, știu că nu-i adevărat. Nu sunt fețe cunoscute pe aici. S-au mutat cu toții. După ce și-a schimbat proprietarul de două ori de când am plecat, Edwin Morgan Forster practic nu mai există – patroni noi, marcă nouă, nume nou, dar fondul pe care l-am înființat eu este în continuare același. Ca o ironie, chiar pentru fostul meu fond voi lucra, deși noul meu șef și echipa lui habar nu au de această legătură și așa și intenționez să rămână lucrurile. Am obținut jobul ăsta cu prefăcătorie, fiindcă firma crede că am vârsta pe care o aveam când am plecat de aici, acum aproape șapte ani (cine spune că nu poți opri timpul?). Există riscul, unul foarte mic, să apară brusc cineva care să mă recunoască. Ce naiba, o să-mi păstrez calmul și o să continui până când mă vor prinde.

Claire îmi arată prin zidul imens de sticlă scuarul aflat la șapte etaje mai jos. S-au schimbat multe, dar văd patinoarul, barul de șampanie și arcadele

victoriene zimțate ale gării Liverpool Street, unde trenul meu a oprit acum mai mult de o oră. Am pierdut ceva timp într-una dintre cele treizeci de cafenele care au apărut în ultimii ani, cu fluturi în stomac, ca o școlărița în prima zi de școală, asigurându-mă că am stiloul, penarul, rujul în poșeta Mulberry de culoarea prunei, o imitație adusă de Debra din Turcia vara trecută. A făcut o poză cu anunțul plin de mândrie din fața magazinului de poșete: „Falsuri autentice“. Nici n-ai bănui că poșeta aia nu-i originală. Sper că nici pe mine n-o să mă bănuiască nimeni.

Toți cei de aici par mult mai tineri decât îmi aminteam. Poate e din cauză că eu nu mai sunt la fel de tânără și nu-mi dau seama. După criza financiară din 2008, au scăpat de majoritatea bărbaților mai în vârstă, iar restul, citind singuri printre rânduri, au sărit înainte să fie împinși. Unii dintre ei s-au mutat la firme mai mici, la o distanță confortabilă de duhoarea persistentă a împrumuturilor riscante sau și-au folosit banii de disponibilizare să-și finanțeze firme noi în St James's, asigurându-se că au un birou la care să se ducă. Doar nu puteau să stea acasă (cine știe ce se întâmpla acasă?).

Am senzația că locul ăsta a trecut printr-un război de amploare, un dezastru vast făcut de mâna omului, în urma căruia a fost eliminată o întreagă generație (și, odată cu ea, milioane de milioane de dolari). Fetele pe care le văd sunt prea proaspete ca să-mi amintesc vreuna. Și asta îmi convine de minune. Oarecum amuzant, la rândul meu mă simt ca un veteran de război care se întoarce pe câmpul de luptă, privind prin ceața timpului la fantomele colegilor de altădată.

Claire s-a oprit lângă niște birouri aranjate sub formă de potcoavă și începe să facă prezentările. O blondă extraordinar de frumoasă, cu păr lung, ca de prințesă, de până în treizeci de ani, Alice Nu-știu-cum, devine prietenoasă pe loc și îmi urează bun venit. Sunt îndrumată către locul de lângă ea. Vreo doi tipi – Troy? Jamie? – care studiază un ecran dau din cap

spre mine, apoi își mută privirea înapoi. O altă noutate care a apărut de când n-am mai fost eu aici este părul facial. N-aș fi prevăzut niciodată Marea Revenire a Bărbii, nici într-un milion de ani. Toți tipii tineri au barbă sau favoriți lungi, sculptați. Clare strigă un individ solid, cu ochelari și o coamă de păr roșcat și creț, care trece în grabă pe lângă noi. Mi-l prezintă pe Gareth, directorul galez al Departamentului de Cercetare, care are constituția scundă și îndesată a strămoșilor lui mineri.

— O să lucrezi îndeaproape cu Gareth, bineînțeles. A, uite-l și pe Jay-B. Abia aștepta să te cunoască, Kate.

Noul meu șef este opusul fizic al galezului Gareth. Uscățiv și subțirel, cu un ciuf în frunte, ca Tintin, are părul negru și strălucitor, la fel ca barbișonul de conchistador și ca pantofii Prada foarte ascuțiți. Recunosc imediat genul: hipster nonconformist, metrosexual, cheltuie o avere pe produse de îngrijire și pe tratament împotriva cearcănelor de la Tom Ford. Probabil are un *penthouse* în Clerkenwell, nu, parcă Shoreditch e la modă zilele astea, nu?, cu un vivariu integrat, în care crește reptile mici, delicate, ca el. Cred că Claire mi-a pomenit că Jay-B are treizeci de ani, ceea ce înseamnă că s-a născut în anul în care eu începeam universitatea. Asta nu pare corect. Adică, nu e normal, nu?

Îmi dau seama că lui Jay-B i s-a vorbit despre mine ca despre o blondă bună de gură, care, în ciuda vârstei de patruzeci și doi de ani (*Roy, nu uita că avem patruzeci și doi de ani!*), încă se ține bine și ar putea fi utilă la marketing și dezvoltarea afacerii prin vânzările către persoane înstărite și afaceri familiale. Un segment cunoscut ca fiind dificil pentru vânzări. De lanțurile de agenți de bursă se vor ocupa băieții deștepți, care vor face și bani buni din asta. Eu o să le fac curte bătrânilor demodați, trusturilor familiale și câtorva nou îmbogățiți, parveniții încă priviți cu suspiciune. Chiar și așa, dacă mă descurc

bine, o să câștig bani decenti și acum de bani avem nevoie. Familia noastră trece prin propria criză de lichidități. Mă gândesc la fața lui Emily când a zis că Lizzy se duce cu Bea și Izzy la concertul lui Taylor Swit. După ce am scris cecul ăla de nouăzeci de lire către Cynthia Knowles ca să plătesc biletul lui Em, Emily a zis că „toată lumea“ îi dă sărbătoritei vouchere de treizeci de lire la Topshop.

— Serios? Treizeci de lire fiecare? În plus față de biletul la concert?

— La Topshop nu prea ai ce să cumperi cu mai puțin de atât, a zis Emily cu privirea plecată, evitând să se uite la mine, știind că e prea mult, dar și provocându-mă să contest prețul de intrare în clubul lui Lizzy.

Îmi aduc aminte cum era când aveam vârsta ei, agonia excluderii, nevoia de a aparține, la fel de stringentă ca nevoia de a urina. Eu și Julie nu am avut niciodată hainele potrivite sau jucăriile potrivite când eram mici. Odată, am fost invitată să joc tenis cu trei fete care locuiau în partea mai frumoasă a orașului și eu nu aveam decât o rachetă cumpărată de mama cu cupoane promoționale. Practic, era un băț cu o plasă mică de plastic. Rachetele celorlalte fete scoteau un *poc* mulțumitor când loveau mingea; a mea, un zbârnâit jalnic, ca o chitară stricăță de muzică country veche. Nu vreau ca fiica mea să simtă vreodată că nu este la fel de bună ca ceilalți.

— Bun, Kate, ia loc.

Jay-B mă invită în biroul lui de pe colțul clădirii, care are ferestre din dușumea până în tavan pe ambele părți. Îmi închipui eu? Nu. Țsta a fost pe vremuri bârlogul puternicului Rod Task. Fostul meu șef. Încă îi aud strigătele stridente, cu accent australian: „Du-te și dă-le la gioale, Katie!“. Era un coșmar: sexist, rasist și orice „ist“ rău la care vă puteți gândi. Țsta era bătrânul Rod. Ultima dată am auzit de la Candy că Rod se întorsese în Sydney și fusese implicat într-un atac al rechinilor la Marea Barieră de Corali. Pierduse

mult sânge și fusese mușcat rău, dar bietul rechin uimit avea să se recupereze.

Jay-B observă că mă uit afară.

— Priveliștea face toți banii. Shard e a patra cea mai înaltă clădire din Europa acum. Toată zona aia de lângă London Bridge e de nerecunoscut. Vreo două firme mari de contabilitate s-au mutat acolo. Lângă Borough Market. Foarte bun loc de mâncat.

Îmi aduc aminte deodată că în vârful clădirii și făcuse vizuină o vulpe, în timpul construcției. Închipuiți-vă groaza ei când și-a văzut casa din ce în ce mai sus. Sper că nu avea pui. Noul meu șef consultă niște hârtii, care bănuiesc că sunt notițele celor care mi-au luat interviu.

— Bun, văd că ai construit relații puternice cu clienții în trecut. Pentru asta te-am luat la noi, Kate. Unii dintre membrii echipei sunt oameni de vânzări foarte buni, dar nu au întotdeauna experiența de viață necesară ca să trateze cu, ă, cu investitorii noștri mai maturi. De exemplu, avem vreo două văduve vesele pe care trebuie să le ținem de mână.

— A, mă descurc extraordinar cu doamnele în vârstă, zic eu gândindu-mă la Barbara, așezată în scaunul ei cu spătar înalt, strângându-mi degetele, și la mama, care încă nu s-a hotărât între covorul verde și cel bej.

— Minunat! Minunat! Și scrie aici că ai doi copii.

Jay-B a ridicat o sprânceană pensată impecabil, de parcă să ai copii ar fi un fel de perversiune exotică.

— Câți ani au?

— A, au șais...

NU! Unde ți-e capul? Adu-ți aminte că ai patruzeci și doi de ani, ce Dumnezeu? Emily n-are cum să meargă pe șaptesprezece ani. Asta ar însemna că ai făcut-o la douăzeci și cinci. Pe aici, asta înseamnă să fii aproape copil la rândul tău.

Trebuia să mă gândesc la asta înainte. Încerc să fac rapid calculele în minte, dar parcă am o varză în loc de creier. (*Roy, te rog, ajută-mă. Câți ani au copiii mei?*)

— Așa. Emily. Emily este fiica mea și are unsprezece ani. Da, unsprezece. Și Benjamin, fiul meu, o să împlinească, el o să împlinească opt ani.

Îi spun lui Jay-B vârstele lor afișând, sper eu, un zâmbet de mamă mândră și nu unul de panică oarbă.

— E momentul să mă apuc de treabă. Abia aștept să încep!

Pfiuuu! Minciuna îmi vine mai ușor decât îmi închipuiam, aproape la fel de ușor ca acum mulți ani, când lucram în biroul ăsta ca mamă proaspătă, încercând să mă port de parcă nu aș fi avut copii deloc.

Păi, știți ce a spus doctorul. Dacă n-o folosești, o pierzi.

14.30: Prima ședință cu toată echipa. Ocazia de a-i impresiona. Unsprezece tipi în jurul mesei, toți sărind cu idei, și două femei (eu și Alice). Cu ciuful lui din frunte și cu capul înclinat într-o parte, Jay-B pare o combinație între Tobey Maguire și un papagal vorbitor.

— Mda, mersi, Troy. Kate, voiai să contribui cu ceva? În caz că n-a aflat încă toată lumea, Kate Reddy este noua noastră angajată. Kate o s-o înlocuiască pe Arabella pe durata concediului de maternitate. Scuze, Kate, te ascultăm.

Adevărul este că am intrat la ședință cu o idee foarte bună care credeam că o să-l convingă pe Jay-B, numai că, în momentul în care m-am așezat, mintea mi-a comutat ca un buton la Frecvența Școlii și mi-am amintit că nu am trimis nenorocitul ăla de formular pentru colegul german al lui Ben din programul de schimb. Friedrich? (*Roy, poți, te rog, să găsești numele elevului german care vine să stea la noi în martie?*) Iar când a revenit la Frecvența Muncii, după trei secunde, ideea nu mai era. Puf! Pur și simplu dispăruse.

Așa că iată-mă cu douăsprezece perechi de ochi ațintite asupra mea, în timp ce eu îl implor în tăcere pe Roy.

Te rog, Roy, asta e prima noastră zi înapoi la muncă după aproape șapte ani. Te rog eu, du-te și adu-mi

ideea aia strălucită cu care voiam să-l impresionez pe Băiat. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva. Lasă-l pe Friedrich.

Of, Doamne, pauza asta de memorie din cauza lui Perry chiar mă termină. Trebuie să pornesc toate motoarele. *ROY?*

Și stau așa ca un pește pe uscat, cu gura deschizându-mi-se și închizându-mi-se. Mă gândesc la Barbara, care crede că Jem, câinele lor, încă mai trăiește. Mă gândesc la colegul german al lui Ben, de care uitasem. (Cedric? Da, Cedric, sunt destul de sigură.) Mă gândesc la Conor, care îmi spune că organismul meu reacționează întârziat pentru că este mai bătrân. „Nu-ți face griji.“

— Verde!

Cuvântul apare de nicăieri, dintr-un haos creat din ceaiul lui Joely pentru menopauză și covoarele mamei.

— Poftim? zice Jay-B deși a auzit foarte bine ce am spus. Ce legătură are verdele cu ce discutăm noi?

Respir adânc, să alung panica. Atunci, Roy, pupa-l-ar mama, se întoarce cu gândul dispărut și eu pot să mă desfășor din nou la capacitate maximă.

— Păi, știți voi, Warren Buffet. N-o mai fi el verde, dar a avut o idee foarte bună. Faceți o listă cu primele douăzeci și cinci de obiective și apoi, din acestea, încercuiți-le pe primele cinci și ocupați-vă numai de ele. Acelea vor fi investițiile în care credeți cu adevărat.

— Îmi place, Kate, zice Băiatul tastând pe telefon. Primele cinci. Joe, notezi asta? Super tip, Warren Buffett!

19.05: Vrea cineva s-o întrebe pe mami cum a fost prima ei zi la serviciu?

Nu, bine. Înțeleg că lumea are lucruri mai bune de făcut decât să-i aducă omagii celei care pune pâinea pe masă în casa asta. Richard doar m-a salutat din mână, grăbindu-se prin bucătărie spre duș, după ce a aruncat o bluză împuțită de lycra pe podeaua spălătoriei. Emily a țipat la mine când mi-am băgat capul pe

ușa camerei ei. Se pare că i-am întrerupt tutorialul de machiaj și și-a făcut o dungă neagră pe obraz. Ben este în camera de zi, unde joacă un joc video nou îngrozitor, pe care nu-l recunosc și sunt sigură că nu l-am plătit eu. (*I-am cumpărat noi jocul ăla, Roy?*) Singurul bucuros să mă vadă este Lenny, care practic mi-a sărit în brațe când am intrat pe ușă și a rămas lipit de mine de atunci. Sally îi zice Câinele Scai. Sunt recunoscătoare că inspir așa o adorație fără margini măcar unuia dintre membrii familiei. Mai târziu, trebuie să lucrez puțin, să mă uit pe profilurile clienților ca să am totul sub control dacă Băiatul îmi pune vreo întrebare mâine. Dar mai întâi trebuie să pregătesc cina și apoi vine momentul pentru analgezicul meu, la alegere.

20.39: Mama sună exact în momentul în care mă așez să mă uit la *Downton Abbey*, pe care l-am înregistrat special ca să-l văd după muncă. Știți, uneori mă întreb dacă există vreun fel de conspirație universală care să nu mă lase niciodată să am și eu o clipă numai pentru mine. Poate părinții, socrii și copiii mei au toți căști ascunse în urechi, ca în *Homeland*: „Hei, se pare că tocmai și-a pus un pahar cu vin și se întinde pe canapea, într-o poziție de uitat la televizor. Oo! O întrerupi tu sau eu? *Over!*“.

— Kate, nu pot să mă hotărăsc cu perdelele astea. Crezi că ar trebui să iau de culoarea biscuiților sau a salviei?

Iar cu astea?!

— Nu știu, mami. Tu ce preferi?

— Păi, amândouă sunt frumoase, dar culoarea biscuiților e un pic ștearsă. Totuși ar merge cu orice, nu-i așa?

— Da, dar verdele este foarte proaspăt și drăguț...

— O, nu-mi place VERDELE! țipă brusc mama de parcă a speriat-o vreun hoț care i-a intrat în casă.

— Bine, dar ai zis că salvia este una dintre opțiuni, de asta.

— Așa am zis? Nu, nu-mi place verdele. Foarte grețos. Julia și-a luat culoarea ovăzului în camera din față.

— A, ce drăguț!

— Oribil! Parcă și-a făcut perdelele din cereale. Deci ce părere ai despre biscuit atunci?

— Ă... minunat. Foarte, ă, biscuitos.

O gură de vin. Deși mă abțin de la alcool înainte de reuniunea cu foștii colegi, în seara asta îmi dau voie să beau un pahar ca să sărbătoresc prima zi mapoi la serviciu. Îmi închid pleoapele ca obiectivul unui aparat foto. Când le deschid din nou, o văd pe contesa văduvă Grantham făcând fața aceea a ei dinainte să lanseze câte o replică plină de duh, în stilul lui Oscar Wilde. Gura lui Maggie Smith pare o poșetă strânsă cu șnur. Oare asta înseamnă buze strânse? Rolul lui Lady Grantham din *Downton* este acela de hoască bătrână și snoabă. Mie îmi place mult mai mult decât Lady Mary, o ființă de o „malițiozitate nejustificată“. Cine a spus asta? (**Roy? Roy? Am nevoie să verifici un citat. „Malițiozitate nejustificată? Poate Macbeth.“*)

Unde rămăsesem? A, da, o iubesc pe Lady Grantham. Mă face să cred că bătrânețea ar putea fi o adevărată plăcere, nu doar decrepitudine și pierdere și mai înspăimântătoare a memoriei. Ca biata Barbara, cu toate lucrurile din bucătărie puse la vedere. În plus, spre deosebire de mama mea, Lady G. nu mă pedepsește cu monologuri lungi despre perdele și covoare.

Brusc, se aude un scârțâit din telefon.

— Nu vreau să-mi ia Gordon Brown banii, zice mama.

— Gordon Brown nu mai este prim-ministru, mamă.

— Nu mai e?

— Nu. Gordon Brown a plecat acum mult timp. Ți-ai luat pastilele azi?

— Sigur că le-am luat. Încă nu-s senilă, să știi.

— Știu că nu ești.

În timp ce spun asta, simt cum mi se strânge inima gândindu-mă la Barbara, care chiar este senilă și nu există pastile care să repare asta.

— Te descurci minunat. Nici nu-mi vine să cred ce bine ți-ai revenit după by-pass. Știi că am un serviciu nou, mami. Ți-am zis de el. E un pic înfricoșător să revin în șa după atâția ani. Sincer, mă simt bătrână și obosită.

— Kath, nu exagera cu munca, zice mama.

Ăsta este reflexul ei, întotdeauna a fost. Nu cred că a auzit, de fapt, ce i-am zis. Nu sunt sigură că mai poate să se preocupe de problemele mele. N-are vrea nici măcar să-mi închipui ce s-ar întâmpla dacă ar afla de *belfie*-ul lui Emily. I-ar exploda capul. La naiba, și mie îmi explodează capul!

— Așa ai fost mereu, faci prea multe, zice mama. Crezi că ar trebui să fac și pereții de culoarea salviei, ca să meargă mai bine cu covorul nou?

Țin telefonul ușor îndepărtat de ureche, suficient de aproape ca s-o aud pe mama vorbindu-mi despre diferitele nuanțe de verde din catalogul de vopsele. Verde-gazon. Verde-pădure. Verde-măslină. Verde-rău-de-mare. De ce să mă mai agit? Știu că până la urmă o să aleagă magnolia, culoarea standard din imaginația englezească.

Mai iau o gură de vin și mă întorc la *Downton*. Ce mi-ar trebui mie ar fi o doamnă Hughes care să aibă grijă de casă, și o Anna, menajera aceea minunată. La fel, un Carson, care să bată gongul și să-i cheme pe copiii recalcitranți la cină, ar fi fabulos. Minunata și capabila doamnă Hughes ar putea să supravegheze conacul nebun și nu s-ar supăra deloc că Piotr a mutat chiuveta din bucătărie și trebuie să luăm apă de la chiuveta minusculă din vestiar, unde fierbătorul nu încapă sub robinet, așa că trebuie să-l umpli cu un pahar. Între timp, Anna mi-ar actualiza garderoba de serviciu, mi-ar coase nasturii lipsă, mi-ar face tivuri etc.

— Doriți rochia albastră, Milady, care vă face să arătați ca și cum chiar ați avea patruzeci și doi de ani, chiar dacă jumătatea secolului se apropie ca un tren rapid? Sau preferați sacoul Joseph vechi de nouă ani, pe care nu îl mai puteți încheia peste bustul odată atât de fabulos, iar acum, sincer, lăsat?

— O, Anna, fii drăguță și mai strânge-mi puțin corsetul.

— Da, Milady.

21.31: Intră Richard cu încă o fiertură de plante menită să ridice moralul. În loc să se așeze lângă mine pe canapea, rămâne în picioare cu ochii la televizor și o expresie de durere profundă.

— Nu știu de ce te uiți la prostia asta, Kate, zice el. Este o parodie ridicolă a societății din anii douăzeci. Chiar crezi că un conte și-ar pierde timpul dând sfaturi bucătăresei despre un monument în cinstea nepotului ei dezertor?

— Nu vreau un documentar despre Das Kapital, mersi, Richard. Vreau să mă relaxez. Poți să-mi mai aduci un pahar, te rog?

Ia paharul gol de vin cu un dispreț evident și îmi dă în schimb o cană pe care scrie „Sunt feministă“.

— Joely zice că alcoolul poate intensifica simptomele menopauzei.

— Cum ar fi?

— Păi, schimbările de dispoziție.

— O, te rog! Scutește-mă de discursul despre traiul sănătos.

Îmi închipui că, pentru Joely, stresant înseamnă să aleagă ce gust să aibă mâncarea pentru cele nouă pisici ale ei.

— Pur și simplu încerc să mă relaxez după prima zi înapoi la birou, de care nimeni nu pare nici măcar vag interesat.

— Ma-miii?

— Da, dragă, ce e?

Emily vine și se așază lângă mine, se apropie și începe să se joace cu părul meu, înfășurând o șuviță în jurul arătătorului, cum făcea când era bebeluș și bea lapte cu biberonul.

— Mami, Lizzy poate să-mi facă rost de acte de identitate false de la sora ei, Victoria, care are părul la fel ca mine, chiar semănăm mult, ca să pot să ies și eu cu ele vineri seara. Te roooooog, mami!

Hai că începe! Runda a douăsprezecea din bătălia „De ce nu pot să folosesc acte false?”. Em este disperată să intre în grupul de fete populare de la școală, dar nu o s-o las să folosească acte false, așa că nu va fi primită niciodată în cluburi sau în grupul popular. Prin urmare, eu sunt vrăjitoarea cea rea.

— Draga mea, de câte ori ți-am zis? Nu ai voie, bine?

Se trage de lângă mine, luându-mi și șuvița de păr cu ea. Auuuu!

— De ceeee?

— Pentru că nu este adecvat, de aia.

— Pentru tine, *nimic* nu-i adecvat.

— Dar de ilegal ce zici? intervine Richard împăciuitor. Mami are dreptate, draga mea. Mă tem că este ilegal să bei alcool când ești minor.

Richard își asumă acum rolul tradițional de împăciuitor între mamă și fiică, la granița dintre Iran și Irak. E un tablou de toată frumusețea: fiica mea mă înfruntă, soțul meu mă susține și, cel mai important, amândoi stau în fața afurisitului de televizor.

— Vă dați amândoi la o parte ca să-l văd pe domnul Carson? Tot ce-mi doresc pe lumea asta este să petrec o oră uitându-mă la o casă funcțională din 1924.

22.33: Mă duc în camera lui Emily să-mi cer scuze că mi-am respectat principiile și nu am lăsat-o să folosească acte false pentru a intra într-un club. Poate credeți că ar trebui să se întâmple invers, că Emily ar trebui să-și ceară scuze de la mine, dar vă înșelați.

Ăsta e norocul meu, să fiu mamă într-o vreme când adolescenții le pot vorbi părinților într-un fel pe care

nici o altă generație din istorie nu l-a permis. Mi-aduc aminte că tata m-a acuzat că sunt un drac de copil nerecunoscător, și probabil așa și eram. Dar copiii mei nu mult mai multe motive să fie recunoscători decât am avut noi. Eu și Rich le-am observat și cultivat emoțiile necoapte, ne-am străduit să-i cunoaștem ca indivizi, ne-am asigurat că au un regim echilibrat, am depășit adesea bugetul pentru a le aduce majoritatea cadourilor pe care și le-au dorit de la Moș Crăciun. Nu i-am lovit niciodată (bine, doar o dată, în Aeroportul Luton, când Emily s-a urcat pe banda de bagaje). Le-am citit milioane de cuvinte din cărți alese cu grijă și i-au dus la Suffolk, la Roma și la Disneyland în Paris, nu i-am lăsat pe bancheta din spate a mașinii cu o pungă de chipsuri cu aromă de bacon afumat, așa cum ni s-a întâmplat mie și lui Julie când părinții noștri erau la cârciumă. (Plafonul de plastic crem al mașinii se făcuse galben ca șofranul de la țigările fumate în lanț de tata.) Și știți ceva? Em și Ben au devenit adolescenți, la fel cum am făcut și noi, numai că mult mai obraznici și mult mai puțin recunoscători. Păi, e corect așa?

Emily stă întinsă pe pat și-și derulează *selfie*-urile. Nu vrea să se uite la mine.

— Draga mea, îmi pare rău pentru chestia cu actele, dar nu te putem lăsa să încalci legea, nu ai fi în siguranță.

— NU E VORBA DE ACTE, izbucnește ea în plâns. Așa de multă muncă. Am bușit-o la franceză. Nu fac față.

— Uită-te la mine, Em. Uită-te la mine. Abia ai început un curs nou și chestia asta e stresantă pentru oricine, bine? Mami tocmai a început un job nou și îmi fac griji că nu o să mă descurc.

— Ba nu.

Em s-a oprit din plâns și îmi dau seama că ascultă.

— Ba da. Sigur că da, iubita mea. Trebuie să dovedesc că sunt capabilă în fața atâtor oameni noi și n-am mai făcut o muncă așa grea ca asta de mult

timp, de când tu și Ben erați mici. Știi că eu sunt cea mai bătrână din birou?

— Nu ești bătrână, obiectează Emily ridicându-se puțin și punându-și o mână pe brațul meu. Ești foarte tânără pentru o femeie de vârstă mijlocie, mami.

— Mersi, scumpo, sper că sunt. Ai rămas în urmă cu lecțiile, iubito?

Emily încuviințează. Așa mă gândeam și eu. Ușa dintre noi care a fost închisă cu putere s-a întredeschis acum pentru puțin timp și trebuie să mă grăbesc să intru înainte ca Em să o închidă la loc.

— Păi putem repara asta.

— Nu putem, mami.

— Ba da, putem. E vorba de un eseu?

— *A douăsprezecea noapte*. Domnul Young mi-a prelungit termenul, dar nu pot să-l fac. Trebuie să i-l dau până miercuri, altfel primesc pedeapsă. E, gen așa de mult. Nu pot. Nu poooooot.

— Bun, ce-ar fi să-mi trimiți ce ai scris până acum și mami o să se uite pe el și o să-l mai ajusteze, da? Pun pariu că e foarte bun. Și o să poți să predai tema și o să-ți reintri în ritm. O să te simți mai bine după ce recuperezi, pe cuvânt. Hai, iubito, pune telefonul deoparte acum, da? Nu te lasă să dormi, draga mea, nu-ți face bine la creier. Pot să-l duc afară din cameră? Nu. Ok, ți-l las aici, jos. Poți să-l vezi. E chiar aici. Se încarcă. Nu, nu ți-l iau. Dormi acum. Dormi, îngerașul meu.

Miezul nopții: Citesc niște dosare ale clienților încercând să mă pun la curent. Brian, baronul berăriilor, pare interesant. Conform notițelor Arabellei, Brian e „cam greu de gestionat”. Țsta este limbajul codificat din domeniu pentru „ahtiat după sex”. Mi-e foarte somn, dar înainte să adorm trebuie să arunc o privire pe *A douăsprezecea noapte*. Am studiat piesa la școală, așa că sper să mi-o amintesc. (*Roy, poți să-mi scoți gândurile despre comediile lui Shakespeare, te rog?*)

Niciodată nu am vrut să fiu una dintre mamele acelea nebune, ambițioase, ca Sadie, care le fac temele copiilor când aceștia sunt internați cu anorexie.

Uită-te la tine, Katie!

Richard zice mereu că părinții noștri habar n-aveau ce studiam noi la școală. Așa-i. Acum, parcă dăm noi examenele în locul copiilor. De asta o fi toată lumea așa a dracului de stresată? Părinții îi stresează pe copii pentru că pot lua note perfecte dacă se poartă ca niște cobai de laborator, ajung la capătul labirintului și deschid cutiile corecte. Copiii îi stresează pe părinți pentru că se poartă corespunzător, ca niște cobai de laborator care deschid cutiile corecte, apoi înnebunesc cu toții și încep să-și roadă propriile picioare. Nimeni nu îndrăznește să întrebe dacă experimentul merită efortul.

Știu că nu ar trebui să fac asta în locul ei, dar Emily pare atât de îngrijorată. Dacă termin eseul ăsta, o să-și reintre în ritm. Numai de data asta, nu-i așa?

12.25:

— Deci, Superwoman a finanțelor, nu mi-ai mai zis până la urmă cum a fost prima zi la serviciu?

Richard a venit în pat într-o pereche de pantaloni de casă gri și largi. Bănuiesc că sunt pantalonii de yoga. Strecor exemplarul lui Em din *A douăsprezece noapte* sub pătură. Richard este de părere că cei mici trebuie „să învețe să nu se dea bătuți“. Nu cred că ar fi de acord să scriu eu eseul în locul ei. În plus, nu vreau să-i dau ocazia pentru încă o ceartă. Nu poartă nimic în partea de sus, lăsând la vedere un trunchi musculos, aproape fără păr. Părul de pe cap este sur și subțire. Așa arată un bărbat foarte în formă, care a mers pe bicicletă câteva mii de kilometri și evită toți carbohidrații rafinați: ca un emu după o experiență urâtă de chimioterapie. Bineînțeles, îngrop gândul acesta răutăcios de îndată ce îmi vine în minte. (Oare Richard se uită la mine și se întreabă „Ce s-a

întâmplat cu blonda aia bună cu care m-am însurat?". Nu l-aș învinui, dacă ar fi așa.)

Îi spun că la birou a fost surprinzător de bine.

— Majoritatea tipilor de la serviciu mă ignoră până când le dovedesc că nu sunt doar în trecere pe acolo, ceea ce îmi convine. E o fată de treabă, pe care o cheamă Alice. Șeful meu direct este un hipster mic și înfumurat. Jay-B. Cam de aceeași vârstă cu Ben și cu aproximativ aceleași aptitudini sociale, numai că, spre deosebire de Ben, probabil are propria pedi-chiuristă. Nu am nevoie de ajutor cu clienții, dar o parte din tehnologia nouă mă depășește complet. Ce e ăla „dongle“?

— Nu apărea în *The Banana Splits*¹? întreabă Richard.

Rădem amândoi. Încurajată de reacția lui și gândindu-mă că, pentru a profita la maximum de plasturii cu testosteron de la Candy, ar trebui măcar să fac un efort, mă apropii puțin de partea lui Richard de pat. Dar cu o singură mișcare, el s-a întors cu spatele și a închis veioza. Îmi pun mâna pe umărul lui. Atât de rece.

— ‘pte bună!

— Noapte bună!

După ce mă conving că a adormit, scot *A douăsprezecea noapte* și încep să citesc.

Pe întreaga durată a vieții noastre împreună, am putut întotdeauna să ajung la Richard, să restabilesc apropierea aceea despre care îmi spuneam că este

1. *The Banana Splits* este numele unei formații rock ficționale, formate din patru personaje reprezentând animale haioase, care apărea într-o emisiune televizată pentru copii. Numele membrilor formației erau: Fleegle, Bingo, Drooper și Snorky. Dongle, la care se face referire înainte, sună ca unul dintre numele acestora. În realitate, este un dispozitiv informatic care, asociat cu hardware, asigură funcționarea unui software.

starea noastră obișnuită. Indiferent de cât de mare era supărarea, cât de aprinsă era cearta, nu era nevoie decât de o privire, o aluzie la vreo poveste devenită mai strălucitoare prin repovestire. Faza cu Richard, când a comandat paste cu sepie la prima noastră întâlnire și i-a rămas cerneală neagră pe dinți, de arăta ca un vagabond, ne-a făcut mereu să râdem. În timp, lipsa absolută de romantism a întâlnirii devenise romantică în sine, parte din mitologia noastră de cuplu. Proviziile acestea de amintiri, sex, viață, familie, pe care le adunaserăm împreună, puteau fi invocate oricând în momentele mai dificile ale relației noastre. Cel mai scurt sărut pe ceafa lui, mâna lui oprită pe talia mea și redeveneam noi, Richard și Kate, Kate și Richard. Tot ce construiserăm împreună în peste douăzeci de ani era acolo să ne servească, să fie invocat ca dovadă că eram meniți să rezistăm.

Nu mi-am dat seama cât de mult mă bazam pe trucul ăsta decât atunci când nu a mai funcționat. Stăteam unul lângă altul în pat, la fel ca întotdeauna, numai că între noi se căscase o prăpastie imensă. Trează, fără somn pe întuneric, cu ochii larg deschiși și adesea learcă din cauza transpirațiilor nocturne, cu Richard sforăind lângă mine, am început să mă gândesc la noi din ce în ce mai mult nu ca la un cuplu, ci ca la două singurătăți. Împreună, și totuși despărțiți. Puteam la fel de bine să stăm în morminte diferite. Singurătatea era mult mai acută decât o simțisem vreodată când fusesem singură. Era ușor, tot ce trebuia să fac era să întind o mână și să-l ating pe spate, dar nu puteam să trec peste abisul acela de douăzeci de centimetri. Voință aveam, măcar uneori, dar brațul nu voia să asculte de comenzi. Nu mai eram sigură pe cine aș atinge. Da, asta era. Nu mai făcuserăm sex de la Revelion, după petrecerea de la familia Campbell. Și atunci fusese îngrozitor, de fapt, parcă lucraserăm tâmplărie. Când, în sfârșit, penisul lui moale s-a întărit cât a putut, Richard l-a îndesat în mine cu mâna, iar eu am țipat, pentru că

eram uscată acolo și m-a durut. El era beat și nu așteptase să mă umezesc și eu, dar de ce să aștepte, când înainte nu avuseserăm nevoie de lubrifiant? Nici măcar nu mă sărutase. Sărutul ar fi ajutat la excitație. Dar sărutările se opresc la un moment dat într-o căsnicie, chiar dacă sexul poate să continue mult timp după aceea.

La fiecare împingere, simțeam cum mi se irită pereții vaginului, din cauza frecării pe uscat, iar mintea îmi fugea la dulăpiorul cu medicamente din baie și la ce cremă puteam să folosesc dimineată ca să nu mă mai doară. Aveam un săculeț vechi cu Cymalon, de pe vremea când făceam sex des și fugeam mereu direct la toaletă, să fac pipi ca să elimin bacteriile. În timp ce soțul meu se mișca deasupra, îmi imaginam săculețul acela încrețit, îndesat într-un buzunar lateral al trusei mele Cath Kidston. Aș fi putut să-i spun să se oprească, aș fi putut să-l împing de pe mine, să protestez din cauză că lipsea preludiul, dar a fost mai ușor să mă prefac că țipătul meu de durere era, de fapt, de plăcere și apoi să mai țip un pic ca să termine repede și să se termine totul.

**Roy zice că „malifiiozitate nejustificată”¹ este, de fapt, o descriere a lui Iago din Othello, nu a lui Macbeth, care era motivat de soție. Lady Macbeth era evident la menopauză, prin urmare, nu era responsabilă de schimbările violente de dispoziție, de chinuirea soțului, asasinarea copiilor etc.*

1. Expresia îi aparține lui Samuel Taylor Coleridge, într-o ediție adnotată de acesta a operei lui Shakespeare

Renașterea unei agente de vânzări

Primele câteva zile înapoi la serviciu au fost surprinzător de liniștite. Jay-B mi-a dat să fac o mulțime de rapoarte despre clienți și am fost recunoscătoare pentru monotonia și oportunitatea pe care mi-o dădea sarcina aceasta simplă de a-mi observa noii colegi, de a-mi da seama cine ar putea să-mi fie aliat și în privința cui să fiu precaută. Ca *freelancer*, eram obișnuită să lucrez singură și uitasem ce ecosistem complex și efervescent poate fi un birou. Ultima dată stătusem aici ca șefă și trecuseră mulți ani de când nu mai fusesem așa de jos în lanțul trofic. Cariera mea evolua ca Benjamin Button: și vârsta, și statutul mergeau invers. Aveam neapărat nevoie să mă adaptez.

În câteva ore, am înțeles că Jay-B, care domnește peste muște ca un dictator dintr-o republică bananieră, a fost promovat peste limita lui de competență. Probabil a urcat mai repede pe scara alunecoasă a ierarhiei când au fost dați afară tipii mai în vârstă, după criza financiară. Era bun, dar nici pe departe așa de bun pe cât se credea, ceea ce aproape că este mai periculos decât dacă ar fi fost prost. Într-o criză, tot ce ar salva Jay-B ar fi propria piele și produsele lui de îngrijire a părului. Ciuful ăla nu se întreține așa ușor.

Troy era neoficial numărul doi în echipă. Jay-ll ar fi trebuit să numească pe cineva mai în vârstă, cu să echilibreze lipsa lui de experiență și de prestație, dar cred că s-a bazat pe nerușinarea și slugărnicia de cățeluș ale lui Troy ca să dea el bine. Greșeala clasică de boboc. Sincer, când am văzut ce a făcut puștiul ăla cu Fondul Meu, mi-a venit să mă dau cu capul de birou. Dat? Dau? În fine, m-a enervat, dar nu eram acolo să preiau controlul sau să le arăt ce greșeli făcuseră, ci doar să-mi încasez salariul. Am hotărât să adopt strategia de a-i cere ajutorul lui Troy când nu aveam nevoie de el pentru că Troy era genul de măgar căruia îi plăcea să le vorbească de sus femeilor, iar pe mine nu mă costa nimic să-i dau satisfacția asta simplă. Sincer, Troy nici că putea să fie mai încântat de noua lui discipolă neștiutoare.

Altfel, îmi convenea să vorbesc foarte puțin. Alice, de la biroul de alături, trâncănea întruna, dar eu îi dădeam doar replici precaute. Voiam să divulg doar minimul necesar de informații personale, până când mă obișnuiam cu ideea că am patruzeci și doi de ani și nu am mai lucrat acolo niciodată. Durează un pic să-ți intri în rol, întrebați-l pe Dustin Hoffman. După câteva zile super ușoare, m-am întrebat, e-adevărat, dacă fusese absolut necesar să mint în legătură cu vârsta mea, dar apoi am auzit-o fără să vreau pe Claire Ashley vorbind cu Troy despre Phil, un tip de la Trezorerie, pe care se gândeau să-l mute dincolo.

— O, Doamne, dar e cam trecut, a mormăit Troy. N-o să aibă destulă energie și apetit, nu?

— Hei, Phil e cu doi ani mai tânăr decât mine! a zis Claire bătându-l în joacă pe umăr pe Troy.

Alice mi-a spus că Alice are patruzeci și unu de ani, deci Phil putea fi descris ca „trecut“ la treizeci și nouă. Așa cum i-am spus lui Sally înainte de interviu, patruzeci și doi de ani înseamnă, practic, să mergi cu cadru, iar cincizeci să ai un anunț cu „Nu resuscitați“ lipit de frunte.

Marfi, 13.01: Noul meu post mă solicită așa de puțin, încât îmi este ușor să trec de la un raport despre clienți pe un ecran la eseul lui Emily despre *A douăsprezecea noapte*, pe care îl corectez și îl dezvolt, pe celălalt. A fost un singur moment riscant, când Troy a apărut lângă umărul meu și a întrebat tare:

— Cine naiba e Sir Toby Belch?

— A, mersi, Troy, am zis eu cu un zâmbet recunoscător de minion, întins până la urechi. Ai găsit o greșeală de literă. De fapt, e Toby Welch, un tip important de la Feste Capital. Firmă nouă. Mă gândeam că ar trebui să încercăm să-l atragem, dacă putem.

Rânjetul lui Troy a lăsat la vedere niște incisivi mici, ascuțiți, ca de șobolan, disproporționați față de gura lui mare, aproape feminină. A fost încântat că mi-a dat o lecție fetei noi. Când s-a îndepărtat suficient, am revenit la argumentul meu cum că *A douăsprezecea noapte* arată că uneori înșelăciunea este singura cale. Eseul lui Emily se contura frumos, dacă pot să spun așa.

Știți legea aceea a lui Sod că dacă ceva poate să meargă rău va merge? Ei bine, chiar atunci Jay-B mi-a dat de făcut prima prezentare, chiar în după-amiaza asta. Cu alte cuvinte: Troy a primit prezentarea de la Jay-B și mi-a transferat-o mie sub pretextul că-mi face o mare favoare personală, dar eu bănuiesc că este vorba despre un joc toxic de leapșă. De ce-mi vin în minte cuvintele „otravă” și „pocal”? E și foarte din scurt, dar nu prea pot să refuz. Este o șansă să dovedesc că nu sunt doar un șoarece birocrat de vârstă mijlocie, ci o persoană pe care Jay-B o poate trimite să se lupte cu focul, dacă este nevoie.

Din puținele informații pe care mi le-a dat Troy, înțeleg că trebuie să fac o prezentare pentru analiștii portofoliului unei familii ruse din Mayfair, împreună cu Gareth de la Cercetare și cu Alice, colega mea de la Marketing, fiindcă nu este disponibil nici un Manager de investiții. Nu mi-e clar dacă va fi prezent vreun membru al familiei ruse sau cine sunt concurenții,

cine va mai susține prezentări pentru acest privilegiu dubios? Am fost invitați să participăm la această paradă a frumuseților în ultimul moment, din motive pe care nimeni nu le poate explica. Poate s-a retras cineva, din cauză că avea un presentiment neplăcut?

Cuvintele exacte ale lui Troy au fost:

— Avem un rus, nu e ideal, dar avocatul nostru zice că are peste patruzeci de milioane de investiții. Lucrează cu el de patru ani și cică pare OK.

În fine, să nu insistăm asupra aspectelor negative. E o șansă ca veterana asta să revină de la pensie și să le arate copiilor cum se face. Avem la dispoziție o jumătate de oră, în care sunt incluse cincisprezece minute pentru întrebări. Nu am timp să mă documentez temeinic despre client, cu atât mai puțin să plătesc o altă firmă să facă verificările preliminare și să scotocească după eventuale probleme. O rog pe Alice să-i caute pe Google pe Vladimir Velikovski și pe familia lui, în timp ce eu îl sun pe avocatul care ne-a dat pontul despre această „oportunitate”. A ieșit la prânz. Ridic telefonul să sun la Conformitate, dar atunci îmi dau seama: sunt nouă aici. Întotdeauna e mai bine să mergi la oameni personal, asta îi face să se simtă mai apreciați și, în plus, încă nu mă cunosc și nu au încredere în mine. Alice zice că Departamentul de Conformitate e la etajul cincisprezece.

Lifturile sunt ocupate cu oamenii care ies la prânz, așa că o iau pe scări. Două trepte odată. (Conor ar fi mândru de mine!) Ajunsă acolo, mă prezint Laurei, Directoarea de Conformitate, și îmi iau fața cea mai prietenoasă și demnă de încredere. Apoi descriu situația cu rușii. Laura își încrețește nasul, de parcă tocmai a deschis un sertar și a descoperit acolo sandviciul cu ton de ieri. Zice că, din moment ce clientul este dintr-o jurisdicție cu risc ridicat (traducere: probabil un escroc de mare clasă), Conformitatea ar vrea să facă verificări preliminare mai aprofundate în cazul lui.

— Cât timp avem? întreabă ea. E OK la începutul lunii viitoare?

— Avem cam douăzeci de minute, până când sosește taxiul.

Laura este șocată. Zice că, în situația dată, ar spune că „nu prea este mulțumită“ să participe la această întâlnire.

Bun, dar „nu prea mulțumită“ nu înseamnă un refuz categoric, nu-i așa?

Prezentările au fost dintotdeauna punctul meu forte. Trebuie să conving clientul ăsta fie și numai ca să-i dovedesc lui Jay-B că nu sunt vreo ratată angajată temporar să-i țină biroul cald Arabellei pentru când n-o întoarce din concediul de maternitate. Îi spun optimistă Laurei că am dubii mari că vom câștiga. Și chiar nu vreau să-l dezamăgesc pe avocatul care ne-a dat pontul. Avocatul a spus că domnul Velikovski este „OK“, ceea ce este mai bine decât „nu prea mulțumită“, bănuiesc. Deși definiția legală a lui „OK“, în aceste circumstanțe, s-ar putea să însemne „despre care nu s-a dovedit până în prezent că și-a aruncat asociații de afaceri într-un acvariu cu rechini“.

14.03: În taxi, pe drum spre Berkeley Square, Alice ne spune mie și lui Gareth ce informații a găsit pe Google. Vladimir Velikovski are o avere estimată de cel puțin 350 milioane £, pe care a făcut-o cumpărând gaz la preț preferențial de la niște aliați ai lui Vladimir Putin și vânzându-l mai departe la preț mai mare. În domeniul public există doar două fotografii cu el. Într-una pozează în zăpadă, cu un Kalașnikov agățat de un umăr, în spatele unui urs imens, negru, mort și cu o expresie cam supărată. Tot ce văd din el, din vânător, nu din pradă, este o pereche de ochelari de schi și o geacă matlasată voluminoasă. În a doua, apare lângă doamna Velikovski, Kristina, o fostă Miss Belarus, care arată ca și cum, la rândul ei, ar fi prins ditamai prada. Are niște pomeți așa de ascuțiți că ai putea să te tai în ei.

— Mă întreb ce a văzut la el? întreabă Alice. Este incredibil de frumoasă.

— Ei, na, chicotește Gareth, ia ghici!

— Sunt sigură că domnul Velikovski este încântător, zic eu. Au copii, Alice?

— Doi băieți și o fată, din câte am găsit eu, răspunde Alice. Cred că cel mai mare are vreo unsprezece ani. A, și îi plac pizza și votca.

— Fiului sau tatălui?

— Aproape cu siguranță amândurora.

Deci un domn cu gusturi fine, domnul V. Nu am cine știe ce informații, dar va trebui să mă descurc cu ele. În timp ce coborâm din taxi și Gareth plătește șoferul, simt o crampă în stomac. Doar emoții, probabil. *Hai, nu fi fraieră, o să-ți reintri imediat în rol.*

Alice are Nurofen la îndemână și iau două pastile chiar când ușa de la intrare ne este deschisă de agenți de securitate cu geți negre de piele și ochelari de soare. Tom Cruise ar fi intrat prin acoperiș.

14.30: Întâlnirea are loc într-o sală de festivități de la etajul unu al uneia dintre casele acelea în stil georgian, cu șapte etaje, din Londra. Toate caracteristicile inițiale au fost înlăturate cu greu și înlocuite cu scări industriale din aluminiu, care seamănă cu scările de incendiu din New York, și cu șemineuri din acelea deschise, cu margini din pietriș, alimentate cu gaz, care au fost la modă cam cinci săptămâni, iar acum par și ridicole, și răcoroase, adică exact opusul a ceea ce vrei de la un foc. Casa trebuie să fie încadrată la clădiri istorice de gradul 2, dacă nu chiar de gradul 1. Cei de la patrimoniu ar face o criză dacă ar vedea ce i-au făcut casei, dar proprietarii nu se sinchisesc de mărunțișuri, cum ar fi autorizația de construire. Cu o avere de mărimea asta, lumea îți cere ție permisiune, nu invers.

E așa de liniște aici! Mașinile din piațeta de mai jos par că se mișcă într-un film mut. Este genul de calm pe care numai câteva miliarde îl pot cumpăra, dacă nu ești la mănăstire sau în mormânt. În sală, este o masă de jocuri de societate făcută din marmură

albă de Carrara, iar în spatele mesei stă un trio de clienți potențiali: nu vorbesc, nu zâmbesc și, dacă e în mână iau după expresiile lor, nici nu sunt vii.

Trioul este format după cum urmează: mare, mic, țur. Cel din stânga e o matahală care pare că-și petrece serile și weekendurile provocând vânătăi. Dacă rușii ar juca rugby, ar fi bine, dar întreabă-l pe tipul ăsta ce poziție preferă și ți-o iei. Stă cocoșat, cu sprâncenele stufoase formând o singură linie neagră. La mijloc, se află un tip dichisit, suplu, micuț, care pare scos direct din cutie. Manșete tari, guler apretat, ochii ca niște mărgeluțe strălucind din spatele ochelarilor cu rame subțiri. Probabil tipul cu cifrele. Și ajungem la țur: ținută nobilă, barbă tunsă atent, arată ca și cum ar trebui să poarte Ordinul Sabiei de Argint, Clasa Întâi, pe o fundă, la gât. Un costum Savile Row care costă mai mult decât mașina mea. Ar putea fi o rudă îndepărtată a familiei regale britanice. Dacă e să fiu sinceră, ar putea fi Prințul Michael de Kent.

Deci care dintre ei este temutul Velikovski, stăpânul concurenților de la concursurile de frumusețe și ucigătorul de urși? Eu pariez pe Prințul Michael, deși banii mei au cam la fel de multă greutate în camera asta ca diploma mea în istorie. Nici unul dintre cei trei nu se ridică la apropierea noastră, nici nu fac vreun semn de salut. Nici unul nu s-a prezentat încă și, din câte se pare, nici nu simte vreunul nevoia s-o facă. Poate sunt trei în unu, ca Dumnezeu. Una peste alta, este Ziua Națională a Întovărișirii.

Respir adânc. Chiar când mă pregătesc să vorbesc, îmi atrage atenția ceva. Tabloul de pe peretele din spatele lor, care reprezintă o cadână întinsă, cu șalvari și ochii migdalați, cea mai frumoasă leneșă din lume, aproape ar putea fi un Matisse. Culorile sunt destul de orbitoare. Apoi îmi aduc aminte unde sunt. *Nu fi toantă, Kate! Bineînțeles că e un Matisse.*

— Bună ziua, domnilor! Suntem foarte bucuroși să ne aflăm aici și vă mulțumim pentru oportunitatea de a vă spune câteva cuvinte despre EM Royal.

Pentru început, dați-mi voie să schițez contextul. La EMR, avem o echipă excepțională de cercetare. Gareth Bowen, directorul Departamentului nostru de Cercetare, este astăzi aici pentru a vă vorbi despre modul nostru de operare. Colega mea, Alice Myers, vă va vorbi despre strategia de investiții. Suntem extrem de mândri de performanțele noastre. Gestionăm active în valoare de 250 milioane £. Comisioanele noastre sunt foarte competitive și, credeți-mă, serviciile noastre sunt fără egal.

În scurt timp mă relaxez și încep să mă simt bine. Îmi aduc aminte cum se face asta. *Ești bună la așa ceva, Kate, foarte bună!* Față de prezentările temerare pe care le făceam acum zece ani (una, în special, cocoțată pe un birou la etajul 105 al World Trade Center, săracul), acum este floare la ureche. Mușchiul memoriei preia comanda.

— Domnilor, continui eu, vă rog să priviți fondul nostru ca pe un fotbalist cu performanțe bune, care aleargă alături de investițiile dumneavoastră mai convenționale. Gândiți-vă la noi ca la un Cristiano Ronaldo.

O simt pe Alice înghețând lângă mine. Trioul din față zâmbește nesigur, întrebându-se unde vreau să ajung cu comparația asta.

— Bine, Ronaldo fără crizele de nervi și pantalonii scurți roz aprins.

Cei trei încă râd când simt că se întâmplă ceva. O, Doamne! Nu doar durerea ascuțită de menstruație, nu doar scurgerea mică ce anunță începutul ei. Mai degrabă, un ghețar care se topește într-unul din filmele alea redade pe repede-înainte, care arată istoria Pământului în cinci secunde. E ca și cum o porțiune imensă de pământ mi s-a fărâmițat în pântec și s-a destrămat cu totul. Acolo jos se întâmplă ceva catastrofal. Trebuie să ajung imediat la toaletă.

Din fericire, tocmai am ajuns într-un punct al discursului în care pot să-i predau ștafeta lui Gareth, așa că nu mă simt chiar ca o impotoare când anunț:

— Scuzați-mă o clipă. Vă las în mâinile capabile ale lui Gareth, cercetătorul nostru suprem legendar. Gareth și Alice vă vor răspunde la orice întrebări. Gareth, ai legătura.

Gareth și Alice arată de parcă tocmai le-am dat un mic dispozitiv nuclear, dar nu am timp să-mi fac griji pentru asta acum. Mă ridic și fac un fel de mers grăbit lateral prin sala imensă, încercând să-mi țin coapsele apropiate ca să nu picure nimic pe podeaua de lemn danez de culoare deschisă. Mulțumesc lui Dumnezeu că am purtat ciorapi negri mați, crezând că e doar o zi obișnuită de muncă, și nu dresurile transparente cu portjartiere pe care le port, de obicei, la prezentări, ca să arăt pe măsura evenimentului.

Intru poticnindu-mă prin ușa grea în toaleta doamnelor. Este cea mai frumoasă în care am intrat vreodată. Pereții sunt tapetați cu hârtie argintie cu motive chinezești, pictate manual, reprezentând magnolii de cel mai deschis roz și colibri în zbor atât de veridici, încât am senzația că în orice clipă o pasăre ar putea să mi se așeze pe mână. Chiuveta este un șlep ceramic aproape mai mare decât toată baia noastră de acasă, iar pe pervaz înflorește un câmp dens de orhidee albe. Practic mă prăbușesc pe toaletă. Așezată în siguranță și cu chiloții și ciorapii în jurul gleznelor, am ocazia să evaluez pagubele. Sunt de nedescris. Cine ar fi bănuț că dintr-o persoană poate să curgă atâta sânge? Și nici măcar nu e numai sânge: sunt niște cheaguri nsemănătoare cu ficatul. Mi se face rău numai când mă uit la ele. Preț de o clipă, mă întreb dacă nu cumva am un avort. Apoi, îmi aduc aminte că n-am mai făcut sex de la Revelion. Nu am cum să fiu însărcinată. Ușurare de moment. Nu durează mult. O, Doamne, te rog, ajută-mă, să mă ajute cineva. Mi-e cald și rău, dar nu pot să rămân aici, așa, nu pot. Hemoragia asta nu face parte din materialul nostru de prezentare, asta-i sigur. *Hai, Kate, hai odată!* E momentul să arunc monstrul din Loch Ness în toaletă și să mă usuc.

Îmi dau jos cu grijă ciorapii și apoi chiloții, trag apa peste cât de mult pot din dezastrul ăla de abator și-mi pun un mănunchi mare de hârtie între coapse. Ridicându-mă cu grijă de pe toaletă, îmi pun chiloții și ciorapii în chiuvetă, dau drumul la robinetul de apă fierbinte să curgă tare și torn cât de mult săpun pot din dozatorul argintiu. Le învârt bine și le las să se usuce. Las hârtia igienică să absoarbă sângele dintre coapse câteva secunde, apoi o arunc în toaletă. Repet procesul. Trag apa din nou. Repet procesul de cinci ori până când termin hârtia igienică. Mă uit în jur după alt sul. Nu găsesc nici unul și încă simt cum curg chestii din mine.

Mă uit în poșetă, chiar dacă știu sigur că nu am nici un tampon acolo. Fir-ar să fie, menstruația mea a fost așa de puțin abundentă și de rară în ultimele luni, că nici nu m-am mai sinchisit. Nu că un tampon ar face față la valul stacojiu. În disperare de cauză, iau un prosop de mâini din in, frumos, cu monograma VV într-un colț, brodat de mână pentru oligarhii vânzători de urși, și îl împăturesc sub formă de absorbant de urgență. Mi-l pun între picioare ca un fel de hamac. Acum îmi trebuie ceva de plastic, ca strat protector, ca să împiedic scurgerile: cască de duș, pungă pentru produsele sanitare, ceva de genul ăsta? Caut peste tot, pe lângă toaletă, sub chiuvetă. Nu. Tot ce găsesc este săpun lichid și vreo treizeci de orhidee uriașe. Ei, în cazuri desperate, se impun măsuri desperate.

Îmi recuperez ciorapii și chiloții din chiuvetă, las apa murdară să se scurgă și îi clătesc din nou. Nu aş spune că sunt curați, dar va trebui să mă descurc cu ei așa. Îi storc cât de bine pot, apoi îmi pun repede chiloții umezi. Pe urmă, iau cea mai mare frunză de orhidee pe care o găsesc – suprafața ei verde, lucioasă, este impermeabilă și, când o întorci pe partea cealaltă, formează o canoe scobită perfectă – și mi-o strecor între picioare ca să fixez confortabil prosopul de mâini al domnului Velikovski. După aceea îmi trag ciorapii, care, surprinzător, arată bine. Acum îngenunchez și

șterg orice pete de sânge de pe podea cu peria de toaletă cu mâner auriu și monogramă. Mă simt ca o criminală la locul propriei crime.

Cât timp am fost aici? Mie mi se pare că au trecut ore, dar probabil doar câteva minute. *Hai, Kate, revino-ți! Poate mai ai timp să salvezi prezentarea!* Mă observ în oglinda venețiană punctată de vreme, care atârână deasupra chiuvetei. Obrajii foarte roșii. Îmi aplic repede niște pudră. Îmi retușez rujul. Simt prosopul umflat între picioare, de parcă aş purta un scutec plin, dar nu cred că se vede prin fustă. Mă rog să fie așa. Plec de la toaletă și mă întorc în sala de ședință. Aud tonul cald, galez, al lui Gareth și mă liniștesc. Merge bine. Îmi cer scuze rapid tuturor cu o voce veselă și nonșalantă, menționez ceva despre fructele de mare de la prânz, apoi reiau prezentarea de unde o lăsasem, mulțumindu-le lui Alice și lui Gareth pentru contribuții. În ochii lui Alice văd surpriză, dar zâmbetul glorios rămâne la locul lui. Ce fată bună! Observ că rușii se relaxează. Sub fustă, am chiloții umezi și reci, care îmi dau o senzație neplăcută, iar sub chiloți, frunza de orhidee lucioasă și țeapănă, ca o jucărie sexuală biodegradabilă. Nu contează, atâta timp cât tsunamiul sângeros este controlat și nu se scurge nimic.

— Doamnă Reddy?

Matahala vorbește. Parcă aş asculta o betonieră.

— Domnul Velikovski, el ar vrea să vă întrebe ceva.

— Da, sigur. Vă rog, ascult.

— Domnul Velikovski, el ar vrea să știe dacă puteți să-l ajutați ca fiul său să fie acceptat la Colegiul Eton. Lui Serghei îi place matematica.

— A, domnule Velikovski, zic eu uitându-mă fix la Matisse, pentru că încă nu știu căruia dintre ei ar trebui să mă adresez, putem oferi asistență clienților noștri în numeroase feluri. Mă tem însă că nu se mai poate obține un loc la Eton, pur și simplu. Există un proces riguros de admitere, care sigur că este un tribut adus calității școlii.

(Nu strică un pic de reclamă. Toți Velikovskii din lume, care acum cumpără zone întregi din Londra, sunt ahtiați după astfel de lucruri britanice tradiționale. Singura problemă este că nu toate pot fi cumpărate, nici măcar cu bani lichizi. Asta îi enervează și îi stârnește și mai tare.)

— Fiul dumneavoastră ar putea da testul, dar rețineți că există multe alte școli excelente care sunt sigură că vor fi foarte interesate să primească un copil al domnului Velikovski.

(Practic, poți să alegi orice școală veche cu internat care a rămas fără bani și are nevoie de un corp nou pentru științe, și Vlad devine membru al familiei.)

— Bineînțeles că ar fi plăcerea mea să-i sfătuiesc pe domnul și doamna Velikovski cu privire la servicii personalizate de pregătire pentru Serghei. Unele sunt disponibile cu numai 500 £ pe oră.

Afișez un zâmbet scurt, care îmi este întors de țar. El e. Trebuie să fie. E clar că înțelege gluma. (Oferă-le oamenilor ca el sau partenerilor lor ceva care să pară un adevărat chilipir și se vor da înapoi îngroziți. De ce s-ar gândi tocmai ei să economisească bani? Zi-le în schimb un preț absolut ridicol și imediat devin atenți. Vor numai ce-i mai bun, indiferent că este vorba despre un iaht, despre nevastă sau despre absolventa de Oxford cu maniere impecabile, care să-l învețe cu multă răbdare pe Serghei viitorul perfect al verbului *avoir*. Viitorul poate fi întotdeauna perfect, dacă ai banii necesari.)

Urmează o pauză. După aceea, bărbatul din mijloc se ridică, urmat în grabă de ceilalți doi. Ocolește masa și se apropie de mine, măsurându-mă din cap până în picioare, mutându-și privirea de la cercei până la bombeurile pantofilor cu un fel de candoare lipsită de jenă, de parcă ar urma să mă cumpere sau să mă scoată la vânzare. Țarul și bruta rămân în spatele lui, radiind respect. Dacă Napoleon ar fi abandonat cucerirea Europei și și-ar fi ales cariera de contabil autorizat, ar fi fost Vladimir Velikovski.

— Doamnă Reddy.

Aproape nici un accent. Vocea internațională, disprețuitoare de granițe, adânc înrădăcinată în salonul de clasa întâi de la Heathrow și nicăieri în altă parte.

— Cred că ne înțelegem reciproc. Ai dedus corect că sunt un fel de anglofil. Iar când admiri ceva...

Își lasă fraza neterminată, întinde mâinile în lateral și zâmbește. Calotele glaciare s-or topi ele la Polul Nord, dar zâmbetul lui Velikovski rămâne o banchiză tare ca piatra.

Mai face un pas spre mine. Ciudat și contrar legilor perspectivei, cu cât se apropie mai mult, cu atât pare mai mic. Creștetul capului său este undeva la nivelul sfârcurilor mele, așa estima eu, ceea ce probabil îi convine de minune. Bărbatul cu sute de milioane este aproape un pitic. Doar o clipă, zidurile conacului dispar. Nu mai particip la o întâlnire de afaceri în Mayfair, la naiba, sunt în *Urzeala tronurilor*.

— Cred că am putea să facem afaceri împreună, reia prichindelul. Doamnă Reddy, poate că dvs. și — aruncă o privire spre Gareth și Alice, de parcă s-ar strădui să nu pronunțe cuvântul „slugi“, apoi revine spre mine — colegii dumneavoastră sunteți așa drăguți să mai treceți o dată în revistă detaliile propunerilor de investiții. Poate chiar de două ori. Vă rog să-mi iertați prudența. De-a lungul anilor, am descoperit că sunt utile — face o pauză scurtă — chinurile.

I-o fi spus asta și ursului? Ceva îmi zice că tipul ăsta nu doar s-a chinuit, ci pun pariu că i-a chinuit destul și pe alții.

După douăzeci de minute ieșim în Berkeley Square. Ar putea să bată tobele, pentru că avem un angajament ferm din partea rușilor că vor investi. Le cer scuze colegilor că i-am lăsat brusc singuri.

— Kate, ai fost nemaipomenită! zice Alice.

— Ce înseamnă servicii personalizate de pregătire dacă vin acasă? întreabă Gareth chicotind.

— Ce știu eu? Să le ajute copiii la teme și să-i taxeze o avere pentru asta. De fapt, nu e o idee proastă. Taxi! TAXI!

În timp ce urc pe bancheta din spate a unui taxi, un val de căldură îmi trece de la piept la față. Dacă e un bufeiu sau roșeală de rușine, nu-mi dau seama.

16.38: Prezentarea a avut succes. Asta este vestea bună. Vestea proastă este că, atunci când ne întoarcem în birou, Troy, care evident că mi-a întins o capcană în care spera să cad, nu se sinchisește să ascundă cât îl deranjează asta. Fata nouă, ucenica toantă a lui Troy, a încheiat înțelegerea când orice prost știa că nu avea nici o șansă, motiv pentru care i-au și pasat-o ei. Ca să greșească *ea* în locul *lui*.

— Velikovski e vreun lord al drogurilor? A lichidat pe careva? întreabă el. Chiar vrem să fim asociați cu el? Ai cerut acordul de la Conformitate, Kate?

Și tot așa, ca o viespe pisăloagă la un picnic.

Jay-B iese din biroul lui și, spre furia mea mută, pare să-i ia partea lui Troy, zicând că, dacă Velikovski se dovedește a fi gangsterul pe care îl bănuiește toată lumea, firma noastră ar putea să se expună unui risc „de imagine”. Se știe că banii rusești sunt neconvenționali etc. Chiar dacă Velikovski investește patruzeci de milioane, ar putea să renunțe după un an. (Catastrofă pentru bilanț, cică, vezi să nu. Sunt doar Masculii Alfa care fac front comun împotriva Femelei Beta.)

Alice își dă ochii peste cap în direcția mea și soarbe dintr-o doză de Cola dietetică. Gareth anunță că iese să cumpere un sandvici și întreabă dacă mai vrea cineva ceva. Îi mulțumesc lui Troy că a ridicat aceste semne de întrebare foarte consistente și valabile. Poate ar fi fost mai util să le exprime *înainte* să mă duc la prezentare, dar na.

Troy se holbează la mine. Ca Vlad, fără mușchi. Sau fără putere. Este slab și rănit, așa că trebuie să procedez cu grijă.

— OK, îi zâmbesc lui Troy, poate ai dreptate. Hai să așteptăm raportul amănunțit despre Velikovski de la Conformitate și vedem pe urmă ce zice șeful de la Risc. Bine?

Deodată simt crampe la stomac, de parcă aş avea contracţii în travaliu, şi trebuie să înşfac spătarul scaunului ca să nu ţip. Doar nu se întâmplă iar? Aştept un minut şi durerea se mai calmează. Îi zic lui Alice că trag o fugă la M&S să iau sushi. Traversez în fugă piaţa. Odată intrată în magazin, urc cu liftul în departamentul de lenjerie intimă, cumpăr un set de trei perechi de chiloţi de mărime mare, confortabilă, şi nişte ciorapi negri maţi şi îmi aduc aminte de sushi abia când alerg spre ieşire. Pe drumul de întoarcere, fac o oprire la Boots şi analizez oferta de absorbante. Înainte nu aveam nevoie de nimic altceva în afară de tampoane, mai puţin când i-am adus pe copii acasă de la maternitate. Cumpăr un pachet de absorbante pentru „îngrijirea postnatală” şi mă grăbesc înapoi.

Fac puţin spectacol când pun sushiul pe birou şi îi ofer tare şi lui Alice, ca să dovedesc că nu am dispărut în misiune, apoi mă duc direct la toaletă. În cabină, îmi dau jos ciorapii şi chiloţii umezi şi îi pun în punga de la M&S. Uimitor, frunza de orhidee şi-a făcut treaba. Hotărâsc să păstrez prosopul de mâini cu monogramă al lui Velikovski, pe care l-am folosit ca absorbant de urgenţă, şi îl rulez până îl fac mic, apoi îl pun în punga de plastic de la Boots şi după aceea în poşetă, ca pe un trofeu. Cu hârtia igienică, usuc orice parte de acolo care încă mi se pare umedă. Odată terminată partea de curăţare, scot o pereche de chiloţi noi, încăpători, curaţi – o, ce fericire! – îmi îndes absorbantul butucănos în partea din faţă şi îmi trag repede ciorapii negri. Aud uşa deschizându-se şi o voce care strigă:

— Kate, te simţi bine?

E Alice.

— Da, foarte bine. Ies imediat. Vrei să te apuci să cauţi pe Google mărci scumpe de votcă?

Râset.

— Bine.

Trebuie să mă întorc la birou şi să îl împac pe Troy. Nu-mi permit să dau semne de slăbiciune, nu

în stadiul ăsta. Tocmai descui ușa cabinei când simt un miros urât: duhoarea ruginită de sânge uscat. Fir-ar să fie! Scotocesc în poșetă după un parfum și dau câteva fâsuri generoase de Mitsouko între picioare, să fie, și încă vreo două în poșetă, pentru siguranță. Troy simte deja miros de sânge. Nu este nevoie să-i mai dau și eu muniție.

Kate, asta e nebunie curată, ce ai de gând să faci?

Mă așez din nou și îmi iau un răgaz, cocoțată pe scaunul de toaletă. Inima îmi bate cu putere. Ce naiba mi s-a întâmplat? Acolo, în palatul oligarhului cu vulcanul vaginal. Simt... ce simt? O combinație de rușine și teamă. Că organismul meu m-a abandonat, sacrificându-mă pe altarul vârstei mijlocii. Că brusc am fost dusă înapoi într-o lume primitivă de neputință animală, pe care toată viața de adulți ne străduim să o lăsăm în urmă. Corpul meu, odată atât de loial, de încredere. Frică și umilință. *Te rog, nu mă abandona. Nu acum. Am nevoie de tine ca să pot să lucrez.*

Trebuie să-mi mai fac o programare la ginecologul ăla și, de data asta, chiar să mă duc. (*Roy, poți, te rog, să-mi aduci aminte de ginecologul ăla pe care l-a pomenit Sally? Urgent!*)

Verific telefonul. Donald a lăsat un mesaj vocal (trebuie să fie grav, Donald nu mă sună niciodată pe mobil), Debra a trimis un e-mail (Împușcă-mă!) și am un SMS de la Ben, căruia îi răspund repede de pe scaunul de toaletă.

Ben către Kate
Mă iei

Kate către Ben

Nu uita că sunt la serviciu, iubitul. Dacă vrei să vin să te iau mai târziu de la Sam, poți măcar să mă rogi frumos? „Mă iei“ nici măcar nu este o propoziție întreagă, cu atât mai puțin un fel de a-ți convinge mama să se urce în mașină și să vină să te ia! xx

Ben către Kate
K

Kate către Ben
Ce înseamnă K? Țsta nici măcar nu e un cuvânt.

Ben către Kate
OK

Kate către Ben
Mami a avut deja o zi grea și

Șterg asta. Masculul adolescent preocupat numai de propria persoană nu vrea să știe despre problemele mamei lui. Vrea ca ea să fie stabilă, puternică, zâmbitoare, să-i gătească paste, să-i dea iluzia că nu se duce la serviciu și să existe numai ca să-i facă lui viața frumoasă. Nu trebuie tulburat niciodată de imaginea dezastrului din palatul oligarhului. Gândindu-mă la Ben, la chinurile prin care trec ca să le asigur lui și lui Emily o viață frumoasă și la ce varză fac din toate astea, barajul se rupe, în sfârșit.

Nu. Scuze. Usucă-ți lacrimile. Ajung atâtea lichide corporale pentru o singură zi.

Kate către Ben
Te iau de acasă de la Sam. Distracție plăcută! Te iubesc. xxx

Înainte să plec de la toaletă, arunc la coș punga cu murdăria, asigurându-mă că împing frunza de orhidee cât mai adânc. Mă spăl bine pe mâini, mă rujez atent și mă întorc la birou.

Bun, unde rămăsesem?

Ce zi am avut!

Mai întâi, m-am oferit nonșalant să scriu eseul despre *A douăsprezecea noapte* în locul lui Emily până

măine. Asta era când credeam că nu o să am aproape nimic de făcut. Apoi a urmat baia aia de sânge de la palatul rusesc. Când m-am întors în siguranță la birou, am avut o conversație în șoaptă cu Donald, care a zis că Barbara a început să facă curățenie obsesiv, ca pe vremea când era sănătoasă, numai că mult mai rău.

— Doctorul zice că pacienții cu demență manifestă des caracteristici exagerate ale fostei lor personalități. Barbara încearcă să pună totul la locul lui. Mi-a ascuns dinții și nu o conving să-mi spună unde sunt. Ce crezi, Kate, draga mea?

— Nu știu, Donald. Poate să cauți în buzunarul halatului ei sau în haină?

— Ce zici? Nu te aud. Poți să vorbești mai tare, dragă?

(Nu, nu pot să vorbesc mai tare pentru că sunt la muncă și se presupune că vorbesc cu un client, nu cu un domn în vârstă din Yorkshire, căruia i-a furat soția proteza.)

După ce am scăpat de Donald promițându-l că îl sun când ajung acasă, am ascultat un mesaj vocal tăios de la Julie. Zicea că mama are nevoie de mai mult ajutor prin casă și că va trebui să plătim noi și ce am de gând să fac? Ultima dată când am văzut-o pe mama, acum doar câteva săptămâni, părea bine. Parcă sora mea exagerează intenționat ca să mă pedepsească pentru că am plecat de acolo și-mi merge bine. De fapt, chiar asta face, dar eu mă simt atât de vinovată că m-am mutat încât nu protestez și nici măcar nu încerc să-i spun că nu-mi merge chiar așa de bine. Am renunțat la atitudinea moralizatoare când am venit înapoi în sud, iar Julie știe asta.

Una peste alta totuși, nu a fost o zi așa de îngrozitoare – de exemplu, rușii au mușcat momeala, ci doar una epuizantă. Resursele mele au secăt, zidul de apărare a căzut, rezistența mi s-a redus. Și să nu uităm nici umbra aceea lungă a unei anumite zile de naștere. Știți că este un lucru dovedit științific

că ființele umane se poartă cel mai rău și mai nesăbuit când vârsta li se termină cu nouă? Douăzeci și nouă, treizeci și nouă, patruzeci și nouă, toți sunt ani periculoși. Poate ne gândim că e „acum sau niciodată”. Și, bineînțeles, ce alt moment mai potrivit decât acesta pentru ce s-a întâmplat pe urmă?

19.21: Încă la birou. Mă pregătesc să plec de la muncă. Trebuie să-l iau pe Ben de la Sam de acasă. Trimit prin e-mail ce am reușit să lucrez la eseul lui Em la adresa de acasă. Verific mesajele primite pe adresa de serviciu o ultimă dată, ca să văd ce cursă cu obstacole mi-a mai pregătit Jay-B pentru a doua zi. Și iată-l! Un nume pe care nu credeam că o să-l mai văd vreodată. Pe care nu voiam să-l mai văd vreodată. (De îndată ce am văzut numele, mi-am dat seama că asta era o minciună.)

From: Jack Abelhammer

To: Kate Reddy

Subject: Bună din nou

O, Doamne! El e. Chiar el. Cine bănuia că un nume poate declanșa atâtea emoții? Ce cumplit și ce minunat! Bună, Jack, dragostea mea!

A douăsprezecea noapte (sau faceți ce nu vreți)

Nu voiam să mă gândesc la el. Nu puteam să mă gândesc la nimic altceva. Am ajuns acasă, m-am dus să-l iau pe Ben de la Sam de acasă și, în timp ce Hannah, mama drăguță a lui Sam, pălăvrăgea cu mine în prag, eu adoptam mimica potrivită. Cel puțin așa sper, pentru că nu am auzit nici un cuvânt din ce mi-a zis. Numele lui răsună în mine precum codul Morse. Jack. Jack. Jack.

Parcă îl invocasem, ca pe un duh, doar gândindu-mă la el când cu micul dejun de la patinoar. Capitolul acela din viața mea fusese închis de multă vreme și, de îndată ce am deschis cartea, Jack mi-a scris. Poți să-ți dai seama când cineva tânjește după tine? Poți să simți dacă cineva care te-a respins regretă amarnic acum? Bineînțeles că nu, dar viața are propria ei logică ciudată și coincidențele par ceva sortit să se întâmple.

În fine, trebuia să mi-l scot pe Abelhammer din minte și să termin eseul lui Emily până dimineață. Richard era plecat (la vreun atelier, din nou), ceea ce era o mare ușurare. Totuși, mai întâi aveam ceva de spălat. Am pus apă la fiert într-un ceainic și l-am dus în spălător. Am pășit anevoios peste cursa cu obstacole reprezentate de accesoriile de bicicletă și am ajuns la chiuvetă, pe care am umplut-o cu apa

fierbinte, peste care am adăugat apă de la robinet. Am scufundat în ea prosopul de mâini al lui Velikovski și am urmărit cum în apă a înflorit un ghem de sânge roșu aprins. Acesta s-a tot mărit ca un nor atomic până când chiuveta a devenit efectiv o baie de sânge. Am spălat prosopul iar și iar, apoi l-am atârnat la uscat. Monograma VV dintr-un colț era atât de elaborat și excesiv brodată, că părea mușchi la atingere.

Trecusem cu bine prin chinul de la palatul oligarhului, Dumnezeu știe cum, dar reușisem. Acum nu-mi mai rămânea decât să termin eseul lui Emily. Îl începuse deja, așa că mie îmi revenea sarcina de a umple spațiile libere și de a dezvolta unde era necesar. Amuzant este că subiectul s-a dovedit să fie de mare actualitate.

From: Emily

To: Kate Reddy

Subject: Ajutor!!

Bună, mami. Uite ce am scris până acum. Nu știu dacă e bine, dar e gen cam ce aș vrea să zic și îmi pare rău că n-am avut mai mult timp. Sunt un pic stresată. Te rog să corectezi tu sau să adaugi ceva mai bun.

Te iubesc. Em xxxxx

„Personajele cele mai receptive din *A douăsprezecea noapte* sunt și cele mai pricepute la înșelarea celorlalți.”
În ce măsură sunteți de acord cu această afirmație?

Majoritatea personajelor principale din piesă fie înșală oamenii, fie sunt înșelate. La sfârșitul Actului unu, avem de-a face cu un triumfi amoros. Ducele Orsino este îndrăgostit de Olivia; Viola (deghizată în Cesario) este îndrăgostită de Orsino; iar Olivia este îndrăgostită de Cesario (care, de fapt, este Viola).

Bravo, Em. Niciodată nu țin mine cine pe cine place. De obicei, ajung să fac o schemă cu săgeți.

Dacă acest lucru înseamnă că personajele sunt receptive...

EMILY! AI GRIJĂ LA ORTOGRAFIE! IAR DACĂ E MUSAI SĂ SCRII GREȘIT UN CUVÂNT, ÎNCEARCĂ SĂ NU ALEGI UNUL CARE ESTE SCRIS CORECT ÎN TITLUL ESEULUI. Serios! Când mă gândesc că un copil al meu, din carnea și sângele meu, nu poate să învețe să scrie corect sau, mai rău, nu se sinchisește să scrie... Probabil ea ar spune că eu nu știu să trimit SMS-uri cum trebuie. Că scriu eseuri în loc să trimit maximum cinci cuvinte, dintre care trei abrevieri și un emoji. Și ar avea dreptate.

...sunt receptive, asta rămâne de discutat. Chiar și Olivia, care nu este dechizată...

EMILY!

...nu este deghizată, își face griji că se amăgește și își lasă sentimentele să decidă pentru ea:

„Habar nu am ce fac și zău mi-e teamă
Că astăzi nu mai știu nici cum mă cheamă.“

În ceea ce o privește pe Viola, chiar dacă este expertă la prefăcătorie, se critică pe sine și genul ei...

Fir-ar să fie de gen! Când au încetat oamenii să-i mai zică „sex“?

...pentru slăbiciune și vulnerabilitate la bătaia de joc:

„Ah, deghizare, ești o răutate
În care adversarul, cel cu... sarcini,
Și plin de zel, pe sine se întrece.
Frumoșilor, de-s falși, le e ușor
Să-și pună-amprenta-n inima de ceară-a
Femeii!“

După părerea mea, aceasta este o viziune sexistă, fiindcă se afirmă că femeile sunt victime, când, de fapt, femeile și bărbații sunt luați în egală măsură în balon...

Ăsta este un eseu de liceu, dragă, nu un episod din Holby City.

...sunt înșelați în egală măsură. De fapt, în piesă bărbații sunt trași pe sfoară mai ușor. Orsino are o poziție socială mult mai bună decât Malvolio, dar amândoi sunt la fel de păcăliți.

Probabil cea mai isteată din *A douăsprezecea noapte* este Maria, servitoarea Oliviei. Aceasta nu vine cu ideea de a face caterincă de...

Of, Doamne. Te rog!

...de a-l ridiculiza pe Malvolio doar de amuzament, ci (a) pentru că el i-a stricat distracția cu Sir Toby Belch și Sir Andrew Aguecheek și (b) pentru că știe exact cum să se răzbune pe Malvolio. Este deșteaptă și îi analizează personalitatea și zice că el „se crede buricul pământului” și convins „că-i destul să-l zărească cineva ca să moară de dragul lui și de-aici o să i se tragă, pe infatuarea lui o să-mi clădesc răzbunarea”. Tocmai pentru că știe ce fel de om este Malvolio îl face să cadă de fraier.

Nu e grozav, dar treacă de la mine. Nu pot să stau toată noaptea. Am și eu munca mea plătită, care mă așteaptă dimineață.

Ideea este susținută și de ceilalți oameni deștepți din piesă. Viola recunoaște că ea și Bufonul sunt foarte asemănători pentru că amândoi și-au folosit mintea ca să râdă pe socoteala celorlalți. Talentul acesta, la fel ca inteligența, nu depinde de poziția socială. Feste este numit Bufon, dar nu este chiar un găgăuță...

GĂGAUȚĂ? Te rog! Nu folosi niciodată cuvântul ăsta!

...Feste este numit Bufon, dar, de fapt, este foarte isteț, iar un personaj din clasa de sus (Viola) poartă un fel de camurflaj...

Mai încearcă.

...un fel de camuflaj care păcălește alte două persoane din clasa socială înaltă (Orsino și Olivia). De fapt, deși sunt o mulțime de personaje în piesă, Viola este probabil eroina pentru că, încă de la început, de îndată ce aterizează în Ilirria...

*Ai fost pe aproape. Illiria? Iliria? (*Roy, mă ajuți?)*

...într-un ținut necunoscut, își dă seama că doar devenind altcineva va reuși în viață:

„Păstrează taina celei care sunt,
Să-mi fii complice, căci mă deghizez
Și, astfel, poate, obțin ce îmi propun.“

Și aici eseul se oprește brusc. Bravo, Em! Nu-i rău deloc, iubito. Ai avut destule comentarii profunde, care compensează greșelile de scriere. Chiar ar trebui să aibă mai multă încredere în ea, dar fetele ca Emily își stabilesc standarde imposibil de înalte, așa că niciodată nu se simt suficient de bune. Cum mi-a zis? „Nu sunt nici cea mai deșteaptă, nici cea mai drăguță, nici cea mai la nimic.“ Asta e boala prezentului. Aș vrea să pot mișca din nas, ca Samantha din Ce vrăji a mai făcut nevasta mea?, ca s-o fac să vadă că cele mai multe dintre lucrurile care o îngrijorează pe ea acum vor fi atât de neînsemnate peste câțiva ani. Din păcate, singurul dar pe care nu-l poți da copilului tău este perspectiva.

Recitesc ultimul paragraf al lui Emily. Oare fiica mea știe sau măcar simte că deja nu mai scrie deloc despre Shakespeare? Că, de fapt, scrie despre propriile ei încercări disperate de a se integra? Că toți adolescenții trebuie să „facă pe bufonii“ ca să fie acceptați de puștii șmecheri? Că tutorialul zilnic despre machiaj de pe Instagram o învață pe Emily cum să-și creeze o mască cu ochi de pisică, să se deghizeze și să-și ascundă frica de a nu fi perfectă? Și o face să creadă că greșită este imperfecțiunea, nu condiția umană. Iar istoricii din viitor ce vor înțelege din faptul că, la începutul secolului XXI, când feminismul a părut să câștige disputa, fetele ca Emily s-au străduit din răputeri să arate precum curtezanele dintr-o epocă precedentă, când femeile nu aveau aproape nici o putere în afară de propria frumusețe și de abilitatea de a atrage un bărbat cu stare? De fapt, ce dracu mai înseamnă și asta?

Nici nu mai menționez că mama ei, ajunsă la menopauză, pentru un job pe un teritoriu nou și ostil, trebuie să-și deghizeze vârsta ca pe sex, în încercarea de a deveni dacă nu bărbat, măcar unul dintre băieți, și încă unul de patruzeci și doi de ani. Vai de mine!

Eseul are nevoie de o încheiere. Dați-mi voie să mă „camurflez“ în draga mea copilă, iar Dumnezeu (sau domnul Young, profesorul) să mă ierte, dar o să adaug ceva ce Emily probabil încă nu știe.

Toate acestea trebuie văzute în contextul unor vremuri în care femeile nici măcar nu aveau voie să apară pe scenă. Prin urmare, toate rolurile lor erau jucate de băieți. Asta înseamnă că Cesario privit de spectatorii din 1602 era, de fapt, un băiat care se prefăcea că este o femeie care se prefăcea că este bărbat. Iar Olivia, care s-a îndrăgostit de el, era un actor care se îndrăgostea de un bărbat jucat de o femeie jucată de alt bărbat. Poate că încă rezonăm cu *A douăsprezecea noapte* și după patru sute de ani

de când a fost scrisă pentru că, în multe feluri, încă nu ne-am lămurit ce au voie fetele să fie sau cum au voie să arate sau dacă singurul mod în care pot fi luate în serios este să se poarte ca bărbații. Dacă toate acestea par derutante, poate motivul este că sunt, într-adevăr, derutante, iar noi, la începutul secolului XXI, încă suntem derutați. Dacă William Shakespeare ar trăi azi, nu cred că ar fi șocat că atâția tineri se identifică drept „bisexuali” pe pagina lor de Facebook. În concluzie, iată de ce, așa cum a afirmat Ben Johnson, Shakespeare aparține „nu unei epoci, ci tuturor timpurilor”.

1:12: Am terminat. E incredibil de târziu, dar măcar Emily va avea ce să predea mâine. Azi, de fapt. Nu a vrut să vorbească cu mine când m-am întors de la birou, nici o schimbare în privința asta, dar poate faptul că i-am îmbunătățit eseul o să ajute. Dacă nu pot să-i dau încrederea care îi lipsește, atunci măcar pot s-o scap de pedeapsă la școală.

Drama cu menstruația pare să se fi terminat, slavă Domnului! Acum mai am doar câteva picături, dar chiar trebuie să mă duc la un doctor. *(Roy, ce s-a mai întâmplat cu ginecologul ăla? L-am sunat? Îmi aduci aminte, te rog?)*

Las apa să curgă în cadă cât de fierbinte suport, apoi, din dulapul de sub chiuvetă, scot uleiul de baie cu busuioc și mandarină de la Jo Malone, din care abia dacă a mai rămas de doi centimetri pe fundul sticlei. L-am tot păstrat pentru o ocazie specială. Mirosul lui minunat îmi amintește de zile mai bune, în care eram mai puternică, de zile în care luam atâtea lucruri de bune, cum ar fi un pântec funcțional și bani să-mi cumpăr uleiul de baie preferat. Când intru în cadă, apa este așa de fierbinte încât corpul meu o confundă, pentru o fracțiune de secundă, cu apa rece. Mă întind și încep să mă săpunesc. Părul pubian mi s-a lipit formând cocoloașe de sânge uscat. Desfac fiecare cocoloș ca să scap de resturile ruginii, separând fiecare fir în parte, când un deget îmi aterizează pe

clitoris. Fac o mișcare circulară experimentală, apoi apăs tare, doar ca să văd dacă se întâmplă ceva. E careva acasă? Niciodată nu mi-a fost greu să-mi provoc singură orgasmul, mai ales dacă mă gândeam la un anumit american bine făcut. Era o piesă pe care mi l-a pus Jack la jukebox, la Sinatra Inn, acum mulți ani. „The Very Thought of You“¹. Ce adevărat era cântecul ăla! Era de ajuns doar să mă gândesc la el și mi se întăreau sfârcurile și aveam convulsii. Cum este posibil ca cineva să aibă efectul ăsta asupra ta când nici măcar nu se află pe același continent? Mă gândesc la e-mailul de la Jack, care așteaptă cuminte în căsuța mea poștală. Nu pot să-l deschid. Nu trebuie să-l deschid. Chiar dacă el crede că vrea să mă vadă, femeia aceea la care ținea este o fantomă. Data ei de invizibilitate se apropie cu repeziciune. Vreau să-și amintească de mine așa cum eram atunci.

„Frumoșilor, de-s falși, le e ușor să-și pună-amprenta-n inima de ceară-a femeii!“ *Dragostea este o himeră, Kate, uită de ea!*

* *Iliria, îmi aduce Roy cu întârziere grafia corectă.*

1. Numai gândindu-mă la tine

12

Catch-32

6.09: Black Friday. Sună ca aniversarea unui atac terorist, dar nu, se presupune că este veselă, veselă, veselă! „Ziua în care începe, de fapt, Crăciunul“, conform unei femei dezgustător de binedispuse de la radio. M-am trezit devreme ca să fac niște cumpărături on-line, pentru că, din păcate, nu mai cred în Moș Crăciun. Nu există Moș Crăciun. Nici echipa formată din elfi specialiști în împachetarea cadourilor și din opt reni zburători, care nu fac caca. Nu suntem decât eu, o Babă Crăciun decepționată și un Mastercard epuizat. (*Roy, ai detectat ce s-a întâmplat cu ratingul meu de credit? Urgent!*) Faza e că, de fiecare dată, Crăciunul pare extrem de departe, până într-o dimineață când te trezești și vine în viteză spre tine ca un Nissan Sunny deturnat într-o urmărire polițienească.

Asta este Black Friday: o chemare la arme a Babei Crăciun. Și chiar dacă am copii mai mari acum, care nu mai țin socoteala zilelor rămase până la Ziua cea mare, Crăciunul îmi amintește întotdeauna de frica aceea că aș putea să-mi dezamăgesc puii. Luați chili-piruri chiar acum, doamnă, zice fiecare reclamă de pe Pământ, sau veți fi condamnată să vă zbateți în purgatoriul prețurilor întregi, fără cadouri și să vă dezamăgiți toți copiii, care încă vor să creadă în Moș Crăciun, chiar dacă singura contribuție a tatălui lor

este să întrebe, pe 24 decembrie, la 20.27: „Ce i-am luat lui Emily?”.

Slavă Domnului că am comandat deja PlayStation 4 pentru Ben. Se pare că e așa de populară, încât este imposibil să mai găsești una acum. Stoc epuizat peste tot. M-am mobilizat și eu o dată devreme, ca o mamă organizată. Ben mi-a zis că este singurul lucru pe care și-l dorește pentru că oferă un controler wireless DualShock. Exact, nici eu.

Da, sunt conștientă că nu ar trebui să încurajez pasiunea fiului meu pentru electronice, dar tocmai am primit primul fluturaș de salariu din ultimii șapte ani – Aleluia! – și senzația asta nouă de putere m-a făcut să vreau să le cumpăr ceva special lui Ben și Em ca să sărbătorim. Când erau mici, iar eu făceam multe călătorii în interes de serviciu, le aduceam întotdeauna un cadou din vină. Emily a ajuns să aibă păpuși Barbie în costumele populare din treisprezece țări diferite, în principal pentru că nu aveam timp să merg la cumpărături și obișnuiam să iau repede una din aeroport în timp ce fugeam spre Plecări. Acum nu mult timp, când ne pregăteam să ne mutăm, am donat toată colecția Barbie unui magazin caritabil și Em a zis că păpușile o făceau să se simtă ciudat, probabil din cauză că știa că fiecare Barbie însemna că mami era absentă. I-am mărturisit că și eu simțeam la fel. Păpușile erau un simbol al vinei de care nu puteam să scap când încercam să trăiesc două vieți simultan. Privind acum în urmă, nu știu cum am reușit: trecerea bruscă de la zboruri internaționale și evitarea mâinilor lipicioase de humus pe costumele negre, de afaceri, la copii mici, care aveau nevoie de mine. Femeia care se descurca cu toate astea pare așa de departe de mine acum, ca o actriță dintr-un film. Mi-e și dor de ea, dar mă simt și ușurată că am scăpat cu bine.

„Regatul Unit se pregătește pentru șapte zile de oferte incendiare!”, strigă femeia dezgustător de

binedispusă. Opresc radioul, îl bat ușor cu palma pe Lenny, care este nerăbdător să-și primească micul dejun (Ai răbdare, băiatu!), deschid o conservă și pun o oală cu apă să fiarbă pe Aga, când aud urlete furioase de la etaj. Ce mai e acum?

7.12:

— N-o s-o găsim mai repede dacă strigi așa la mine, tinere! POFTIM? Cum mi-ai zis?

Virusul Zika face ravagii în toată America, o să fim omorâți fie de o molimă transmisă prin aer, fie de jihadiști bărboși nebuni, dar ce contează, ceea ce contează cu adevărat este că Ben nu-și găsește gheata stângă de fotbal. Și asta e vina mea. Pentru că, în rolul meu primit de Mamă de Adolescenți pe Care i-aș Omorî cu Plăcere, totul este din vina mea, chiar și lucrurile pe care nu le-am văzut sau de care nu am auzit niciodată sau pe care pur și simplu le-am uitat (ceea ce, ca să fiu sinceră, se întâmplă tot mai des în ultimul timp). (*Roy, ai văzut gheata de fotbal a lui Ben?*)

— Am pus-o aici, zice Ben arătând furios spre podea sau spre locul în care ar trebui să fie podeaua, dacă nu ar fi acoperită cu tot felul de chestii.

Se pare că fiul meu se ia la întrecere cu soră-sa ca să vadă al cui dormitor poate să aibă o zonă cât mai puțin vizibilă din mochetă.

— Ben, am făcut ordine aici și am dat cu aspiratorul duminică.

— D'oh! Păi de aia nu mai găsesc nimic, protestează el ridicând din umeri și, în același timp, ridicându-și brațele întinse spre tavan, ca Chandler, eroul lui din *Prietenii mei*.

(Copiii mei se încăpățânează să nu învețe nici o limbă străină, dar vorbesc fluent limba serialelor de comedie americane, atât de sarcastică și obraznică, încât simpla rațiune este neputincioasă în fața ei.)

— Te rog să nu mă iei pe mine cu „d'oh“, Benjamin. Încerc să te ajut. Dacă ai ține minte unde îți pui...

Predica mea domestică este întreruptă de țipete și mai furioase, de data asta de la parter.

7.17:

— CĂCAT! De ce imprimanta asta de tot rahatul nu merge niciodată?

— Emily, te rog să nu înjuri.

— Nu înjur. Trebuie să-mi imprim tâmpenia aia de temă la istorie. FUTU-I!

— M-ai auzit? Am zis să nu înjuri.

Emily mijește ochii amenințător.

— Ești așa o ipocrită, mami. Tu înjuri. Tati înjură.

— Ba nu înjură.

Fiica mea scoate una dintre cele mai disprețuitoare pufnituri cabaline ale ei. Dacă ar avea copite, ar lovi cu ele în pământ.

— De fiecare dată când tati se lovește cu capul de bârna de la ușa din spate, adică practic de șapte ori pe zi, zice „S-o ia dracu’ de casă nenorocită!“.

— EMILY!

— Emily a zis „dracu“! Emily a zis „dracu“! cântă Ben, care a coborât din camera lui să savureze dizgrația surorii lui.

— Benjamin, ce joci acolo?

— *Mortal Kombat*, mormăie el.

— Ce ai zis?

— Nu-i violent, mami, adaugă el repede.

— *Mortal Kombat nu-i violent?* Crezi că sunt proastă sau ceva? Închide chestia aia *imediat*. Dă-o încoace! Am zis să mi-o *dai*! Bun, tinere, nu mai ai voie să umbli cu nici un dispozitiv timp de o săptămână.

— Iar a citit cartea aia, Emily zâmbește superior către fratele ei.

— Mda. *Cum să-ți educi copiii adolescenți în epoca digitală*, zice Ben cu o exactitate pe care nu o apreciez în clipa asta.

Copiii mei certăreți și nesuferiți au un moment rar de armistițiu, uniți în voioșia lor de dușmanul comun. Eu.

— Am ratat ceva amuzant?

Richard a apărut în pragul ușii cu un coș de răchită în care pare să aibă urzici. Uite unde era doamna Arici Scrobელი¹!

— Mama a luat-o razna, zice Emily.

— Mda, are nevoie de ajutor, adaugă Ben.

— Păi, mami are foarte multe de făcut la jobul ei nou, zice Richard împăciuitor, pupând-o pe obraz pe fiica noastră îngrozitoare și spurcată la gură și ciufulind părul lui Ben. Vă duc pe amândoi la școală și o lăsăm pe mami să prindă trenul, da?

Și o luăm de la capăt. Tati este iar polițistul cel bun. De cele mai multe ori, accept aranjamentul, dar în dimineața asta îmi vine să arunc cu cafetiera în Richard pentru că nu m-a susținut.

Furioasă acum și copleșită de nedreptatea de a fi văzută ca dușmanul copiilor, când de fapt eu am fost cea care s-a trezit în zori ca să le cumpere cadouri de Crăciun, mă întorc împotriva lor.

— Hei, am vești pentru voi. A sunat Copernic. Cică nu sunteți voi centrul universului.

Ben se uită la soră-sa.

— Cine e Coper Nic?

Emily o ia la fugă, traversează holul și bucătăria, trântind ușa în urma ei. Aud clanța de alamă desprinsă căzând cu un zăngănit. Din nou.

— EMILY? Emily, întoarce-te, te rog. Ai lăsat o pagină în imprimantă.

7.43: După ce îi dau de mâncare lui Lenny și îmi aduc aminte să-i umplu bolul cu apă, observ mesajele vocale de la mama. Trei într-un interval de treisprezece minute. Of, o luăm de la capăt. Mama a început deja să se agite din cauza aranjamentelor de Crăciun. În timp ce ascult primul mesaj, mi se rupe sufletul.

1. Aluzie la un personaj din cartea omonimă pentru copii, semnată de Alice Potter.

— Să fac rezervare la adăpost pentru Dickie, Kath? Nu vreau să-l aduc și să deranjeze.

Știu că vrea să-și aducă potaia aia mică, așa că în absolut fiecare conversație, timp de câteva săptămâni, o asigur că poate să-l aducă pe Dickie, că o să fie plăcerea mea să-l găzduiesc pe Dachshundul ăla încontinent la festivitățile noastre de Crăciun. („O, nu cred, draga mea. Nu vreau să-ți strice covoarele.“ „Serios, e în regulă, mamă, nu prea avem covore pe care să le strice.“)

Apelurile vor continua așa la nesfârșit, mâncându-mi timp pe care pur și simplu nu îl am. Mama adoră să analizeze fiecare modificare posibilă a aranjamentelor, ca după aceea să se răzgândească; iar răzgândirea ei este definitivă. Când îmbătrânești, așa cum este cazul cu mama, lumea ți se micșorează, prin urmare un eveniment care va avea loc peste câteva săptămâni, cum ar fi să stai la fiica ta și familia ei de Crăciun, îți umple fiecare gând. Pentru mine, este doar încă un obstacol din calendar; pentru mama, este ca și cum ar urca pe un masiv din Himalaya. Oamenii în vârstă au nevoie de aceeași răbdare pe care le-o arăți copiilor mici: încurajare cu blândețe, repetare, asigurări nesfârșite, numai că ce ți se pare drăguț la cei mici poate fi tare enervant la cei bătrâni. Dacă trebuie să te ocupi și de unii, și de alții în același timp, ajungi ca șunca presată dintr-un sandvici, prins la mijloc. Cred că de asta l-am și ținut pe Roy așa de ocupat în ultima vreme, trimițându-l la vânatoare de cuvinte pe care nu mi le mai amintesc. Între luptele intense cu copiii care înjură și conversațiile monotone, repetitive, cu cei în vârstă, mă chinuiesc să-mi duc la bun sfârșit un singur gând care-i doar al meu.

Hotărâsc să o sun pe mama mai târziu. Piotr trebuie să ajungă în curând. Zilele astea începe treaba foarte devreme și termină târziu și îl și plimbă pe Lenny în locul meu până când găsesc pe cineva. Omul ăsta este un sfânt. Abia aștept să-l văd pentru că

asta înseamnă că vom avea totuși o bucătărie funcțională de Crăciun, așa cum i-am promis lui Richard.

Apropo. Trebuie să comand un curcan de la o măcelărie organică și scumpă, recomandată călduros de Sally. (*Roy, îmi aduci aminte să comand un KellyBronze, te rog?*)

Mă așez la laptop doar ca să găsesc Inbox-ul invadat de mementouri despre Black Friday. „Oferte pe care nu vrei să le ratezi!“, „4 zile magice de oferte“, „Black Friday cu reduceri de până la 50% și livrare gratuită“, „Pentru un Crăciun ieșit din comun, comandă acum decorațiunile și lumânările!“. Lumânări neparfumate. Lumânări care durează zece ore. Lumânări strălucitoare cu protecție. Lumânări Visul unei nopți de iarnă. Cum naiba s-a descurcat omenirea înainte să apară lumânările care să ne lumineze viețile și, ca bonus, să ne ardă casele?

Încă o plăcere neașteptată de Black Friday este că fiecare comerciant de la care am cumpărat ceva vreodată a hotărât să-mi scrie în același timp cu toți ceilalți. Este un rozariu al fantomelor, o listă cu păcatele mele mortale de cheltuieli. Deodată, zăresc un e-mail de la furnizorul jocului lui Ben. Încep să citesc:

Bună dimineța, Kate,

Ai făcut o comandă la noi pe 1 noiembrie pentru o PlayStation 4. Din păcate, nu am reușit să-ți procesăm plata din cauza unei parole schimbate.

Țip la ecran, chiar dacă nu este nimeni acolo să mă audă:

— NUUUUUU! Dar voi mi-ați zis să-mi resetez parola.

Nu se permite folosirea unei parole deja utilizate.

— Ce? Asta nici nu știe să scrie corect. „Unei parolă“? Ați zis că sistemul nu îmi recunoaște parola,

deci cum adică nu am voie s-o folosesc? Despre ce tot vorbiți?

Comanda a fost anulată. Dacă ai întrebări, te rugăm să contactezi Serviciul clienți.

— *Glumiți*, nu-i așa? Vă *rog* eu, nu-mi faceți asta! Am nevoie de cadoul lui Ben.

— Scuze, Kate, deranjez?

Tresar și, când mă întorc, îl văd pe Piotr la doar câțiva centimetri de mine. Sunt îngrozită la gândul că m-a auzit certându-mă de una singură cu vaca aia invizibilă de pe internet.

— Nu, nu. Intră. Scuze, Piotr. Doar că i-am cumpărat lui Ben un cadou și acum e un dezastru, pentru că îmi spun că mi-au anulat comanda din cauză că am folosit o parolă pe care o mai folosisem și înainte, dar ei mi-au zis atunci că nu recunosc parola, deci m-am gândit că ar fi OK s-o folosesc iar, fiindcă, dacă foloseam o parolă nouă, știam că o s-o uit.

Toate astea nu au nici o logică, nici măcar pentru mine, dar Piotr încuviințează și zâmbește.

— Da, Kate. Internet nu ca atunci când cumpărat de la persoană reală. Încerci iar poate? Să te ajut. Prea mult deschis pe laptop. Vezi, închidem aici și aici, și aici. Acum putem să începem nou.

De aproape, ochii lui sunt verzi ca ochiurile de apă rămase în urma refluxului.

Trebuie să mă îmbrac pentru muncă.

— Mulțumesc, Piotr.

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Tu

Hei, ce-i cu liniștea asta? Îmi fac griji când nu mai primesc vești de la tine, draga mea. Trebuie să mă ții la curent: cum e să muncești pentru Băiatul ăla care gestionează fondul TĂU, pe care l-ai înființat când el încă era în scutece? Ce s-a mai întâmplat cu poza aia cu fundul lui Emily?

Știri de ultimă oră: cred că am găsit un mascul combinabil în New York, care nu se identifică drept pansexual, nu îmi repugnă și nu face parte din Programul de protecție a martorilor. Ura!

XXO C

8.27: O să întârzii la serviciu. Oribil de mult. Am chemat un taxi și l-am pus să ocolească pe la școala lui Emily, unde i-am lăsat la recepție ultima pagină din tema la istorie. Am sărit înapoi în taxi și am luat-o spre gară, dar traficul deja se aglomerase rău. Absolut fiecare semafor s-a făcut roșu când ne-am apropiat. Absolut fiecare nenorocit de semafor. Bafta mea, era o zi cu lumini roșii.

Acum sunt în tren, în sfârșit. Reușesc să dau din coate până la locul meu preferat de la fereastră și scot *Cum să-ți educi copiii adolescenți în epoca digitală*, de dr. Rita Orland. Cartea pe care copiii o consideră așa de amuzantă. Dr. Orland zice că nu trebuie să vezi faza asta ca pe una în care copilul tău iubit devine un monstru imprevizibil. „Copilul tău nu este bun numai când nu face lucruri rele.“

Închizând ochii și lipindu-mi capul de spătar, o rog pe Zeița maternității să mă ierte. Îmi tot pierd răbdarea cu copiii, chiar și când nu vreau. Ben a zis că am nevoie de ajutor, nu-i așa? Poate are dreptate. Perry mă transformă într-o hoască bătrână. Parcă de la distanță, observ că am început să plâng. Cei doi pasageri din fața mea se uită la mine, apoi își mută repede privirea. Îi înțeleg. Cineva care plânge în public pare așa de gol, nu? Tot plânsul ăsta ciudat, din orice, o fi din cauza mea sau a lui Perry? Sau acum suntem o singură ființă? Trebuie să încetez. Devine un obicei.

Mă gândesc la Emily care se chinuia să-și printeze tema la istorie. Așa de agitată și de stresată. Are dreptate, imprimanta este de rahat. *Toate* imprimantele sunt de rahat, concepute să afișeze simboluri misterioase care arată că nu mai au tuș sau blocând

hârtia fără nici un motiv. Gândindu-mă la ce o așteaptă pe Em la școală, regret cearta aia stupidă de dimineață, mai ales contribuția mea la ea. Uneori mă port, și știu asta, de parcă dragostea mea pentru ea este condiționată de curățenie, de faptul că se poartă frumos sau nu, de notele mai bune, dar nu-i așa. Oricât de mult m-ar supăra sau înfuria, o, și Emily chiar știe cum să apese butonul ăla, frustrarea mea legată de ea are întotdeauna legătură cu dragostea.

Kate către Emily

Bună, iubito. Sper că ai ajuns OK la școală. Ai lăsat o pagină din temă acasă. I-am dat-o lui Nick de la recepție. Știe că o să te duci s-o iei. Sper să ai o zi bună. Te rog să-mi zici dacă vrei ceva special de Crăciun. Te iubesc. xxxx

From: Kate Reddy

To: Sally Carter

Subject: Secret vinovat

Bună, Sally, îmi pare tare rău că a trebuit să anulez iar plimbarea noastră. Ca să fiu sinceră, mă simt un pic copleșită de jobul nou. Uitasem cât de obositor poate să fie. Sunt zdruncinată și înconjurată numai de puști care au jumătate din vârsta mea, iar când ajung acasă trebuie să mă ocup de propriii copii!

Am nevoie de un sfat de la cineva cu mai multă experiență ca mamă. Ai fi îngrozită dacă ți-aș spune că am ajutat-o pe Emily să-și scrie eseul la engleză? Știu că asta înseamnă trișat și că nu ar trebui să fac așa ceva, dar Em nu a mai fost în apele ei de când cu povestea aia cumplită cu *belfie*-ul de care ți-am zis. Sunt îngrijorată că nu face față la școală și la toată presiunea de pe rețelele de socializare. Pentru prima dată de când era bebeluș, simt că nu știu ce fac ca mamă.

Apropo, de ce i se zice Sweet Sixteen? În cea mai mare a timpului, Em este îmbufnată și răutăcioasă. În plus, marea reuniune cu colegii de facultate se apropie amenințător și îmi propusesem să arăt absolut fabulos și să

debordez de succes, ceea ce acum pare improbabil pentru că:

- (a) probabil o să-mi pierd noul job, fiindcă nu știu cum să folosesc chestia aia „dongle” pe care mi-a dat-o tipul de la IT, chiar dacă mi-a și scris cum se face;
- (b) se pare că îmi cresc favoriți la Robinson Crusoe, în timp ce din creștetul capului îmi cade părul cu grămadă. Serios, ce fel de Dumnezeu milostiv ar face femeile de vârstă mijlocie bărboase și chele?

Îți scriu astea de pe telefon, într-un tren ff aglomerat. Sper să aibă logică. Te rog, putem să amânăm plimbarea cu câinii pe mâine sau duminică după-amiază? Lenny nu o să mă ierte niciodată!

Kate x

From: Sally Carter

To: Kate Reddy

Subject: Secret vinovat

Dragă Kate, te rog să nu-ți faci reproșuri. Îmi dau seama cât de obositor trebuie să fie să te obișnuiești cu noua rutină. Toată lumea de la Revenite la muncă așteaptă cu nerăbdare să afle cum îți merge. Îți dai seama că ești vedeta femeilor de vârstă mijlocie care își caută de lucrul Pot să te îndemn din nou să-ți faci programare la ginecologul din Harley Street, cel de care ți-am zis? Să știi că salvează vieți. Eu aveam hipotiroidism nediagnosticat și mă simțeam epuizată și muream de frig de trei ani și îmi cădea părul. Acum iau tiroxină în fiecare dimineață, dar tot trebuie să port multe straturi de haine, după cum poate ai observat.

Cât despre eseul lui Emily, te rog să nu te simți vinovată. Faptul că părinții fac teme copiilor este micul secret vinovat al clasei de mijloc. Ba chiar a fost nobil din partea ta că ai muncit singură. Oscar a zis că mama prietenului lui, Dominic, a plătit o absolventă de engleză de la UCL o mică avere ca să-i facă teme lui Dominic, fiindcă el e prost făcut grămadă, nu ca Emily. Se pare că puștii ruși de la St Bede's nici nu se gândesc să-și facă singuri

temele. Au câte un meditator pentru fiecare materie. Este o afacere în toată regula.

Antonia a început să se poarte oribil cu mine cam pe la paisprezece ani și nu s-a oprit până la douăzeci și doi. Și acum mai are momente! Emily o să se întoarcă la tine, ai răbdare. Crede-mă, nu ai de ce să-ți faci griji pentru reuniunea cu colegii. Ai realizat mult mai multe decât majoritatea dintre noi. Din experiența mea, ocaziile astea provoacă întotdeauna panică și o părere proastă despre sine, dar pe urmă te duci acolo și chiar te simți bine.

Kate, eu cred că ar trebui să faci ceva de ziua ta. Știi că vrei să te prefaci că nici nu există, dar dacă nu o serbezi, s-ar putea să te simți tristă și să regreti. Te rog să-mi zici dacă pot să organizez ceva, oricât de mic. Am mult mai mult timp liber acum și chiar mi-ar face plăcere. Eram bună la petreceri într-o altă viață.

În lume există atâtea lucruri sumbre și cred că ar trebui să ne bucurăm de cele bune și vesele oricând putem.

Coco zice ham!

Sally xx

11.01: Mulțumesc cerului pentru Alice! I-am trimis un SMS să o anunț că întârzii, iar ea m-a acoperit la ședința de dimineață zicând că am o întâlnire la micul dejun cu o persoană de contact foarte promițătoare. Ba chiar mi-a trimis mesaj cu detaliile persoanei imaginare cu care nu m-am întâlnit. Fata asta chiar are potențial.

Lăsând de-o parte întârzierea, totul merge conform planului în Proiectul „Femeie de aproape cincizeci de ani, sub acoperire”. Cu excepția bufeului pe care tocmai l-am avut în biroul lui Jay-B. M-am prefăcut că era o reacție alergică la bețișoarele parfumate cu aromă de lămâiță de pe masă. Acum m-am refugiat la toaletă și îmi apăs o sticlă de apă rece pe obraji până când dispare fierbințeala.

Când ies din cabină, dau cu ochii de Alice, care se machiază. O îmbrățișez strâns ca mulțumire că m-a acoperit.

— Nici o problemă, Kate. De obicei, eu sunt cea care întârzie, zice ea.

Alice poartă aceeași rochie vișinie și același sacou gri pe care le-a purtat și ieri, așa că trag concluzia evidentă că și-a petrecut noaptea la prietenul ei. Are o relație cu Max cu care când e împreună când nu mai e, de când erau la școală, sau așa mi-a zis ea. Incredibil de arătos, dintr-o familie bogată, a fost model la un moment dat, încă nu s-a hotărât la un job anume, își petrece vacanțele în Maldive și Val d'Isère cu părinții. Când mi-a arătat poza lui Max pe telefon, mi-am dat seama că era o invitație să mă plec în fața perfecțiunii lui de zeu, așa cum este clar că face Alice. Ce am văzut eu era un băiat inutil de frumos, răsfățat, trecut prin școli private, care n-are de gând să se angajeze la nimic, cu atât mai puțin față de o fată care l-a idolatrizat de când avea cinci-sprezece ani.

Câți ani o fi având Alice? Douăzeci și opt? Treizeci? Cu părul ei lung, blond, și cu ochii albaștri candizi, cercetători, seamănă ca o picătură de apă cu tiza ei din Țara Minunilor. Unul dintre cele mai grele lucruri de când m-am întors la serviciu este să văd toate femeile astea mai tinere la care încă mă gândesc ca la mine. Dar când o zăresc pe Alice în oglindă, îmi dau seama cu durere că eu nu mai sunt ca ea. Chipul ei trandafiriu este neatins de nopți nedormite sau de certuri aprinse cu adolescenți; silueta ei este suplă ca o trestie, așa cum era și a mea odată, și asta fără eforturi, fără nevoia de a face sesiuni dure la sală de două ori pe săptămână cu Conor și fără budincă sau brânză. Niciodată.

Ce vede Alice când se uită la mine? O femeie mai în vârstă (nu știe cât de în vârstă), dar care se ține destul de bine, bănuiesc. Deși habar nu are care este costul; și de ce ar trebui să știe? Când aveam o față și un corp ca ale ei și presupuneam că tinerețea va dura veșnic, nici eu nu m-am gândit vreo clipă la asta. Vă rog eu, nu mă lăsați să devin una dintre

cotoroaște alea invidioase, ca Celia Harmsworth, directoarea de Resurse Umane, care mi-a făcut zile fripte când eram de vârsta lui Alice. Vreau să-mi susțin surorile! Sunt unele lucruri pe care nu le invidiez, totuși. Cum ar fi relația ei care azi e, mâine nu mai e cu Narcis și oglinda lui.

— Am rămas la Max aseară, recunoaște Alice cu un zâmbet melancolic, de parcă mi-a citit gândurile.

— Am bănuț, zic eu nonșalant, scoțându-mi rujul, la rândul meu. Nu-ți ții niște haine de schimb la el? Ridică din umeri.

— Max e cam ciudat când vine vorba să-mi las lucruri acolo.

— Serious?

(Oo! Nu-mi place cum sună asta.)

— Mda. De obicei, stă el la mine, dar azi-dimineață avea tenis.

— V-ați gândit să vă mutați împreună? Adică, sunteți împreună de mult, nu?

Alice își dă ochii peste cap.

— O, Max este iremediabil. Zice că mă iubește, nu poate să trăiască fără mine, bla-bla-bla, dar nu este gata să-și ia angajamentul.

— Știi ce zice Beyoncé? Dacă-i place, ar trebui să-ți dea un inel.

— Of, Kate! face Alice o grimasă. Parcă ai fi mama. În ziua de azi, bărbații nu mai sunt așa. Nu au nevoie să se așeze la casa lor.

— Dar tu? Trebuie să te gândești la tine, Alice.

Asta este problema cu fetele din generația lui Alice. Văd un anunț la metrou despre înghețarea ovulelor și cred că biologia a fost învinsă, iar sarcina, amânată la nesfârșit. Este o păcăleală, iar clinicile de fertilitate sunt pline de victimele ei, care plătesc mii de lire ca să recreeze ceea ce Mama Natură le-a oferit gratis.

Să-i țin discursul lui Alice? Ei, ce naiba! Îi spun tinerei mele colege că am văzut prea des tiparul ăsta ca să iasă bine. Fata iese cu același tip până aproape de vârsta de treizeci de ani, îl așteaptă pe

el să ducă relația la nivelul următor. Tipul nu se obosește, fiindcă primește sex cu regularitate și mâncare gratis, iar bărbații nu inițiază nimic dacă nu vor sex sau mâncare sau dacă nu insistă femeia. Pe urmă, la treizeci și unu de ani, el se îndrăgostește de una mai tânără, mai proaspătă și mult mai impresionată de el. În câteva luni, sunt căsătoriți și așteaptă gemeni – întotdeauna gemeni – și el îi trimite un e-mail fostei iubite să-i spună cât este de recunoscător că l-a ajutat să se maturizeze și să-și dea seama ce vrea cu adevărat de la o relație. (Păi, mersi. N-ai pentru ce!) Acum fata trebuie să-și găsească alt tip cu care să facă un copil.

— Dar asta nu o să se întâmple peste noapte și ea chiar trebuie să încerce în următorii doi ani, în caz că are probleme să rămână însărcinată. Pacostea este că bărbații fug mâncând pământul de femeile care emit semnale de „hai să facem copii“, îi zic lui Alice. Deci, practic, e vorba de Catch 32.

Își scapă aplicatorul de mascara în chiuvetă, cu gura înțepenită în forma aceea de „O“ pe care o fac fetele când se concentrează la machiaj.

— Parcă se numea *Catch 22*? zice ea.

— La bărbați, poate. La femei, e catch 32, vârsta până la care chiar ar trebui să-l fi găsit pe tatăl potențial al copiilor tăi. Altfel, șansele să ai copii încep să scadă de la o lună la alta.

— Uau! Încerci să mă sperii, tușă Kate?

În ochii aceia albaștri zăresc ironie, dar și o scânteie de frică.

— Nu să te sperii, Alice. Doar îți dau informațiile de care ai nevoie ca să alegi bine, draga mea. Mai ții minte când ți-am zis că trebuie să verifici mereu înainte ca să știi dacă cineva prezintă încredere?

— Am crezut că te referi la clienți, la nu iubiți.

— Principiul e același. Înainte de a investi în bărbați și în clienți, ar trebui să-i evaluezi din punct de vedere al decenței, probității și viabilității pe termen

lung. Gata, aici se încheie lecția. Scuze, Alice, doar că am văzut prea multe fete lăsate cu ochii în soare de nenoro... Prefă-te că n-am zis nimic. Sunt sigură că Max nu este așa. Mergem să pregătim prezentarea aia pentru Brian, baronul fabricii de bere din Bolsover?

Alice nu mă aude. Are mâinile băgate în noul uscător Dyson, care este atât de puternic, încât îi face pielea să se miște ca apa. Arunc o privire la propriile mâini: lipsa de elasticitate este un semn de îmbătrânire pe care nu poți să-l ascunzi. Ah, mâinile și gâtul, declinul falsului autentic.

În timp ce Alice își ia poșeta, zice că Jay-B a menționat mai devreme la ședință că vrea să mă duc să-l vrăjesc pe Grant Hatch, nu știu ce consilier financiar barosan. Dacă l-am atrage, ne-ar aduce venituri imense.

— Se zice că Hatch este un coșmar. Probabil Jay-B chiar are încredere în tine, spune Alice zâmbind cu subînțelese.

Pentru prima dată, îmi dau voie să gândesc: poate o să reușesc. Poate că totul o să fie bine.

From: Kate Reddy
To: Candy Stratton
Subject: Tu

Bună, draga mea. La muncă e bine. Cred că, încet-încet, îl cuceresc pe Băiat. M-au lăsat să fac o prezentare pentru un oligarh rus. O piticanie acră. Exact genul tău. Pe la jumătatea prezentării, toată lumea mi s-a întors cu fundu-n sus, sau mai bine zis, o lume întreagă s-a scurs din partea din față a fundului meu (apropo, așa zic britanicii la vagin). Am crezut că mor sau măcar că fac un avort. Însăpăimântător. Chiar trebuie să-mi fac programare la ginecolog. Cică i se zice Dr. Libido! Poate că mă face el umană din nou. Sper și eu.

Superveștile despre prietenul combinabil, care nu este criminal în serie. N-ai mai avut un soț de câteva minute. Mai știi rochia aia verde de satin, pe care am purtat-o la ultima ta nuntă? Păi, voiam s-o port la reuniunea cu

colegii. Mult prea strâmtă. Trăiesc cu iaurt degresat cu cireșe și Cola dietetică.

Durează așa de mult să scap de afurisitele astea de kilograme. Menopauza asta e nasoală rău. Ai vreo sugestie care să nu implice un bisturiu?

K xxx

P.S. Am primit un e-mail de la Jack A.

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: JACK S-A ÎNTORS!!!

Futu-i, Katie, pe bune? Mărețul zeu al iubirii, ABELHAMMER, care putea să-ți provoace un orgasm vorbind despre prețurile mărfurilor din Cleveland? Cum de nu mi-ai ZIS? Ce a scris?

Ca să încapi în rochia de reuniune, ai nevoie de o liposucție Vaser, care să te scape de pungile de grăsime. Nu-i mare brânză. Ți-o faci în timpul prânzului.

Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu hemoragia de la palatul oligarhului. Îh! Se întâmplă. Când i-am zis lui Larry că am ajuns la menopauză, a spus: „Slavă Domnului! Gata cu menstruațiile alea care semănau cu locul unei crime”.

Bineînțeles că am divorțat de nesimțitul ăla.

Scrie-mi ACUM. Trebuie să știu ce a zis Jack.

XXO C

P.S. Partea din față a fundului? Ce dracu’?

From: Kate Reddy

To: Candy Stratton

Subject: JACK S-A ÎNTORS!!!

Nu am deschis e-mailul de la Jack. Prea periculos.

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: JACK S-A ÎNTORS!!!

Deschide cutia, Pandora! Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

From: Kate Reddy

To: Candy Stratton

Subject: Un anumit american

Păi, aş putea stârni sentimentele pentru un anumit american, pe care le-am reprimat cu succes timp de şapte ani. Şi nu vreau să simt asta din nou pentru că atunci mi-aş da seama cât de puţine simt în ultima vreme, ceea ce ar fi incredibil de trist. Am aproape cincizeci de ani şi m-am resemnat că nu o să mă mai placă nimeni niciodată sau n-o să mă mai sărute pe buze şi că n-o să mai fac sex niciodată, cu excepţia Revelionului şi a zilelor de naştere, ceea ce e OK, de fapt. Nu sunt nefericită.

K xx

Am trimis e-mailul. Ştiu, la asta îi zice Emily „PMI“, adică Prea Multe Informaţii. Dar am apăsătoric pe Trimite. Prietenii vechi sunt printre puţinele lucruri bune pe care le aduce îmbătrânirea. Nu poţi să ai prietenii vechi când eşti tânăr, nu? Toţi prietenii care merită au rămas aproape şi poţi să le spui cam orice. Candy mă ştie aproape la fel de bine cum mă ştiu eu. Dar a greşit în privinţa mea şi a lui Jack. Uşa a fost închisă pentru totdeauna. S-o deschid acum ar fi o nebunie. Ca nevasta lui Lot, nu aş mai putea privi înapoi.

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Un anumit american

Obiectez, onorată instanţă! „Nu sunt nefericită“ nu este acelaşi lucru cu „Sunt fericită“. Deschide e-mailul. Şi programează-ţi liposucţia.

XXO C

Nici nu mă gândesc. Trebuie să fiu puternică. Derulez mesajele primite până când îl găsesc pe cel nedeschis de la Jack. Mă uit la el o vreme, pierdută pe gânduri, cu cursorul plasat deasupra butonului de ştergere.

20.09: Am supraviețuit o zi întreagă la serviciu numai cu trei pachete de gumă Juicy Fruit și un măr. Sunt o divă când mi-e foame. Nu mă ajută nici că Richard a hotărât să gătească ditamai oala de paste din făină integrală la cină.

— Ești sigură că nu vrei să-ți pun și ție, Kate? Trebuie să-ți păstrezi forțele, dragă.

De ce nu înțeleg bărbații dietele? Parcă Rich mi-ar submina dinadins hotărârea de a încăpea în rochia verde.

— Am budincă cu melasă și șarlotă, adaugă trădătorul.

— Mmm! exclamă Ben. Mami de ce nu mănâncă nimic?

— Mami ține dietă pentru reuniunea cu colegii de facultate, zice Emily întinzându-se după salată. Trebuie să arate sexy pentru că o să se întâlnească cu toți tipii care o plăceau când avea nouăsprezece ani.

— Mami, sexy? Mami, sexy? repetă Ben, testând acest concept străin.

— Mama voastră chiar a fost sexy, zice Richard. Este sexy, adaugă el repede. Ești sigură că nu vrei o chiflă de secară la salată, Kate?

— De câte ori să-ți zic? Nu mănânc carbohidrați.

(Roy, te rog să-mi aduci aminte. Trebuie să fac programare pentru liposucție într-o zi la prânz, ca să încap în rochia verde. Să preiau controlul asupra corpului, minții și sentimentelor mele. Și asupra Inbox-ului.)

Aș putea doar să trag cu ochiul la e-mailul de la Jack. Ce ar putea să se întâmple? NU, ți-e numele femeie, slăbiciune¹! *NU deschide e-mailul de la Jack.*

1. În original, *frailty thy name is woman*, W. Shakespeare, *Hamlet*, Actul I, scena 2, în *Opere complete* vol. 5, trad. Leon D. Levițchi și Dan Duțescu, p. 335, Editura Univers, București, 1986 (n. red.).

20.38: Îmi caut laptopul să mai fac câteva cumpărături pentru Crăciun când aud o voce familiară dinspre camera de zi. N-are cum. Mama?

Emily și Ben stau pe canapea, cu Lenny înghesuit între ei, și vorbesc cu mama pe Skype de pe computerul meu.

Emily zâmbește și-mi face semn să mă apropii.

— Mami, hai să o saluți pe buni. Noul prieten al mătușii Julie tocmai i-a arătat cum să folosească Skype.

— A, bună, mami.

— Bună, Kath, draga mea. MĂ AUZI?

— Da, mamă, te auzim bine. Nu-i nevoie să strigi. Ești bine?

— Foarte bine, dragă. Ți-am lăsat niște mesaje pe telefon în legătură cu Crăciunul. Cred că îi fac rezervare lui Dickie la adăpost. Uite ce chestie, pot să te văd de parcă ai fi la televizor.

— Hei, buni, care-i treaba în cartier? Ce mai *învârți*?

Ăsta e Ben, bineînțeles, care este mai mult ironic decât respectuos cu bunica lui iubitoare, lucru pe care eu nici nu l-aș fi conceput când eram copil. Ce mă enervează este că scapă basma curată cu asta. Iar ce mă enervează și mai tare este că mamei chiar îi place să fie tachinată.

— Cartierul meu este minunat, Ben, mulțumesc. Am plivit și am plantat mult în grădină și...

— Ai plantat iarbă, buni? Poți să iei doi ani pentru asta. Dar, dacă ești la prima abatere, ai șanse să scapi.

Ben și Emily mimează o persoană în vârstă, politicoasă, care fumează un cui: sprâncenele ridicate, buzele țuguiate, degetul mare și arătătorul descriind un O delicat.

Emily chicotește ca un bebeluș de doi ani. Profitând de moment, îi strigă:

— Cum e internetul, buni?

Îi arunc o privire furioasă, dar degeaba.

— O, e nemaipomenit. Dacă nu sunt atentă, îmi mănâncă toată ziua.

— Mortal! zice Ben.

— Ce-i mortal? Iar ești bolnavă, Emily? Știi, când nu te simțeai bine, ți-am zis să te duci la doctor, draga mea...

— Suntem bine, buni, toți suntem sănătoși, răm punde Emily tăindu-i elanul mamei mele înainte să se lanseze în subiectul ei preferat de îngrijorare, atunci când nu-i face concurență Dickie. La ce fel de lucruri te uiți on-line?

— Am găsit o sumedenie de site-uri despre pisici și vedetele cu care seamănă. Astea au fost foarte bune. Dar cum vorbesc acum cu amândoi nepoții și amândoi sunteți experți în computere, ia spuneți-mi cum ajung pe Bookface?

La asta, copiii mei nu se mai stăpânesc. Se țin unul de altul într-o veselie incontrollabilă și cad de pe canapea. Lenny începe să latre.

— Ă, mami, de fapt se numește Facebook, hotărânc eu să ajut.

— Așa, da. Mavis, adică nepotul ei, Howard, zice că e minunat și acum e și ea acolo.

Nu am cunoscut-o niciodată pe Mavis, dar în ultimii doi ani, din cine știe ce motiv, a devenit un oracol al cărui cuvânt devine literă de lege pentru mama. Dacă Mavis i-ar recomanda întâmplător mamei călătoria în spațiu când s-ar întâlni în Tesco, mama ar trimite imediat un plic recomandat la NASA, prin care ar cere mai multe informații și datele de plecare.

— Eu nu sunt așa de sigură, mami.

— Ba e foarte folositor, draga mea. Îți amintește zilele de naștere și, la vârsta mea, eu am nevoie să mi se amintească. Dar ce nu știu eu este dacă trebuie să-ți pui fața pe computer.

— Poți să-ți pui orice parte a corpului, buni, zice Ben răutăcios.

Încerc să-i dau una, dar se ferește. Emily șuieră și, când se repede spre el cu mâinile ca niște gheare, mânecile bluzei i se ridică descoperindu-i brațele. Ce, acum are zgârieturi și pe brațe? Or fi de la accidentul de bicicletă?

Ben ne privește cu un aer triumfător, după ce a reușit să ofenseze pe toată lumea.

Apoi, ca de obicei, forțează limitele și adaugă:

— Până și fundul...

— Mami, nu e vorba de asta, îl întrerup eu pe Ben. Doar că, odată ce intri pe el, s-ar putea, știi...

— S-ar putea să ce, dragă?

— S-ar putea să vezi sau să afli lucruri nu tocmai plăcute despre oameni.

Încerc să-i zâmbesc timid lui Emily. Ea se uită în pământ.

— O, sunt mai dură decât par, draga mea.

Asta este foarte adevărat. Aș vrea să pot spune același lucru și despre mine.

— Apropo, continuă mama, căutam simptome medicale, sunt așa de multe locuri unde vezi...

— Nu face asta, mamă! Este de-ajuns să începi și poți să te sperii foarte ușor.

— O, știu. Verișoara lui Mavis, Val, avea o iritație și a căutat on-line și acolo zicea că poate a făcut cancer.

— Exact despre asta vorbeam și eu.

— Cred că nu s-a simțit ca-n cer, zice Ben tare.

— Ben! Te avertizez!

— Ce-ai zis, obraznicule? râde mama.

— Ziceam numai că sper că nu ești bolnavă, buni, răspunde el mimând o cumințenie respectuoasă.

Emily își bagă două degete pe gât chiar în fața lui.

— Ai pățit ceva, Emily, scumpo? Arăți cam lividă. Nu ți se pare palidă, Kath? Sper că nu exagerezi cu școala, draga mea.

— Sunt bine, buni, nu-ți face griji, răspunde Em repede.

— E bine, mami. Lumina de aici nu este foarte puternică. Încă nu am rezolvat cu partea electrică.

— Tot polonezul ăla Peter se ocupă?

— Da, Piotr, exact. O să termine până ajungi tu, de Crăciun.

— Minunat. Nu știu dacă să-l aduc pe Dickie, Kath. Îmi fac griji că o să-ți strice covoarele.

Respiră adânc, Kate.

— Nu o să le strice, mamă. Serios, nu-ți face griji din cauza asta. Vino și simte-te bine, atât.

— Trebuie să plec acum. Am o prăjitură cu nuci la cuptor. E pentru strângerea de fonduri de mâine-dimineață. La ultima s-au adunat șaiszeci și patru de liro. Pentru *Ajutați-i pe cei în vârstă*.

Zice ea, care are aproape șaptezeci și șase de ani.

— Sună minunat, mami. Ai grijă de tine!

— Și tu la fel, draga mea. Mă bucur mult că v-am văzut pe toți. Emily, Ben. Nu-i așa că tehnologia asta este extraordinară? Noapte bună și Doamne ajută!

O clipă, cât chipul bunicii lor dispare de pe ecran, Emily și Ben stau de o parte și de alta, câte unul lângă fiecare sân, la fel ca atunci când erau mici. Sunt grei acum, prea grei, dar nu le zic să se mute. Rămânem așa puțin, în semiîntuneric, ținându-ne strâns în brațe.

— Buni se simte mult mai bine, zice Ben, spărgând tăcerea.

— E tare puternică, nu-i așa, mami? întreabă Emily.

— Da, sigur că e, răspund eu rugându-mă să am dreptate. Bunica voastră este incredibilă.

Ce mult o iubesc copiii! Cum și ea îi iubește pe ei. Cea mai dulce și simplă dragoste dintre toate. Nici nu vreau să mă gândesc că era s-o pierdem acum patru ani, când a avut atacul de cord, sau cum va fi pentru noi toți când ea nu va mai fi.

21.36: După o luptă on-line de o oră, am reușit să comand cadoul lui Ben. Și e în stoc! Există un Dumnezeu, dacă nu chiar un Moș Crăciun. Moș Crăciun al nostru e plecat la un seminar de vizualizare cu domnișoara Țăcănita Plafar.

22.20: Mă holbez la mine în oglinda din baie. După șase sau șapte săptămâni de aplicat plasturi cu testosteron, printre efectele secundare se numără:

(a) porțiuni aspre, rugoase, pe față;

- (b) creștere și îngroșare alarmantă a firelor de păr existente de-a lungul bărbiei și al gâtului. Fire subțiri și negre de păr apărute recent în jurul – o, ce îngrozitor – sânilor!
- (c) iritabilitate și reacții furioase la orice bagatelă;
- (d) înjurături ca de birjar;
- (e) chef de a face sex cu aproape orice: mobilă, uneltele de prin casă, meșterul polonez.

Oare bărbații așa se simt tot timpul? Dacă da, atunci de ce îi lăsăm pe ei să conducă lumea?

Miezul nopții: Când închid lumina, primesc un e-mail de la furnizorul cadoului lui Ben.

Bună seara, Kate.

Scuze pentru întârzierea livrării. Ni s-a epuizat stocul, dar așteptăm să primim altul pe 29 decembrie. Atunci îți vom trimite comanda cât mai curând posibil. Crăciun fericit!

Noooooooooooooooooooooooooooooooooooo!

Emily către Kate

Mami, scz k am fost naşpa azi. Mersi k mi-ai adus foaia la şcoală. Pot să chem 70 la petrecerea de Crăciun în loc de 50? Te iubesc xx

CE PETRECERE DE CRĂCIUN? (*Roy, am fost de acord cu vreo petrecere de Crăciun?*)

Zonele acelea încăpățânate

NOIEMBRIE

Nici iadul nu-i atât de înspăimântător ca o femeie¹ care are cinci kilograme în plus cu mai puțin de o săptămână înainte de reuniunea cu colegii de facultate. Pur și simplu, nu eram pregătită să dau ochii cu iubiții din tinerețe arătând ca o șleampătă de vârstă mijlocie. Într-o lumină avantajoasă, pe vremuri puteam să trec drept Nicole Kidman. Acum arăt mai degrabă ca doamna Doubtfire. Nu îmi promisesem eu c-o să abordez momentul acesta definitoriu ca un om matur, care își acceptă corpul și vârsta de patruzeci și nouă, aproape cincizeci de ani? În floarea vârstei, o mândră supraviețuitoare, marcată de curgerea și turbulențele timpului, sigur, și care nu trebuie confundată cu fata aceea cu chipul proaspăt, care privește așa de îngrijorată din poza de boboc. Avea dreptate să fie îngrijorată; încă avea tunsoarea aceea îngrozitoare de paj, pe care i-o făcuse Denis de la frizeria din cartier, bazată în linii mari pe tunsoarea lui Lady Diana. În linii foarte mari. Îmi dădea un aer de menestrel medieval. Să

1. În original, „Hell hath no fury like a woman“. Aluzie la un vers din tragedia lui William Congreve, *The Mourning Bride*. Versul complet: „Hell hath no fury like a woman scorned“ (nici iadul nu-i atât de înspăimântător cu o femeie batjocorită) (n. red.).

nu aveți niciodată încredere într-un stilist nordic pe nume Denis, care își pronunță numele D'knee. Ca în cântecul lui Blondie.

Deci credeam că sunt pregătită pentru reuniune. Pregătită să văd oameni pe care nu îi mai văzusem de un sîert de secol – Doamne, mai mulți ani decât aveam când ne-am cunoscut. Mă conservasem bine, cum e expresia aceea oribilă. (Conservată ca ce? Ca murăturile? Ca peștele? Oare tinerețea, la fel ca fructele, poate să se coacă și să nu fie lăsată să putrezească?) Aveam un job nou, o casă veche plină de „potențial“, doi copii adolescenți care nu făceau pușcărie și o căsnicie fericită. (Ei, o căsnicie. Adică, cine are o căsnicie fericită?) Aveam o situație bună. Până am probat rochia.

Știți cum te bazezi pe o anumită rochie sau ținută ca să faci față unei ocazii de care îți este foarte frică? Când am început să lucrez în centrul financiar al Londrei, mi-am cheltuit fiecare bănuț pe un costum de firmă la Fenwick's. A meritat toți banii. Armura mea Armani. Mă îmbrăcam cu costumul acela dimineața ca un cavaler care se pregătea pentru turnir. Materialul bleumarin, jerseu, cred, era moale, dar croit perfect, strâns în talie, însă asigurându-mi din plin protecția și în față, și în spate. Mă simțeam invincibilă în costumul acela, ceea ce mi-a prins bine, având în vedere la ce focuri m-au supus colegii în primele zile. Niciodată nu mă înduram să dau costumul acela. Apoi, o organizație de binefacere, Dress for Success, a rugat femeile care aveau funcții de conducere în firmă să doneze haine unor femei care încercau să revină în câmpul muncii. Eu am donat costumul meu bleumarin. M-am gândit că va ajuta în mod miraculos o altă fată speriată care trebuia să pară curajoasă.

Pe vremea aceea, nici nu mi-a trecut prin cap că, într-o zi, și eu o să devin o femeie anxioasă care încearcă să revină în câmpul muncii. Cercul vieții, nu?

Hainele au puterea asta, motiv pentru care îmi alesesem ținuta pentru reuniune cu atâta grijă. O rochie verde smarald pe care dădusem o grămadă de bani pentru cea mai recentă nuntă a lui Candy, în Hamptons. Richard a refuzat ferm să meargă. „O să merg la următoarea“, a zis el. (Lui Richard nu îi place filozofia lui Candy de „cu cât mai mult, cu atât mai bine“ în ceea ce privește bărbații și viața, în general.)

La vârsta mea, ai nevoie de ajutor ca să ridici și să seperi, ca să nu mai zic de întins. Rochia verde smarald era apogeul ingeniozității în materie de rochii, un miracol al ingineriei structurale. Îmi puneă sânii și abdomenul la locul lor de acum douăzeci și cinci de ani.

Cel puțin doi foști iubiți care aveau să fie la reuniune mă văzuseră goală între 1983 și 1986. Voiam ca sânii mei să se afle măcar vag în zona în care îi văzuseră ei ultima dată.

Dusesem rochia verde smarald special la curățătoria Five Star din Islington, care oferă și servicii de călcare la abur și finisare manuală. Arunca reflexii în nuanța „jad gelos“ în crisalida ei de polietilenă, atârnată pe ușa șifonierului. Eram pregătită pentru reuniune, o da, eram! Și pe urmă am probat rochia.

Fermoarul a scrâșnit din dinți și a urcat vreo trei centimetri, dar a refuzat să se miște peste colacul de sub talie. Cu punga aceea marsupială rămăsesem de la a doua sarcină. Nu avea să dispară nici dacă trăgeam de material, nici dacă mă rugam. Costumul de modelare nu-mi era de nici un ajutor.

— Ai o mulțime de alte rochii, dragă, a zis Richard de parcă numărul lor putea să mă aline cumva.

— Eu pe asta vreau s-o port! am ripostat eu trântind ușa băii și dând drumul unui torent de lacrimi fierbinți, pline de umilință, în fața oglinzii.

Gata cu acceptarea matură a corpului meu de patruzeci și nouă de ani și jumătate. Aveam să încap în rochia aceea până sâmbătă chiar cu prețul vieții.

Aproape l-am plătit.

Luni, 11.03: Fir-ar, ce ghinion! Jay-B mă cheamă în biroul lui chiar când intenționez să mă strecor afară neobservată, să sar într-un taxi și să trag o fugă în partea opusă a orașului pentru „procedura” mea planificată cu grijă. Îmi zice că întâlnirea mea din după-amiaza asta cu Grant Hatch este crucială.

— Știu că ești conștientă că Hatch are una dintre cele mai mari firme de consiliere financiară, Kate. A devenit multimilionar prin propriile forțe, este un client dificil, dar a lucrat aici ca trader acum câțiva ani. Dacă reușim să-l convingem să ia fondul nostru pe platforma lui, știi tu, să ne recomande clienților lui, atunci ne-am aranjat pe viitor.

— Înțeleg, zic eu. Ar fi super să-l atragem de partea noastră. Dar mă întrebam de ce mă trimiți pe mine? Adică, sunt flatată, numai că eu sunt nouă aici și sunt alții mai experimentați.

(Te rog, te rog, fă ca Jay-B să trimită pe altcineva la întâlnirea asta, fiindcă eu încă o să fiu în recuperare după liposucția de la prânz!)

Lui Jay-B îi tresare un obraz. N-o să mă lase să scap.

— Păi, se pare că l-ai fermecat pe Velikovski, Kate, iar Grant e cam crai.

O, Doamne! Unul dintre cele mai amenințătoare cuvinte pe care le poți auzi despre un client.

— Hai să zicem așa: cred că tu ai ce trebuie ca să-l faci fericit pe Grant. N-o să te mint totuși. Este un diamant neșlefuit.

Încă două cuvinte amenințătoare, pe lângă primul. Tot ce mai lipsește acum este un criminal în serie.

Mulțumindu-i călduros lui Jay-B pentru această oportunitate fantastică cu craiul diamant neșlefuit, mă retrag în viteză cu spatele din biroul lui, practic înclinându-mă ca una dintre cele treizeci și nouă de neveste ale regelui Siamului. Apoi, înainte să aibă ocazia de a mă chema înapoi, o iau la fugă afară din clădire și spre stația de taxiuri.

11.33: Pe drum spre Knightsbridge, primesc un e-mail de la Debra. (Subiect: Împuşcă-mă!) Zice că era cu copiii în vacanță în Marrakesh când i-a trimis unui neurolog foarte promițător pe care îl cunoscuse pe un site de întâlniri un SMS cu „Tocmai am mâncat cel mai minunat tajine“.

Din nefericire, și fără ca Deb să-și dea seama, corectorul automat i-a schimbat „tajine“ cu „vagin“. Zice că a fost surprinsă când neurologul a devenit brusc foarte dornic și i-a răspuns cu câteva mesaje fierbinți despre cum ar vrea el să-i guste tajine-ul. Acum nu știe ce să facă.

Kate, chiar îmi place tipul ăsta. Ar putea fi Alesul. Este combinabil, sănătos la minte, singur, mă rog, divorțat de două ori, fără copii. Știi că e imposibil să cunoști pe cineva fără bagaj. Vreau să-i spun lui Stephen că am mâncat un tajine, nu un vagin, dar acum crede că sunt o bisexuală mișto și brusc e interesat de mine. Ce să fac?

Eu de unde naiba să știu? Simt un val de iritare din cauza lui Deb și a numeroaselor ei dezastre. Se pare că am devenit confidenta de serviciu de când a început „să aibă întâlniri“ – un import american exasperant care a ajuns la modă după ce m-am căsătorit, așa că am fost scutită de asta. Brusc, parcă toate femeile de vârsta mea au din nou cincisprezece ani și poartă pantaloni sport și își dau cu spray de acoperire a firelor albe pe coafurile franjurate, în stil Farrah Fawcett. „Să-i trimit SMS?“ „Care este intervalul potrivit după care poți să răspunzi?“ De parcă dragostea ar fi un algoritm.

„O să mă urască dacă nu ne-o tragem la prima întâlnire?“ Acum treizeci de ani, întrebarea era: „O să mă creadă curvă dacă fac sex cu el prea curând?“. Sincer, nu prea văd unde este evoluția.

Căutarea dragostei este epuizantă și în mare parte ridicolă. Debra s-a făcut de râs și de data asta. Între timp, e-mailul necitit de la Jack zace în Inbox-ul. Nu

l-am șters, așa cum intenționez. Dar nu mă uit la el, mi-am impus asta. Chiar dacă mă cheamă când adorm și când mă trezesc. Și în majoritatea minutelor dintre cele două momente. Nu știu cât o să mai rezist.

11.59: Poate că am renunțat la orice principii feministe rămase și m-am dus și am făcut ceva ce am jurat că nu o să fac niciodată, dar măcar acum înțeleg cum își „revin în formă” toate modelele și actrițele alea după naștere. Nu este vorba despre o voință supraomenească, nici despre alăptat non-stop, shake-uri de spanac sau Pilates, nici măcar despre gene bune sau despre retușarea pozelor. Nu, este vorba despre o procedură. M-am panicat și mi-am făcut programare pentru așa ceva la o clinică mică și elegantă dintr-o clădire înconjurată cu verdeață, unde pe vremuri erau grajduri, chiar lângă Hyde Park. Candy mi-a scris că „liposucția de la prânz” e floare la ureche. Și asta caut și eu: o talie subțire ca o floare, ca să mă strecor în rochia verde smarald pentru reuniune.

Broșura clinicii, așa de lucioasă că o poți folosi ca oglindă să-ți finisezi rujul, promite să netezească fără durere ceea ce, cu un tact splendid, numește „zonele acelea încăpățânate”. În timp ce urc scara deschisă vertiginoasă, făcută din bomboane uriașe de gumă mentolată, știu că nu ar trebui să fiu aici.

Ce faci, Kate? Frica ta de a arăta șleampătă la reuniune este așa de mare, iar respectul tău de sine este așa de fragil, încât ai plăti prețul unei mașini de gătit John Lewis pentru ca un aspirator care se ghiftuiește cu grăsime să-ți sugă colacul de sub talie?

Din păcate, se pare că da.

Cele două femei de la recepția clinicii par însoțitoare de zbor dintr-o altă epocă, pe vremea când zborurile cu avionul te făceau să te simți ca un turist care călătorește în jurul lumii în condiții de lux, nu ca un sclav la galere, care primește o cutie de Pringles la suprapreț și nu are loc să respire. Machiaj imaculat

fixat cu pudră cu sclipici, valuri îmbătătoare de parfum. Nu le mai lipsesc decât pălăriuțele acelea stilate, cu insignă, ceea ce e păcat. Mă roagă să iau loc și îmi oferă o paletă amețitoare de băuturi. Pentru că am emoții, o aleg pe cea pe care o vreau cel mai puțin. Ceai de lemn dulce. Țasta chiar e ceai? Mă gândesc să-mi schimb comanda și să cer un cappuccino, ceea ce m-ar alina, dar nu, am venit aici să mi se redefiniească zonele încăpățânate. Probabil că din cauza cafelei cu spumă au ajuns așa de încăpățânate, oricum.

În sala de așteptare mai sunt trei persoane și toate avem grijă să ne evităm privirile. În ciuda decorului liniștitor, zen, și a muzicii ambientale, prezența aici aduce cu ea o rușine persistentă. Toată lumea vrea să rămână tânără, dar nimeni nu vrea să fie prins când încearcă să rămână tânăr cu ajutorul unor artificii. Acesta trebuie să fie secretul nostru vinovat, la fel de „nedetectabil” ca procedurile făcute la clinică.

Când una dintre recepționiste vine să-l invite în cabinet pe bărbatul care se ascunde în spatele unui ziar în fața mea, îmi ridic privirea din articolul despre scurtarea degetului mare de la picior (o chestie foarte la modă, deși nu înțeleg de ce) și îmi dau seama că e un actor celebru. Mă rog, celebru în anii '80, acum mai puțin. Părul nisipiu a fost pieptănat viguros spre spate, poate pentru a ascunde cât de puțin a mai rămas. Pe vremuri arătos și impunător, actorul pare acum vulnerabil. Ochii lui albaștri sunt apoși. Vede că l-am recunoscut – îmi pare rău pentru asta – și dă ușor și trist din cap înainte de a se îndrepta grăbit spre o sală laterală. Pentru ce fel de proceduri optează un bărbat de aproape șaptezeci de ani, nevoit să-și păstreze aspectul? Trebuie să o întreb pe Candy; ea știe mai multe despre umplerea ridurilor decât Mary Berry.

17.43: Se pare că „liposucția de prânz”, care trebuia să fie o procedură simplă și nedureroasă, nu a fost nici simplă, nici nu a durat strict cât un prânz. Cât despre lipsa durerii, închipuiți-vă o pernă de ace.

Am ieșit de acolo amețită, înfășurată în bandaje și echipată cu un corset de compresie post-chirurgicală, practic un costum de modelare mai sofisticat.

În față la Harvey Nichols, încerc să opresc un taxi abia ținându-mă pe picioare, când îmi sună telefonul și răspund.

Fără vreun preambul și reluând de unde rămăsese, mama îmi zice:

— Kath, iubita, chestia este că dacă îl aduc pe Dickie de Crăciun, va trebui să vină în mașina lui Peter și Cheryl și știi cum e Cheryl în privința asta. Dacă Dickie are un accident? Nu, nu cred că o să risc, iubita. Mai bine stau acasă anul ăsta. O să fie bine, pot să mă duc la Julie...

Mă prefac că nu prea am semnal și închid.

În taxi, mă gândesc să iau analgezicele puternice primite de la clinică, dar nu îndrăznesc, în caz că m-ar face să adorm în timpul prezentării. Cum se numea instrumentul acela vechi de tortură, cu ace pe dinăuntru? Fecioara de fier? Ei bine, așa mă simt și eu după liposucția de la prânz.

Traficul e un coșmar. Prin urmare, întârzii la întâlnirea de la Hotelul Brown cu Grant Hatch, cunoscut contactelor lui din sectorul de retail drept Brands. *Evident*. Mai rău, firma mea a fost cea care a solicitat întâlnirea, așa că, întârziind, încep cu stângul. Nu pot nici să alerg înăuntru improșcând cu scuze, pentru că Grant este mascul – și vreau să zic „mascul” în adevăratul sens al cuvântului. În plus, după operație, chiar risc să improșc. Am viziuni cu ceaiul Earl Gray țâșnindu-mi din găurile liposucției ca Fântâna Trevi. Grant nu ar fi prea încântat să afle asta.

Când intru în bar, se uită furios la ceas, care are mărimea unui glob cu zăpadă și mai multe ecrane, cu cel puțin patru rotițe în lateral. Probabil ar putea să lanseze un atac nuclear asupra Pyongyangului, dar oare poate să indice ora exactă?

Grant se ridică, flexându-și umerii de parcă s-ar pregăti pentru o bătaie. Este îmbrăcat cu un tricou

negru, polo, care-l cuprinde cu greu, și jeanși negri, călcați excesiv. O huidumă fără nici un fir de păr, ca un Budha care a schimbat contemplația cu capitalismul și nu a mai privit în urmă. Disting cu greu partea de sus a unui tatuaj în spatele medalionului de aur de la gât. Vorbește cu un accent sud-londonez așa de puternic, încât te frapează de la primul cuvânt.

— Kate! În sfârșit! mă salută el cu o voce care-mi zgârie timpanele.

— Grant, zic eu, te rog să mă ierți. O mică criză la muncă. Chiar când voiam să plec. Piețele au luat-o raz...

— Hei, mă întrerupe el zâmbind ca cineva care tocmai își scoate cuțitul, pun pariu că ești genul de fată care se ocupă cu multe.

A, un libidinos. Înțeleg. Jay-B m-a avertizat că Hatch este un crai. De obicei, durează mai mult de zece secunde să-mi dau seama cu cine am de-a face, dar de data asta alarma de nesimțiți a sunat chiar înainte să mă așez. Pentru bărbatul ăsta, eu sunt o fată, și nu o fată oarecare, ci una căreia îi place să-și umple mereu timpul – și cam tot ce mai are. Preferabil cu libidinoși ca el. Bun! Unul din ăia. Descurcă-te cu el!

— Da, zic eu. Am programul încărcat.

(Nici n-ai tu habar, prietene! Când ai stat treaz ultima oară făcându-ți griji că soacra ta își pierde mințile, că fiica ta este anxioasă și că tu ai stomacul plin de găuri de drenaj după liposucție? Aș zice că niciodată.)

— Deci, Kate, continuă el. Ce dracu pot eu să fac pentru tine?

Mijește ochii puțin:

— Sau tu pentru mine?

Ochii lui, niște mărgeluțe negre, cred că au fost împrumutați de la un rechin.

Dă aprobator din cap în timp ce vorbește, nu poate să stea liniștit. Aproape că mă aștept să o ia la fugă. Unul dintre bărbații aceia pe care nu te poți abține să ți-i închipui ca băieței care intrau mereu în belele; sau pe mama lui, epuizată la sfârșitul fiecărei zile,

doborâtă de devotamentul ei, îmbătrânită înainte de vreme.

Ne așezăm – fiecare într-un fotoliu, Slavă Domnului – față în față, cu o măsuță la mijloc, și nu unul lângă altul.

— Băutură! zice el mai degrabă dând instrucțiuni decât întrebându-mă.

Ezit.

— Ceai, te rog?

— Ne! Ia-ți o băutură adevărată.

— Tu ce bei?

— Whisky. Făcut de niște labagii fițoși tocmai la dracu' în Scoția. Aur lichid, numai că e mai scump. Vrei la fel?

— Ar fi minunat, mulțumesc.

Probabil nu e prea înțelept, dar am nevoie de o tărie să-mi amortesc abdomenul găurit.

— Bună treabă, zice Grant. Tu!

— Eu?

— Nu, tu de colo!

Pocnește din degete, de parcă ar începe un tangou. Doamne! *Orice s-ar întâmpla, Kate, să nu dansezi cu bărbatul ăsta!* O chelneriță din spatele meu răspunde în fugă la chemarea lui.

— Da, vă rog, cu ce pot să vă ajut?

Zâmbitoare, anxioasă, politicoasă, posibil dintr-o țară baltică.

— Da, mai adu chestie d'asta. Por dos. Io și ea. Comprendo?

— Da, domnule.

Grant o privește îndepărtându-se.

— Asta tre' să mai renunțe la covrigi.

Grant a fost consultant financiar. Acum conduce un grup de consilieri financiari – sau, cum îi văd eu, o echipă de ucigași plătiți – ceea ce îi dă acces la o gamă largă de clienți de la cei oarecum bogați la cei atât de bogați, încât câinii lor au proprii bucătari. EM Royal intenționează să fie unul dintre fondurile către care se orientează acești clienți. Mie îmi revine

sarcina deloc de invidiat de a-i spune asta. Cum informezi un astfel de om că vrei să te asociezi cu el și că ar avea mult de câștigat din asocierea asta, dar subliniind foarte clar că asta este tot ce vrei? De mult nu am mai întâlnit pe cineva care gândește așa de evident cu ce are în pantaloni.

— Grant, sunt aici să-ți spun că EM Royal este foarte bun...

— Normal că sunteți ai dracului de buni!

Scoate un sunet între lătrat și răs.

— N-aș fi aici dacă n-ați fi așa de ai dracului de buni, nu-i așa, iubita?

Zâmbesc de parcă i-aș savura replica spirituală, apoi continui.

— Da, sigur că ne dăm seama că ai niște fonduri de investiții puternice pe platforma ta. Dar fondul nostru are o diversificare frumoasă în funcție de clasele de active, o bună acoperire geografică, expunere mare la alte valute, o combinație reușită de titluri de capital stabile și societăți în faza de dezvoltare, performanță consecventă.

Unde am învățat să vorbesc limba asta financiară ciudată, care sună ca o limbă normală, dar nu este chiar același lucru? Jack o numea Desperanto, ceea ce, de fapt, mi se pare perfect. Jack întotdeauna le zice mai bine ca oricine altcineva. Sunt impresionată de mine, dar și puțin alarmată că revin așa de lin la jargon, după o absență de atâția ani. Mă simt ca cineva care se mută înapoi în Franța și imediat, fără să exerseze vreun pic, începe să stea la taclale cu localnicii.

— Și? întreabă el, mulțumit că este lăudat pentru atuurile lui, dar dornic să treacă mai departe.

Se uită din nou la ceas. Poate că trimite comenzi către un aragaz din Weybridge să-i încălzească cina sau ceva.

— Și am dori foarte mult ca EM Royal să fie acceptat pe platforma ta. Credem că ar fi intrarea perfectă.

Fir-ar! Hai, Kate, nu-i da tipului ăsta ocazia să găsească înțelesuri duble.

— Cred și eu. Îmi place să intru perfect. Adânc și bine.

Prea târziu.

— De ce?

— Pentru că avem o echipă de cercetare foarte bună și pentru că, sincer, credem că suntem singurul fond de care vor avea nevoie clienții tăi.

— Nu mai spune!

— Nu suntem la fel de ieftini ca un fond de urmărire și așa intenționăm să rămânem și pe viitor, răspund eu simțind cum mi se strânge inima. Gândește-te că suntem liniștitor de scumpi.

— Mda, bine, Katie, mi se adresează el pe diminutivul numelui meu.

Ca să fiu corectă, probabil așa procedează cu toată lumea. Dacă Grant s-ar întâlni întâmplător cu Cezar, i-ar spune Iuli.

— 'nțeles. Și, ca să fiu sincer cu tine, m-am interesat deja despre voi. Așa-s io.

Mă lasă câteva secunde să contemplan frumusețea acestui gând, apoi continuă:

— Și cre'că am fi interesați să te punem...

— Adică EM Royal.

— Corect. Să vă punem în meniu.

— Fantastic! Pot să te asigur...

— Dar...

Se apleacă în spațiul dintre noi, așa că pot să văd direct sub tricoul lui și să observ că tatuajul reprezintă o sirenă foarte pieptoasă.

— Cred că trebuie să avem o întâlnire privată ca să trecem detaliile în revistă, să analizăm scrisul ăla mic cum s-ar zice.

— Sigur, Grant. Colegii mei vor fi încântați să...

— Când zic „să avem“, mă refer la mine și la tine, Katie. La noi doi. Noi doi trebuie să ne întâlnim. Undeva în liniște, să fim singuri.

Ochii aceia de rechin. Mă cercetează de sus în jos. Simt pansamentele de la liposucție înfășurate strâns în jurul abdomenului. Când Richard Dreyfuss

a coborât în apă să se întâlnească cu Fălci, avea o cușcă și un harpon pentru protecție. Eu nu am decât o masă. Și, din fericire, două pahare de whisky, pe care chelnerița le așază în momentul ăsta, creând astfel încă o barieră. Să-i dea Dumnezeu sănătate!

— Asta e tot? Vă mai pot ajuta cu ceva? întreabă ea.

Grant îi face semn din mână să plece. Ea se retrage. Din nou, o urmărește cu privirea.

— Dacă ar merge puțin la sală, ar fi bună. Să mai dea jos din fund. Să se urce pe o bicicletă. Noroc! Tu mergi la sală, Kate?

Încuviințez.

— Încerc, măcar de două ori pe săptămână.

— Mda, așa mă gândeam și eu.

Își ciocnește paharul de al meu. Iau cu grijă o înghițitură, căutând o cale de ieșire. *Hai, Kate, nu te panica! Adoptă un ton lejer.*

— Deci tu mergi cu bicicleta, Grant?

— Dacă merg cu bicicleta? E Gandalf homo? Normal că merg, ce dracu! O sută cincizeci de kilometri în fiecare săptămână. Îs până în gât în lycra. Parc-aș fi un pachet de gumă.

— Ar trebui să-l cunoști pe soțul meu. Să faceți schimb de experiență.

Grant se încruntă. Nu este vorba despre faptul că bărbații ca el se simt intimidati de alți bărbați, doar că nu le place ideea că mai există și alții. Ca taurii, vor să fie singuri în arenă.

— Ce are el?

(Și tu nu ai, adică?)

— Poftim?

— Ce bicicletă?

— A, nu știu. Dar a fost extrem de scumpă, cinci mii și...

Grant râde așa de tare că îi dă whisky-ul pe nas. Ia un șervețel și se șterge pe cămașă, încă râzând.

— Cinci mii nu-s nica. A mea a fost zece mii înainte de roți. Cântărește cât un măr, să fiu al naibii. Poți s-o ridici cu degetul mic.

Dă restul de băutură pe gât și rămâne așa, cu capul pe spate, câteva secunde. (Ar trebui să aplaud?) Apoi lasă paharul jos și se uită la mine.

— Deci, Katie, ce zici? Noi doi. Săptămâna viitoare, ce treabă ai? Marți după-amiază ar fi o posibilitate. Te duc la Dorchester, Claridge's, tu alegi. Tre' să stăm de vorbă pe îndelete, să ne cunoaștem mai bine, înainte să trecem la faza următoare, nu-i așa, scumpo?

Îmi termin și eu băutura, mă ridic și întind mâna.

— De fapt, Grant, trebuie să fug acum. Mi-a făcut plăcere. Și sunt foarte încântată că iei în calcul oferta noastră. Sigur, îți voi trimite cu plăcere un pachet complet de informații despre performanța noastră anuală, despre protocoalele și strategiile noastre de investiții. Cât despre marți, mă tem că eu nu voi fi liberă, dar sunt sigură că Troy Taylor, colegul meu, va fi bucuros să mă înlocuiască și să ducă discuția la nivelul următor.

Grant analizează situația, ostilitatea răzbătându-i prin fiecare por. Este arătos și bine îmbrăcat și foarte, foarte bogat, dar în momentul acela pare urâciunea întruchipată. Respingerea acrește un bărbat. Apoi vorbește foarte rar, întârziind asupra cuvintelor:

— Mda, mda, îl cunosc pe Troy. El mi-a povestit despre tine. A zis că ești nou-venită, numai că ești bătrână. Totuși, a naibii de bună în meseria asta. Asta a zis Troy. Bănuiesc că ai mai multă experiență decât noi,ăștialaltși. Ani întregi. El a crezut, știi tu, că poate ne înțelegem.

Ah! Libidinosul cu nemernicul din spatele lui. Intriga se ramifică.

— Și ne-am înțeles, Grant! Îmi pare foarte bine că ne-am cunoscut. Ne vedem curând. La revedere!

Mă întorc și plec. În spatele meu, îl aud pocnind din degete. Ultimul tangou pentru Grant, dar, din păcate, nici pe departe ultima oară când aud de el.

20.39: Cina din seara asta constă în supă, *cottage pie* cu piure de cartofi dulci, cu garnitură de fasole

verde, cumpărate de la M&S din stație. Richard a zis că gătește el, dar în ultima clipă a avut o întâlnire cu femeia aia enervantă cu pisici despre nu știu ce tabără de sănătate, cred. În timp ce servesc supa, stă aplecat peste iPad la masă.

— Ia fii atentă ce chestie! Responsabila guvernamentală de angajații mai în vârstă a sugerat ca cei care am dat treapta a doua să ne prefacem că am dat direct bacalaureatul, pentru ca angajatorii să nu-și dea seama că suntem, de fapt, niște persoane antice, rablagite, de peste patruzeci și trei de ani.

Rich întoarce laptopul spre mine ca să văd articolul cu ochii mei. Responsabila zice că cei care dețin ceea ce ea numește „calificări în stil vechi” – parcă ar fi ceva scris cu sânge de taur pe un papirus, nu? – ar putea fi discriminați din cauza vârstei. Deși spune că nu încurajează minciuna, zice și că „dacă vă confrunțați cu genul acesta de nedreptate, atunci poate că trebuie să intrați în joc”.

— Să intrăm în joc? strigă Richard lăsându-și lingura să zdrăngăne în castronul cu supă. De ce nu zice femeia asta, pur și simplu, că, spre deosebire de generațiile de acum, noi, bătrâneii, măcar dădeam un examen serios și treapta a doua garantează că știm să citim, să scriem și să facem socoteli în minte, fără ajutorul mai multor dispozitive electronice.

Ah, fir-ar! Brusc îmi dau seama că, în CV-ul pentru noul meu job, am trecut rezultatele de la treapta a doua, deși am afirmat că am patruzeci și doi de ani. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că noua mea vârstă falsă înseamnă că sunt prea tânără să fi dat treapta a doua și, în loc de asta, ar fi trebuit să trec doar notele de la bac. Ce teren minat! Măcar nu pare să se fi prins nimeni de la EM Royal și nici nu mi-au cerut vreo diplomă. Orice ar spune responsabila asta, toată distracția cu falsificarea vârstei e o treabă grea. Chiar ai nevoie de memoria cuiva mult mai tânăr ca să reușești.

Deodată, se aude vaietul lui Emily, care stă cocoșată pe scaunul ei, cu genunchii la bărbie, îmbrăcată toată

în negru și înfocolită cu o eșarfă făcută din ceva ce seamănă a plasă de pescar. Arată ca o capcană de homari care se duce la o înmormântare.

— Da' nu-i corect, tati! strigă ea. Și eu merg la școală și e gen super greu, OK? Tu și mami mereu ziceți că era mai bine când erați voi la școală. Nu e corect. Voi credeți că sunt, gen, proastă grămadă, da' e super stresant din cauza temelor și așa, și am luat numai șaiștrei de puncte din o sută la eseul de la engleză.

— Păi ești proastă grămadă, zice Ben fără să-și ridice privirea din telefon.

— Termină, Ben. Lasă aparatul ăla, te rog. Richard, pune și tu iPadul deoparte. Putem să stăm și noi o dată la masă fără să fie toată familia on-line? Cum adică ai luat numai șaizeci și trei de puncte din o sută la engleză, draga mea?

Acum e rândul meu să par îngrijorată.

— Te-am ajutat la eseul despre *A douăsprezecea noapte*. Cum de ai luat șaizeci și trei de puncte?

Capul i se retrage în gluga din plasă, ca la țestoase.

— Domnul Young a zis că a fost foarte bine scris și foarte isteț și așa, dar nu a avut destule cuvinte-cheie, mami. Trebuie să pui cuvinte-cheie ca să iei note mai mari.

— Ce *cuvinte-cheie*?

— Stai așa, intervine Richard, de ce ai scris tu eseul în locul lui Emily?

— Nu l-a scris mami, ea doar l-a verificat, zice Emily repede ca să mă acopere. Nu-i vina ei că n-am luat nota maximă.

Richard se uită la ea, apoi din nou la mine, după care comentează caustic:

— Nu-i spune mamei tale că nu a luat nota maximă la ceva, Emily. Asta nu s-a mai întâmplat din 1977.

Fața lui Ben se luminează de un zâmbet atotcunoscător și încântat. Este aceeași expresie pe care a avut-o în ziua aceea la școală, pe când avea opt ani și a hotărât să elibereze gerbilii de care avea grijă clasa lui, „pentru că voiau să fie afară“.

— Examenele nu au cum să fie așa de ușoare dacă mami nu poate să ia nota cea mai mare la eseul lui Emily, subliniază logicianul din casa noastră.

— Nu am spus că examenele sunt ușoare, Benjamin. Ci doar că sunt grele într-un fel, nu știu, inutil, lipsit de creativitate, te obligă doar să bifezi niște casete. După părerea mea, asta nu înseamnă educație. Acum du-te și apucă-te de teme, te rog. Emily, draga mea?

Prea târziu. Fiica mea a luat-o la fugă spre camera ei. Ce mai are acum? Nu am cum să mă duc la școală și să mă plâng domnului Young. Ce să-i zic? „Emily ar fi trebuit să ia o notă mai mare la eseu pentru că eu am scris jumătate din el? Tare bine o să sune asta! Știți, aș vrea ca măcar într-o zonă a vieții mele să nu fiu impotoare.

— Mami?

— Ce e, Ben?

— Poți să-mi faci mie tema la istorie. Mie nu-mi pasă ce notă iau.

21.43: Intenționez să-i povestesc lui Richard despre liposucție. Sincer, chiar voiam, dar apoi am fost detur-
nată de cearta despre *A douăsprezecea noapte*. Și, după întâlnirea cu Grant, nu mai pot să fac față unei alte neplăceri. Tipul ăla mi-a dat fiori, dar refuzul meu de a deveni eu însămi unul dintre stimulentele interesante oferite EM Royal ar putea costa compania câteva milioane de lire. Când ieșeam din hotel, m-am gândit că sunt prea bătrână pentru rahaturi din astea. Foarte adevărat! Dar sunt și prea bătrână să-mi găsesc alt job și, ca să-l păstrez pe ăsta pe care îl am, s-ar putea ca o oarecare toleranță la rahaturi, oricât de respingătoare ar fi ele, să fie esențială.

De fapt, dacă mă gândesc la asta, costul liposucției de la prânz este un chilipir față de numărul de sesiuni de antrenament personal de care ar fi nevoie ca să scap de zonele alea încăpățânate, care acum stau depozitate într-un sac de aspirator în apropiere de Hyde Park. În plus, nici nu e nevoie să-mi cumpăr

o rochie nouă pentru reuniunea cu colegii. Privind lucrurile din perspectiva asta, am făcut o economie majoră. Și apoi, acum am propriul venit, cu care întrețin toată casa și abia de cheltuiesc vreodată pentru mine, așa că nu ar trebui să mă justific în fața soțului meu.

Pe lângă toate astea, sunt încrezătoare că aş putea să-l fac pe Richard să vadă liposucția nu ca pe un exemplu de criză exagerată de vârsta a doua, cum ar putea bănuî el, ci ca pe întreținerea prudentă și esențială a unui activ în declin. Adică eu. (Apropo de active în declin, am plătit prin cec ca să evit problema aceea misterioasă cu creditul. *Roy, ai reușit să-ți dai seama de ce ratingul meu de credit este așa de prost?*)

Din păcate, după cină, când amândoi copiii au dispărut în camerele lor, Rich s-a lansat într-un discurs interminabil despre deșertul vast și fără formă al contului nostru curent. Zice că „lucrările tale de construcții“ la „casa ta“ sunt de vină, deși el este omul care a hotărât să renunțe la capitalism și să se formeze ca specialist în empatie plătit cu trei lire pe oră. Este așa de blindat în justetea noii lui chemări că nu pare să observe efectele ei asupra mea și a copiilor. Că nici măcar nu o să înceapă să câștige vreun ban încă doi ani de acum. Doi ani! Până atunci, eu o să am nevoie de ajutor psihiatric.

În timp ce încarc mașina de spălat cât pot eu de zdrăgănit și de pasiv-agresiv, Rich continuă să facă sugestii utile de a reduce cheltuielile.

— În primul rând, facturile de electricitate sunt imense. Kate, știu că îți place să faci baie în cadă, dar chiar trebuie să pornești apa caldă la șase dimineața? Ce-ar fi să-i dăm drumul numai când știm că avem nevoie de ea?

Rearanjez cuțitele, încercând să nu mă uit la soțul meu, în caz că a fost înlocuit – așa cum sugerează această ultimă idee – de proprietara unui internat din Bexhill din 1971. În curând, o să pună mici anunțuri cu ce membri ai casei pot să facă baie și când. Îmi dau seama că eu devin doar puțin mai mult decât

un alt locatar în ochii lui, ba chiar unul nu prea de încredere. Dar povestea nu se termină aici.

— Mașina. Știu ce o să spui, Kate (ba nu, nu știi), dar și la nivel macro, și la nivel micro, este mai mult un lux decât o necesitate în vremurile astea. Și nici măcar un lux ușor de susținut.

Proprietara s-a transformat într-un purtător de cuvânt pentru Greenpeace. Doamne, fă să nu zică și cuvântul „planetă“.

— Știu că tu mă crezi dogmatic, dragă (aici ai nimerit-o, prietene), dar avem și alte responsabilități decât cele față de familia imediată. Sigur că trebuie să ne deplasăm, dar am făcut o defalcare. (Iar mie îmi vine să-ți mut falca.) Și dacă te uiți cu atenție la momentele când avem într-adevăr *nevoie* de mașină, față de cele când o folosim din inerție, doar pentru că e la îndemână...

Din inerție? Ca atunci când m-am dus la mama la spital săptămâni la rând după ce a avut infarctul? Sau când a trebuit să-l duc pe Ben la cursul ăla de jazz în Norfolk? Cum naiba aş ajunge cu Lenny în parc în fiecare zi dacă n-aş avea mașina? Richard continuă să bâzâie.

— ... deci, ce vreau să spun e că, dacă, dacă, dacă ai putea să începi să mergi cu bicicleta și să combini cu transportul în comun...

Acum se uită fix pe deasupra capului meu, de parcă de tavan ar fi lipit un ideal măreț.

— Știi, pe mine m-a ajutat enorm cu încrederea în mine și sunt convins că ar putea să fie la fel și în cazul tău. Ca să nu mai zic de beneficiile pentru sănătate. Și, știi, gândește-te și la exemplul pe care îl dăm copiilor.

— Ce exemplu? Amândoi loviți de camionete albe în aceeași zi, lăsând o casă plină de orfani?

— Nu fi așa dramatică, dragă! Dacă ai cât de cât orientare pe stradă și o cască, ești în siguranță. Nu, eu doar cred că ar fi nemaipomenit dacă Ben și Emily ar începe să conștientizeze că au obligații nu numai față de noi, ci și față de planetă...

— Gata!

Trântesc ușa mașinii de spălat vase ca pe un pod basculant și ies din bucătărie.

Oare mereu a fost așa de enervant? Parcă m-am măritat cu Jeff Bridges și am ajuns cumva să fiu cu cineva care este o combinație între Al Gore și un plicticos care îmbrățișează copaci. Cred că eu am fost cea nevoită să se întoarcă la fostul birou într-o ipostază umilă, să fie tratată cu aroganță și scoasă la produs de niște fetuși masculini, în timp ce domnul Planetă îmi zice mie cum pot să fac economie.

— Ai slăbit, mami, zice Emily inspectându-mă când intru în camera de zi.

Mă cuprinde cu brațul pe după talie.

Auuuu! Anestezicul ăla nu mai are nici un efect.

— Ah, așa crezi, draga mea? am scâncit eu.

Nici un elixir nu-i mai dulce decât aprobarea celui mai aspru critic, propria fiică adolescentă.

— Mda, regimul ăla a funcționat așa de repede, zice ea. E incredibil!

Chiar este!

01.01: Nu pot să dorm. Prin fereastra dormitorului, luna plină se leagănă în fotoliul ei pe un cer întunecat și luminos în același timp. Pe măsură ce efectul anestezicului scade, mijlocul mă doare tot mai mult, dar nu durerea îmi alungă somnul. Știu exact ce. Sau cine.

Stând în picioare în fața oglinzii, îmi dau jos cămașa de noapte și mă pregătesc psihic să înfrunt dezastrul. Îl aud pe Richard, cu simfonia lui porcească, prin perete, de parcă ar fi sunetul unor împușcături îndepărtate. Faptul că soțul meu nu se mai uită la mine are și o parte bună: nu va observa că mi-am făcut liposucție.

În lumina rece a nopții, corpul meu gol nu arată prea rău, nu pentru unul de aproape jumătate de secol. Bietul corp! Abdomenul este pătat cu vânătăi de la liposucție, dar vestea bună este că mi-am recăpătat talia. Sau așa cred. E greu să-mi dau seama

din cauza umflăturii de după anestezia locală. Și a brâului de pansament care acoperă inciziile. Îh! Practic sunt o sită umană. Îmi pun corsetul de compresie, apoi iau în mână rochia, atârnată de ușa dușului, și o țin în față. Peste încă vreo două zile, o să-mi vină perfect. Fermoarul ăla nenorocit o să se încheie ușor de data asta.

Ce mama naibii, hotărâsc să o încerc acum.

În clipa în care mă văd îmbrăcată cu rochia, știu pentru cine am făcut asta. Clinica, secretul, mașina care îmi sugera zonele încăpățânate. Nu pentru prietenii vechi pe care nu i-am mai văzut de treizeci de ani, asta e sigur. Pentru un alt prieten vechi vreau eu să arăt bine.

Un nume pe care nu credeam că o să-l mai văd vreodată. Pe care nici nu mai voiam să-l văd vreodată. Cel puțin, asta mi-am spus eu, dar de îndată ce l-am văzut în căsuța poștală, am știut că asta fusese o minciună. Cine ar crede că un nume poate să provoace atâtea emoții? Mi-a fost dor de Jack în absolut fiecare zi de când l-am văzut ultima oară; e mereu acolo, îl văd cu coada ochiului tachinându-mă, provocându-mă să dau tot ce am mai bun, făcându-mă să vreau să fiu cea mai bună versiune a mea, numai pentru el. Când Grant Hatch s-a dat la mine azi după-amiază, am simțit o nevoie copleșitoare ca Jack să fie acolo, să apară brusc lângă mine, susținătorul și protectorul meu.

Ai promis că nu o să deschizi e-mailul, Kate, ai promis!

La parter, în bucătărie, cu Lenny întins ca un covor peste picioarele mele goale, deschid laptopul. Trec cursorul peste mesajele primite, dar îl găsesc repede, știu exact unde e. M-am uitat atât de des la el, dar niciodată nu am îndrăznit să-l deschid. Pe de altă parte, nici nu am apăsat pe Delete. Sunt nerăbdătoare să-l deschid acum, ca un copil care, în sfârșit, a primit voie să deschidă un cadou.

From: Jack Abelhammer

To: Kate Reddy

Subject: Bună din nou

Katharine, îmi aduc aminte cumva că aveam o înțelegere să nu ne contactăm unul pe celălalt, dar am dat peste fostul soț al lui Candy Stratton și el auzise că ai revenit la EM Royal și că lucrezi în marketing. Sunt curios. Nu te știam „omul din umbră”. Pare un rol cam limitat pentru Kate Reddy pe care o știam eu.

Am de gând să ajung în Londra în următoarele săptămâni și mă întrebam dacă aş putea să-ți cer părerea despre ceva. Poate ieșim la o cafea, în funcție de programul tău?
Jack

S-au dus naibii furtăciunile de nerăbdare. S-au dus naibii liposucția de la prânz și rochia verde smarald. S-a dus naibii „noaptea minunată pentru un dans la lumina lunii”. S-a dus naibii dragostea mea de mult pierdută. El vrea *să-mi ceară părerea despre ceva*. Ar vrea *poate să ieșim la o cafea*. Poate. Poate? Când ai avut sentimente atât de puternice pentru un bărbat și el dispare din viața ta, începi să te gândești: numai eu am simțit asta? A fost numai o iluzie prostească din partea mea, iar el nu m-a iubit niciodată? Evident, el nu a simțit la fel. Tu te-ai fărâmat într-un milion de cioburi, iar celălalt a plecat nevătămat.

Doamne, ce proastă sunt! *Jack Abelhammer este un fost contact de afaceri, nu iubitul tău. Ai aproape cincizeci de ani, femeie!* Încep să plâng. Dezamăgirea este insuportabilă. Plâng așa de tare, că aproape ratez P.S.-ul. Este chiar acolo, jos, ceea ce explică de ce nu l-am văzut de prima dată.

P.S. Mi-a luat numai cinci ore să compun mesajul ăsta scurt. Nu-i rău, nu? Și n-am scris nici un cuvânt din cele pe care vreau să ți le spun. Nici măcar unul. Jx

Reuniunea cu colegii de facultate

19.12: Cum te simți înaintea unei reuniuni cu colegii de facultate? Adică, poți să-ți faci șuvițe, ca să ascunzi firele albe, și să aplici cu grijă corector pe zona de sub ochi, unde se adună precum creta în ridurile fine. Poți să scotocești în cutia de bijuterii și să găsești un colier care să facă senzație. (Și cu care să scapi de gândul că nu-ți place gâtul ăsta și îl vrei înapoi pe cel dinainte.)

Dacă ești disperată să încapi într-o anumită rochie, poți să ții o dietă de slăbire rapidă sau să intri în panică și să cheltuiești o sumă ridicol de mare pe aspirarea „zonelor încăpățânate” în timpul pauzei de prânz. Poți să fii epilată și pensată și să-ți cumperi spontan dresuri plasă cu portjartier, dar când sosește ziua, te vei privi în oglindă, cea cu lumina fluorescentă aspră, pe care ai evitat-o în ultima vreme, și vei înțelege un lucru inevitabil: femeia care merge în seara asta la reuniunea cu colegii de facultate este mai în vârstă cu peste un sfert de secol decât cea care a absolvit facultatea.

Cum s-a întâmplat asta? Timpul schimbă totul, mai puțin ceva din noi care este întotdeauna surprins de schimbare. Am uitat cine a spus asta, dar mare dreptate a avut, nu-i așa? Când eram adolescentă și le auzeam pe prietenele mamei zicând „Mă simt de douăzeci și unu de ani pe dinăuntru”, mă simțeam

nedumerită și puțin jenată în locul lor. Privind epavele acelea antice din salonul nostru, mă gândeam: cum să simtă și ele ce simțeam eu? Doar mintea și emoțiile se schimbă odată cu vârsta. Să fii mai în vârstă însemna să fii adult, iar adulții erau maturi. Numai că acum nu mi se mai pare adevărat. Ne aruncăm sinele mai tânăr ca pe o crisalidă sau acesta continuă să trăiască în noi, pus deoparte, așteptând mereu să revină vremea lui?

Plouă mărunț și un vânt siberian îndoaie copacii când garez în parcare temporară de vizavi de facultate. Protejându-mi coafura cu o mână, pășesc cu atenție prin iarba nămolosă, făcându-mi griji pentru dresurile mele de plasă cu portjartier, din care unul încearcă deja să o ia la fugă. Îmi aduc vag aminte că am citit într-o revistă un avertisment să nu-ți pui niciodată portjartier direct după ce faci baie cu spumă. De ce nu puteam și eu să mă îmbrac cu niște ciorapi cumiți, mați, potriviți pentru vârsta mea?

Chestia amuzantă este că nu știu care Kate se duce la recepția din cancelarie. Să fie Kate studenta din 1985, implicată într-un triumphi amoros agonizant și desfătându-se cu „Greatest Love of All” a lui Whitney pe walkmanul Sonny, în timp ce se îmbăta în secret cu puterea sexuală pe care o exercita asupra pretenzenților? Sau Kate de astăzi, mamă de adolescenți, fără libido, presupusă moartă, care va împlini cincizeci de ani peste trei luni?

Dar cine mai numără?

19.27: Am stabilit să mă întâlnesc cu Debra lângă cabina portarului, ca să intrăm împreună. Am fost colege de cameră în anul trei (și am avut același iubit în primul an, pe Ted Infidelul) și m-am gândit că, dacă m-am schimbat atât de mult încât să fiu de nerecunoscut, măcar dacă mă vede lumea lângă Debra Richards, fata cu părul de foc, atunci o să știe că lângă ea probabil este Kate Reddy. Nu mi-e teamă

să îmbătrânesc, dar știu acum că mi-e teamă de reacția oamenilor la îmbătrânirea mea.

— Doamne, Kate, uită-te la copiii ăștia! strigă Debra arătând spre trei tipi bine făcuți, membri ai clubului de canotaj, care coboară treptele de la bar. Câți ani au? Nouăsprezece? Îți închipui că noi chiar am făcut sex cu puști ca ăștia?

— Da, dar și noi aveam nouăsprezece ani, mai știi?

Abia o aud, așa de tare bate vântul. Cu răsuflarea lui înspăimântătoare, ne împinge prin curte către ușile imense, cu ochiuri de sticlă, ale sălii de mese, atât de familiare că aș putea să le desenez și în somn.

— Dar sunt *bebeluși*!

Deb râde și încă arată spre băieți.

Da, chiar sunt, dar cât de mature ne credeam noi când eram de vârsta lor. Băieții ne aruncă o privire, două femei de vârstă mijlocie în haine bune, apoi se întorc cu spatele. Acum, noi suntem cele catalogate drept Mama cuiva.

19.41: Băuturile dinainte de cină. Mulțimea s-a împărțit în bisericuțe. Se stă în grupuri de câte cinci sau șase. Bisericuțele gălăgioase sunt formate din cei care au păstrat legătura de-a lungul timpului. Pentru ei, asta este doar o altă adunare, numai că una cu rochii mai elegante, cravate mai negre și băutură mai bună. Bisericuțele mai tăcute și mai stânjenite sunt formate din bărbați fragili și femei jenate care se holbează unii la alții și abia dacă fac conversație, în timp ce încearcă să-și dea seama cine sunt ceilalți acum, cine au fost odată și de ce cele două versiuni par să nu se suprapună.

Bisericuța mea are numai patru ocupanți: Deb, eu, Fiona Jaggard și un bărbat pe care nu-l cunoaște nimeni. E slab, aproape cât un copil de înalt, dar îngrijit și foarte corect îmbrăcat, cu ochelari ovali și zâmbet neclintit în timp ce se întoarce să ne asculte politicos când vorbește fiecare dintre noi. Sincer, cred că ar putea să fie un robot creat în laboratorul de

știință experimentală din apropiere și scos în lume la primul eveniment public.

Fiona, pe de altă parte, este exuberanța întruchipată. Mereu a fost așa. Îmi amintesc că odată a râs așa de tare, în toiul unei cine formale, că i-a ieșit vinul pe nas. Oamenii s-au uitat pe masă și au crezut că fusese implicată într-o bătaie. „Fata asta e ca un băiat“, mi-a zis odată un iubit și nu mi-am dat seama dacă era impresionat sau speriat. Fiona crescuse cu patru frați – doi mai mari, doi mai mici decât ea – și își petrecuse vacanțele jucând crichet și construind căsuțe de lemn în copaci. Când locuiam toate împreună la cămin, s-a stricat boilerul. Noi am stat nespălate și urât mirositoare timp de patru zile, dar Fi se trezea la ora șapte, își făcea duș veselă cu apă rece și cânta operă într-un alto senzual.

Acum stă lângă noi neîmpuținată de trecerea anilor, cu zâmbetul la fel de radios, îmbrăcată cu o rochie de catifea roșu închis. Poate speră să strănute iar vin.

— Unde locuiești, Fi?

— Piddletrenthide.

— Nu, pe bune, unde locuiești?

— Piddletrenthide. Locul ăsta chiar există. O nenorocire de casă, dar dacă ai ocazia să locuiești într-o localitate numită Piddle¹, trebuie să profiți de ea, nu? zice ea râzând la Omul-Robot.

Mi s-a părut mie sau chiar s-a înclinat înspre ea, ca semn că a înțeles gluma? Oare absolvenții care l-au construit au pornit comutatorul „Recepție umor“ chiar înainte de a-l trimite la eveniment?

— Fir-ar să fie de rochie! zice Fi foindu-se neconfortabil. E prea mică. Cred că a trecut o căruță de ani de când nu m-am mai îmbrăcat cu ceva elegant. Am găsit-o în Dorchester, la mâna a doua.

Își trece un deget de-a lungul decolteului înalt.

— E prea strâmtă. Mă simt ca un labrador.

1. *Piddle*, „a face pișu“ (en.).

— Mai ții minte chestia aia albastră pe care ai purtat-o la bal? o întreabă Deb. Aia în care...

— O, DOAMNE! exclamă Fi lovind cotul unui bărbat care trecea cu o sticlă de vin, ca să reumple paharele.

Acesta varsă puțin pe o blondă cu aspect casabil din grupul de alături, care tresare așa de tare, încât ai crede că a turnat apă fiartă pe ea.

— Efectiv am rămas fără ea pe ringul de dans. Săracul Gareth Cum-îi-zice a primit una peste cap. Ca să fiu sinceră, atunci a ajuns și el mai aproape de mine. Dar acum nu prea mai e cazul. Un sân mi s-a dus, acum trei luni. De asta și port decolteu înalt.

Și eu, și Deb întindem câte o mână și o atingem pe brațe, ca pentru a opri căderea (a ei sau a noastră).

— Fi, îmi pare așa de rău, nu am...

— A, e în regulă, l-au detectat devreme și așa mai departe. Am avut noroc. Medicul de familie l-a descoperit rapid. Am simțit o umflătură de mărimea unei alune la duș, iar după șase săptămâni îmi puneau implant. O mică îmbunătățire față de sânul vechi, ca să fiu sinceră. Johnny a fost stânca mea. „Măine-poimăine te urci iar în șă“, a zis el.

— Eh, bărbații! a zis Deb, apoi și-a dat seama și și-a cerut scuze de la Omul-Robot, care și-a înclinat capul într-un unghi de exact treizeci de grade, pentru a le accepta.

— Nu, a fost la țanc, continuă Fi. N-are rost să-ți plângi de milă. Și oricum, cineva trebuie să ia frâiele în mână. Caii ăia nu se descurcă singuri.

— Caii?

— Călărit pentru persoanele cu dizabilități. Ditamai afacerea. Înainte erau doar cei din Piddle, apoi cineva m-a băgat la comitat și acum, Doamne ajută, sunt „Doamna cu caii“ pentru oamenii cu dizabilități din toată afurisita asta de nație. Copii de peste tot. Unii dintre ei n-au văzut un cal de când sunt, bieții de ei. Abia dacă au fost pe un câmp verde, darămite într-un padoc.

Își termină băutura dându-și capul pe spate ca un bărbat care golește halbă după halbă contra cronometru.

— Ciudat e că, până la urmă, lor le place cel mai mult. Ca rațele în apă.

— Deci diploma ta în teologie chiar ți-a prins bine.

— Absolut! Am un halo strașnic! zice ea întinzându-se și înhățând o sticlă de la chelner, care rămâne acolo prădat și cu gura căscată.

Toate paharele noastre sunt umplute până în buză, mai puțin al micului Om-Robot. Fiind cu vreo cincisprezece centimetri mai înaltă decât el, Fi încearcă să-i toarne de la mare înălțime și ajunge să-i verse vin spumos pe încheietura subțire și, îmi pare bine când văd, pe ceasul cu curea metalică și aspect scump.

— Aoleo! exclamă ea.

Aștept ca el să fumege și să explodeze într-un milion de scânteii.

— Mă mir că m-au rugat pe mine să conduc șandramaua, sincer. A fost o vreme când nu eram în stare nici să mă conduc pe mine.

— Nu-i adevărat! o contrazic eu, spre surprinderea mea.

Probabil că, fiind așa o ocazie, Roy se culcă mai târziu în seara asta și face ore suplimentare ca să-mi aducă amintiri pe care uitasem că le înmagazinasem acolo, undeva.

— Te-ai dus în Nepal să ajuți la construcția școlii ăleia, mai știi, și a trebuit să facem toți semimaratonul ăla prin oraș ca să strângem fonduri. Ne-am adunat câteva sute într-o duminică dimineață. Tu ai organizat toată chestia.

Deb își acoperă gura cu mâna. Și ea uitase.

— Doamne, maratonul ăla!

— Semi.

— Semi, pe naiba! A fost un coșmar. M-a luat amețeala înainte să încep măcar. A trebuit să mă opresc de două ori ca să beau cafea de la oamenii ăia cu ambulanța de la St. John. Am vomitat în față la Caius. Aproape mi-am dat duhul atunci, Fi.

— Bravo ție, Deb! Să ajungi aproape de moarte înseamnă să ajungi undeva. Eu vorbesc! zice ea. Fir-ar, când au ăștia de gând să bată gongul sau ceva? Mor de foame. Ne-au chemat într-un loc de catralioane de lire și nu ne dau măcar un bol cu alune.

— Doamnelor și domnilor, cina este servită! strigă cineva în apropiere, chiar în spatele Omului-Robot, de fapt, care scapă batista cu care încă încearcă să se usuce pe mână.

Nu sunt prea sigură de cât de bine merge seara asta pentru el. Șansele ca cineva să-și verse supa în poala lui sunt, în prezent, de vrei trei la unu, cred.

— Cine era ăla? îi șoptesc lui Deb în timp ce ne alăturăm mulțimii care se îndreaptă politicos înspre sala de mese.

— Cine?

— Ăla mititel.

— A! În prezent, are o avere mititică de o sută șaizeci de milioane, dacă e să ne luăm după *Financial Times*. Oricum, cu atât a vândut compania și a fost toată a lui de la început. Nu e rău, având în vedere...

— Având în vedere ce?

— Având în vedere cum era el înainte.

— Dar cine e?

— Hobbitul. Tim Hobson. Nu-l ții minte? Tim cel Puțin, tipul ăla pricăjit de la scara de alături?

— El e Hobbitul? Dar era păros tot. Adică, rău de tot. De cele mai multe ori, nici nu-ți dădeai seama care e fața. Niciodată nu știam spre care parte să vorbesc. Nu era matematician?

— Și nu numai. A rămas pe aici, și-a făcut doctoratul, care ar fi trebuit să intereseze vreo trei persoane. Numai că s-a dovedit perfect pentru, cum îi zice, criptografie. Care a devenit specializarea lui pe urmă. Așa că a făcut rost de fonduri pentru cercetare, și-a înființat propria companie de software și s-a transformat în mititelul pe care l-ai văzut azi. Încă locuiește pe aici.

În fața noastră, Hobbitul își scutură ceasul și îl ține la ureche. Tot nu-mi vine să cred că el e Tim

de altădată. Parcă m-aș uita la un grafic cu evoluția omului. Știam vag că era deștept pe atunci și un marxist pasionat, dar credeam că era genul de idealist deștept care o să locuiască la nefamiliști, o să bea cafea artizanală, o să participe la marșuri și o să stea la spălătoria publică făcând calcule pe spatele biletelor de pariuri. Acum, tocilarii au moștenit Pământul. Tim probabil are propriul lui avion.

— Cum ți s-a părut Fi? întreabă Deb. La fel ca întotdeauna?

— La fel ca întotdeauna și la fel de tânără. E Fi.

— E uimitor cum pare să meargă tot înainte, indiferent de obstacole.

— Știu.

— S-ar putea să fie singurul om cu adevărat bun pe care îl cunosc.

— Și singurul fericit.

Tăcem amândouă o clipă, în ciuda zarvei din jur. Știu că și eu, și Deb ne întrebăm același lucru: cineva ca Fi poate să facă bine pentru că este fericit? Sau a devenit fericit făcând bine?

E genul de întrebare despre care probabil obișnuia să scrie eseuri Roger Graham, tipul înalt și slab de acolo, cu mustață à la Omar Sharif. Roger era student la filozofie și o dată m-a invitat într-un pub ca „să-mi analizeze teoria eticii“. Am presupus că, pur și simplu, voia să se culce cu mine. Cu siguranță așa mi s-a părut atunci și am fost foarte tentată să accept. Numai că, atunci când am ajuns în pub, el a adus două pahare cu cidru și un exemplar din Aristotel și *chiar* a vorbit despre etică. Timp de o oră și trei sferturi. Am mâncat trei pachete de chipsuri doar ca-mi păstrez forțele, apoi am plecat. Mă întreb dacă el își mai aduce aminte noaptea aia.

Suntem mânați acum și toată lumea se înghesuie în jurul planului cu repartizarea la mese, sperând să nu se trezească lângă persoana de care s-au despărțit în urmă cu aproape trei decenii. Îmi văd numele lângă un Marcus. Marcus? Am cunoscut vreun Marcus?

O fi tipul de la care am șutit un LP? *Outlandos d'Amour*, cred, chiar când The Police deveneau celebri. Dacă îl vrea înapoi? Dacă pierderea aceea a declanșat altele mai profunde de-a lungul vieții? Dacă nu suportă să piardă...

— Kate Reddy! Mă gândeam eu că tu ești!

Mă răsucesc rapid, ca cineva care urmează să fie jefuit. Rosamund Pilger. Roy nu ezită deloc cu numele ei. Roz, ca de obicei. Chiar și în memoria mea, s-a băgat în fața cozii. Roz, contesa sfaturilor de carieră și regina metaforelor complicate, atunci, la fel ca acum.

— Roz! Ce bine-mi pare! Ce mai faci?

— Minunat. După cum vezi. Tu? Am auzit că a trebuit să renunți la slujba aia a ta.

— Da, asta a fost acum ceva timp. A fost...

— Ei, între noi fie vorba, nu ai pierdut prea mult, nu?

Roz zice mereu lucruri de genul „fie vorba între noi” sau „să nu mai spui nimănui” cu vocea unui antrenor de hochei care își ceartă atacanții de la marginea terenului.

— De fapt, m-am întors la birou acum...

— E, mult succes! Părerea mea e că îți ieși din mână dacă nu mai pui osul la treabă.

— Eu am ceva experiență...

— Multă apă a curs pe gârlă de atunci!

Știu că Roz a făcut o avere din vânzare de mărfuri. Pe de altă parte, acum seamănă cu o canapea din păr de cal explodată, așa că există dreptate pe lumea asta.

— Unde te-au așezat? Pe mine, lângă capelan. Reverend Jocelyn Nu-știu-cum. Bărbat sau femeie? Dumnezeu știe. Probabil homosexual, oricum ar fi. Toți sunt.

Și lăsându-mă cu acest gând creștinesc, Rosamund Pilger pleacă croindu-și drum către locul ei. Zic în gând o rugăciune pentru capelan, oricine ar fi el sau ea.

20.19: Ieșită mai mult sau mai puțin șifonată din întâlnirea cu Pilger, stau acum în fața unei femei drăguțe la cină. Este evident că ea mă știe, dar eu mă chinuiesc să asociez un nume chipului ei.

Memoria fabuloasă cu ajutorul căreia am intrat la universitatea aceasta nu mai există. Închid ochii și mă rog cu ardoare, în tăcere. (*Te rog, Roy, poți să-mi aduci numele femeii din fața mea? Cred că a studiat Științe ale naturii. Păr șaten, creț. Ochi prietenoși. Un pic prea mult machiaj.*)

— Nu mă recunoști, nu-i așa, Kate? întreabă femeia.

— Ba sigur că da! răspund eu mai încrezătoare decât sunt. (*Mai repede, Roy!*) Făceai canotaj.

— Cârmaci, zâmbește ea. Am cârmit barca întâi.

— Nu, zic eu, Frances a cârmit barca întâi.

Roy, te rooog, găsește-mi numele ei. Nu te mai rog niciodată nimic.

— Da, aprobă ea, iar eu am cârmit barca băieților.

— Nu, nu se poate. Colin a cârmit barca băieților.

— *Eu* sunt Colin, zice ea. Sau am fost, până acum cinci ani, când am făcut tranziția. Sunt Carole acum.

Dumnezeule! (*Roy, poți să nu mai cauți.*)

— Uau! Asta e minunat, Colin. Adică, Carole. Bravo ție! Eu am același sex, dar e cam singurul lucru care nu s-a schimbat la mine.

— Da, Kate, am trecut prin atât ea cu toții, nu-i așa?

Mie-mi spui!

22.35: Ei, am trecut cu bine și peste cină. Sau mai degrabă, cina a trecut prin mine. M-am abținut de la mâncare înainte, ca să încap în rochia verde, dar nu m-am gândit la consecințe. Așa că cele două pahare de șampanie au aterizat în stomacul meu, care nu mai văzuse carbohidrați de două luni. A mai fost și vinul, care continua să apară dintr-o sursă inepuizabilă, ca într-un basm. Ar fi trebuit să mă abțin, dar eram ciudat de emoționată și am tot luat gură după gură din pahar, ca un copil mic din sticluta lui.

Apoi am aflat că femeia care stătea în fața mea la masă, cea al cărei nume nu mi-l aminteam, își făcuse operație de schimbare de sex.

Păi, e corect așa? Carole părea absolut minunată și era clar o îmbunătățire față de sarcasticul Colin, de pe vremea când îl văzusem eu ultima dată. Sau o văzusem. În fine. Dar după treizeci de ani, era destul de greu să-i identific și pe cei care rămăseseră de același sex. Toți bărbații aceia tineri fie se umflaseră în niște moșieri burtoși, ca în tablourile lui Hogarth, fie arătau aproape dureros de neschimbați, cu fețele ușor supte și cu privirile aruncate peste ochelari, ca adjudecătorii. Am avut impresia neașteptată că bărbații suportă mai greu pierderea tinereții decât femeile. Nu mă întrebați de ce. Băieții se aruncă asupra vieții ca săgețile dintr-un arc, dar cad pe jos la fel de brusc, după ce și-au cheltuit toată forța motoare. Unul a venit la mine în mare viteză de îndată ce s-a încheiat cina, dându-mi damfuri de Porto în față. Un bărbat ca un butoi, care ar fi fost chel dacă nu și-ar fi răsucit atent ultimele șuvițe sub formă de aranjament din zahăr ars, ca într-un desert cu stele Michelin, deasupra domului roz, transpirat, al scalpului.

— Kate, ce bine îmi pare să te văd! Super rochia! Ce mai faci?

Îmi ia câteva secunde ca să-mi dau seama că este Adrian Casey. Scad douăzeci și cinci de kilograme și îi pun părul la loc, un păr mai degrabă frumos, bogat, de culoare închisă, care i se ondula sub urechi și se asorta cu ochii lui căprui de cățel și, gata, îl recunosc.

— O, Adrian, ce mult timp a trecut! zic eu pupându-l pe obraz.

Adrian a scotocit în portofel după câteva poze cu copiii, în timp ce mi-a povestit despre viața lui. Încă însurat cu Cathy. Râs tare, agitat. Locuiește în Kent. Face naveta la Londra în fiecare zi. Trei copii. Fetele foarte deștepte, au ieșit fluierând din examene. Băiatul are ușoare dificultăți de învățare, iar Cathy organizează un batalion de meditari. Speră să-l bage

la X sau poate la Y. Păcat că fosta școală a lui Adrian a devenit așa de înspăimântător de competitivă.

— Nu-mi vine să cred, Kate, pe vremuri erau băieți cuminți și tăntălăi de fermieri.

Adrian practic striga ca să se facă auzit peste larma din sala înțesată de oameni.

— Dacă erai fost student, puteai să-ți bagi copilul la aceeași școală fără probleme. Acum sunt numai nesuferiții ăștia de ruși și de chinezi, nu-i așa?

— Da?

Mă gândesc la Vladimir Velikovski, care speră să-i găsească fiului său, Serghei, un loc la Eton.

— Da, din cauza banilor, știi? Toți sunt traficanți de arme. Când îi vede venind, directorul se și închipuie stând pe o casă de marcat. Bing! Sau mai degrabă Jing, cum s-ar zice acum.

— Poftim?

— Știi tu, chinezii? Ha-ha! Va trebui să învățăm toți nenorocita aia de mandarină de acum. Siropoșenie?

— Poftim?

— Vin la desert? Prea dulce pentru mine și arată a pipi, dar asta beau puicuțele în loc de Porto, nu-i așa?

Puicuțe? Care a fost ultimul bărbat britanic care s-a referit la femei cu termenul „puicuțe”? Probabil vreun DJ care stă la răcoare șapte ani, fără dreptul la eliberare condiționată, pentru că a pipăit puștoaice entuziaste pe vremea guvernului Wilson.

Am hotărât că trebuie să ies la aer curat. M-am scuzat și am plecat. Unul dintre dresurile cu portjartier se lăsase treptat pe picior și fusesem nevoită să-l tot ridic și să lipesc cheștiile alea lipicioase, care nu se lipeau, de coapsă. Ce Femeie Misterioasă și Fără Vârstă? Eram mai degrabă Nora Batty¹.

1. Personaj fictiv din serialul de comedie *Last of the Summer Wine*, difuzat de BBC, Nora Batty era o casnică faimoasă pentru șorț, bigudiuri și limba ascuțită.

Afară, ploaia încetase, iar zidurile facultății miroseau a timp și a cimbru¹. Venisem aici să scap de toate astea, să-mi amintesc de epoca dinainte ca orice conversație să fie despre școli, note și câte puncte pentru admiterea la facultate a primit puștiul tău pentru că a luat locul șapte la concursul de tubă. De o epocă în care aveam toată viața înaintea, o mulțime de posibilități infinite. Ultima dată când am stat exact în locul ăsta, aveam douăzeci și unu de ani. Un gând amețitor. Ce ar crede Kate de atunci despre Kate de acum, dacă ar putea să mă vadă? Preț de o clipă, doar una, aș vrea să mă întorc în timp și să încerc din nou.

Miezul nopții sau cam pe acolo: Un grup de femei s-au adunat în barul de la subsolul facultății, pe scaunele moi de piele pe care stăteam cu mulți eoni în urmă, și analizează băieții care joacă foosball și biliard. În colțul acela, îmi aduc aminte că era un aparat cu Space Invaders și orice conversație purtată aici era presărată cu bipuituri și şuierături agresive.

— Mai ții minte aparatul ăla cu Space Invaders? întreabă Deb citindu-mi gândurile sau ce a mai rămas din ele în seara asta.

— Ni se părea așa de tare, râde Anna. Închipuiți-vă cum ar fi să-l arătăm copiilor din ziua de azi. Li s-ar părea de-a dreptul ridicol.

— Probabil obiect de colecție, zice Rachel.

— Nu suntem toate obiecte de colecție? zice Deb clătinând o sticlă de vin roșu spre paharul meu gol.

— Poate că suntem, dar de foarte bună calitate, zic, descoperind, spre surprinderea mea, că eu chiar cred asta.

Mă gândesc la Emily și la faptul că fetelor de azi, care cresc cu rețelele sociale, le este mult mai greu.

1. Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintre *time* și *thyme* (n. red.).

Greșelile lor sunt amplificate, iar singurătatea este strigată în gura mare către toată lumea. Viața neobservată de ceilalți avea o mulțime de avantaje.

Știți care este cel mai bun lucru la reuniunea asta? M-a ajutat să văd în perspectivă alegerile pe care le-am făcut. Sunt măcar alegeri? La masa aceea din bar stau femei care au pornit la drum cu calificări similare și au ajuns în locuri extrem de diferite.

Rachel era probabil cea mai ambițioasă dintre noi. Când a ajuns la facultate, devorase deja bibliografia pentru Drept și era însetată să știe cât mai mult. În timp ce noi citeam romane, Rachel căra după ea un volum mic, ros, intitulat *Cum să atingi succesul cu ajutorul regulilor*. După ce a obținut a doua cea mai bună medie din an, s-a angajat la o firmă internațională de consultanță, dar nu înainte de a se căsători cu Simon, o relație și romantică (el semăna cu Robert Redford), și tipic de eficientă (a fost vecinul ei în anul trei). Totul a mers conform planului, până Rachel a făcut două fete, una după alta. Eleanor, a doua, aproape că le-a pus bețe în roate, fiindcă s-a născut prematur, cu șapte săptămâni mai devreme, dar Rachel nu a pierdut controlul, ci a angajat o dădăcă excelentă și s-a mutat mai aproape de birou ca să poată să sară într-un taxi și să-și hrănească bebelușul la prânz. Într-o dimineață, a uitat niște acte și s-a întors acasă, unde a găsit două fete înlăcrimate, cu fețele lipite de fereastră și cu mânuțele bătând în geam. S-a dus la bucătărie, unde dădaca vorbea la telefon. Baricadase copiii în camera din față. După aceea, Rachel n-a mai avut încredere în nimeni. „Nu puteam să am o carieră strălucită și nu puteam nici să fiu o mamă bună. Eșuam la amândouă.“

Rachel și-a dat demisia și s-a mutat cu familia în Sussex, unde a mai făcut doi copii. Toți cei patru copii au douăzeci și trei de activități pe săptămână. Eleanor are dificultăți de învățare, din cauză că s-a născut prematur, așa că Rachel o duce și o aduce de

la o școală specială, aflată la vreo șaiszeci de kilometri distanță. E greu, dar nu imposibil, „cu condiția să-ți aliniezi frumos toate rășuștele“. Programul familiei este codat cu culori și funcționează ceas. Fata care a ales *Cum să atingi succesul cu ajutorul regulilor* ca premiu școlar are grijă de asta. Undeva, pe parcurs, Simon s-a abătut de la plan și a fugit cu o instructoare de yoga, pe care Rachel o numește Flexi Wendy. „Dar, sincer, Simon oricum nu era bun la nimic. Ne e mai bine fără el.“ Pe scurt, prietena mea Rachel, care ar fi trebuit să fie măcar judecător la Înalta Curte sau Prim Ministru, a devenit una dintre mamele acelea tigrese care mă fac să mă simt o incompetentă absolută la poarta școlii. A fost asta o alegere?

Anna cea frumoasă, pe jumătate rusoaică, a cărei față mi-a apărut automat în minte când am citit *Anna Karenina*, este corespondentă în străinătate într-o lume a bărbaților. Ture de noapte, ieșit la băut cu băieții, alergat după reportajul următor. Niciodată nu ducea lipsă de iubiți fantastici. Dacă scăpa de unul, ceilalți stăteau la coadă. Pe la treizeci și cinci de ani, o ecografie de rutină a arătat ceva pe cervixul ei. A urmat o combinație de radioterapie și chimioterapie. Până la urmă, i-au scos uterul. Bărbații s-au deteriorat după aceea. Acum trăiește cu un „restaurator pe nume Gianni“ (un chelner violent care profită de pe urma ei, zice Deb). Ar vrea tare mult să adopte, dar e dificil din cauză că este alcoolică funcțională, zice ea. Dar nu este imposibil, poate într-o zi. Fața ei, minunată pe vremuri, a devenit umflată și pufoasă, iar Anna se înfășoară într-una dintre eșarfele acelea cuprinzătoare, colorate, pe care le poartă femeile voluminoase ca să-și apere trupurile de privirile și gândurile răutăcioase. A fost asta o alegere?

Anna se așază lângă mine, extaziindu-se la pozele cu Emily de pe telefonul meu.

— Doamne, ce bine seamănă cu tine, Kate. E trăsnet!

— Emily nu e de aceeași părere. Este foarte critică cu ea însăși.

— Așa sunt fetele.

— Dar tu nu erai așa, Anna, nu? Eras cea mai frumoasă dintre noi.

Anna ridică din umeri.

— Și da, și nu. Bănuiesc că am considerat frumusețea ca pe ceva normal. Nu am profitat de ea când am putut. Pe urmă, a dispărut. Nu am fost ca tine, Kate. Tu ai avut succes în toate. Carieră, căsnicie extraordinară, copii extraordinari.

— Așa pare din afară, protestez eu, gândindu-mă că am mințit la serviciu în legătură cu vârsta mea.

Gândindu-mă cum mă simt ca subordonată a unor băieți care au aproape jumătate din vârsta mea. Gândindu-mă că nu am mai făcut sex de la Revelion. Gândindu-mă la un bărbat la care nu trebuie să mă gândesc, pentru că sunt prea bătrână să mai cred în basme și pentru că nu trăim fericiți până la adânci bătrâneți, ci doar ne vedem mai departe de viață. Gândindu-mă brusc că singurul lucru pe care nu l-aș schimba din ultimii treizeci de ani sunt copiii mei minunați.

1.44: Beată și indecentă? Nu chiar. Nu trebuie să mă îmbăt ca să am un comportament indecent, așa cum i-am scris odată din greșeală cuiva. Dar sunt și una, și alta. Cel puțin, așa cred. A fost o vreme când nu mi-aș fi împleticat – împleticut – împleticit picioarele traversând curtea așa, fără un domn, sau măcar un băiat, care să mă sprijine. Dar acum sunt singură, neprijinită. Inadecvată, dar neacostată. Deodată, mi se pare ciudat. Am o senzație de singurătate.

— Bună!

S-a dus singurătatea mea. Este Ted Infidelul, care zace într-un rond de flori. Arată de parcă ar fi căzut de la fereastră.

— Bună, Ted. Ce mai faci?

— Sunt supărat, Kate. Sincer sunt supăat. Îmi pae foarte ău. Ești așa fumoasă, știai asta? De ce ne-am despățit? Che’c-am fost nebun!

— Mă înșelai cu Debra, Ted.

— Da?

— Da.

— Debrrrra Rrrricharrrrsonson?

— Da.

Acesta este un moment în care Ted ar putea să-și ceară iertare pentru trădarea din tinerețe. În schimb, cu un zâmbet visător, zice:

— Al naibii norocoș! Cu doo!

Chestia asta mi se pare mult mai amuzantă decât ar fi cazul.

— N-ai fost niciodată cu doo – mai încerc o dată – cu două odată, Ted. Debra e la bar. Ce-ar fi să iei o floare din rondul ăla și să-i ceri iertare?

Se ridică, încearcă să-și scuture pământul de pe pantaloni, dar ratează. Îl răsucesc cu fața spre intrarea în bar și îl îndrept într-acolo. Chiar și în starea asta, Ted Infidelul este o perspectivă mai bună decât oricare dintre претендентii on-line ai lui Deb.

— Bună!

Abia ce am scăpat de Ted când sunt salutată a doua oară.

— Roz! Unde te duci?

Pilger trage repede după ea o valiză mică, scumpă, pe roți, către cabina portarului. Pare complet trează.

— Mă așteaptă mașina. Trebuie să ajung la Londra. Am o întâlnire la șapte dimineața în Canary Wharf.

— Ești tare ocupată.

— Poftim?

Vine mai aproape, studiindu-mă prin întuneric de parcă aș fi un exponat la Grădina Zoologică.

— Ne-am cam amețit, așa-i? Ai băut un pahar în plus?

— Cu unul prea mult.

— Îți dau un sfat, Kate. Dacă ești serioasă în privința revenirii la muncă, trebuie să fii în formă.

Roata aia de hamster nu se oprește pentru nimeni, nu știi.

— Mulțumesc, Roz.

— E adevărat. Dur, dar adevărat. Lumea crede că băutura vine odată cu jobul, dar dacă vrei jobul cu-adevărat, atunci trebuie să renunți la băutură.

— Zuper! Foarte înțelept, mersi.

— Face parte din serviciul Pilger.

Se uită în jur la zidurile întunecate, intrările misterioase spre scări, peluza ternă în lumina lunii și netedă ca o masă de biliard. Roz inspiră adânc, își ține respirația, apoi expiră. Sunt cele treizeci de secunde de nostalgie pe care și le îngăduie, îmi dau seama.

— Ciudat locul ăsta vechi. Dar mi-a prins al naibii de bine. Ei, tre' să-mi văd mai departe de viață. Nu pot să rămân aici.

— Tocmai mă gândeam...

— Da?

Devine nerăbdătoare, trebuie să-și găsească șoferul și mașina.

— Mă gândeam cum făceam asta înainte, cu un băiat. Știi, când mă întorceam în camera mea noaptea, pe jos, cu senzația aia de încântare, de...

De ce îi spun ei asta?

Roz îmi dă imediat replica.

— Păi Slavă Domnului că toate astea s-au terminat.

— Ce?

— Toate fleacurile astea. Băieți și sex și alte prostii. A fost distractiv o vreme, dar ce *pierdere* de timp, când sunt atâtea lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi? Roz, ce e mai bun decât să faci dragoste?

— Sfinte, chiar că te-ai îmbătat. Chemarea trecutului și toate astea? Las-o baltă, Kate. Eu, personal, sunt cât se poate de încântată că am terminat cu toate.

— Vrei să zici...

— Cu toată zona asta. Cu patul și așa. Am închis prăvălia acum mulți ani.

Dacă ne-ar asculta cineva, ar crede că discutăm despre sectorul de retail.

— O binecuvântare, din punctul meu de vedere, continuă ea. Nu m-am omorât niciodată după asta, oricum. Era mai degrabă domeniul tău. Roger Graham zicea la cină că, dintre mine, tine și piciorul patului, tu ai fost cea mai obraznică fată cu care s-a culcat. Al naibii fustangiu! Și indiscret. La vârsta lui, ha! În fine, zice ea oftând compătimator, nu e cazul să mă întind aici la taclale. Îmi pare bine că te-am văzut, Kate. Tre' să găsesc nenorocita aia de mașină. Pa-pa!

Și dusă a fost, cu roțițele bagajului scârțâind în noapte.

Rămân acolo o vreme, ascultând, încercând să nu râd și clătinându-mă, încercând să-mi alung lacrimile din ochi. Roger a mințit pe toată lumea că mi-a tras-o. Și de ce dracu' să nu mintă? Poate că, după o anumită vârstă, ce am vrut și ce am făcut se amestecă. Pe urmă, mă întorc și merg drept pe peluză, teritoriu interzis și atunci, și acum, către camera în care am fost cazată.

Îmi arunc pantofii din picioare. Dau jos ce mi-a mai rămas din ciorap și îl pun într-un coș minuscul de gunoi. Intru în baie, aprind lumina, mă privesc în oglindă, închid lumina foarte repede. Mă spăl pe dinți în semiîntuneric. Beau trei pahare de apă de la robinet. Mă dezbrac, apoi mă întind spre valiză și deschid compartimentul lateral. Laptopul. Se pare că sunt pe pilot automat, ca Omul-Robot. Ridic capacul, apăs pe butonul de pornire. Lumina falsă a lunii de pe ecran mă amețește o clipă. Parola. Nu sunt prea dusă să nu mi-o amintesc, mulțumesc, Roy. Micile binecuvântări.

Inbox. *Clic, clic, clic.* Răspundeți. Mă opresc, ținându-mi răsuflarea. *Haide, Kate! Spune-ți așa: eu nu o să închid prăvălia. O să invoc trecutul. Nu pot să trăiesc în roțița pentru hamster, punând osul la treabă, oricât de bine s-ar potrivi astea două. Pot să*

*fiu fericită, nu-i așa? Indiferent dacă asta înseamnă
că sunt bună sau nu? Ia mai dă-le dracului, de ce
să nu fiu ne-bună și să nu dau fericirii o șansă?*

From: Kate Reddy

To: Jack Abelhammer

Subject: Noi

Jack, eu sunt.

P.S. XXO

Fata calamitate

3.03: Complet trează, mă uit la pânza de păianjen de pe tavan și îmi fac griji. Dacă aş avea o superputere, aş vrea să fiu Fata Calamitate, binecuvântată cu abilitatea de a prevedea dezastrele de după fiecare colț. Sau blestemată? Când urc în tren în fiecare dimineață, primul lucru pe care îl fac este să mă uit prin vagon după teroriști, apoi caut cel mai scurt drum către ieșire. Care este probabilitatea ca în trenul de 7.12 de la Royston la King's Cross să fie o bombă? Totuși asta nu mă împiedică să verific.

Știu că este irațional. Credeți-mă, știu. Și asta este doar una dintre cele o sută de griji diferite care clipocesc pe ecranul meu de controlor de trafic aerian, când stau singură în turnul de control, concentrată să evit o coliziune sau să observ orice mică deviație de la planul de zbor matern.

Doar chestiile obișnuite. Coreea de Nord. Copiii. Cum se descurcă la școală. Că pun prea multă presiune pe ei să învețe bine. Că nu se străduiesc suficient la școală ca să intre la o universitate din Grupul Russell¹.

1. O asociație de douăzeci și patru de universități publice din Regatul Unit, care are sediul în Londra și reprezintă interesele membrilor săi față de guvern și parlament, cu reputația că reunește cele mai bune universități din țară.

Că nu-și vor găsi niciodată o slujbă plătită și că vor rămâne blocați pe posturi de stagiar până la patruzeci și unu de ani. Că vor pleca de acasă. Că vor reveni să locuiască acasă, de unde nu vor mai pleca niciodată. Că Emily va veni acasă cu un dependent de droguri cu *dreadlock*-uri blonde și un câine tras de sfoară. Finanțele noastre. Sănătatea lui Richard. Sănătatea mea. Jobul meu. Că nu mi se va reînnoi contractul pe perioadă determinată. Vaccinul antigripal. Moartea. Unghiile de la picioare ale lui Ben. Crăciunul. Petrecerea lui Emily. Grija că îmi fac atâtea griji, încât o să mă îmbolnăvesc. Doctorii zic că stresul provoacă cancer, nu-i așa? Că nu mă duc suficient de des la sală ca să combat stresul și să eliberez endorfine. Că mi-am anulat deja de două ori programarea la Doctorul Libido, ginecologul. Că menstruațiile mele sunt mai degrabă mici băi de sânge. Carbohidrații. Îmbătrânirea. Că nu mai petrec destul timp cu mama. Oare Lee Harvey Oswald chiar a acționat singur? Ce era cu movila aceea acoperită de iarbă? Că sora mea e supărată pe mine pentru că nu mă achit de partea mea de datorie filială. Am adoptat un ton exagerat în ultima mea convorbire cu Julie? (Trebuie să fiu așa de atentă!) Părinții lui Richard. Că Barbara adună tot felul de lucruri, ca o coșofană umană, devenind un pericol pentru ea însăși. Donald, paznicul ei fidel și disperat. Că am uitat să comand tablete de Curcumin, contra demenței. Greutatea mea. Că mă țin de regim în timpul zilei, doar ca să anulez totul mâncând un baton afurisit de KitKat la 20.33. Costurile de renovare a casei. Moartea. Jack (*nu, Jack nu, asta e sigur, încetează!*).

Iau foc aici, mi-e mai cald decât în iulie, cămașa de noapte este îmbibată de transpirație. Și grijile nu se opresc aici. Ce a vrut să zică Jay-B în e-mailul ăla cu „se pare că-ți pui amprenta asupra echipei”? (Era de bine?) Că nu-mi văd prietenele din cauză că nu reușesc să mă ocup decât de muncă și de familie. Că numărul felicitărilor de Crăciun pe care le primim

aproape a scăzut sub zece, printre ele fiind și una de la o firmă de îngrijit peluze. Că scot felicitările de la Crăciunurile trecute ca să pară că avem mai mulți prieteni. (Trist) Că am dezamăgit-o pe Sally anulând încă o plimbare cu câinii. Că Emily pare supusă, chiar învinsă, când nu țipă la mine. (A căzut iar? Am văzut o tăietură pe brațul ei.) Că Lenny îmi simte lipsa acum, că m-am întors la serviciu, și mă așteaptă lângă ușă. Că ratingul meu de credit este inexplicabil de mic. Oare liposucția bărbiei mi-ar schimba viața? Că îmi tot aduc aminte de Cedric, elevul neamț din programul de schimb, și apoi îl uit imediat la loc. Că mama trebuie să se ducă la cardiolog, pentru control. Că-mi spune să nu-mi fac griji. Că îmi fac griji. Că trebuie să nu mai poarte tocuri, în caz că se împiedică și cade. Că trebuie să cumpăr cremă iluminatoare Magic Skin pentru un aspect tânăr, cum scrie în reclama din revista Stella. Că Ben mi-a spus că la evenimentul cu petrecerea lui Emily de pe Facebook au anunțat că participă nouăzeci și nouă de persoane. Dar ea mi-a spus că a invitat numai șaptezeci! Că am întruna senzația asta tot mai apăsătoare că viața lui Emily este ca un decor de Hollywood: numai fațadă pentru camerele de luat vederi și nimic pe dinăuntru. Că asta este o pandemie printre fete și că noi nu avem absolut nici o putere. Că de-acum trebuie să țin minte să am la mine absorbante, în caz de nevoie. Că anii mei de fertilitate ajung la final și asta mă doare, mă face rău să sufăr. Chiar dacă știam că nu o să mai fac încă un copil, că pierd *posibilitatea* de a mai face unul. Jack. (Am zis, FĂRĂ JACK.)

Senzație constantă, apăsătoare de Spaimă fără nume. Cincizeci de ani. (Ești atât de tânăr pe cât te simți. Eu nu mă simt tânără, mă simt epuizată.) Că mi-a fost prea frică să cobor pe scările rulante la stația de metrou Bank acum câteva zile. Îngrozită, de fapt. M-am dat în spate, nu am putut să intru, scuze. Scuze. Nu știu ce m-a apucat, așa, brusc. Ameteli? *Urcă odată pe scară și gata.* Nu-ți face griji, Connor

de la sală. Nu-ți face griji, Kate. Trebuie să adorm. Trebuie să dorm sau nu o să fiu în stare să fac față la muncă. Nu pot să dorm. Spaimă fără nume. (*Cum se numește, Roy? Te rog, dă spaimii mele un nume!*) Trebuie să păstrez controlul. Copiii, întotdeauna copiii.

Este normală atâta anxietate, așa credeți? Oare fiecare femeie se simte singură într-un turn de control al traficului aerian? Adică, sunt anxioasă încă de când s-a născut Emily. Mi se pare destul de normal. Ce altceva sunt copiii dacă nu bucățele din inima ta? Nu este chiar situația ideală ca inima ta să plece la o petrecere, apoi să doarmă acasă la altcineva și să nu-ți trimită SMS pentru că „mi s-a descărcat bateria“. Dacă ați putea alege pe cineva care să vă poarte cel mai important organ cu el, nu ar fi un adolescent amețit care uită să-și încarce telefonul mobil, nu?

Mai târziu totuși observ că grijile s-au acutizat. Să fie din cauză că m-am întors la serviciu? Să fie din cauză că Perry și Menopauza îmi alungă toți hormonii de fericire din pântec? Să fie lipsa cronică de somn de la ora trei dimineața? Sau marea aniversare care se repede neabătută spre mine? Îh! Sâmbătă am fost la un concert minunat de colinde și, în timp ce ascultam „Depart, într-o iese“, mă uitam în jur încercând să detectez care ieșire era mai apropiată, ca să pot să-mi scot copiii de acolo în cazul unui atac terorist. Copiii nici măcar nu erau cu mine. Eram într-o biserică, ce Dumnezeu?

Nu vreau să exagerez. Numai că, uneori, frica asta aproape că mă paralizează. Sunt puțin speriată că îmi pierd mințile.

Miercuri, 6.26:

— Pe bune, tu și prudența ta când vine vorba de câini, Kate!

Sally râde de mine sau, mai precis, de obiceiul meu de a verifica drumul în față pentru a mă asigura că nu sunt câini care să prezinte un pericol clar și

iminent pentru Lenny și Coco. Mă mândresc cu faptul că pot să-mi dau seama de la o distanță de 150 de metri care câini ar putea să muște sau să sară la bătaie. Recunosc că, în general, mă bazez pe evaluarea proprietarului mai degrabă decât pe a animalului.

— Ei hai, că am avut dreptate cu cei doi Jack Russell, nu?

— Așa e, recunoaște Sally. Omul ăla era absolut îngrozitor. Zicea „câinele meu vrea numai să se joace“, în timp ce namila lui își înfipsese colții în ceafa lui Coco. Noroc că te-ai dus tu cu o falcă în cer și una în pământ. Ai fost așa de curajoasă!

E foarte devreme și suntem singure în parc. Cerul este de un roz delicat, ca de glazură, ceea ce înseamnă că va ploua mai târziu, dar deocamdată e ca și cum ai trage cu ochiul spre rai. Poarta era tot încuiată, așa că am parcat vizavi și am găsit o spărtură în gard. I-am povestit lui Sally că mă tot trezesc transpirată și nu mai pot să adorm. Insomniacă la rândul ei, m-a rugat să-i trimit mesaj oricând și, dacă este trează, îmi va răspunde. Asta chiar ajută.

Mergem în urma câinilor pe cărarea strălucitoare și alunecoasă, paralelă cu drumul principal, în tufișurile de pe marginea căreia am găsit câteva mure foarte târzii. Ni le aruncăm direct în gură; mai mici și mai acre decât cele care se găsesc în magazin, au o pojghiță subțire ca de brumă și gustul de șerbet dulce-amărui, propriu naturii. Sally sugerează să ne întoarcem cu o caserolă să adunăm mure pentru o tartă de Crăciun. Nici nu vreau să mă gândesc la toată mâncarea pe care trebuie s-o gătesc și la toate cumpărăturile necesare înainte ca ambele părți ale familiei să sosească la noi. Astăzi nu vreau să vorbesc despre câini Jack Russell, ci despre un cu totul alt Jack. Nu am mai primit nici o veste de la el de când am trimis e-mailul acela, beată fiind de la reuniunea cu colegii. Au trecut cinci zile de atunci. M-am străduit din răputeri să nu mă gândesc la fiecare reacție posibilă pe care ar fi putut s-o aibă Jack, bună, rea,

indiferentă, toate succedându-se în buclă prin creierul meu. Am reușit doar parțial. Trec minute întregi în care reușesc să mă gândesc la altceva. De ce nu a răspuns? Vreau să vorbesc cu Sally despre toate speculațiile mele frenetice. A primit e-mailul? S-a supărat că a durat așa de mult să-i răspund? Se răzbună pe mine așteptând o vreme până să răspundă și el? (Nu, Jack nu-i așa de copilăros.) Ar fi trebuit să zic altceva? Ceva mai atent sau încurajator decât „Eu sunt. P.S. XXO”? O, Doamne, de ce i-oi fi scris și m-oi fi aruncat singură în tortura asta a anticipației?

Adevărul este că nu cred că o cunosc pe Sally suficient de bine ca să-i povestesc despre – ce e asta? Un amor stupid? Criza vârstei mijlocii? Ultimele comenzi la Salonul Pasiunii? Amândouă am vorbit despre căsniciile noastre, Sally lăudând firea blândă a lui Mike și speculând cu privire la orele îndelungi pe care le petrece singur în atelierul lui, în timp ce eu am povestit nu prea corect, dar amuzant, despre obsesia lui Richard pentru biciclete și despre referirile constante la manipulatoria și ecologista Joely și la ceaiurile ei oribile din plante. Am ajuns să râdem cu lacrimi. Abia mai târziu m-am întrebat care erau mai mari: râsetele sau lacrimile?

Când am ajuns la banca noastră din vârf și Sally a șters cu mânușa pojghița înghețată și strălucitoare, ca de zahăr, ca să ne putem așeza, nu am mai rezistat. Am adus vorba despre un client american care m-a contactat din nou recent, un bărbat pentru care am avut sentimente în urmă cu mulți ani, când încă lucram. Trăncănesc mai departe despre cum, având copii mici, ar fi fost incredibil de egoist și de greșit din partea mea să duc mai departe relația cu el (adevărat) și despre cum nu s-a întâmplat nimic, de fapt, între mine și Jack (și asta e adevărat, din păcate). În fine, știu că iarba nu este niciodată mai verde în altă parte, numai i se pare așa unei femei care aleargă singură într-o cursă cu ștafetă pe pista mamelor cu serviciu.

Sally nu-mi cere detalii. Înclină capul, ascultă, încuviințează și mi se pare că o zăresc roșind sub căciula ei cu urechi de blană. O fi tăcerea ei de gheață sau e doar vremea? Sal este cu zece ani mai în vârstă decât mine, uit asta, și poate că are concepții mai de modă veche, mai dezaprobatoare decât mă așteptam. Mă simt așa de fericită în compania ei, așa de protejată, cumva, încât la gândul că ar putea să îmi dezaprobe comportamentul, obrajii mi se înroșesc, imitându-i pe ai ei. Când Lenny vine sărind spre noi, dând triumfător din coadă cu mingea de cauciuc a altui câine, simt că amândouă suntem recunoscătoare pentru întrerupere. Nu o să mai pomenesc de Jack de acum.

Pe drum înapoi spre mașină, vorbim despre petrecerea lui Emily, care o să aibă loc weekendul ăsta. Sally îmi recomandă să strâng toate decorațiunile sau tablourile și să acopăr canapelele cu ceva, așa, ca măsură de siguranță. Eu îi zic că nu va fi nevoie, fiindcă o să avem o petrecere mică, civilizată, deși încep să am îndoieli în privința asta. Și familia Carter organizează o petrecere de Revelion, când eu voi avea ocazia să-l cunosc pe Mike, iar Sal îl va cunoaște pe Richard. Îi povestesc despre chestia pe care am botezat-o Spaima fără nume. Menționez și ce mi s-a întâmplat în capătul scării rulante de la stația Bank deunăzi. Nu vreau să-i zic atac de panică, fiindcă atacurile de panică sunt pentru genul metropolitan febril, nu pentru caii de povară zdraveni, din nord, ca mine. De ce să încep acum să am vertigo?

— Mama mea a trecut cu bine prin menopauză, zic eu. Nu înțeleg de ce pe mine mă afectează așa de rău.

— Cred că era altfel pentru ele, răspunde Sally luându-mă de braț când ajungem la partea cea mai abruptă și mai lată a potecii. Pentru că noi avem cariere, ne întemeiem familii mai târziu, așa că ne trezim că ceea ce se numea Schimbarea ne lovește când încă avem copii acasă. Iar părinții noștri sunt

bătrâni și încep să se îmbolnăvească sau să aibă nevoie de ajutor. Îmi aduc aminte că mama mea făcea chimioterapie când Oscar își dădea examenele. Eu eram prinsă la mijloc. Și tu la fel acum, ai fugit la părinții lui Richard și la mama ta cu câteva zile înainte să începi un job nou. Acum dai o petrecere ca și-o înveselești pe Emily, când ai de-a face cu băieții ăia îngrozitori de la muncă. E un lucru știut, de fapt.

— Ce anume?

— Generația sandvici, răspunde Sally. Scrie în toate revistele. Vezi tu, dacă am fi născut când ar fi intenționat Mama Natură...

— La optsprezece ani

— Sau chiar la cincisprezece... ei bine, am fi buni, ba și străbuni în momentul menopauzei, nu? Nu am încerca încă să avem grijă de toată lumea și să mergem și la serviciu, așa ca tine. Sincer, nici nu-i de mirare că ești anxioasă, Kate. Trebuie să găsești un mod de a fi mai blândă cu tine.

În timp ce îl ridic pe Lenny și îi șterg lăbuțele murdare cu prosopul pe care îl țin în portbagaj special pentru asta, îi răspund că mi-ar plăcea să pun mai puțină presiune pe mine, dar nu va fi posibil, nu atâta timp cât Richard nu lucrează. Îmi dau seama că este mult mai avantajos să fii o bătrână respectată din trib decât umplutura dintr-un sandvici generational nebunesc.

— Ce umplutură crezi că sunt, Sal? De ton și maioneză? Ouă și cresson?

Sally zice că nu știe exact.

— Dar orice ar fi, draga mea, ești încordată la maximum. Te rog eu, du-te la Doctorul Libido, îmi promiți?

După ce pleacă, îmi verific din nou Mesajele primite. Câteva e-mailuri noi, inclusiv unul de la Jay-B, intitulat amenințător „Grant Hatch“. Dar nu este cel pe care îl aștept cu atâta nerăbdare. Unde ești? Te rog, vorbește cu mine.

19.11: Întoarsă acasă, îi sugerez cu grijă lui Ben că poate ar fi posibil să trăiască și fără consola aceea tridimensională de Crăciun. După încurcătura cu parola, încep să-mi pierd speranța că voi găsi una în timp util. La gândul de a încerca să salvez situația și de a face față rahaturilor în care mă bagă hipsterul ăla feroce, Jay-B, a, și de a organiza lenjeriile de pat și prosoapele pentru doisprezece oaspeți, îmi vine să intru într-o cameră izolată fonic și să țin câteva ore. Îl întreb nonșalant pe Ben dacă ar vrea altceva drept cadou principal de la Moș Crăciun, în loc de consola aceea imposibil de găsit și epuizată din stoc.

— Ce zici de o bicicletă nouă, iubitul meu?

Ben își lasă lingura să zdrăngăne în castronul cu cereale, stropind cu lapte până în partea opusă a mesei, iar gura lui formează un O mare, silențios, ca în *Tipățul* lui Munch, expresie care, când era el mic, întotdeauna semnala că urma o criză ca erupția vulcanului Krakatau. Spre deosebire de fiica mea, fiul meu este încă transparent emoțional. Nu știe să disimuleze. Pot să-l citesc ca pe primul rând din tabelul opticienilor. Asta îmi înmoaie inima.

— Nuuuuu! strigă Ben. 3D-ul ăla e așa de tare, mami. Îți dă migrene și așa.

— Pare sănătos, intervine Richard, ridicându-și privirea din telefon. Apropo de sănătate, Kate, mă gândeam că poate schimbăm felurile de mâncare de Crăciunul ăsta.

O-o! Claxonul „Bărbatul se interesează de Crăciun“. Întepenesc, apoi întreb mios.

— La ce te gândeai, Rich? Cina de Crăciun este destul de tradițională de obicei.

— Păi, Joely, care are ani de experiență în chestiile de genul ăsta, mi-a povestit despre Tofurcan. Este o opțiune mult mai ușoară.

— Tofu... ce? Sună ca un fetiș cu picioare.

— Tofu în loc de curcan, explică Rich crispându-se și împingându-și ochelarii mai sus pe nas. Din soia

și quinoa nemodificate genetic. Foarte gustoase și fără crize de hipoglicemie pe urmă.

— Sună scârbos, tati, zice Emily, care stă pe lângă fereastră și își face unghiile cu negru.

Îmi aruncă un zâmbet complice și mă gândesc „A, bun, suntem iar prietene, pentru că eu i-am dat voie să facă petrecerea, iar tati nu.”

— Emily are dreptate, Rich. Doar nu vorbești serios că părinții tăi o să mănânce *keen-wah* în ziua de Crăciun? Mai ții minte când i-am dat Barbarei cartofi dulci și a zis că ei îi dădeau de mâncare la porci pe vremea războiului?

Rich ridică din umeri și își încheie cureaua galben-neon peste geaca de vânt.

— Crăciunul nu trebuie să fie bătut în cuie, nu? Să fim deschiși la schimbări, Kate. De fapt, Joely zice...

Nu ea din nou! Încep să o antipatizez de-a binelea pe duduia asta solidă, mustind de sănătate, expertă în menopauză și iubitoare de pisici, fără să mă mai deranjez să o cunosc întâi. Biblia după Sfânta Joely a devenit obositoare. Rich și-a găsit un fel de înlocuitoare de mamă sau ce? Schimb subiectul și-i sugerez nonșalant să renunțe la plimbarea cu bicicleta de data asta și să scoată decorațiunile de Crăciun din mansardă, apoi să vină cu mine la supermarket ca să cumpărăm mâncare și băutură pentru petrecerea lui Em. Rich răspunde arțagos că se pregătește pentru o cursă importantă care va avea loc în mai și nu-și permite să rateze nici măcar o zi.

— Nu mă plimb cu bicicleta, Kate, mă antrenez. După ce pleacă Richard, Ben vine la mine și-și pune capul pe brațul meu.

— Mami, o să avem cârnăciori înveliți în bacon și cartofi crocanți la cuptor de Crăciun?

— Sigur că da, dragul meu.

— Vreau să rămână totul la fel, exclamă el cu o voce prea subțire pentru corpul lui.

Cred că a crescut cu aproape opt centimetri din vară. Pe spate are niște urme imateriale de întindere, cu pielea striată precum coaja unui mesteacăn.

— Mami, unde o să punem bradul în casa nouă? Mie îmi plăcea casa noastră veche.

— Și mie, iubirea mea, dar știi că a trebuit să ne mutăm ca tati să poată merge la curs și ca mami să se ducă la jobul nou în Londra. Totul va fi exact la fel, promit. Casa noastră cea nouă o să fie foarte drăguță în curând. Piotr cel isteț ne va termina bucătăria, nu-i așa, Piotr?

— *Drnzsczr.*

Dintr-un spațiu îngust de sub dușumea, se aude înfundat confirmarea lui Piotr.

10.17: „It's Beginning to Look a Lot Like Christmas“ curgea ca o ciocolată caldă sonoră din toate pragurile magazinelor de pe ruta mea spre serviciu în dimineața asta. Vorbește în numele tău, Michael Bubblé. Eu încă mă chinui să înțeleg cum de copiii iau deja vacanță săptămâna viitoare. Vremea este așa de blândă și, în mintea mea, e încă sfârșit de octombrie. Uitasem cât de greu este să organizezi un Crăciun cu toată familia și să te ții și de slujba cu normă întreagă. Să recunoaștem, Crăciunul în sine este o slujbă cu normă întreagă, iar eu nu îndrăznesc să dau vreun semn că m-am lăsat pe tânjală într-un birou unde încă sunt în perioada de probă.

Am primit vestea că nu am ajuns la o înțelegere cu Grant Hatch, ba chiar dimpotrivă. Jay-B mi-a trimis un e-mail sec prin care îmi cerea un raport complet al întâlnirii, cu „soluții fezabile ref. Grant pe viitor“. Îmi vine în minte castrarea chimică. Trebuie neapărat să fac rost de niște clienți noi ca să-mi merit salariul. Încă nu știu nimic despre afacerea cu rușii. Dosarul lor a ajuns la Risc, apoi la Comitet, care va da aprobarea finală, dacă toate verificările vor arăta că este în regulă și dacă managementul hotărăște că domnul Velikovski nu riscă să fie demascat ca personaj negativ

hotărât să conducă lumea, ca în filmele cu James Bond. Mă rog, măcar nu în următorii trei ani.

Troy a venit și s-a așezat pe biroul meu ieri, cu picioarele crăcănate, ca un babuin nesimțit ce este, și mi-a zis că firma nu privește cu încredere banii veniți din Europa de Est. „Banii ăștia rusești nu sunt prea stabili“, a explicat el. „Au tendința să dispară la fel de repede cum au apărut și asta nu face bine la profit.“

Pretenția lui Troy că vrea să fie util nu a păcălit pe nimeni. Știu foarte bine că ar desface o șampanie dacă primul meu mare succes mi-ar fi luat. Dacă l-aș aduce pe Velikovski, ar fi ca și cum grenada pe care mi-a dat-o Troy s-ar transforma într-o sută de trandafiri roșii.

La treizeci și ceva de ani, când îmi construiam cariera, nu aveam niciodată prea mult timp pentru genul ăsta de arătat cine de la birou o are mai mare. A ajutat și faptul că nu aveam ce să arăt. Nu poți să te lauzi cu vaginul, nu? Iar acum, că sunt aici ca să câștig bani doar ca să îl plătesc pe Piotr să-mi construiască bucătăria și să pun mâncare pe masă, sau, mă rog, Doritos pentru petrecerea lui Emily, am încă și mai puțin timp pentru așa ceva. Dacă Troy vrea să se dea mare în fața mea, femeia care într-o altă viață a înființat fondul la care lucrează el acum, atunci Scarlet Pimpleboy¹ ăsta n-are decât! Tot ce contează este să-l impresionez pe Jay-B, de asta o să mă dau bine pe lângă văduva nu-știu-cărui star rock, Bella Baring, despre care șeful meu zice că este „nebună ca un sac de pisici“. Chiar ar trebui să o studiez bine pe femeia asta dusă cu pluta înainte să

1. Aluzie la filmul The Scarlet Pimpernel, despre un erou care, sub pseudonimul acesta ce denumeste, de fapt, o floare (scânțeioara), salva nobilii acuzați pe nedrept în timpul Revoluției Franceze. Numele folosit mai sus, Scarlet Pimpleboy, tradus literal, înseamnă „băiatul stacojiu, plin de coșuri“.

mă întâlnesc cu ea, dar nu mă lasă toată treaba asta de Crăciun.

Orice ar fi, trebuie să fac rost de o PlayStation pentru Ben. Am promis. Hotărâsc să o sun pe vaca aia rea, fără chip, de pe internet ca să o iau la rost în persoană. Dacă furia mea îndreptățită nu dă nici un rezultat, o să mă milogesc de ea și o să-l descriu pe Ben ca pe un Tiny Tim al secolului al douăzeci și unulea, care se va ofili și va muri fără darul celei mai recente tehnologii.

11.28: Biroul este destul de gol și nu se vede nici urmă de Jay-B sau de Troy, așa că formez repede numărul de contact. Aud un mesaj înregistrat: „Dacă doriți să discutați cu un consilier de clienți, alegeți una dintre următoarele opțiuni: pentru Vânzări, apăsați tasta 1; pentru Urmărirea comenzilor, apăsați tasta 2; pentru Cădere nervoasă completă, apăsați tasta 3; pentru a uide un membru al echipei noastre de asistență și a-i afișa capul pe Tower Hill, apăsați tasta 4; pentru a auzi din nou toate aceste opțiuni, apăsați tasta 5.”

— Fir-ar! De ce nu poți niciodată să vorbești cu o ființă umană, în carne și oase?

— Ești OK, Kate?

— A, scuze, Alice, am zis asta cu voce tare? Doar că o iau razna încet, dar sigur, cu bucuria de a face cumpărături de Crăciun.

— Mie-mi spui? oftează ea. Anul ăsta, trebuie să cumpăr cadouri pentru mama, tata, fratele meu și Max. Un coșmar!

Mă uit la Alice și încerc să-mi aduc aminte cum era când eram singură și Crăciunul însemna să cumpăr cadouri doar pentru patru persoane și să apar în Ajun la casa părintească, așteptând să înceapă festivitățile. Nu are rost să descriu ce înseamnă să creezi Crăciunul perfect pentru copii, soț, familia soțului, mai ales cumnata, care probabil a fost inspector în altă viață, pentru că acum își aruncă privirea critică asupra minisandviciurilor, șervetelor și decorațiunilor

de pe masă. Ca să vă faceți o idee, Cheryl are un odorizant cu aromă de prăjitură de Crăciun cu scorțișoară în fiecare dintre cele trei toalete. Eu am o singură baie funcțională, cu ceea ce Richard ar numi „deficiențe de canalizare“, și un pachet de șervețele cu Moș Crăciun.

Lui Alice nu-i pomenesc despre asta. Ar fi ca și cum aş încerca să-i explic lui Lenny teoria neoclasică privind dezvoltarea economică endogenă. Nu-i nevoie s-o sperii pe biata fată. O să afle și ea în curând, dacă loaza aia de Max o s-o ceară odată. Alice zice că este entuziasmată de petrecerea de la birou, care are loc într-un club de care ar fi trebuit să aud, din Shoreditch. Îmi compun o expresie de nerăbdare, mă cutremur în sinea mea și adaug și petrecere pe lista cu lucruri de făcut, care a ajuns mai lungă decât *Finnegans Wake*. Doar nu o fi obligatorie prezența, nu?

— Trebuie neapărat să vii! zice Alice. Faci parte din echipă acum și toți șefii ăia mari o să fie acolo, așa că e musai să-ți arăți fața. A, Kate, nu uita de vaccinul antigripal! La prânz. E la etajul unsprezece, îți aduci aminte?

— A, da, mersi.

(*Roy, îmi mai dai tu un semn despre vaccinul ăsta, te rog?*)

Formez din nou numărul furnizorului de PlayStation și, de data asta, printr-o minune, reușesc să prind legătura. Sunt așa de surprinsă că vorbesc cu o persoană reală, încât toată povestea mea tristă îmi iese pe nerăsuflăte. Cum am cumpărat produsul, dar am resetat parola, așa cum am primit instrucțiuni, și, culmea, asta a anulat comanda. Apoi, l-am cumpărat din nou, folosind parola corectă, ceea ce a fost minunat până când am primit un e-mail de la compania respectivă, prin care eram anunțată că livrarea se va face abia după 29 decembrie.

— Da, corect, răspunde vocea.

— Dar, evident, este un cadou de Crăciun. De Crăciun. Iar Crăciunul e pe douăzeci și cinci, așa că

data de douăzeci și nouă nu mă ajută cu nimic, iar fiul meu își dorește mult consola asta pe care am plătit-o acum câteva săptămâni.

— Nu este posibil. S-a epuizat stocul.

— Păi, asta nu este vina mea și o să am un băiat foarte dezamăgit de Crăciun. Cred că ați putea cel puțin să...

— Doamnă, am dreptul de a încheia această conversație, fiindcă simt că deveniți agresivă, zice vocea.

— Cum adică DEVIN AGRESIVĂ? Sunt incredibil de politicoasă, având în vedere că firma voastră a fost nemaipomenit de incompetentă!

Ah, fir-ar! Îl zăresc pe Jay-B ieșind din lift, așa că închid repede telefonul.

13.10: În timpul pauzei de prânz, sun la toți furnizorii posibili de PlayStation de pe o rază de treizeci de kilometri față de birou. Nimic. Caut în schimb pe Google informații despre „tofurcan“. Din păcate, se dovedește a fi nu o perversiune pentru clasa de sus, ci o chestie reală: un substitut vegan pentru curcan. „În sezonul acesta de sărbători, în timp ce alții se așază să mănânce carne moartă, umpleți-vă farfuria (și burtica!) cu aceste feluri de mâncare gustoase, obținute fără cruzime“.

Îmi pare rău, indiferent ce zice Joely, *nu* iau așa ceva în casa mea pentru Crăciun. Știu exact unde poate să-și bage Richard tofurcanul.

Ce zici, Roy? Trebuie să-mi amintesc ceva. Bun, poți să fii mai exact? Ce ar trebui să observ? Serios, habar nu am despre ce vorbești. Nici n-am cunoscut-o pe femeia asta Joely.

În momentul acesta, vine Jay-B la mine. Vrea să mă informeze despre Bella, văduva starului rock. Îmi spune că toți copiii lui Fozzy Baring au fonduri fiduciare. Există trei copii legitimi, dar sunt nouă în total; de când a murit Fozzy, apar din neant tot mai multe femei care solicită teste ADN. Bella, care a fost prima soție, are trei copii, dar preferă caii. Nu pot să nu-i

dau dreptate. Fiul cel mai mare a fost la Priory¹. Depresie din cauză că a fumat prea multă iarbă. Odrasla tipică de star rock, care face praf mașini. Bella, la rândul ei, este amatoare de canabis. Nu știe cu ce se mănâncă investițiile.

— Treaba ta, Kate, este să-i explici cum stau lucrurile fără să o nedumerești și să o liniștești că totul merge nemaipomenit. Contabilul lui Fozzy încearcă tot timpul să o convingă să-și mute banii în altă parte, ca să primească el o cotă mai mare. Lacomul ăla nenorocit! Nu trebuie să se întâmple asta. Ai înțeles, da?

— O, da, absolut, nici o problemă. Tocmai citeam biografia lui Fozzy.

VACCINUL ANTIGRIPAL! strigă Roy, făcându-mă să tresar.

— Ce?

— Scuze, Jay-B, am uitat, trebuie să trag o fugă până sus. Mă întorc imediat.

Roy, trebuia să-mi aduci aminte de vaccin!

Ți-am adus.

Da, dar prea târziu. Uită-te și tu cât e ceasul.

La intrarea pe etajul unsprezece, în spatele unei mese, stă o asistentă. La coadă a mai rămas o singură persoană. Evident, se pregătesc să termine.

— Îmi pare foarte rău că am întârziat, zic eu. Aveți timp să mă strecurați și pe mine?

Asistenta îmi zâmbește scurt, politicos, și îmi face semn spre o listă pe care trebuie să-mi trec numele și – o, Doamne! – data nașterii. Îmi trec privirea peste datele de naștere ale tuturor colegilor mei. Unii dintre ei s-au născut abia în 1989. Practic, aș putea să le fiu mamă. Malcom, de la Contabilitate, care este considerat de toată lumea „antic“, ce zic eu, de pe vremea mayașilor, s-a născut în aprilie 1966, un an întreg după mine. Din fericire, și doar pentru că am uitat

1. Spital privat de boli nervoase, situat în sud-vestul Londrei.

de programare, nimeni din birou nu va vedea că, de fapt, sunt cea mai în vârstă persoană din toată clădirea. Numai asistenta va ști micul meu secret. Ezit o secundă cu stiloul deasupra casetei, după care hotărâsc să scriu adevărul alarmant: 11.03.1965.

18.20: Am terminat treaba pe ziua de azi. Mă furișez afară din birou, ținându-mi haina îndesată sub braț în loc să mă îmbrac cu ea. În felul ăsta, dau impresia colegilor că aș putea să mă întorc. Nu că s-ar deranja prea mulți să-și ridice ochii de pe ecrane. Aș putea să trec pe lângă ei tropăind călare pe un măgar.

Ajung la ușa principală, care se deschide cu un oftat. Nu e singura! Apoi, afară, în aerul de iarnă și libertate...

— Kate!

Ei, n-a durat prea mult.

— Alice! Ce faci aici?

— Te așteptam pe tine.

— Dar am fost în birou până acum. Și tu la fel. Te-am văzut acolo acum zece minute.

— Știu, dar nu am vrut, adică, nu prea puteam să vorbesc acolo.

— Chestii personale.

— De fapt, chestii legate de birou, dar și personale.

— Vorbești în dodii, draga mea. Hai, spune-mi, nu mai face fața asta așa de îngrijorată!

Mă uit la chipul ei tânăr, neted, care, spre uimirea și nedumerirea mea, începe să se boțească.

— Doamne, Alice! Ce s-a întâmplat? Ce ți-au făcut? Pun o mână pe brațul ei, ca s-o încurajez.

— Mie, nimic.

Își ridică privirea spre mine.

— Tie.

— Mie? Mie nu mi s-a întâmplat nimic. Adică, nimic mai rău decât de obicei. Am avut o zi tipic de oribilă, dar a trecut și asta.

— Știu, dar... doar că...

— Doar că ce?

— Troy.

Deci asta era. Tipul ăsta este un virus în costum.

— Ce a mai făcut acum?

— Păi, eram într-una dintre sălile de reuniuni, știi, aia cu ușa laterală. Mă dusesem să fur un pix din rezerva aia cu pixuri mișto, pe care le țin deoparte. Și ușa era întredeschisă, iar în sala cealaltă era Troy, care vorbea la telefon. Am auzit fiecare cuvânt. Bineînțeles, el nu știa că sunt acolo și...

— Și vorbea despre mine.

— La început nu am fost sigură. Dar tot zicea „ea“. De exemplu, „ea se descurcă“ și „o să învețe ea până la urmă“. Numai că pe urmă...

Alice își mușcă buza de jos.

— Hai, zi, sunt fată mare. Fac față.

— Păi, a început să vorbească tare urât, gen „am putea să i-o tragem“ și „a încurcat-o, doar că încă nu știe“ și apoi o grămadă de chestii oribile ca și cum, nu știu, puneau un pariu pe tine.

— Când ți-ai dat seama că vorbeau despre mine?

— Când Troy a zis că se pare că te-ai scos cu treaba aia cu Velikovski. Și pe urmă bineînțeles că au început să glumească despre scos și treaba aia și Dumnezeu știe ce altceva. Pe bune, câți ani au?

— Vreo zece ani jumătate, cel mult. Știi cu cine vorbea Troy?

— Nu sunt sigură, dar la un moment dat a zis ceva de genul „hei, domnule Hatchman“ sau așa ceva.

— Grant. Puteam să jur.

— Libidinosul ăla de acum câteva zile?

— Exact. Și era, știi tu, trăncăneală așa aiurea sau...

— Păi, tocmai. Dacă doar se prosteau, n-aș fi menționat asta, dar părea că chiar pun ceva la cale. Ca și cum „Bine, prietene, să văd dacă reușesc eu. Să-i dau o lecție să te mai refuze vreodată. Nimeni nu-l refuză pe Hatch“. Și Troy tot folosea cuvântul ăla cu „pi“ și așa mai departe. A fost îngrozitor.

— Alice.

Încerc să-i zâmbesc, dar asta nici nu o liniștește, nici nu o convinge.

— E în regulă, serios. Am auzit chestii și mai rele de atât, crede-mă. Lucrez în domeniul ăsta de mai mult timp decât tine și am văzut mai multe și...

— Asta e cealaltă chestie. Troy îi tot dădea înainte cu cât ești tu de bătrână. Cum, nu știu, ai avea de câștigat sau ceva din faptul că ți-ar trage-o unul tânăr...

— Las-o baltă.

— Adică, ce, cât ai, vreo patruzeci? Asta nu-i nimic. Eu am fost așa de bucuroasă când ai venit să lucrezi aici, Kate, pentru că am simțit că mai e cineva de partea mea, știi, ca fetele.

— Mai ales cu de-ăștia ca Troy peste tot.

— Exact. Și chiar nu m-am gândit la chestia asta cu vârsta.

Chestia cu vârsta. Eu sunt una, anii mei sunt alta. Scurt pe doi.

— Sincer, continuă Alice încercând să mă binedispună, nu-i ca și cum ai avea...

Își aruncă privirea în jur căutând un exemplu extrem.

— ...cincizeci de ani sau așa.

O îmbrățișez strâns.

— Nu, zic eu. Nu-i deloc așa.

16

Ajutor!

13.07: Biroul doctorului Libido se află într-un șir impunător de case în stil georgian, pe colțul dintre străzile Harley și Wigmore. Are o listă de așteptare care se întinde pe șase luni; atâtea femei disperate, ca mine, care au auzit un zvon că el ne poate reda sinele dinainte. Am reușit să-mi fac o programare în intervalul rămas liber în urma unei anulări.

M-am gândit să nu mai amân. A venit momentul să cer ajutor. Astăzi, stăteam în foaietul imens, răcoros, din marmură al clădirii unei potențiale cliente, plângând de mama focului, așa de încinsă, că mă dezbrăcasem în maiou, epuizată pentru că mă trezisem de la trei dimineața, umflată și cam urât mirositoare. Voi ați investi într-un fond prezentat de femeia asta? Prezentarea a fost un fiasco. Clienta m-a privit de parcă eram dusă cu pluta, ceea ce mi se pare corect, având în vedere că o botezasem David. Sincer, probabil toată povestea aceea cu Hatch Grant, faptul că s-a folosit de vârsta mea ca de o armă cu care să mă atace, m-a afectat mai mult decât mi-am dat seama. Nenorocitul! Și eram foarte supărată și din cauza lui Jack. Orice speranță că s-ar întoarce la mine începea să dispară. La reuniunea cu colegii, îndrăznisem să îi scriu, lăsasem cinismul la o parte și hotărâsem să dau o șansă fericirii. Cu toate căte mi se întâmplau, tânjeam să am măcar un lucru minunat care să meargă

bine, iar faptul că nu era așa mi se părea de tot rahatul. Când am ieșit de la prezentare, m-am gândit: *Dacă nu încep să mă simt mai bine în curând, mă arunc în fața unui autobuz.*

Și atunci Roy, să-i dea Dumnezeu sănătate, mi-a adus aminte de Dr. Libido. Am sunat chiar atunci, de pe stradă, și recepționera mi-a răspuns: „O, dacă vă grăbiți, puteți să veniți chiar acum“. Un miracol. Jay-B mă chemase prin SMS la o ședință urgentă, dar am sărit într-un taxi în direcția opusă.

Emily către Kate

Bună, mami! S-ar putea să mai vină câțiva oameni la petrecere. LOL! Lizzy a invitat niște prietene din Londra. Te rog să mai iei mâncare și băutură. Multă. Te iubesc xx

Kate către Emily

Câți anume, MAI EXACT? Nu vrem să iasă haos aici! xxx

13.14: Asistenta Doctorului Libido arată ca o Meryl Streep tânără și poartă pantaloni și tunică albe, imaculate. Îmi dă un formular și mă roagă să-l completez. Încep să citesc și nici nu știu dacă să râd sau să plâng. Chestionarul pare un meniu de mic dejun din iad, numai că, în loc de omletă, conține creieri prăjiți.

Ați suferit de vreuna dintre următoarele:

Senzații de anxietate – vă faceți întruna griji pentru lucruri pe care nu le puteți controla? *Bifat*

Aveți un somn agitat și vă treziți în timpul nopții? *Bifat*

Kilograme în plus pe care nu vi le puteți explica și de care nu puteți să scăpați? *Bifat Bifat*

Minte încețoșată? Găsiți cu greu lucrurile? *Da, de asta îl am pe, cum îi zice, Roy.*

Uscăciune vaginală? *Păi, a trecut o vreme de când pădurea mea a avut domni în vizită, dar cu siguranță am ceva disconfort și mâncărime acolo. Asta este unul dintre motivele pentru care nu vreau să merg cu bicicleta. Ar fi dureros să stau pe șa.*

Dispoziție proastă? *Am ajuns pe fundul prăpastiei, mersi.*

Menstruații neregulate sau abundente? *Și încă cum! Încă am prosopul de la Velikovski drept dovadă.*

Sunteți fragilă emoțional, plângeți din orice? *Sigur, nu e absolut normal să izbucnesc în lacrimi de cel puțin două ori pe zi?*

Pierderea energiei după-amiaza, mai ales între orele două și cinci? *Dap.*

Iritabilitate mărită și/sau agresivitate ieșită din comun? *PE CINE FACI IRITABILĂ, DOM'LE? Nu a zis furnizorul ăla de PlayStation că par agresivă? Bifat, fir-ar al naibii!*

Dificultate la concentrare: *Nu. Da. Da. Nu.*

Libido scăzut și nu sunteți sigură de ce? *N-am mai avut nici o pornire sexuală, de nici un fel, până când am primit e-mailul de la Jack.*

Partea cea mai bună la chestionarul ăsta este că m-a făcut să-mi dau seama că nu eu o iau razna. Iată-le, toate ororile prin care trec de câteva luni sunt scrise negru pe alb aici. Simptome medicale reale, nu vreo groază vagă că așa stau lucrurile acum. În

realitate, nu sunt Fata Calamitate, care anticipează mereu cel mai grav scenariu. Este vorba doar de nenorocita de biologie (sau chimie).

Îi cer scuze asistentei că încep să plâng când îmi ia niște sânge, iar ea îmi zâmbește cu zâmbetul de Meryl Streep, senin, dar rece, și zice:

— Nu vă faceți griji! Multe femei vin aici târându-se într-o stare mult mai proastă decât a dumneavoastră.

În ceea ce privește designul interior, din experiența mea, sălile private de consultații urmează una din două direcții: biroul înțesat cu cărți al unei case de la țară de dinainte de război sau puntea unei nave spațiale din era postapocaliptică, care tocmai și-a luat zborul de pe Xarquon 9. Sălașul Doctorului Libido optează clar pentru prima. Principiul de bază pare să fie: cu cât îl plătești mai mult pe doctor, cu atât mai puternică va fi impresia că cel la care te-ai programat nu este doctor deloc. Adică, uitați-vă la locul ăsta: ferestre înalte, la care să stai să contempli o lume care dă pe dinafară de boli scumpe; strălucirea încrezută a mobilei de nuc; tapet care până și lui William Morris i s-ar fi părut exagerat; numai un blazon mai lipsește. Nu se vede nici un fel de echipament medical, nici măcar un stetoscop sau – Doamne ferește – ceva atât de vulgar ca o seringă. *Există* o masă de examinare, dar este așezată discret după un paravan pliant, care evident a fost conceput nu pentru a ascunde depresivele fără apetit sexual, de vârstă mijlocie modernă, ci pentru a le permite curtezanelor franceze de la 1880 să se joace de-a v-ați ascunselea cu hainele de care se dezbrăcau, una câte una. Mândria camerei o reprezintă biroul, lat cât o masă de biliard, acoperit de piele veche de culoarea gazonului, în loc de fetru verde pufos.

Și, așezat la birou, Doctorul Libido în persoană. Numele lui real este Farquhar, deși Sally m-a asigurat că, pe la spate, toată lumea îi zice Doctorul Fuckyeah. Este un nume prea vechi și impunător pentru individul arătos, bronzat, mulțumit de sine, care stă în

fața mea. Puteți să vă gândiți la el ca la răspunsul ginecologiei la Tony Blair, speranța strălucitoare a unei mișcări politice, partidul „Mămico, recapătă-ți încrederea în tine!”. Eu bănuiesc că toate pacientele lui ar vota cu el.

Fuckyeah nu trage de timp și-mi spune imediat că în fiecare zi consultă câteva femei care se plâng de anxietate, depresie, schimbări de dispoziție, furie și atacuri de panică. Adesea, medicii lor de familie le-au diagnosticat greșit cu o problemă de sănătate mintală. Cam șaptezeci la sută dintre ele iau anti-depresive. Problemele lor, zice Doctorul Libido, pot fi rezolvate simplu cu hormoni sintetici, care vor stabiliza tot și vor ridica norii de deasupra capetelor lor. Crede și că am o tiroidă subactivă. (La fel ca Sally. Încă o chestie care ne leagă.) A, da, asta ar putea fi de vină pentru că pot să dorm și stând în picioare într-un dulap, ca o masă de călcat. Analizele de sânge vor confirma.

— Cum rămâne cu toate cercetările care stabilesc o legătură între terapia de înlocuire a hormonilor și riscul mărit de cancer? întreb eu, gândindu-mă că ar trebui măcar să încerc să mă comport responsabil deși, de fapt, sunt gata să-mi injectez și heroină pe loc, dacă asta mă va ajuta să nu mă mai simt atât de nenorocită.

— Mă tem că astea sunt informații inexacte, bazate pe studii greșite.

Când zâmbește, lasă la vedere un număr intimidant de smalțuri, făcându-mă brusc să mă gândesc la Liberace și pianul lui.

— Multe femei sunt lăsate să se chinuiască, când, de fapt, dacă ar urma terapia corectă de înlocuire a hormonilor, ar putea evita toate aceste simptome.

Adevărul este că, dacă Doctorul Libido mi-ar fi înmănat în clipa aceea o rețetă pentru droguri din clasa A, iar poliția ar fi fost dincolo de ușă, cu bastoanele și cătușele pregătite, eu tot aș fi smuls-o din mâna lui. Sunt disperată. Îmi pare rău, nu mai fac față singură. E ca și cum ai încerca să repornești un

laptop pe care l-ai uitat afară, în ploaie. Trebuie să încetez să mai țip la copii, am nevoie de energie pentru serviciu, pentru petrecerea lui Emily, pentru petrecerea de la birou. Trebuie să fac față Crăciunului ăstuia fără să-i omor pe Richard, pe Cheryl, pe Dickie cel incontinent sau pe toți trei. Ar fi drăguț și să-mi mai rămână un strop mic, minuscul, pentru mine.

Îi spun Doctorului Libido despre plasturii cu testosteron de la Candy, la care am renunțat de frică să nu sar pe bietul Piotr. Zice că sunt ilegali în Regatul Unit, dar dacă vreau ceva bun în schimb, o să-mi dea niște testosteron într-un tub mic. Trebuie doar să aplic puțin pe interiorul coapsei. Îmi prescrie și progesteron pentru noapte, care, ah, ce fericire!, mă va ajuta să dorm.

Sincer, mi-e greu să plec din birou fără să-l sărut. Sunt foarte sigură că nu sunt singura pacientă care a avut impulsul ăsta. Cumpăr medicamentele de pe rețetă de la farmacia de după colț, sfânta treime a sexualității feminine: progesteron, estrogen și testosteron, și nu mai am răbdare. Les și rup cutia de estrogen cu aceeași frenezie cu care în copilărie desfăceam ambalajul unei Sherbet Fountain pentru prima gură de desert dulce și prăfos, sau cu care odată, în adolescență, am scos din geantă un single din Top Zece, abia venindu-mi să cred că țin în mâini comoara aceea atât de valoroasă și dorită. Anii trec rapid și lucrurile pe care mi le doresc se schimbă mereu, dar forța brută a dorinței aceleia, nevoia de a avea, auzi, gusta, de-a deveni mai bun rămâne aceeași.

În timp ce îmi aplic pe braț un pic din gelul minunat care-mi va reda tinerețea, zic o rugăciune chiar acolo, pe Wigmore Street, lângă hurelul traficului.

— Te rog, dă-mi puterea de a face față oricăror greutăți pe care mi le va aduce viața. Asta e tot ce cer. A, și un taxi acum ar fi drăguț. Taxi! Amin.

Bun, petrecerea de Crăciun. Valuri de bucurie și confort! Într-un moment de slăbiciune, dar când

vreodată am eu vreun moment de putere?, i-am spus lui Emily că poate să dea o petrecere de Crăciun/înainte de ziua ei. Ce Dumnezeu a fost în capul meu?

A început, așa cum par să fi început toate, cu *belfie*-ul. Em a fost mai arțăgoasă ca niciodată de când fundul ei a devenit viral. Unele certuri dintre noi au fost așa de aprinse, că, și câteva zile după aceea, eu încă reverberam ca un gong lovit. Mă cutremur când mă gândesc la ce ajung să fac din cauza lui Emily. Ea stă bosumflată. De fiecare dată, eu sunt cea care trebuie să caute împăcarea, să rupă tăcerea, cu excepția cazului în care Em vrea bani sau s-o duc undeva. De obicei, amândouă.

În ultima vreme, m-am gândit mult la cuvintele înțelepte și misterioase ale răposatei mele prietene, Jill Cooper-Clark.

— Când o să ai copii, Kate, este important să-ți amintești că *tu* ești adultul.

Când Jill mi-a spus asta, în urmă cu mai mult de un deceniu deja, chiar nu aveam idee despre ce vorbește. Adică, *bineînțeles*, atunci când o să fiu mamă, eu o să fiu adultul, iar copiii vor fi copii. Acum, când am adolescenți la rândul meu, înțeleg exact ce a vrut să spună. Indiferent ce cuvinte îmi aruncă Emily, indiferent cât de oribilă este nerecunoștința ei sau cât de grotescă este senzația ei că i se cuvine totul, nu pot să mă reped la ea copilărește. Pentru că eu sunt adultul, nu-i așa? (O mărturisire: sunt zile, sau măcar minute nebunești, când simt că alunec în sens invers, spre furiile din propria tinerețe, ca pentru a mă coborî la același nivel cu fiica mea. *Nu face asta, Kate! Urcă la loc acum!*)

Între timp, în loc ca situația să se mai calmeze, s-a înrăutățit. Am aflat că necazul lui Emily se răspândise în școală. Dirigintele ei mi-a trimis un e-mail și m-a rugat să-l sun, ceea ce am făcut în șoaptă, de la birou. (Chiar am pus-o pe Alice să țină de șase în apropiere, în caz că Troy sau Jay-B mă prindeau că sunt mamă. Preț de o clipă, m-am simțit din nou ca

o școlăriță neascultătoare, care trage repede o țigară cât timp altcineva stă de șase să nu vină profesorii.)

Domnul Baker a spus că Emily pare retrasă și puțin izolată în ultima vreme. Știu cumva dacă are probleme?

— Adică, în afară de faptul că este o fată de șaisprezece ani într-o vreme în care rețelele sociale pun o presiune oribilă asupra ta, că trebuie să treacă prin capcanele unor examene stupide, dar care îi hotărăsc viitorul, și că nu are încredere în ea că va fi vreodată suficient de bună?

Cuvintele mele au sunat așa de furioase. Nu-mi dădusem seama până în momentul acela cât de îngrijorată eram. Am spus ce credeam fără să vreau să spun asta.

— Păi, ă, a ezitat domnul Baker.

Bănuiesc că se legăna în scaunul lui, ținând telefonul cât mai departe posibil, și dorindu-și cu ardoare să nu-mi fi trimis e-mailul acela. A urmat o pauză, apoi s-a adunat curajos și a continuat. Dați-i omului o medalie. Mi-a spus că Emily nu este ieșită din comun. Chiar deloc. Crede că cel puțin o treime din copiii din anul ei sunt deprimați sau se rănesc singuri. (De parcă asta avea să mă liniștească. Cine a zis că numerele îți dau o senzație de siguranță? Mai degrabă una de pericol.)

— Emily nu este deprimată, am obiectat eu.

Hormonii ei dădeau năvală, în timp ce ai mei se retrăgeau, și eram amândouă prinse în golul primejdios creat de curenții aceștia opuși. Dar depresie, nu.

Una dintre prietenele bune ale lui Emily din clasă, Izzy, care suferea de anorexie, a fost internată recent într-o unitate de psihiatrie. Știam asta? a continuat domnul Baker.

Nu, nu știam.

— Vă rog, puteți să o țineți sub observație și să-mi spuneți dacă observați ceva?

Da, pot.

După ce a închis, am scos un vaiet involuntar, cu un iepure prins în capcană. Alice m-a mângâiat ușor,

să mă liniștească, și mi-a spus „Șșșș“. Vaietul meu i-a făcut pe Troy și pe încă un tip din capătul îndepărtat al biroului să se oprească din conversație, să se răsucească brusc și să se holbeze. Instinctiv, m-am prefăcut că m-am lovit cu piciorul de masă și am sărit pe acolo mimând durerea.

— Au, au, fir-ar, au!

Mult mai bine să par un clown neîndemânatic decât o femeie cuprinsă de griji materne. „Retrasă și puțin izolată.“ Copilul meu? Emily?

Aproape imediat, mi-a fost rușine de reacția mea. Nu era momentul să-mi fac griji pentru ce ar putea crede despre mine niște colegi. Dă-i dracului! Bineînțeles că am urlat după ce am simțit o urmă de frică de moarte pentru copilul meu. Pentru că eu sunt muritoare, o simplă muritoare, și asta nu înseamnă că sunt slabă. Dacă mă înțepi, nu sângerez? Toți sângeram când suntem răniți, un lucru care ține de caracterul uman și care este trecut cu vederea în lumea corporativă. M-am uitat urât la cei doi nemernici, oameni care sângerează și ei, provocându-i să spună ceva. În clipa aceea, mi-am dat seama că sunt capabilă de violență.

Emily era încă la școală. Dacă mă grăbeam, puteam să ajung la timp ca s-o iau de la poartă, s-o iau în brațe și să-i spun că totul o să fie bine, mama este acolo să o apere. Cu tot calmul de care am fost în stare, i-am dat lui Alice informațiile de care avea nevoie ca să mă acopere în lipsă, după ce i-am explicat că un profesor mă anunțase că fiica mea trece printr-un moment greu și că trebuia să mă duc la ea.

— Sărăcuța de ea, la numai unsprezece ani! a spus Alice și eu n-am înțeles ce vrea să zică.

Mi-am amintit chiar la timp că mințeam nu numai despre vârsta mea, ci și despre a lui Emily. Mi-am luat în grabă haina și telefonul. Dacă alergam către Liverpool Street, poate prindeam următorul tren.

La intrarea în gară, în fața atelierului de reparat încălțăminte, o femeie stătea pe jos și cerșea cu un

braț subțire întins. Părea din alte vremuri, greu de spus dacă de foame sau din cauza loviturilor neîndurătoare ale vieții, dar nu avea cum să fie bătrână, fiindcă la piept avea un bebeluș, care se tot agita într-o eșarfă înfășurată strâns. Am trecut în grabă pe lângă ea, apoi m-am oprit, m-am întors și mi-am scos portofelul. Nu aveam timp să scotocesc printre monedele din compartimentul cu fermoar, așa că am îndesat o bancnotă de douăzeci de lire în mâna osoasă a femeii, apoi am sărit treptele spre peron. Am urcat în tren chiar când s-a auzit fluierul și m-am prăbușit gâfâind pe un loc dintr-un vagon gol. Nu mai era nimeni care să se ducă acasă la ora aceea. În timp ce circuitele cenușii ale Londrei lăsau treptat locul privesților cafenii și verzi, m-am gândit la Emily și la bebelușul din brațele cerșetoarei, cei doi contopindu-se într-un singur gând. Bebelușul acela nu avea cum să știe că mama lui cerșea bani pe stradă într-un oraș străin, cu navetiștii ocolindu-i silueta cocârjată și hainele murdare. Pentru bebeluș, femeia aceea săracă și nenorocită era o sursă de siguranță și confort. Nu voia altă mamă atunci, și nici altădată. Gândul ăsta m-a terminat. Pur și simplu m-a terminat.

Acasă, l-am pus pe Lenny în mașină și m-am dus direct la școală. Am parcat vizavi și am așteptat până când au ieșit copiii. Am zărit-o pe Emily și gașca ei. Îmi închipuiam eu sau se ținea după grupul lui Lizzie Knowles la fel cum cineva în pericol de înec se agață de o barcă de salvare? Sau poate doar era mai în urmă cu un metru?

Emily a fost uimită când am strigat-o și, o clipă, nu am fost sigură că o să traverseze strada să vină la mine. Părea să cântărească dacă să mă ignore și să plece mai departe sau nu, dar Lenny a recunoscut-o și și-a lătrat încântarea prin geamul din spate al mașinii. Pe mine poate m-ar evita, dar pe Lenny nu l-ar dezamăgi niciodată. Fără să mă gândesc, odată ce Em a urcat în mașină, am mers direct în parc. Fiica mea crede că numai ratații, bătrânii și nebunii se plimbă

pe jos, dar în după-amiaza aceea m-a lăsat să o iau de braț și am urmat cărarea pe care merg mereu cu Sally în sus pe deal. I-am dat lui Em puloverul meu în care plimb câinele, în timp ce eu am tremurat puțin în hainele de birou.

— De ce m-ai luat de la școală, mami? Nu am șapte ani, a zis ea.

Stăteam chiar în vârf, pe banca mea și a lui Sally.

— Voiam să te văd, draga mea. M-a sunat domnul Baker, care a zis că este puțin îngrijorat fiindcă nu ești, știi tu, ca de obicei.

— N-am nimic, a zis ea sec.

— Nu am apucat să vorbim cum trebuie despre povestea aia cu *selfie*-ul, iubirea mea.

— Maaamiii, de câte ori să-ți zic? Nu-i mare chestie, bine? Chiar nu înțelegi. Practic, chestiile astea se întâmplă tot timpul.

— Totuși, nu poate să fie plăcut ca oamenii să-ți vadă...

— Oricum, nici nu a primit prea multe like-uri.

— Ce anume?

— #fundsteag. Nu a primit așa multe aprecieri.

N-am știut ce să spun. Mi-a luat câteva secunde să procesez. Emily nu era îngrijorată că fundul ei gol fusese văzut de mii de oameni, ci că nu avusese destul succes. Sau că nu primise destule evaluări sau aprecieri sau cum s-or numi. Nu pentru prima dată, m-am simțit de parcă mă trezisem într-un univers paralel în care toate valorile cu care fusesem eu crescută, cum ar fi modestia și decența, erau inversate, nu, pervertite, asta e, pervertite.

— E frig, draga mea. Ți-e destul de cald?

Am zis asta ca să am un pretext să o trag mai aproape de mine. S-a aplecat, lăsându-și capul pe umărul meu, iar eu am adunat toată căldura și puterea din corpul meu ca să i le transmit ei.

— Crezi că ai vrea să stai de vorbă cu un consilier, iubita mea?

Tăcere.

— Îm, ce crezi? am insistat eu.

— Poate, da.

— Bun! Bine, ca să reparăm asta. Uneori, e bine să vorbești cu cineva.

— Nu un consilier ca tati, a adăugat ea repede. Lui nu-i pasă decât de bicicletele lui.

— Nu-i adevărat, Em, știi că tati te iubește foarte mult. Doar că...

Doar că ce? Am încercat să găsesc un cuvânt care să descrie cum e Richard acum, în afară de absent.

— Așa, deci o să găsesc pe cineva foarte bun cu care să vorbești.

Cineva care înțelege lucrurile astea mai bine decât mine, fiindcă, pentru prima dată de când te-ai născut, eu sunt complet depășită, am gândit, dar nu am spus.

Pe drumul de întoarcere la parcare, cu Lenny mergând înaintea noastră, Emily a spus:

— Lizzy o să aibă o petrecere de Revelion, mami. E gen foarte populară.

Lizzy din nou. Oare când o să-și dea seama Emily cum este în realitate „cea mai bună prietenă“ a ei?

Să vă zic tot adevărul: ăsta este motivul pentru care am fost de acord cu petrecerea. M-am gândit că ar fi o șansă ca Emily să nu se mai simtă așa de retrasă și izolată, să cheme niște prieteni sau, dacă nu are, să-și facă. Să-și îmbunătățească poziția în grupul din anul ei. Să fie mai mult decât puștoaica aia fraieră și tristă, păcălită de Lizzy Knowles să-și arate fundul gol. Să intre în Cercul Fermecat al Celor Populari, Sfântul Graal al oricărui adolescent. Am vrut ceea ce, de fapt, vreau în fiecare oră din ziua aceea magică în care a venit pe lume primul meu copil. Am vrut să fie fericită. Cu ce disperare ne dorim să fie fericiți!

Richard nu a fost la fel de sigur.

— Tot nu-mi vine să cred că i-ai dat voie lui Emily să dea petrecere, Kate, a spus el analizându-și noua încuietore de bicicletă (ce, încă una?). Nu vreau să am casa plină de adolescenți beți, care iau droguri

și încearcă să facă sex unii cu alții. De fapt, o petrecere este ultimul lucru pe care mi-l doresc pe lume.

Asta era ciudat. De obicei, Rich era părintele înțelegător, iar eu cel care ținea la disciplină și se lăsa greu înduplecat. Când s-au inversat rolurile?

— Nu o să se îmbete, am zâmbit eu încurajator. O să servim vin fiert fără alcool și nimeni nu o să ia droguri și n-o să facă sex. Emily are prieteni cuminți. Nu sunt ca puștii ăia despre care citim că apar neinvitați la petreceri anunțate pe Facebook și distrug casele oamenilor. Serios, Rich, trebuie să ai puțin mai multă încredere în generația tânără.

Am vrut să-i spun motivul adevărat al petrecerii, chiar am vrut. Dar minciunile (sau lipsa onestității) deveniseră prea complicate între timp. Adevărul este că nu îi mai spuneam mare lucru. Richard plecase singur în pădure, într-o călătorie proprie de descoperire a sinelui, așa cum fac oamenii la vârsta noastră, dar uitase să lase firmituri în spate ca să-l urmez și eu. Habar nu aveam unde și nici nu mai încercam să aflu, în principal pentru că nu părea să observe sau să-i pese că nu mai căutam. O parte prea mare din timp mă simțeam ca un părinte singur.

Mai recunosc ceva: m-am gândit că o petrecere mi-ar prinde bine și mie, nu numai lui Emily. Orice care să mă distragă de la chinul permanent de a nu fi primit nici un răspuns de la Jack.

În fine, cu lipsa de organizare a lui Em și cu un număr așa de mare de persoane, fiecare cu timpul ei, nu exista nici o garanție că va avea loc vreo petrecere.

Petrecerea a avut loc.

Sâmbătă, 19.17: Noaptea Apocalipsei începe cu soneria de la ușă. Deschid ușa și în casă năvălesc doi zdrahoni cu tricouri negre și jeanși căzuți pe fund, cu brațele pline de boxe și cabluri.

— Unde s' punem boxele? mârâie unul.

— Sunteți mama lu' Emily? mârâie și celălalt.

Fără să aștepte răspuns, dau buzna în bucătărie, în timp ce eu mă agită în urma lor.

Pe masa din bucătărie, este un platou cu cârnăciori prăjiți. Zdrahonii iau platoul și îl trântesc lângă chiuveță, fiecare profitând de ocazie ca să-și bage ghearele în ei și să plescăie în timp ce lucrează. Aud vocea mamei în cap, tare și energică, exclamând: „Știi, nici măcar nu au zis *vă rog*! Ce s-a întâmplat cu bunele maniere?”. Îi dau dreptate mai mult decât aş vrea să recunosc, chiar dacă asta mă face să mă simt ca la sfârșitul epocii edwardiene, dar nici nu mă gândesc să le fac observații cu voce tare. În schimb, dezaprobarea mea se manifestă printr-un singur țâțâit aspru. Mai mult decât un țâțâit, un cloncănit. Dacă până la șapte jumătate mă transform într-o cloșcă ce dă din pene a nemulțumire, atunci ce naiba o să fac la miezul nopții? Zdrahonii își ridică privirile la sunetul cloncănitului, apoi se uită unul la celălalt și rânjesc răutăcios. Minunat!

19.49: Soneria. Primii invitați. Trei elfi. Corecție: trei elfițe, pe care le recunosc vag a fi dintre colegele de clasă ale lui Emily, deși, din câte știu eu, nu sunt prietene cu ea.

— ‘seara! salută ele în cor trecând pe lângă mine, fiecare în pantaloni scurți minusculi, verzi, maiouri deasupra buricului, roșii ca nasul lui Rudolf, și o căciuliță lungă, atârânădă, cu un clopoțel sclipitor în vârf.

Fără să vreau, mă gândesc că ambalarea cadourilor la Polul Nord trebuie să fie încetinită considerabil dacă toți elfii insistă, ca ele trei, să poarte platforme înalte de zece centimetri. În timp ce se îndreaptă spre salon, țipând deja cu bucurie colectivă, observ că pe spatele maiourilor, când sunt aliniate, se formează un mesaj de sezon: „Micile“-„Futăcioase“-„Ale lui Moș Crăciun“.

20.13: Renunț să mai răspund la sonerie. Las ușa deschisă. Cum era parabola aceea din Biblie, cea pe

care am învățat-o la școala de duminică, despre gazda care invită toți oamenii la ea acasă? „Ieși la drumuri și la cărări, și pe cei ce-i vei găsi, roagă-i să intre...” Ceva de genul ăsta. O idee minunată și, cu siguranță, cât se poate de creștinească, dar întotdeauna m-am întrebat în sinea mea dacă asta nu înseamnă să inviți și necazurile în casă. Adică, ce s-a întâmplat când a rămas fără șervețele? I-a avertizat din timp pe planificatorii petrecerii despre creșterea bruscă a numărului de invitați? Ei bine, acum eu sunt în locul gazdei. Numai că fără partea de milostenie.

21.14: Finbar și Zig sau poate Zag s-au instalat în bucătărie. Sau, ca să fiu exactă, bucătăria le-a făcut lor loc. Pe masă se află două „picupuri”, cum încă le zic eu, recunosc. Un băiat imens și morocănos planează deasupra lor, având pe urechi niște căști mari cât jumătate de grepfrut și dând puternic din cap pe bubuitul muzicii. Unde stă de obicei cuptorul cu micro-unde, acum se află un fel de amplificator, ceea ce mă face să mă întreb unde a ajuns cuptorul cu microunde. Probabil a luat locul rezervorului de toaletă, care s-a mutat unde era înainte acvariul, ceea ce înseamnă că acvariul este acum noul hi-fi. Niște cabluri șerpuiesc pe ușa înspre salon, unde niște boxe mari cât un cenotaf sunt așezată lângă fiecare perete. Adevărul este că toată casa a fost transformată într-o singură boxă imensă. Ușile zdrăngănesc pe ritm, iar în fereastra de la jumătatea scărilor a apărut o crăpătură mare, ca un fulger. Asta este fereastra antică, din secolul al optsprezecelea, pe care am dat-o la reparat unui geamgiu bătrân și noduros, care a luat-o ca să o forjeze din nou în focurile Muntelui de Foc sau așa ceva și ne-a înapoiat-o vindecată ca prin minune pentru doar patru sute de lire. Nu o să-i placă crăpătura asta.

Deodată, mă trezesc cu Richard lângă mine, care ascultă apreciativ muzica sau ceea ce, în momentul de față, par a fi o mulțime de excavatoare care sparg un drum din macadam.

— Exact cum ai spus, draga mea. Colinde de Crăciun în jurul focului. A, și uite! Le place la nebunie vinul tău fiert.

— Ajunge cu sarcasmul, mulțumesc.

Într-un colț al canapelei, un băiat ține un pahar de plastic plin pe sfert cu vin. O fată cu codițe împletite decolorate, ca o soră geamănă malefică a lui Heidi, a băgat o mână în rucsac, a scos o sticlă de jumătate cu votcă de la supermarket și îi umple paharul. Acesta se revarsă cu un fel otravă roz pal. De fapt, se varsă peste canapeaua mea, care până acum două ore era un bej cremos discret, iar acum nu va mai fi niciodată crem.

— De ce cumpără mereu votcă? întreb eu. Votca este oribilă. Nu are nici un gust. Și de ce fetele sunt cele care o aduc mereu? N-ar trebui să le revină băieților treaba asta? Când aveam eu șaptesprezece ani, mi se părea o îndrăzneală să am Bacardi și Cola.

— Ei, fetele o aduc pentru că vor să fie ca băieții, zice Richard extrem de informat. Și nu vor să facă treaba băieților, ci vor doar să bea. Și votca le place tocmai pentru că nu are gust. Acum, Kate, singurul lor scop în viață, singura rațiune de a trăi este să se îmbete, iar cu votca reușesc cel mai repede, fără să se încurce cu gusturi sau arome. Își îneacă necazurile și așa mai departe.

Mă uit în jur la invitații lui Emily. Majoritatea au șaisprezece ani. Cel mult șaptesprezece. Chiar n-ar fi trebuit să aibă încă destule necazuri pe care să le înece, dar se pare că sunt cea mai nefericită generație. Mă întreb. Oare, dându-le un vocabular despre tristețe și sentimente rănite, i-am ușurat de suferință sau i-am încurajat să creadă că suferința este ceva normal? Sunt atât de ușor impresionabili la vârsta asta!

Richard privește și el, își supraveghează domeniul. Apoi îmi arată scara, pe care diverse cupluri mișună fără cruțare, ca niște figuranți într-un film cu zombi.

— Uită-te la ei! zice el vesel. Se duc să joace liniștiți Trivial Pursuit, așa cum ai zis tu.

Observ că în sinea soțului meu se dă o luptă sinceră. Pe de o parte, privește întreaga situație cu un fel de dispreț plin de deznădejde; în clipa aceasta, casa noastră și toți cei din ea sunt cât se poate de departe de viața lui ideală. Nu sunt destule chakre. Pe de altă parte, își savurează înverșunat satisfacția nemaipomenită de a fi avut dreptate cu predicțiile dezastrului. Nici una dintre emoții nu îi face cinste. Nu înțelege că puștii ăștia, așa stupizi și necugetați cum sunt, chiar ar putea să se distreze și ei odată sau măcar să fie puști, ce naiba. Richard este genul care strică bucuria celorlalți, în cel mai adevărat sens al cuvântului. Cu siguranță mi-a tot stricat-o pe a mea în ultima vreme. Nici nu mi se formează bine gândul că îl și risipesc, dar a fost acolo.

21.33: Când îi dau drumul bietului și uimitului Lenny în grădina din spate, găsesc, dintre toate lucrurile pe care le-aș putea găsi, tocmai un exemplar din *Rațiune și simțire*. De obicei stă în mica bibliotecă din toaleta de la parter. Preț de o clipă emoționantă, mă întreb dacă nu cumva s-a retras cineva acolo, ca să aibă parte de puțină liniște, și a început să citească. Îmi aduc aminte că și eu făceam asta în urmă cu câteva decenii, ori de câte ori mă simțeam copleșită de un eveniment social, oricare ar fi fost el. Pe de altă parte, dacă cineva citea cartea în toaletă, ce caută aici?

O ridic. Lipsesc pagini din ea. Capitole întregi par să fi fost smulse în mare grabă. Poate că Marianne mai este acolo undeva, dar Elinor a dispărut. Apoi, pe lângă mine trece un miros dulceag-grețos. Inspir. Un damf de iarbă. Merg pe urmele lui și găsesc trei băieți și o fată cu fețe serioase, care stau pe gazonul rece și rulează cuie. Și da, folosesc Jane Austen pentru foițe. Să le apreciez gustul literar sau să țip la ei pentru așa o distrugere nejustificată? „Ei, domnilor, dar de ce simț al decenței dați dovadă cu așa o ocazie! Să vă comportați astfel în prezența unei doamne!”

Asta ar trebui să le zic. Dar nu o fac. Doar îi rog să se oprească, iar ei râd.

22.10: Acum Richard stă de pază la ușa de la intrare, hotărât să confişte alcoolul și să-i lase să intre numai pe cei care au invitații. Din moment ce nimeni nu are invitație, aceasta este o experiență care îi pune răbdarea la încercare. În plus, toată lumea este îmbrăcată în costume de Crăciun, ceea ce nu prea are cum să grăbească procesul de identificare. În curând este prins într-o ceartă aprinsă cu un om de zăpadă.

22.43: Mă uit pe geamul din bucătărie și văd câțiva Moși Crăciun fugind pe lângă lateralul casei și intrând prin curtea din spate, urmăriți îndeaproape de un ren îmbrăcat într-o salopetă din imitație de blană. Se pare că Donner încearcă să se urce pe Blitzen, formând un fel de costum festiv din două piese.

22.51: Fiica mea trece pe lângă mine. Cu tot afluxul ăsta de străini, am și uitat că este și ea pe aici.

— Hei, mami, îți place muzica?

— Foarte mult. De fapt, Emily, nu știam că o să ai și discotecă.

— Nu e *discotecă*, mami, zice Emily dându-și ochii peste cap. Nimeni nu mai dă discotecă de secole.

Fiica mea s-a schimbat într-un body diafan, de culoarea pielii, cu sclipici pe deasupra sfârcurilor. Plus o pereche de pantaloni scurți, argintii, pe spatele cărora scrie cu roșu „Craci fericiți“. Poartă ciorapi de plasă de culoarea pielii, dar tot mai văd niște cruste pe coapsele ei, de când a căzut cu bicicleta.

— Draga mea, cu ce Dumnezeu ești îmbrăcată?

— Relaxează-te, mami! Sunt Miley Cyrus în ediția specială de Crăciun.

Stă braț la braț cu – pfuai, nu pot să cred – dușmrețena ei, Lizzy Knowles, chiar promotoarea *belfie*-ului. Ei, asta e, dacă nu poți să le învingi, invită-le la petrecerea ta. Lizzy poartă șosete roșii

până la genunchi și un tricou pe care scrie „O, dă-ți drumul pe mine, credinciosule“.

Controlează-te, Kate! Adu-ți aminte că faci toate astea ca Emily să nu se simtă exclusă. Dar oare este mai ușor când ești inclus?

— Bună, Kate! zice Lizzy. E fantastică petrecerea. Gen, așa de pătrunsă de Spiritul Crăciunului.

Nu, vrăjitoare mică, Spiritul Crăciunului înseamnă Andy Williams într-un pulover cu model de ren. Spiritul Crăciunului înseamnă să faci atent desene cu furculița pe o prăjitură de ciocolată în formă de buștean, pentru ca glazura să semene cu un brad. Spiritul Crăciunului înseamnă îngeri și arhangheli. Asta zic în sinea mea, dar îmi țin gura, ceea ce nu pot să spun și despre invitați. Toți au gurile larg deschise: strigă, gâlgăie din doze sau se lipesc, aparent la întâmplare, de alte guri. Casa mea este cam la fel de liniștită ca un Grand Prix.

Miezul nopții: Richard stă singur în spălător, păzindu-și echipamentul de ciclism și ronțâind meditativ dintr-un morcov. Ridic o sprânceană.

— Nasul Omului de zăpadă, explică el. Mă enerva. Așa că am întins mâna și i l-am smuls fraierului. Acum nu mai poate să respire.

Sunt ușor îngrijorată pentru cum s-ar putea încheia noaptea asta.

12.20: Cineva strigă că toaleta de la parter are o problemă. Dau buzna în ea și găsesc vomă împrăștiată pe o zonă întinsă și pe Omul de zăpadă trăgând „zăpadă“ pe nas, printr-un pai. Faptul că a rămas fără nas nu i-a subminat obiceiul de a lua droguri. Este *posibil* să tragă pudră din pachetul de glazură cumpărat pentru tortul de Crăciun, dar mă tem că nu e cazul. Îi spun Omului de zăpadă să plece că, dacă nu, chem poliția. El mă fixează cu ochii lui mici de cărbune. Mă retrag.

1.11: Richard, asaltat, raționalizează accesul la toaleta afectată. Parcă ar fi Ultima redută a Generalului Custer. Numai cei care au nevoie disperată pot folosi toaleta.

— Numărul unu sau numărul doi? urlă soțul meu către orice puști care încearcă să intre. Dacă e doar numărul unu, fă în grădină!

Emily vine isterică la mine în timp ce adun sticle de Bacardi Breezer de sub măsuta de cafea.

— Mami, e așa de jenant! Tati practic întreabă pe fiecare dacă are nevoie la caca sau la pipi. Dacă e pipi, nu poate să folosească toaleta și trebuie să se ducă în grădină. Zi-i să înceteze, te rog!

1.30: Urc în dormitorul nostru, cel cu baia mică, neterminată, și cu indicatorul mare, laminat, pe care scrie „Nu intra“ lipit de ușă. Spre surprinderea și ușurarea mea, nu e nimeni înăuntru. Uimitor, copiii au respectat instrucțiunea. Asta mi se pare bizar de emoționant. După tot haosul și iadul creat, măcar respectă niște limite. Măcar știu că și părinții au nevoie de zona lor. Măcar...

— O!

Doi puști fac sex în baia noastră. Au ignorat indicatorul de pe ușa dormitorului. Au intrat și încă cum! Fata stă lângă chiuvetă, pe ceea ce de acum înainte va fi cunoscut, ca un tribut adus acestei nopți memorabile, drept locul de depravare. Dată fiind poziția actuală, estimez că păsărica ei este chiar deasupra pastei mele de dinți. Are picioarele petrecute după cineva, ochii închiși, și nu o recunosc. Nici pe băiat nu îl recunosc, în principal pentru că singura parte din el care se vede este fundul. Nu își întrerupe ritmul. Probabil nu m-a auzit intrând.

Probabil vreo patru secunde, rămân așa și mă uit la ei. Nu pentru că sunt o voyeuristă tristă sau prea indignată să vorbesc (deși sunt), ci pentru că ceea ce fac ei și însuflețirea cu care o fac mi se par o viziune de acum mult timp. E ca și cum ai porni

televizorul și ai găsi un western. Chiar atât de mult timp a trecut? Când a fost ultimul meu Wild West?

Fata deschide ochii și mă vede. Își recunoaște gazda. Îmi arată cel mai politicos și bine-crescut zâmbet pe care l-am văzut toată seara și șoptește:

— Aproape am terminat.

Mă întorc și plec pe nesimțite din spațiul meu sigur direct în zona de pericole. În camera lui Ben, din fericire goală pentru că el doarme la Sam în noaptea asta, îmi deschid computerul și derulez în spațiul cibernetic căutând orice semn de la Domnul Fructul Interzis. Nimic de la Jack. Tot nimic. Știți cum este când vezi alți oameni fericiți, sărutându-se, făcând dragoste și tânjești așa de tare să faci și tu lucrurile alea? Exact așa și eu.

2.25: Soțul meu a avut ceea ce, după standardele lui, este o inițiativă remarcabilă de a scăpa de oaspeți. A fost o vreme când părea că toți – șaizeci? optzeci? ceva pe la mijloc? – vor rămâne în casa noastră până dimineață. Toată clădirea bubuia până când Richard a intrat în cămară, și-a băgat mâna în spatele sacului cu mâncare pentru câine și a oprit siguranța în dreptul căreia scria „prize bucătărie“. Discurile s-au oprit. Boxele au scuiat și au murit. Richard a ieșit din cămară ținând ostentativ în mână un borcan de cafea.

— L-am găsit! a zis el.

A fost un început promițător, dar tot a mai rămas o gloată, care se îmbuibă cu alcool și se foiește neobosită de colo-colo, dornică să creeze și mai mult haos.

— Cum putem să-i mănăm de aici? întreb eu.

Richard se uită la mine și apoi, spre uimirea mea, mă sărută pe obraz.

— Genial! zice el.

— Ce e genial?

— Tu ești! Cu verbul ăla. Ai dreptate, nu-i dăm afară, îi mănăm. Jumătate din ei sunt îmbrăcați în reni, oricum. Merită să fie mânâți.

Așa că ce face Rich? Doar se urcă în mașină și îi mănă, nu? Uneori poate să-și folosească puterile de

a strica bucuria și petrecerea pentru bine, nu pentru rău. Așa că stă acolo în viteza întâi, cu farurile aprinse și, pe măsură ce eu îi scot afară din casă pe stradă, el ambalează motorul, făcând mașina să mârâie și să se apropie încet de ei. Fără tragere de inimă, dar constant, avansează mugind pe stradă, unii dintre ei încrucișându-și cu coarnele. Unde se duc, Dumnezeu știe, dar de acum asta nu mai este problema noastră.

Ultimul care iese din casă este un tânăr în pantaloni reiați și un pulover din cașmir, complet treaz, care dă mâna cu mine și apoi cu Richard și zice:

— Mulțumesc foarte mult pentru o petrecere absolut minunată! Mă simt îngrozitor că vă las cu tot deranjul ăsta. Mi-ar plăcea să vin dimineață ca să vă ajut la curățenie, dar, din păcate, trebuie să fiu la serviciu la ora opt. Dar mulțumesc din nou și, dacă nu vă mai văd, Crăciun fericit!

După care se urcă pe o bicicletă și pleacă.

Eu și Richard ne uităm uimiți unul la altul în timp ce se îndepărtează.

— Nu sunt sigur, dar *cred* că a fost pruncul Isus.

3.07: În sfârșit. Eu și Richard suntem în pat. Petrecerea s-a terminat. Nu a murit nimeni. Din punctul ăsta de vedere și doar din ăsta, petrecerea a fost un triumf. Emily și cei nouă Moși Crăciun care au căzut în comă pe podeaua din camera de zi n-au decât să strângă tot dimineață. Emily a părut transformată în seara asta, mulțumită și strălucind în propria piele. Chiar a venit la mine și m-a tras pe ringul de dans și am cântat „Jingle Bell Rock” împreună din toți rărunchii. Mă întorc pe o parte și, în timp ce adorm, gândul acesta mă face foarte fericită.

3.26: Îl rog pe Richard să nu mai sforăie.

— Nu sforăi, răspunde el.

Brusc, ne ridicăm amândoi în fund și ascultăm. Fornăielile porcești vin din șifonier. Richard coboară cu greu din pat și deschide ușa larg. Un ren, fără

jumătatea de jos a costumului, stă ghemuit lângă un înger, fără partea de sus a costumului ei. Sunt întinși pe iubita mea haină din piele de oaie, de la Joseph. Renul deschide ochii.

— A, bună! zice el. Probabil sunteți părinții lui Emily. Super petrecere. Beton!

Consecințele petrecerii lui Emily:

Număr de apeluri la poliție din partea vecinilor: 4

Număr de scrisori primite de la vecini, în care ne spun „Sunteți o adevărată rușine pentru acest cartier!": 1

Timp estimat de curățenie: 13 ore

Număr de sticle goale adunate: 87

Număr de sticle pe jumătate goale, găsite pe rafturi, în șifoniere, sub chiuveta din bucătărie, în spatele toaletei etc.: 59

Număr de doze Carlsberg descoperite până acum în rondurile cu flori: 124

Data la care ne putem aștepta ca grădina să nu mai conțină Carlsberg: între 2089 și începutul secolului XXII.

Numărul de ani în care Richard va putea să cârâie: „Ți-am zis eu!": 35 sau până când moartea ne va despărți

Devizul pentru redecorarea holului și a camerei de zi, înlocuirea ferestrei și a bazinei de toaletă: 713,97 £.

În ciuda tuturor celor de mai sus, încă sunt de părere că a fost o idee bună. Aș cheltui cu plăcere și ultimul bănuț și mi-aș lăsa casa să fie devastată dacă asta ar ajuta-o pe fiica mea să nu mai fie retrasă și singuratică.

— Toată lumea zice că a fost gen cea mai tare petrecere, mami! mi-a raportat Emily entuziasmată la micul dejun, peste vreo două zile. Știu că lui tati i s-a părut super nașpa, dar de obicei iese mult mai rău. La petrecerea lui Jess, le-au dat găinilor alcool și au murit toate.

Văduva rock

Luni, 13.46: Barbara a fost arestată pentru că a cumpărat o drujbă cu un card de credit furat. *Poftim?* Îmi ia o clipă să procesez ce îmi spune Donald la telefon. Trenul intră în alt tunel și conversația se întrerupe. Corpul și servieta mea călătoresc spre vestul Sussexului ca să se întâlnească cu Văduva Rock, dar mintea mea este în Yorkshire cu bietul meu socru.

Îl sun și el își continuă povestea.

— Știi că Barbara a început să facă curat și să strângă tot din cauza demenței, Kate?

— Da, da, știu.

— Ei bine, Margaret...

— Îngrijitoarea?

— Da, Margaret își lasă de obicei poșeta pe jos și Barbara a găsit-o și a luat-o. Nu a furat-o, făcea curat. Nu știa că nu trebuie. Apoi, azi-dimineață, am lăsat-o singură zece minute cât am fost la magazin să cumpăr ziarul și niște lapte, iar ea s-a strecurat prin ușa de la seră și a plecat. S-a urcat în autobuzul de Hopper, din capătul străzii, și a ajuns la B&Q, ăla de lângă Asda, știi?

— Da, zi mai departe.

— Păi Barbara era la B&Q și pusese câte ceva în căruț, dar casiera a devenit bănuitoare din cauza drujbei.

— Înțeleg.

— O drujbă destul de mare, pe benzină, 58cc, care a stârnit ceva comentarii. Barbara a încercat să plătească cu cardul de credit al lui Margaret, dar bineînțeles că nu știa PIN-ul, iar fata l-a chemat pe manager, care a sunat la poliție. Din fericire, ne-au găsit adresa pe abonamentul de bibliotecă al Barbarei, pe care îl avea în buzunar.

— Of, Donald, îmi pare tare rău. Barbara e supărată?

— Nu, draga mea, e veselă ca o vrăbiuță. I-a cam căzut cu tronc sergentul care a adus-o acasă. Ryan, adică Sergent Protheroe.

— A, ce drăguț!

— Nu chiar, Kate. Mi-e teamă că Barbara l-a confundat cu mine, din cauza uniformei. Adică, cu mine de acum șaptezeci de ani, în orice caz. Și a încercat să îl pupe puțin și să-l țină în brațe, știi. A fost foarte stânjenitor, da.

Mă cutremur la gândul că soacra mea de optzeci și cinci de ani l-a înșfăcat pe polițist de cine știe ce crezând că era tânărul și dornicul ei pilot. Un gând amuzant și incredibil de trist în același timp. Barbara, mai în vârstă decât mine cu treizeci și cinci de ani, a cărei minte este la fel de brambura ca trupul meu, încă poate să se creadă tână seducătoare superbă care a sărit pe Donald, o sosie a lui Justin Trudeau, care tocmai s-a întors dintr-o misiune de bombardare a Germaniei. Închipuindu-mi-o pe Barbara și foamea ei de animal descătușat fugărind Fantoma Escapadelor Sexuale Trecute, îmi vine să intru în pământ de rușine.

Am un moment de solidaritate trecătoare cu ea. Nu m-am simțit și eu umilită când mă uitam cu jind la geamănul lui Roger Federer în metrou și el mi-a oferit locul lui? Corpurile noastre continuă să-și bată joc de noi pe măsură ce îmbătrânim. Dorința nu dispăre ca să protejeze sensibilitatea tinerilor îngrețoșați, care preferă să nu se gândească la împreunările ridaților și, o adevărate cruzime, senzațiile carnale sunt printre ultimele care dispar.

— Nu înțeleg, Donald, deci poliția a arestat-o pe Barbara?

— La început, da, dar era un polițist tânăr care a făcut asta. Când a apărut sergentul Protheroe, a văzut că Barbara era foarte derutată, așa că poliția nu mai face plângere. Am avut ditamai drama aici, Kate. Sper că nu te superi că am sunat. Cheryl și Peter sunt în Italia, știi.

Simt din vocea lui că face eforturi serioase să povestească cu veselie. Probabil a fost îngrozit când a dispărut Barbara și foarte rușinat când ea a încercat să-și facă de cap cu Sergentul Protheroe.

— Donald, cred că ar trebui să venim acolo. Am putea începe să căutăm...

Mă oprește înainte să mai spun și altceva.

— Barbara nu vrea să-și lase grădina, draga mea. Adică, nici ea, nici eu nu vreau. Magnolia, ei, întotdeauna știm că a venit primăvara când înfloarește.

— Știu, știu, dar... Bine, uite, o să discutăm despre asta când ne strângem cu toții de Crăciun. Nu mai e mult până atunci. Vă descurcați între timp?

— O, sigur, nu-ți face griji pentru noi, Kate, draga mea. Ai grijă de tine!

În taxi, pe drum spre conacul Văduvii Rock, caut pe Google cămine pentru bătrâni în zona Leeds. Când găsesc unul care arată cel mai puțin sumbru și instituționalizat și care permite accesul cu animale, sun la numărul afișat.

— Alo, da, sun în numele socrilor mei, Donald și Barbara Shattock. Am putea stabili o întâlnire să vedem Hillside View?

14.30:

— Layla. Belshazzar. Și Mikk.

— Și, scuze, câți ani au acum?

— A, Belly tocmai a făcut douăzeci și unu. Mi-aduc aminte că a trebuit să zic data lui de naștere polițistilor a doua zi după petrecere și unul dintre ei a zis

„La mulți ani pentru ieri“, ceea ce nu mi s-a părut foarte drăguț.

— Nu, ai dreptate. Și, scuză-mă, trebuie să înțeleg: răposatul tău soț a avut cred încă cinci copii, în afară de aceștia trei? Au mai fost, ă, alte...

— Cu carul!

Bella Baring trage din țigara electronică – și puștii de la petrecerea lui Emily fumau din astea – și scoate un fir delicat de cercuri de fum.

— Știm sigur de nouă dintre ei, cu tot cu ai mei trei. Erau șase înainte să moară Fozzy și apoi au mai apărut trei. Uite ce coincidență! Când a fost clar câți bani a lăsat, brusc s-au gândit că, oh, s-ar putea să fie el tatăl lor. Dulceață?

Mă uit în jur, dar nu a intrat nimeni în cameră. Cu mine vorbește?

— Poftim?

— Dulceață la ceai? Să mai împlânzească gustul ăsta de medicament și așa.

— A, nu, mulțumesc. E bine așa. Delicios!

Ceaiul meu nu este delicios. Are o culoare spălăcită și e amar, iar deasupra plutesc niște chestii care par tăiate dintr-un gard viu. Pe fund sunt niște depuneri groase, posibil scuturate dintr-o cizmă de cauciuc. Dar asta mi-a oferit Bella când am sosit și regula este că trebuie, așa cum scrie în documentul de informare, „să dai curs, oricând este posibil, cererilor clientului“. Așa că le dau curs, înghițitură cu înghițitură, și încerc să nu-mi las fața să mă trădeze.

— Lumea crede mereu că am mormane întregi de bani. Crede că sunt o adevărată Baring. De parcă bietul Fuzzy ar fi rezistat măcar o zi într-o bancă.

Nu au trecut decât cinci minute și deja mi se pare una dintre cele mai ciudate întâlniri cu clienții pe care le-am avut vreodată. Jay-B a insistat că trebuie neapărat să vin aici ca „s-o țin de mână“ pe celebra Văduvă Rock. După fiascul cu Grant Hatch, trebuie să mă revanșez. Întâlnirea asta trebuie să meargă

bine. Jay-B a auzit zvonuri că Bella ar putea să-și ducă averea în altă parte, ceea ce ar fi un dezastru. Am citit dosarul în tren, înainte ca Donald să-mi dea veștile despre Barbara și drujba ei, și am aflat următoarele: Philip Rodney Baring, născut la Stockton-on-Tees în 1947 și decedat în 2013, cunoscut milioanelor de fani adoratori, chiar dacă surzi, drept Fozzy. Cenușa lui a fost împrăștiată la Glastonbury și imediat călcată în picioare și amestecată cu noroiul. Bella, văduva lui, are controlul atât asupra averii lui financiare, în mare parte investită de EM Royal, cât și asupra celei geografice, care cuprinde mulți acri verzi în toate direcțiile.

— De fapt, Bella, unul dintre lucrurile pe care vreau să ți le spun astăzi în numele EM Royal este că nu ai de ce să-ți faci griji în privința bunurilor tale.

— Asta mi-a zis și mie Fozzy în 1983, când m-a văzut în bikini.

Și, dând replica asta, blonda veterană explodează într-o combinație de chicotit și criză de tuse, chinându-se să respire și dând din mână spre mine ca să-mi dea de înțeles că, în ciuda aparențelor, nu este pe cale să-și urmeze soțul în mormânt. Când i se potolește râsul, continuă.

— Ca investitoare în lire sterline, sigur că te interesează, mai presus de orice, alocarea globală a activelor. Te asigur că spreadul portofoliului tău, pe care ți l-am creat la cerere și ale cărui fluctuații le monitorizăm zilnic, este menit să asigure o minimizare a riscului, astfel încât, dacă, de exemplu...

Bella mă oprește cu palma deschisă, ca un polițist de la circulație.

— Da, Tereza?

A apărut o servitoare, posibil printr-o trapă în covor.

— Domnissoara Bella, lama e cu un pissior în groapă.

— O, Doamne, nu din nou!

Se întoarce spre mine:

— E vorba despre Phil. Sunt foarte fideli, știi, iar când Don a murit, în primăvară, a fost pur și simplu

cumplit. Nu a vrut să mănânce câteva săptămâni. Când Fozzy i-a cumpărat, ni s-a spus că sunt frați, dar acum credem că poate au fost pe invers. Ai mai auzit de dragoste între lame de același sex?

— Păi, nu recent...

— Iar acum a început să se ducă în șanțul din grădină și să rămână acolo toată ziua. Ori jelește, ori încearcă să evadeze. Să vadă lumea cea largă. Scuză-mă, mă întorc într-un minut. Ia-o înainte, Tereza!

Se ridică cu greu din fotoliul oriental colorat, dar șters, se întinde, zice tare „Oase bătrâne“, își aprinde o țigară de foi și își urmează servitoarea afară.

Eu privesc pe fereastră la grădina udă learcă. Ploaia nu a scutit deloc Dullerton Hall astăzi sau, din câte se pare, în nici o zi anul acesta. Mă simt mai degrabă ca și cum m-aș uita la o pictură decât ca și cum aș fi într-un loc real. O bucată mare, cenușie, de dincolo de terasă, marchează locul unde era înainte heliportul. Buruienile au putrezit printre crăpături. De ce o mai rămâne Bella aici? De ce nu vrea să vândă, să-și plaseze banii la noi și să se mute într-un loc cald și uscat?

— Ar trebui să mă mut, știu, zice ea dând buzna înapoi în cameră ca să-mi răspundă la întrebarea mută.

Aoleu! Sper că nu e și medium, pe lângă văduvă bogată. Poate că, după atâtea decenii de fumat iarbă, a căpătat puteri paranormale.

— Dar Mikk nu și-a terminat încă școala. E în clasa a patra, săracul! Până și Bedales¹ s-a săturat de el, și asta spune multe. Oricum, școala asta nouă din Devon i se potrivește mănășă, deși nu e printre cele din prima ligă. Mi se par atât de nedrepti, nu crezi?

— Ba da.

— Și nu aș vrea să nu aibă unde să vină cu prietenii în vacanțe. Sunt niște tineri atât de interesanți! Foarte fluizi.

1. Școală independentă cu internat din Hampshire

— Bella, în ceea ce privești copiii, adică mă refer la copiii tăi, repet, poți să stai liniștită. Fondurile fiduciare pe care le-a deschis Fozzy sunt suficiente pentru...

— Pe mine Chuckup mă deranjează tare.

— Scuze, Chuck...?

— Ucraineanca. Nu-mi aduc aminte numele ei întreg, sună ca o mână proastă la Scrabble, dar e și Chuck pe acolo pe undeva, așa că noi așa îi zicem. Tâțe ca niște baloane cu aer cald. Fața ca un cuțit. Cea de care s-a îndrăgostit Fozzy spre sfârșit. Sau așa a crezut el. Lua așa de multe droguri în ultimelo luni, știi, droguri medicale, nu de alea de agrement, că ar fi putut să se îndrăgostească și de noptieră. Sau de castronul câinelui.

— Din ce înțeleg totuși, domnișoara Chuck nu are drepturi legale la nici...

— Bineînțeles că nu. Dar are toate SMS-urile alea îngrozitoare pe care i le-a trimis el, în care îi zicea „dragostea mea“, „singura mea Chuckup“, „ești toată lumea mea“, „tot ce am eu îți aparține“, bla bla bla. Și ziarele nu se mai satură de chestii de genul ăsta.

— Sincer, Bella, sună oribil și știu cât de supărător trebuie să fie pentru voi toți, dar nu prea văd cum, ă, cum doamna aceasta tânără ucraineană...

— Chiar că tânără. Douăzeci și doi. Dar doamnă, nu, la dracu!

— ...ar reprezenta vreo amenințare serioasă la integritatea bunurilor tale. Sigur, când mă întorc în Londra, o să vorbesc la Departamentul nostru Juridic să verifice din nou starea...

— Două lucruri.

Bella își îndreaptă spatele. Deodată, fără vreun avertisment, arată ca cineva care are de gând să discute afaceri serioase, și nu ca o vrăjitoare foarte obosită, care rămâne fără poțiuni. În ochii ei machiați cu creion, strălucește o rază de hotărâre.

— Pot să fiu sinceră cu tine, Kate?

— Sigur că da.

— E vorba despre Belly. E băiat deștept, tare fermecător când vrea el, dar îi lipsește motivația. Nu are ambiție, nu ca Fozzy. Freacă menta toată ziua. Și simt că, dacă ar reuși să pună măcar piciorul pe scară, pe ceva solid, știi... și nu sunt sigură că în clipa asta știe măcar că *există* o scară.

Ah, deci asta era! Strigătul care se ridică din toată Anglia, când părinții privilegiaților se lovesc cu capul de zidul de cărămidă al vieții obișnuite. Banii le-au facilitat accesul copiilor lor la școli și facultăți și le-au cumpărat meditari la fiecare materie, precum și notele maxime corespunzătoare, iar acum înlesnirile acestea se opresc. Și descoperă că, după atâta cocoloșeală, copiii lor nu sunt nici foarte speciali, nici foarte apți să se trezească dimineața, să se ducă la muncă și să facă ce li se spune. De fapt, nu sunt foarte buni la a fi altceva decât copii, moment în care părinții intră în panică și încep să ceară favoruri. Bine, nu i-aș spune astea Bellei, deși amândouă știm care-i treaba.

— Bella, dă-mi voie să fiu sinceră cu tine. Internship-urile sunt extrem de greu de găsit în prezent și, chiar dacă sunt neplătite, sunt la fel de competitive ca joburile normale. Dar, sigur, o să văd ce pot face. Sunt sigură că Belshazzar (*nu râde, Kate!*) are multe de oferit și, dacă EM Royal îl poate ajuta să-și găsească drumul, atunci ar fi privilegiul nostru să-i fim de folos unui client pe care îl apreciem enorm.

Asta este ditamai minciuna. Din câte am auzit eu despre Belly, nu e în stare nici să-și găsească singur pantalonii. Nu cu mult timp în urmă, *The Mail* a publicat o fotografie neclară cu el și un prieten încercând să dea Big Mac de mâncare leilor din Trafalgar Square la trei dimineața „pentru că le era foame”. Gândul de a-l avea pe drogatul ăla tolomac în birou, ca asistent... Cu toate astea, s-ar putea să fiu nevoită să fac pe dădaca pentru Belly ca să păstrez clienta.

— Mulțumesc, ești o scumpă.

Bella zâmbește ușurată.

Mă gândesc la Fata Calamitate, la problemele pe care le am cu Emily și Ben, la cum încerc să-i protejiez de rele și să-i învăț că nimic nu e pe gratis și, surprinzător, lecția asta pare și mai grea aici, în Țara Belșugului. Mă gândesc la copiii lui Sally, Will și Oscar, care încă zburătăcesc la aproape treizeci de ani, și la frumoasa Antonia, care trece dintr-un internship în altul, căutând Sfântul Graal al unui serviciu permanent. Oamenii nu sunt chiar așa de diferiți, de fapt.

— Tu ai copii, Kate? mă întreabă Bella.

Ezit o secundă, apoi hotărâsc să-i spun adevărul.

— Am, da. Emily urmează să împlinească șaptesprezece ani. A avut un an cam greu, să fiu sinceră. Presiunea examenelor, presiunea de a trebui să te fotografiezi din cinci în cinci minute, ca să arăți câtorva sute de așa-ziși prieteni ce viață minunată ai, plus o mamă care-ți strică toată distracția și nu te lasă să te duci în club cu acte false. Are mult mai multe decât aveam eu la vârsta ei, Bella, și cu toate astea nu pare fericită.

— Mie-mi spui! oftează ea. Eu am crescut într-o locuință socială în Catford. Și ai și un băiat?

— Dap. Ben, un adolescent tipic. Din când în când, își ridică ochii din ecran ca să-mi ceară bani sau să-l duc undeva.

Râde, râsul acela hodorogit de fumător.

— Ziceai că mai e ceva, Bella?

— Da. Te fac o tură?

O secundă, cred că sunt invitată la prima mea orgie. La naiba, o desfrânare adevărată într-un conac cu covoare din piei de tigru, sfeșnice cu lumânări topite și linii de cocaină pe bufetul de secol XVIII. Mă mir că s-ar mai deranja cu așa ceva acum, că Fozzy nu mai e.

— Dăm o tură?

— Pe Samson. O să-l adori. E foarte blând.

— Păi...

— Nu-ți face griji, și eu am fost cam speriată prima dată. E enorm. (*Salvați-mă!*) Hai, îți împrumut eu tot harnașamentul.

Și așa se face că, după douăzeci de minute, sunt condusă încet în jurul unui padoc în spinarea celui mai mare cal pe care l-am văzut vreodată în carne și oase. Privind înainte spre creștetul capului său nobil și întorcându-mă să-i supraveghez crupa îndepărtată, am impresia clară că Samson se întinde la nesfârșit. E ca și cum aş sta pe puntea unui portavion blănos. Iar mișcările lui sunt maiestuoase și demne, fără sărituri sau smuceli. N-aş putea să cad de pe el nici dacă aş încerca.

Bella merge pe lângă mine, ținând de frâie. În jur, ploaia s-a potolit și acum cade mocnit. Chiar când mă gândesc că asta chiar nu intra în fișa postului, Bella îmi zice:

— Kate!

— Sunt încă aici, ce surpriză!

— Ai trecut testul.

Mă uit departe în jos spre ea. Samson este probabil înalt de un metru optzeci, mă gândesc eu. Aş putea la fel de bine să fiu într-o căsuță din copac.

— Ce am trecut? E un test?

— Nu voiam să-ți spun, dar m-am tot gândit să mut fondurile lui Fozzy în altă parte.

Ah, asta era. Fără să vreau, doar din reflex, trag de frâie. Samson se oprește brusc.

— Unde?

— Gonzago Pierce.

— Ce? De ce la ei?

Calmează-te, Kate! Ești blocată pe un animal, dar tot la muncă ești.

— Iartă-mă, Bella, adică, sigur că vom respecta orice decizie ia clientul, dar în cazul ăsta, te sfătuiesc insistent, în interesul tău, să nu reinvestești fonduri pe care noi le-am făcut sigure pentru tine timp de mulți...

— Ce are Pierce cum-îi-zice?

— Cowboy, zice călare și ea.

Râd și Samson simte tremurul ușor al mâinilor mele, așa că pornește iar la drum.

— Oricum, continuă Bella, s-a terminat cu asta.

— Cu ce anume?

— Cu cowboy-i. Unul dintre ei a venit aici săptămâna trecută, exact ca tine, numai că el era un tip micios, la costum, încă avea caș la gură și ne-am înțeles bine până când am menționat plimbarea pe Samson și a început să-mi vină cu tot felul de scuze. Așa că l-am târât aici și el a aruncat o privire lungă la creatura asta superbă și a luat-o la sănătoasa. Efectiv a fugit înapoi în Mercedesul lui și a plecat. Și m-am gândit: dacă așa se poartă când are de-a face cu un cal, ce Dumnezeu ar face într-o situație de criză? Toți urșii și taurii¹ ăia de care citești în *Financial Times*, serios!

Nu sunt foarte sigură, dar cred că Bella este convinsă că *bull* și *bear* de pe piețele financiare se referă la animale adevărate. Mai bine nu zic nimic.

— Cum să se sperie așa? răspund eu. Samson este un înger. Nu m-am mai simțit așa calmă de câteva săptămâni. Nici nu-mi vine să cobor de pe el. Sau să descalec. Sau cum s-o zice.

— Exact! Asta este răspunsul corect. Așa că mulțumesc, rămân cu EM Royal. E bine pentru tine?

— Foarte, foarte bine! Mulțumesc, Bella. O să-ți răsplătim încrederea, îți promit.

— Nu exagera, soro! Sunteți o afurisită de bancă, nu răsplătiți nimic. Diii!

Și astfel, cu o simplă încurajare de la stăpâna lui, Samson o ia la trap, iar eu încerc să sar în șa.

— Ajutor!

— Ha! Stai să vezi și galopul.

1. „Bull“ și „bear“ sunt termeni financieri care desemnează prețuri în urcare, respectiv în scădere ale titlurilor financiare pe piață. Literal, taur, respectiv urs.

După jumătate de oră, ajung în curtea grajdurilor, cu furnicături în tot felul de părți și moduri interesante. Poate că, atunci când ți se termină viața sexuală, armăsarii mari și negri sunt soluția? Bella s-a întors în casă. Samson, în siguranță în boxa lui, rumegă și aburește ușor. Deja a primit un morcov din mâna mea, cu mulțumiri. S-ar putea să fie cel mai bun prieten nou pe care mi l-am făcut în ultimii ani. Îmi pare rău, Sal!

18.27: M-am întors la birou îmbujorată de succes atât după plimbarea cu Samson, cât și după ce am reușit să salvez EMR de la pierderea unui client. Mi-am verificat e-mailul, așa cum făcusem cam din oră în oră de când îi scrisesem lui Jack. Nu pot să mă hotărâsc pe cine sunt mai furioasă: pe el, că este așa un nenorocit și nici măcar nu confirmă c-a primit mesajul, sau pe mine, pentru că sunt o mare fraieră și îmi pasă așa de mult. Încurajată de succesul cu Bella, nu am mai suportat să aștept. Am început un e-mail nou către el. „Salut, Jack. Mă întrebam dacă ai primit...”. Nu, prea fals ca e-mail obișnuit. „Bună, știu că e-mailul poate fi lent, dar...” Prea sarcastic. „Hei, mai trăiești?” Prea disperat. Am hotărât să nu trimit nici unul. Și dacă nu mai răspunde niciodată? M-aș simți și mai prost. *Dar ai puțin respect pentru tine, femeie!*

Am aruncat o privire rapidă prin birou. Nici urmă de Jay-B, așa că i-am trimis rapid un e-mail să-i dau raportul despre Bella și l-am pus în copie și pe Troy, asigurându-mă că subliniez rolul meu eroic în salvarea situației. Nu-mi permit să fiu modestă, nu după ce l-am enervat pe Grant Hatch. Și nu dacă vreau să-mi păstrez slujba după ce se întoarce Arabella din concediul de maternitate. Timpul o să treacă fără să-mi dau seama.

Uitându-mă în jur la colegii mei de treizeci și ceva de ani, cu capetele plecate peste birouri, trebuie să-mi

înăbuș un râs amar. O femeie de vârsta mea, care a luat o pauză de câțiva ani de la carieră, nu este binevenită aici, dar tocmai cunoștințele despre familie și copii m-au ajutat astăzi să o conving pe Bella Baring. Sunt convinsă de asta. Sigur, știu cum să mă descurc într-o criză financiară, dar înțeleg și ce înseamnă pentru un client când se căsătorește, își pierde un părinte, suferă un avort, trece printr-un divorț, când copiii se chinuiesc, și părinții sunt speriați pentru ei. Chiar și bogații se sperie pentru copiii lor și au motive din plin. Clienții ca Bella își fac griji pentru performanța fondului, sigur că da, dar, odată ce știu că banii lor sunt în siguranță, ce vor, de fapt, este să stea de vorbă despre problemele din viața lor și să fie ascultați. Mi-ar lua o mie de ani să-l învăț pe Troy să facă asta. London Business School are cumva un curs despre empatie și intuiție feminină? Nici o șansă!

Problemele Văduvei Rock sunt atenuate, calmate și mângâiate de bani, dar niciodată rezolvate. Mă gândesc mâhnită la propriile mele probleme, cum ar fi să găsesc un cămin de bătrâni decent la o distanță de peste două sute cincizeci de kilometri și o PlayStation nedisponibilă și să mă pregătesc pentru o petrecere la birou mâine-seară, la care aș fi în stare să plătesc ca să nu iau parte la ea, fiindcă singura față pe care vreau s-o văd nu va fi acolo, o, și să mă duc la concertul lui Ben de colinde după-amiază și să fac rost de clienți noi și... cum i-a zis Sally? Înainte să plec acasă, accesez System Preferences, apoi mă pregătesc să-mi schimb parola din Impostoare42 într-una nouă, pe care o introduc de două ori: Femeiasandvici50.

Petrecerea de la birou

7.08: Ciudat, nu? Îți petreci primii cinci ani din viața unui copil rugându-te să adoarmă și să rămână adormit. Când devine adolescent, îți petreci fiecare dimineață încercând să-l trezești. Astăzi, la fel ca majoritatea zilelor, începe cu o luptă de a-l ridica pe Ben din pat.

— Nu vreau! Pleacă!

— Ben, te rog! Nu fac asta pentru mine. Adu-ți aminte că azi ai concertul de colinde după-amiază.

Trag draperiile, ceea ce stârnește noi mârâieli.

— Pleacă!

— Ți-am atârnat o cămașă nouă pe ușa șifonierului, dragul meu, și ai un pulover curat și frumos aici. Trebuie să fii elegant, da? Ia-ți pantofii negri, nu tenișii. O să fii pe scenă.

Cu mare greutate, se ridică de la orizontală.

— Nu e nevoie să vii, mami.

— Bineînțeles că vin, dragul meu. N-aș lipsi de la concertul tău.

— O să fii în Londra. Nu-i mare chestie. Nu merită să vii tocmai de acolo pentru asta.

— E ceva special pentru mine, Ben. O, Doamne, ia uitate ce unghii ai la picioare! Unde mi-e foarfeca?

— Pleacă de aici! Mami, lasă-mă-n paaaaceeeee!

După ce tai măcar doi centimetri din copitele scârboase de cămilă ale lui Ben și arunc resturile la coșul de gunoi din baie, îmi bag capul pe ușa lui

Emily. În cameră e haos. Jaluzeaua s-a stricat și a rămas atârnată strâmb, pe jumătate închisă. Haine aruncate, genți și pantofi naufragiați pe podea. Veioza de lângă pat a fost dărâmată de teancul de doze de Cola dietetică. Văd câteva manuale acoperite de praf sub pat. Dacă un loc poate să fie un indiciu pentru starea de spirit a unei persoane, atunci fiica mea a încurcat-o. Mă supără ce văd, chiar mă supără, dar orice încercare de a face curat este considerată critică, nu ajutor.

Măcar, de la petrecere, relația noastră s-a îmbunătățit. Încă simt că pășesc pe un teren minat, speriată că, așa îngrijorată din cale afară cum sunt pentru starea ei emoțională, dacă fac sau zic ceva greșit, o să mă alunge iar. Debra zice că și Ruby este exact la fel, așa că încerc să nu o iau personal. Emily se agită în pat, își trage crisalida mai aproape de ea, dar nu se trezește. O vreme, trăsăturile ei erau prea mari pentru fața de atunci și am crezut că și-a pierdut frumusețea, dar în ultima vreme a crescut și fața i-a devenit simetrică și este din nou proporționată. Când se plângea că are nasul prea mare (voia să aibă un nas ca al lui Lizzy), i-am spus că fetele cu trăsături mici și drăguțe acum adesea arată banale și lipsite de caracter când se fac mai mari. Nu m-a crezut, dar așa e.

Plăcerea mea secretă este să intru și să mă uit la fiica mea când doarme. Pot s-o văd așa de clar în fața ei pe fetița de cinci ani de altădată.

7.27: Piotr a scos toată dușumeaua din bucătărie. E chiar mai rău decât mă temeam. Țevile de cupru sunt atât de vechi, că pe ele s-a format un praf turcoaz.

— Ah, minunat! Încă un rahat de cheltuială în chilipirul tău de epocă, Kate. Cât o să mai coste și asta?

Richard ni se adresează mie și lui Piotr pe un ton care seamănă stânjenitor de mult cu antipatia.

— E posibil nu scump, răspunde Piotr prudent. Am prieten boiler...

— Sunt sigur că ai, îi dă Richard replica nepoliticos. Întârzii în seara asta, Kate.

— Dragul meu, ți-am spus. Nu uita, am petrecerea la birou în seara asta, iar, după-amiază e concertul lui Ben. Ne vedem acolo. Și poți să încerci să te întorci pentru copii diseară, fiindcă eu s-ar putea să întârzii? Te rog?

În timp ce își potrivește casca, Rich zice:

— De ce te duci la petrecere? Numai speculanți de Centru care se pun în cap cu Bollinger. Nici nu pot să-mi închipui ceva mai rău.

Ce zici de faptul că nu putem să plătim ipoteca sau facturile, ceea ce s-ar putea întâmpla dacă-mi pierd slujba. Nu ar fi mai rău, Richard? Asta gândesc, dar nu spun cu voce tare. În schimb, afișez cel mai frumos zâmbet al meu, destinat clienților.

— Știi că aș prefera să nu mă duc, iubire, dar este important să-mi arăt fața pe-acolo. O să fie și președintele firmei, și, practic, toți șefii. Trebuie să socializez, să-mi fac relații.

În timp ce spun asta, îmi dau seama că e-adevărat. De-a lungul anilor am văzut așa de multe femei care se descurcau extraordinar la serviciu, adesea întrecându-i în strălucire și rezultate pe colegii lor bărbați, dar când venea momentul disponibilizărilor, ele erau primele date pe ușă afară, fiindcă nu se deranjaseră să-și construiască alianțe cu bărbați pe care nu-i agreau. Asta era atitudinea mea în trecut, dar acum nu-mi permit să fiu pretențioasă.

— Mda, bine, cedează Richard, de parcă îmi face mie o favoare imensă, dar Emily și Ben pot să-și facă singuri cina. Încerc să mă întorc înainte de nouă.

— Dar ne vedem oricum la concert?

— Da, a, da.

Eu și Piotr îl privim urcându-se pe bicicletă și ieșind pe poartă, deja luând viteză.

— Richard, el e viespe, cred, zice Piotr.

— Nu, nu viespe, Piotr. Albină. În engleză, zicem ocupat ca o albină.

— Nu, Kate, răspunde Piotr mijind ochii. Eu corect. Richard e viespe, cred.

11.07: Dacă Monica Bellucci poate să devină Bond Girl la cincizeci de ani, atunci n-am nici un motiv să-mi fie teamă să mă duc la petrecerea de la birou din seara asta la patruzeci și nouă de ani și trei sferturi, nu-i așa? A apărut în toate știrile. În toiul uimirii generale că o femeie așa de străveche a putut să fie distribuită să joace cu agentul 007, observ că nimeni nu subliniază că actrița este foarte potrivită ca vârstă cu Daniel Craig, care are patruzeci și șapte de ani. Cred că, dacă e să mă iau după principiile Debrei pentru întâlnirile on-line, un star de cinema bărbat, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, nu are cum să se îndrăgostească niciodată de cineva de peste treizeci și cinci. Conform acestei logici, Monica Bellucci ar trebui să se considere norocoasă dacă poate s-o joace pe soacra suferindă de artrită a lui Bond.

Mi-am petrecut dimineața la birou, „documentându-mă despre clienți“, timp în care am studiat obsesiv fotografii și am comparat-o pe Monica de azi cu Monica tânără, din primele ei poze de fotomodel. Acum treizeci și doi de ani, frumusețea ei uimitoare de la optsprezece ani se zbătea să devină cunoscută prin straturi de machiaj și o coafură parțial pudel, parțial Jennifer Beals în *Flashdance*. Cumva, mi se pare tare reconfortant că până și Monica Bellucci a avut un permanent îngrozitor în anii optzeci. Majoritatea fetelor din anul meu de facultate ne-am făcut permanent, urmând moda ca niște oi în ale stilului ce eram. Mare greșală! Permanentul din anii optzeci arăta ca părul pubian pe steroizi.

Ironia amară de a fi femeie nr. 569: când ești tânără și frumoasă, pentru că, haideți să recunoaștem, tinerețea înseamnă frumusețe, rar știi cum să te pui cel mai bine în valoare. (Emily, de exemplu, poartă XS, dar se ascunde într-un pulover gri-murdar, lălău, stilul boyfriend, și nu-și arată niciodată picioarele

decât dacă pui la socoteală blugii ăia rupți îngrozitori. Mă scuzați, blugi „vintage“.) Până când îți dai seama cu ce-ți stă bine, tinerețea deja și-a pus haina pe ea și se îndreaptă către ușă, iar tu îți cheltuiești timpul și banii căutând loțiuni, poțiuni și proceduri care se chinuiesc să recreeze efectul pe care Mama Natură ți l-a oferit gratis. Cel pe care l-ai luat ca pe un dat. De exemplu, dulapul meu din baie este un altar închinat Zeiței Anti-Îmbătrânire. Să o numim Prospețime. Borcane și fiole cu seruri și creme hidratante, toate promițând să dea ceasul înapoi la anul în care „regimul meu de înfrumusețare“ consta din lapte demachiant Anne French în sticla aceea albă cu capac albastru, rotunjit, pe care îl foloseam ca să șterg sebumul de pe piele. Același ulei de care acum trebuie să mă păzesc geloasă ca să nu devin o prună scofâlcită.

— Ce dracu? Nu pot să cred că au ales o bunică să fie Bond Girl.

Mă învârt cu scaunul și aproape că dau cu nasul de șlițul dungat al lui Jay-B. Stă în picioare foarte aproape de mine, uitându-se peste umăr la ecranul meu și aruncându-i divinei Monica o privire grosolană, evaluatoare.

— Da' nu e rea pentru o puicuță bătrână, recunoaște el fără prea mare tragere de inimă.

— Eu n-aș refuza-o, zâmbește cu înțeles Troy.

Apropo, de când au ajuns toți băieții britanici din Centru să aibă nume de jucători americani de baschet? Știm că, în realitate, au mers la școli de elită, sunt căsătoriți cu o Henrietta sau o Clemmie și iau trenul de 6.44 din Sevenoaks.

— Ce n-ai refuza? întreb eu inocent, tachinându-l pe tânărul maimuțoi să continue.

Troy își schimonosește fața într-un rânjet viclean, se lasă pe spate în scaun, cu mâinile împreunate la ceafă și cu pantofii lucioși urcați pe birou.

— N-aș refuza, știi tu, să i-o trag.

Există un moment, poate îl știți, când bărbații cântăresc în gura mare o femeie ca pe o bucată de

carne, iar o altă femeie, care este prezentă, trebuie să hotărască dacă să îi înfrunte sau să păstreze o tăcere complice și să afișeze un zâmbet ușor îndurerat. Din experiența mea, cea mai bună strategie este să te prefaci că ești unul dintre băieți în astfel de ocazii. În caz contrar, riști să fii etichetată ca lipsită de haz sau feministă, probabil amândouă. Dar nu am chef. Nu azi, când lista mea cu ce am de făcut pentru Crăciun este mai lungă decât Tratatul de la Versailles, concertul de colinde al lui Ben este după-amiază, iar o femeie de aproape aceeași vârstă ca Monica Bellucci este chiar în camera asta, prefăcându-se față de doi băieți ignoranți că are patruzeci și doi de ani.

— Ce galant din partea ta, Troy, zic eu. Sunt sigură că Monica Bellucci, probabil cea mai frumoasă actriță din lume, ar fi încântată să știe că ești pregătit să-i faci o mare favoare făcând sex cu ea.

Troy nu prea știe cum să reacționeze. Fața lui palidă se îmbujorează până pielea din jurul perciunilor roșcați devine roșie și bășicată. Se uită la Jay-B ca să vadă ce reacție ar trebui să aibă. Urmează în moment, nu mai lung de câteva secunde, când ar putea să termine ori într-un fel, ori într-altul. Aș putea să fiu dată afară. Apoi Jay-B zice, nu într-un mod neplăcut:

— Mai ai câțiva ani până la marele cinci-zero, nu-i așa, Kate? Mă bucur că ai timp să stai pe site-uri despre celebrități.

Gândește, Kate, gândește!

— Mă documentez, zic eu repede. Despre combaterea îmbătrânirii. Ar putea fi o zonă foarte mare pentru noi. Știi că s-au făcut previziuni că dorința americancilor de a-și ascunde semnele îmbătrânirii cu creme și alte produse de înfrumusețare va duce la o creștere a pieței de până la o sută paisprezece miliarde de dolari anul viitor? În creștere de la optzeci de milioane acum trei ani. Uimitor, de fapt. Chiar și în recesiune, vânzările produselor de înfrumusețare de prestigiu, adică cremele scumpe din magazinele

universale, au crescut cu unsprezece la sută, conform Nasdaq. Deci prețul petrolului scade, acțiunile Sony Pictures sunt în scădere, dar cremele hidratante sunt noul aur.

— Uau! exclamă Jay-B fluierând. O sută de miliarde pe ulei de șarpe? De ce își irotesc femeile banii?

— Pentru că tipii ca voi cred că, la treizeci și cinci de ani, femeile sunt terminate. Pentru că femeile de vârsta mea au trecut de perioada în care arătau sexy și nu mai pot să vă mulțumească, așa că, după un raționament lipsit de delicatețe, relevanța și statutul nostru în societate se diminuează. Prin urmare, simulăm tinerețea cât de mult putem. Chiar dacă asta înseamnă să ajungem să arătăm abțiguite sau paralizate. De asta îmi dau cu estrogen pe braț în fiecare dimineață și iau o tabletă de progesteron în fiecare seară și din când în când îmi aplic o boabă de testosteron pe interiorul coapsei, ceea ce se numește terapie de înlocuire a hormonilor, dar nu e decât o terapie de recuperare a tinereții. A, și unele suntem atât de desperate și nebune, încât chiar ne prefacem că suntem cu șapte ani mai tinere ca să putem să revenim pe piața muncii, care ne tratează ca pe niște perimate.

Am avut curajul să spun asta cu voce tare? Din păcate, nu.

— Apropo, Kate, bravo pentru cum ai gestionat-o pe văduva lui Fuzzy. Țștia da cai putere. Ne vedem mai târziu la petrecere? zice Jay-B și sper că nu mi-a făcut din ochi în timpul ăsta. Pune-ți ceva trăsnet!

Întotdeauna fac asta.

To: Kate Reddy

From: Candy Stratton

Subject: Panică la petrecere!

Katie, nu-ți face, repet NU îți face Botox pentru prima dată în ziua petrecerii de la birou! Nu poți să riști. Ai putea ajunge cu un ochi închis. Nu este un aspect prea reușit decât dacă vrei să te costumezi în pirat. Chestia aia de obraz despre care ți-am spus costă peste 1000 \$

injecția. Cică ridică pielea și îi redă plinătatea pe care o pierdem pe măsură ce devenim niște cotoroaște ofilite. Scopul este să capeți pomeți înalți, nu să arăți ca o veveriță constipată.

Mai e o chestie nouă de sculptare a abdomenului, care îți îngheață excesul de grăsime și te scapă de nenorocită. Nu știu exact cum.

Tu coafează-te pentru petrecere, investește în cel mai frumos corset de la Agent Provocateur și nu sta direct în lumină. La dracu, arăți de-a dreptul uimitor pentru patruzeci și doi de ani!!!

XXO

From: Debra Richards

To: Kate Reddy

Subject: Împușcă-mă!

Bună, draga mea! Cum merge sezonul tău festiv? La petrecerile de birou ori te porți cu o demnitate adecvată statutului tău profesional, ori ajungi să te îmbeți și să ți-o tragi cu vreun administrator junior din Canvey Island. Cu bube pe spate. *Îh!* Nu primești nici un premiu dacă ghicești ce variantă a ales prietena ta foarte bătrână și disperată.

Schimbând subiectul, Felix a fost suspendat. Cei de la școală spun că l-au prins distribuind materiale porno cu prostituate germane grase! Mai îngrijorător, a făcut cheltuieli de 1800£, pe care compania de telefonie le debitează de pe cardul meu, dar acum zic că nu sunt obligați să mă informeze de alte plăți făcute cu cardul ăla. Sunt avocată și nici măcar eu nu știu dacă e legal așa ceva. Nu am timp să stau toată ziua la telefon și să țin la ei.

Felix e futut. Maică-sa e futută. De Kyle din Canvey Island, cel cu bube pe spate. Copiii își vor petrece Crăciunul în Hong Kong cu tatăl lor și cu soțioara nr. 2 cea perfectă. Ah, cât urăsc asta!

Apropo, noi ce facem de cei cincizeci de ani? Tot conceptul ăsta mi se pare foarte înspăimântător, fiindcă mă îndrept vertiginos spre ținutul hoaștelor bărboase și nu

se întrevade nici un bărbat la orizont. Ai zis că Abelhammer cel divin s-a întors în peisaj? Spune-mi toate secretele tale vinovate. Am nevoie să fiu înveselită.

Îți trimit o felicitare virtuală de Crăciun și trebuie să ne întâlnim curând, să recuperăm.

Cu dragoste, Deb xx

From: Kate Reddy

To: Debra Richards

Subject: Împușcă-mă!

Te rog, te rog, vino de Crăciun, draga mea! Pot să-ți ofer o selecție interesantă de rude în vârstă demente, un soț practic vegan, care este mai epilat decât noi amândouă la un loc, doi adolescenți care nu vorbesc și o cumnată supernesuferită. Mi-ai face o favoare imensă dacă ai veni și ai înveseli pe toată lumea. Te rog zi că da. E binevenit și Kyle cel bubos dacă nu are o ofertă mai bună.

Îmi pare rău de Felix. Nu se uită toți băieții la chestii din astea? După *belfie*-ul lui Emily, nu mă mai surprinde nimic.

Eu SIGUR nu fac nimic de cincizeci de ani. Nu vreau să anunț în gura mare că am devenit o băbăciune, mersi frumos. Lumea de la EM Royal crede că am patruzeci și doi de ani și nu se poate să afle despre vârsta mea reală, fiindcă o să-mi pierd slujba. Trebuie să o țin secret.

Nu am nimic de povestit despre Abelhammer. Ca o proastă, i-am răspuns la e-mail și nu am mai primit nici o veste de la el. Probabil abordează toate femeile din trecutul lui. Ah, ce urăsc asta!

Hal să facem ceva de ziua ta, vrei? Comand eu un stripper pompier.

Te îmbrățișez strâns,

K xx

P.S. Prostituatele germane grase chiar există?

16.23: Concertul lui Ben tocmai s-a încheiat și a fost un triumf. Și când mă gândesc că mi-era urât să iau trenul până acasă pentru concertul de la școală, apoi să mă întorc la Londra pentru petrecerea de la birou!

Mai sunt nouă zile până la Crăciun și cred că mai am treabă cât pentru vreo cincisprezece zile. Oare n-aș putea să lipsesc de la concertul de Crăciun de data asta? O să fie Richard acolo pentru Ben, nu-i așa?

Ei, hai, pe cine păcălesc eu? Emily încă ține minte singurul recital de balet de la care am lipsit, în vara lui 2004, când a interpretat o legumă dansatoare. M-a trecut cu cerneală permanentă în Registrul Neglijărilor Materne și, fără îndoială, acest lucru îmi va fi imputat în Ziua Judecării.

Am făcut bine că m-am dus la concert, pentru că Richard a lipsit. Mi-a trimis un SMS să-mi spună că a uitat că avea o întâlnire foarte importantă centrată pe *mindfulness*. Ce-ar fi să fie naibii *mindful* și când vine vorba despre copilul lui? Facultatea lui Rich e la zece minute de școala lui Ben, spre deosebire de serviciul meu, care este la cel puțin o oră și douăzeci de minute distanță. Cumva, eu am reușit, iar el nu.

O schimbare în bine față de ultima dată când lucram cu normă întreagă este că în prezent părinții au voie, ba chiar sunt încurajați să plece de la birou ca să participe la evenimentele speciale ale copiilor. Măcar firmele încearcă să fie flexibile și să susțină familia acum, pentru că, dacă sunt etichetate drept organizații neanderthaliene, nu vor atrage cei mai străluciți candidați. Piața liberă, cum a zis Milton Friedman, chiar funcționează, uneori chiar în favoarea decenței și a compasiunii. Observ totuși că nimeni de la EM Royal nu îndrăznește să lucreze cu jumătate de normă.

Când i-am spus lui B-Jay că trag o fugă până la concertul de Crăciun al fiului meu, m-am gândit la toate dățile acelea când îl mințeam pe Rod Task dacă aveam nevoie să mă duc la o ședință cu părinții sau la un spectacol despre Nașterea Domnului. Tot timpul găseam câte o „scuză de bărbat“, despre trafic sau ceva. Pe vremea aceea, să fii mamă și să și lucrezi era ca și cum ai fi fost agent dublu: mințitul devenea parte din meserie. Un bărbat care anunța că pleacă

de la birou la meciul de rugby al fiului său era un erou; o femeie care făcea exact același lucru nu era destul de implicată în munca ei. În orice moment, putea să-și abată atenția de la serviciu către Mămicie, cale sigură spre o carieră de agrafe de hârtie și irelevantă. Am luptat împotriva acestei retrogradări cu fiecare fibră a ființei mele. Nu voiam să accept că, dacă sunt mamă, nu mai sunt la fel de bună la meseria mea. De fapt, eram extraordinară la meseria mea. În cele din urmă, am plecat de la EMF din cauza gândului că îi făceam pe copiii mei să sufere din cauza orelor chinuitor de lungi – inutil, stupid, inuman de lungi – pe care le petreceam departe de ei. Aveau nevoie de mine, da, dar s-a dovedit că și eu aveam nevoie de ei. Familia noastră mergea în gol și singurul om care putea să umple golul acela eram eu.

O amintire vie, brusc. (*Bravo, Roy!*) Stăteam la locul de joacă de la St. Bede's. Era seara ședinței cu părinții și îl așteptam pe Richard. Iarnă. Probabil era din cauză că toți tații navetiști care veneau direct de la gară se grăbeau să intre, cu hainele lor groase, întunecate, și cu servietele. Fiecare bărbat se oprea să mă întrebe unde găsește clasa copilului său. Știau cum îl cheamă pe copil – hei, recunosc un merit, când e cazul – dar, în general, cam acolo se opreau cunoștințele lor. Nu știau cine erau profesorii, uneori nu știau nici în ce clasă erau copiii. Habar nu aveau unde se agățau hăinuțele și ghiozdanele sau ce era în ele. Iar eu stăteam acolo, pe locul acela de joacă rece și întunecat, și mă întrebam: cum să fie corect așa ceva? Cum să concureze o femeie cu bărbații, când ei aveau voie să fie așa de ignoranți? Un părinte care să nu știe cine este profesorul, ce are copilul de mâncare la pachet, care copil din clasă are alergii la alune, unde este geanta de educație fizică sau care șosete murdare trebuie spălate, bun, un părinte putea să ignore toate lucrurile astea. Dar nu doi. Un părinte trebuie să poarte în minte puzzle-ul vieții de familie și, hai să recunoaștem, de cele mai multe ori, acel

părinte încă este mama. Din punct de vedere profesional, pe vremea aceea concuram cu bărbați care nu își încărcau mintea cu toate chestiile legate de copiii mici. Odată, îi invidiam. Acum, doar îmi este milă de ei.

În fine, cu siguranță a fost o decizie bună să mă duc la concert și Richard chiar a ratat ceva frumos. În mijlocul colindului „Jingle Bells“, băiatul nostru a avut un solo uimitor la percuție pe care, tipic pentru Ben, uitase să ni-l menționeze. Știți momentele acelea când îți vezi copilul într-o lumină complet nouă? Păi, asta a fost unul dintre ele. Creatura aceea botoasă, permanent ascunsă sub o glugă, care mormăie și lenevește prin casă, s-a transformat într-un tânăr muzician de succes, care trecea cu îndemănare de la tobe la cimbăla și se simțea bine făcând asta. Tamburina lui sincopată a creat o atmosferă incendiară.

Acum bem ceai și mâncăm *mince pie*¹ în sala de festivități.

— Ești drăguță, mami, zice Ben despărțindu-se de prietenii din trupa de jazz și venind să mă salute.

— Coafură nouă.

Primesc chiar și o îmbrățișare, ei, mai degrabă o prindere stângace pe laterală, mai mult o coliziune decât o îmbrățișare, dar nu mă plâng.

— A, bună, Kate!

Când mă întorc, văd figura insuportabil de elegantă a Cynthiei Knowles, care ține în mână o cutie cu *mince pie*.

— Poți să le donezi liniștită, Kate, zice Cynthia chicotind. Acum nu-i mai pasă nimănui că nu le-ai făcut tu. O mai ții minte pe femeia aia nebună despre care am citit, care crăpa plăcintele cumpărate de la

1. Plăcintă dulce-sărată specific britanică, consumată în perioada Crăciunului. Este preparată cu seu de vită, carne tocată, fructe uscate și un amestec dulce de mirodenii (n. red.).

supermarket, le ducea la școală și se prefăcea că le făcuse ea?

O, da, cred că mi-o amintesc vag. (Roy?)

21.29: Petrecerea de la birou se ține în Shoreditch. Bineînțeles. Toate zonele din Londra pe care am avut grijă să le evit când am venit prima dată în capitală, la douăzeci și doi de ani, sunt acum la modă. Cum devine centru de interes un loc părăsit? Păi, din cauza prețurilor proprietăților, pentru că oamenii se retrag tot mai mult din centru până unde găsesc o zonă pe care și-o permit, la limită. Apoi își fac un centru al lor și așteaptă să-i urmeze și industriile de servicii. Sigur că acum este mai ușor, fiindcă nu iei o dărăpănătură de depozit să-l renovezi. Abia dacă mai renovezi ceva. Dai cu mătura, înlocuiești instalația electrică și arunci toate vechiturile, dar păstrezi pereții de cărămidă dezgoliți și țevile la vedere. Ventilatoarele sunt foarte *à la mode*. Mai întâi, instalezi wi-fi și un distribuitor de cafea de mărimea unei tarabe de bâlci. Apoi cumperi un set de mese laminate, bănci de lemn brăzdate de șanțuri și scaune zăngănitoare de metal de la o școală care tocmai s-a închis. În fine, angajezi doi tipi pe nume Thaddeus și Job¹, cu bărbi care fac aluzie, incorect, la o carieră îndelungată și distinsă în marina comercială. Voilà! Ai o cafenea.

Petrecerea se ține într-un local care se numește Localul. Sau, ca să fiu mai precisă, „#loc@lul“. Asta scria în e-mail. Trebuia să fie într-un club și mai brutal, cu denumirea Numărul Patruzeciși7, care, inutil să mai spun, este situat la numărul 103 pe o stradă laterală sumbră, până când unul dintre directorii firmei a căutat adresa și a văzut cuvintele „Grime crews“². Asta sună ca și cum ar avea legătură, din

1. Iuda Tadeul și Iov (n. red.).

2. În traducere literală, echipaj murdar, plin de funingine, de pe un vas, dar se poate referi și la mulțimile de fani ai genului muzical *grime*.

nou, cu marina comercială, dar se pare că se referă la un gen muzical care îți face creierul să-ți zornăie în craniu ca o bilă într-un fluier. Așa că varianta asta a căzut.

Intru în #loc@l încercând să nu mă simt #to@ntă. Lumina are calitatea aceea cenușie, de iarnă, care ar face-o pe mama să se agite prin cameră ca să aprindă fiecare veioză și să boscorodească „Parcă a murit cineva“. Eu, una, dau vina pe filmele alea de groază nordice de la televizor. Nici un detectiv nu s-ar gândi să folosească altceva decât o lanternă ca să inspecteze cel mai recent cadavru. Și unde ar putea să pândească un criminal în serie care se respectă, dacă nu într-un colț întunecat? Mă simt de parcă ar trebui să port un pulover tricotat, banal, părul dat pe spate, și poate niște mănuși de cauciuc, cu care să apuc indicii esențiale. În loc de ceea ce port, de fapt, adică rochia mea dragă Dolce & Gabbana, veche de zece ani, dar încă bună. Îmi pune în evidență atuurile și îmi ascunde defectele: succes! Efectul este irosit complet aici, bineînțeles, având în vedere semi-întunericul neofinlandez. De la mai mult de doi metri, aș putea să fiu îmbrăcată și într-un sac de gunoi. Monica Bellucci ar putea să treacă pe lângă noi purtând numai o pereche minusculă de chiloți și abia dacă ar observa-o cineva. Ar fi puțin mai mult decât o ceață parfumată.

Chiar nu vreau să fiu aici. Toată prefăcătoria asta că sunt altcineva decât sunt, de fapt, doar ca să fiu acceptată de oamenii ăștia. După o anumită vârstă, nu mai vrei să stai la marginea unei petreceri, făcându-ți curaj să te avânți în toiul ei. Am nevoie să beau ceva. Trece un chelner fără păr pe cap, pe bărbie, deasupra gurii sau pe sprâncene sau, nici nu vreau să mă gândesc, în altă parte a corpului. Dar are o tavă în mână.

— Ăăă...

— Da? răspunde el răsucindu-se cu fața spre mine și privindu-mă supărat.

— Scuzați-mă, aș putea să iau un pahar?

O întâlnire foarte modernă: persoana anxioasă, de modă veche, din clasa de mijloc, care se scuza reprezentantului robotic al noii ere, fără să fi greșit cu ceva. Se încruntă, încă deranjat de întrerupere. Un chelner care nu vrea să servească. Tava lui este triumfiulară.

— Castro. Sau Gangnam, zice el.

Nu am ce să răspund. Nu-mi vine în minte nici un cuvânt potrivit. *Hai, Kate, măcar încearcă!*

— O! Ce conține Gangnam?

— Glencarraghieclaghanbrae. Condimente indiene. Bere brună.

— Cred că o să încerc un Castro, vă rog.

Bărbatul-mașină îmi întinde băutura și pleacă în trombă, abia stăpânindu-și furia. Cocktailul meu este într-un borcan de gem, evident. Mult mai „ultimul răcnet” decât un pahar de cocktail, deși marginea cu șanțuri de înfiletare îngreunează băutul, iar probabilitatea să te tai în ea este amenințător de mare. Ținându-l eu așa în mână, simt o pornire copleșitoare de a o șterge de acolo și de a prinde mormoloci cu o plasă. Sau ouă de broască, să puteți să le vedeți eclozând.

— Kate!

Este rândul meu să mă răsucesc.

— Jay-B! Bună.

— Kate, ți-l prezint pe președintele nostru, Harvey Boothby-Moore. Harvey, ea este noua noastră recrută, Kate Reddy, de la Marketing.

Președintele iese din umbră, se apropie din ce în ce mai mult. Ori încearcă să mă măsoare în amurgul profund, ori l-am prins în toiul unui joc de-a v-ați ascunselea. Îl văd gândindu-se „Mai cald, mai cald...”.

În cele din urmă, se oprește. Privirea lui mă măsoară de sus până jos, de parcă aș fi în padocul de la Ascot. A trecut mult timp de când nu mi s-au mai inspectat chișițele. Măcar crupa arată destul de bine după ce am făcut nouă mii de genuflexiuni cu Conor.

— Bine ai venit la bord, domnișoară! zice el. Am auzit numai lucruri bune despre tine. Ține-o tot așa!

Domnișoară, eh? Bine, e întuneric aici, dar treacă de la mine.

— Așa o să fac, mulțumesc.

Iau o înghițitură din Castro. Dacă cineva ar putea să distileze săpunurile acelea albastre care se agață sub marginea toaletei, așa ar fi la gust.

Harvey face un pas, gata să treacă mai departe, apoi se oprește.

— Bravo pentru treaba cu rusnacii! zice el. Nemericii ăia se scaldă în bani, dar nu-i mereu ușor să-i faci să-i scuipe afară. Problema e că-și știu soldul din cont, dar nu știu ce au în cap. Dacă au ceva, *hâr-ă-hâr*.

Nu pot să jur, dar cred că așa sună râsul lui Boothby-Moore. Ca un broscoi care încearcă și nu reușește să-și stăpânească un râgâit.

— De fapt, mi s-au părut surprinzător de influențabili de ideile noastre, zic eu, alunecând cu ușurință în limbajul de lemn corporativ.

Mai iau o gură de odorizant de veceu, ca să prind curaj. Au! Fir-ar al dracu de borcan de gem!

— Mai ales dacă încerci să relaționezi cu ei la nivel personal.

Harvey zâmbește.

— Pun pariu că așa faci. *Hâr*. Nu-i așa, Roy?

— Troy, domnule.

— Toy? Ca „boi“?

— Troy.

Nu observasem că se alăturase și Troy grupului nostru, ieșind cu pași șovăielnici din obscuritate și zăbovind expectativ chiar în spatele umărului meu stâng.

— Ca războiul din Troia, zice Harvey. *Hâr*. Nu ești de acord, tinere Troy? Că în fond, Kate s-a descurcat bine cu prietenii noștri ruși?

— Sigur că da. Așa am zis și eu atunci, răspunde Troy.

Ba nu a zis deloc asta, nesimțitul! A făcut tot ce a putut ca să-mi pună bețe în roate. Încă o vrea să se răzbune?

— Oricum, zice Harvey încheind discuția, așa cum le place bărbaților dominanți să facă, cu o singură bătaie sonoră din palme. Bravo tuturor! Crăciun fericit și așa mai departe! Nu vă chercheliți prea tare, dacă reușiți. Trebuie să începem noul an plini de energie. *Hâr-ă-hâr.*

Pleacă mai departe, cu Jay-B pe post de aghiotant, făcându-și încet drum prin toată mulțimea de la petrecere și oprind pe rând toate conversațiile cu câte o replică stânjenitoare.

— Șampanie? îmi oferă Troy un pahar.

— Doamne, o băutură adevărată într-un pahar adevărat! Mulțumesc. Am unde să pun și eu ă...

Îmi ia borcanul de gem și îl așază pe capacul închis al unui pian maiestuos. Asta nu o să se termine bine.

— Ce ai acolo? întreb eu.

Ține în mână un flacon cu ceva maro și lipicios în el.

— Gangnam. Al patrulea. Își face treaba.

— Sunt sigură.

Urmează o pauză.

— Noroc, Kate! Crăciun fericit!

— Noroc!

Bem în tăcere, în timp ce muzica zumzăie în jurul nostru, punctată de râsetele oamenilor ca o secțiune de alămuri.

— Îmi place rochia ta, zice Troy.

— Vechea și fidela mea Dolce & Gabbana.

— Italienii ăștia știu să pună în valoare silueta unei femei. Nu că tu ai avea nevoie de mult ajutor în privința asta, Kate.

Of, Doamne! Infectul ăsta tocmai a început să flirteze cu mine. Atenție! E clar că e vorba despre operațiunea „Trage-i-o Babei”, pentru care a complotat cu lepra aia de Hatch. Dragă Alice, mulțumesc că m-ai pus în gardă.

— Ca să fiu sincer cu tine, am observat de prima dată când ai intrat în birou.

— E drăguț din partea ta, Troy. E cam stresant să mă întorc la muncă după ce am luat o pauză. Mă bucur că ți s-a părut că arăt bine.

Troy se apropie de mine. Destul de aproape încât să-i simt pe gât răsuflarea mirosind a curry. Mijește ochii și își linge buzele.

Încă nu-mi vine să cred ce face pe urmă. Își pune băutura deoparte, își înclină capul spre mine, ca și cum ar vrea să-mi dezvăluie un secret, și murmură:

— Știi ce moment e ăsta?

— Îmi pare rău, nu.

— E momentul în care, acum zece ani, ai fi știut că ai agățat.

Îmi ia vreo două secunde să mă prind. Ah, *înțeleg*. Derbedeul ăsta plin de coșuri m-ar duce la el acasă să mi-o tragă acum, dacă aș fi cu zece ani mai tânără și încă aș merita să mă placă cineva. Lovitura calculată legată de vârsta mea este menită clar să mă rănească și, fir-ar să fie, funcționează. Asta mă deranjează cel mai mult: nu insulta în sine, ci faptul că, așa cum ar spune chiar puțin ăsta, își face treaba. Un cuțit înfipt între coaste și răsucit. Dar nu îi dau satisfacția de a vedea cât mă șochează.

— În visele tale, Troy! zic eu încercând să rămân cât pot de calmă și de netulburată. Sau „boi“, cum era?

Și zicând asta, îmi torn cu grijă restul de șampanie în Gangnamul lui, fără să vărs vreo picătură. El rămâne acolo ca prostul, în timp ce din flacon se ridică o spumă groasă de culoarea mahonului, care dă pe dinafară. După aceea, îmi poziționez atent un toc deasupra pantofului lui și mă las cu toată greutatea pe el. Troy scapă un țipăt extrem de satisfăcător.

— Transmite-i dragostea mea lui Grant, zic eu.

Țipătul încetează. Apoi mă întorc, dar nu prea repede, și plec. E timpul s-o șterg de aici.

— Kate?

Mă opresc. N-am scăpare. Niciodată n-am scăpare.

— Alice, bună! zic eu.

Alice este îmbrăcată cu o rochie roșie de Crăciuniță, de o lungime care era tare la modă la Crăciunul de prin 1922. Arată senzațional pe ea.

— Uau! Tu! În asta! Uau!

Puterea mea de a vorbi încă trebuie să se recupereze după meciul crud cu Troy.

— Mi-era puțin teamă să nu arăt ca un cadou de sub brad.

Obrajii îi strălucesc în puțină lumină de aici.

— Și ce dacă? Cine n-ar vrea un cadou?

— Max, de exemplu. Nu în seara asta.

— Ce?

— A zis că vine cu mine aici, să te cunoască pe tine și pe toată lumea. Și pe urmă, în ultimul moment, m-a lăsat baltă. Mi-a trimis un SMS că are și el ceva la muncă. Dar el nu are serviciu. I s-au aprins călcâiele după o chelneriță de la clubul de tenis.

Își dă capul pe spate.

— Mă simt ca o fraieră.

Îi dau lacrimile, iar ea nu vrea să-i curgă și să-i strice machiajul.

Nu îmi vine nimic altceva în minte ca s-o consolez, așa că o iau de mână.

— Bărbații ăștia! zic în cele din urmă.

— Știu.

Își trage nasul și râde în același timp, așa că se aude ca o mică explozie: un tranarăs? Scotocesc în poșetă după un șervețel. Ajutor! Ultimul pachet a fost folosit și a ajuns un ghemotoc când Lenny s-a întors din fundul grădinii, după ce se rostogolise prin ceva îngrozitor. Caca de vulpe, probabil. Ah, mi-a mai rămas unul nefolosit, incredibil.

— Mersi, zice ea. Kate, poți să stai aici un minut sau două? Trebuie să mă duc la budă, dar mă întorc cât pot de repede, promit. Nu pleca nicăieri. Vreau să vorbesc numai cu tine. Nu cu băieții. Dacă mai vezi șampanie sau ceva, ia pentru amândouă, bine?

— Bine.

Eu nu-mi doresc decât să mă duc acasă, să-mi dau jos rochia asta stupidă, să dau iama în frigider, să-mi pregătesc o băutură caldă, să-l alint pe Lenny și să mă uit la emisiuni TV despre renovări de case.

— Aici mă găsești.

Mă uit în jur. Harvey Hâr este într-un colț îndepărtat, bătând din palme, cu Jay-B dând din cap aprobator alături de el. Troy, deși șchiopătează, dansează cu singura femeie de culoare din firmă, apropiindu-se ca să vorbească cu ea, râzând intim, pe bubuitul muzicii. Ce ar putea el să-i spună care să nu fie stânjenitor de-a dreptul? Nu m-ar mira să o felicite pentru ritmul ei natural, caz în care ea va face un pas înapoi și îi va da una peste mutră. Bravo, fată!

Deodată, mă simt tare pierdută în locul ăsta întunecat, în care se îmbulzesc oameni mai tineri decât mine, cu trupurile neerodate de trecerea anilor, cu energia neconsumată, cu memoria alertă și speranțele ridicol de mari. Hai, Alice, unde ești? Cât îți ia să faci pipi și să-ți ștergi lacrimile?

— Kate?

O, bun, încă unul. Vă rog eu, lăsați-mă în pace. Măcar de data asta?

— Kate!

O atingere pe braț. Mă întorc fără chef.

Tu?

Și atunci, dragi cititori, fac ceva mai degrabă impresionant. Ceva ce nu-mi duc aminte să mai fi făcut de când așteptam să fiu vaccinată la școală, când aveam nouă ani, iar Karen Millburn a dat startul, urmată de cea mai bună prietenă a mea, Susan, care stătea lângă ea, apoi de fata de lângă Susan, apoi de mine, apoi de Carol Dunster și așa mai departe, ca un rând de piese domino.

Leșin. Exact, o sfârșeală adevărată, cu amețeală și ceață pe ochi, demnă de o prințesă Disney, pe cuvântul meu. Numai că de data asta nu mă mai trezesc pe podeaua sălii de sport, cu domnul Plender, profesorul de sport, aplecat deasupra mea îmbrăcat în trening

și cu o expresie iritată pe chip. Mă trezesc tot în picioare sau aproape, ținută blând la braț de un bărbat pe care am crezut că nu o să-l mai văd în viața asta sau în următoarea. Și primul lucru pe care îl spun, Doamne ajută-mă, este:

— Cât timp am fost dusă?

Jack Abelhammer se gândește.

— Vreo șapte ani, cred. Plus sau minus o săptămână.

— Nu, prostuțule, acum. Cât timp mi-am pierdut cunoștința?

— Câteva secunde. Nu-ți face griji, prostuțo, te-am prins. Nu a observat nimeni. Ești OK. Ești OK?

— Vorbești de parcă ți se întâmplă tot timpul chestii de genul ăsta. Femei care îți leșină în brațe.

— E adevărat. Cad din picioare când trec pe lângă ele.

— Te urăsc.

— Și eu mă bucur să te văd.

O clipă, rămân așa, nu vreau să mă mișc.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Așa a zis și Elvis¹. Poți să stai în picioare?

— Așa cred.

Încet, sprijinindu-mă pe brațul lui, reușesc să-mi recapăt postura verticală. Camera încă se învâрте puțin.

— Bea asta!

Îmi oferă un păhărel. Miros. Alcool adevărat, nu un cocktail. Îl dau pe gât.

— Aaaah!

— Mai bine acum?

Mă dau înapoi, evitând atingerea, și mă uit la el. Afurisit să fie! De ce timpul l-a lăsat pe *el* în pace și ne-a distrus numai pe noi, ceilalți?

— Mult mai bine, mulțumesc.

1. Aluzie la piesa „Please release me”, cântată de-a lungul timpului printre alții de Elvis Presley, Engelbert Humperdinck, Tom Jones și ale cărei versuri s-ar traduce prin: „Te rog, dă-mi drumul, lasă-mă să plec, pentru că nu te mai iubesc...” .

Încerc să sun formal. Nu ține.

— Jack, îmi pare foarte rău, nu vreau să fiu indiscretă, dar ce dracu faci aici, mai exact? La petrecerea mea de Crăciun?

— A, e petrecerea ta deci? Vrei să plec?

— Nu, zic uitându-mă în pământ. Vreau să rămâi.

— Păi m-am dus la biroul tău și...

— Ce-ai făcut?

— La biroul tău. Unde lucrezi. Ei hai, până și tu te duci probabil acolo uneori.

— Dar nu mi-a zis nim...

— Nu erai acolo. Erai plecată cu un client. Așa că am întrebat pe ici, pe colo și doamna foarte drăguță de la recepție a zis...

— Dolores. De la parter.

— Dolores. O comoară.

— O tăioasă. Cum de ai scos informații de la ea?

— Am eu metodele mele, Watson. Am zis că sunt partenerul tău la petrecerea de Crăciun și că am uitat...

— De unde știai de petrecerea de Crăciun?

— Mi-a spus Dolores.

— Partenerul meu? După șapte ani, apari din senin și ești partenerul meu? Apropo, de ce nu mi-ai răspuns la nenorocitul ăla de e-mail?

— M-am gândit că ce am eu să-ți spun trebuie spus personal.

— Kate.

Altă voce. O, Doamne Dumnezeule!

— Alice! Cum a fost la, la...

— La buda doamnelor? A fost bine, mersi. Ca la budă. Pentru doamne. Bună, zice ea întorcându-se spre Jack și întinzând o mână cu unghii stacojii. Eu sunt Alice.

— Alice. Eu sunt Jack.

Îi cuprinde mâna cu ambele mâini. Eu doar am amețit, dar ea se topește, de parcă ar sta lângă o flacăra deschisă.

— Și de unde vă cunoașteți voi? întrebă ea.

Ce vrea să știe nu este „de unde“, ci „cât de bine“. Încerc să par veselă.

— Păi știi, ne-am tot întâlnit de câteva ori acum câțiva ani, adică, doar de câteva ori.

Ce Dumnezeu, Jack, dă și tu o mână de ajutor. Scoate domnișoara din ananghie.

— Eu eram un posibil client al băncii la care lucra Kate, explică el. Era foarte convingătoare.

— Știu, zice Alice. Kate poate să convingă pe oricine să facă orice.

— Apoi am mai vorbit din când în când (ba nu-i adevărat) și, cum eram în oraș, m-am gândit să trec pe aici să o salut. Să văd cum merge la noul serviciu.

— Siiiiigur.

Alice se uită la Jack, apoi la mine, apoi înapoi la Jack.

— Și ați trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Îmi ascund nasul în paharul gol și inspir aburii rămași de parcă ar fi briza oceanului. Lângă mine, Jack este o mare de calm. Simt o dorință copleșitoare de a mă sprijini de el. Sau de a pluti undeva departe, pe el. Ar fi bine oricum.

— Da, cam așa, zice el în cele din urmă.

— De când? întreabă Alice.

Jack dă din cap, cântărind lucrurile, se uită la mine, se uită la ea, apoi răspunde:

— De acum.

O ia din nou de mână. Dar cu mâna *mea* cum rămâne?

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Alice. Ai o rochie minunată. Petrecere excelentă! Vrei să ne scuzi? Kate, vii? Kate!

Mă uit la Alice, care ridică din sprâncene.

— Alice, eu, eu...

— Kate, du-te acum. Înainte să te răzgândești.

— Dar...

— Nici un dar.

Se uită peste umăr.

— Jay-B se întoarce cu Hramp. Tura a doua. Du-te acum!

În cele din urmă, eu îl iau de mână pe Jack, nu invers, și o tulim de acolo, ca doi puști de doisprezece ani prinși fumând în spatele adăpostului de biciclete. Mă întorc spre Alice în timp ce plecăm.

— Ne vedem la birou.

— Sper că nu.

Și femeia tânără, care se teme că nu este iubită și că va rămâne astfel, privește o femeie mai în vârstă, care se teme de același lucru, cum întinde o mână spre fericire.

Alice se gândește: *Nu știu cum face asta. Dar știu de ce.*

Coitus interruptus

23.59: *Sex. Nu-ți face griji, Kate, o să-ți aduci aminte. Nu e așa de complicat. E ca mersul pe bicicletă. Nu, nu vreau să mă gândesc la biciclete sau la echipamentul lui Richard din spălător. În timp ce urcăm cu liftul către etajul zece al hotelului, în minte mi se strecoară un citat dintr-o carte. „Jenant era până ajungeai să i te faci cunoscută: toată vorbăria aia premeditată în jurul a prea multe pahare de băutură, apoi se dezvăluiau și trupurile, cu semnele și cutele lor ascunse, ca niște cadouri de Crăciun care te dezamăgesc.” (Roy, cine a scris asta?¹)*

Singura persoană, în afară de Roy, care garantez că ar putea să-mi spună de unde e citatul, stă în lift cu mine, cu fața lipită de gâtul meu și strângându-mă tare în brațe. Nu pot să-l întreb pe Jack dacă recunoaște citatul, pentru că atunci și-ar da seama că am emoții. Emoții că momentul în care mă va dezbrăca va fi o deziluzie, că voi fi un cadou de Crăciun care dezamăgește, că am așteptat amândoi așa de mult acest moment și descoperim că nu suntem decât doi oameni de vârstă mijlocie. Imaginea pe care o aveam eu în minte, doi iubiți cu pielea fină și carnea tare, care se aruncă flămânzi unul spre altul cu bucurie și

1. John Updike, *Vrăjitoarele din Eastwick*, traducere de Corina Popescu, Editura Nemira, 1995.

încredere, pare imposibil de invocat în secundele acestea pline de neliniște, cât urcă liftul.

Prima dată când l-am văzut pe Jack, m-am uitat la el peste biroul din New York și m-am gândit „oare cum ar fi să simt toată energia aceea în mine?”. Așa, din senin. Am roșit doar gândindu-mă la asta. El m-a văzut roșind și a răs. Știa, pun pariu că știa. Nu mi se mai întâmplase niciodată așa ceva. Abia dacă-l știam pe om de patruzeci de minute, iar corpul meu prelua deja controlul asupra conștiinței mele și a altor slăbiciuni. Cred că atunci a fost singura dată în toată viața mea când am fost copleșită de dorință, adică subjugată de ea. Îmi place să cred că sunt o ființă cu picioarele pe pământ, dar Jack s-a adresat direct corpului meu, care i-a dat permisiune fără să mai consulte centrul rațional din creier, singurul care, în general, are rolul de căpitan al navei. „O, căpitane! Căpitanul meu!”¹⁴

Am ajuns acum la ușa camerei lui și Jack glisează cartela de acces, încercând să determine luminița să se facă verde și să ne lase să intrăm. Nu merge. Încearcă din nou. Șterge cartela de mâneca sacoului. Din nou. Nici o luminiță verde. Binevoitor, fără să-mi dea drumul, Jack dă cu piciorul în ușă și apoi, de data asta cu o urmă de ferocitate, o mai lovește o dată.

Mă sărută pe creștet și îmi ia fața în mâini.

— Uite ce e. Dacă mă duc la parter, la recepție, ca să iau alt rahat de cartelă, nu te mai găsesc aici când mă întorc, nu-i așa?

— Ba da, sigur că da.

— Ba nu. Te cunosc, Katherine, o să crezi că e vreun semn.

— Poate că *este* un semn, Jack.

— Nu e nici un afurisit de semn. Îți zic eu. E stricată cartela. Nu s-au aliat forțele Universului împotriva noastră. E o porcărie din plastic, nu Dumnezeu!

1. Poezie celebră scrisă de Walt Whitman în 1865.

din Vechiul Testament care încearcă să ne spună să nu facem dragoste.

După încă un sărut, mă lasă, aleargă pe hol până la lift, întorcându-se ștrengar preț de jumătate de secundă, cât să-mi facă mie cu ochiul, și se duce să ia altă cheie. Eu mă duc în direcția opusă.

E un semn.

Jack către Kate

„De lumea ar fi a noastră și timpul îndeajuns, sfiala aceasta, doamnă, n-ar fi un neajuns”¹. Am fost părăsit în camera de hotel cu două pahare de șampanie și o dezamăgire imensă. Unde ai dispărut? Stai să ghicesc. Ai avut o întâlnire urgentă cu partea din tine care crede că trebuie să faci în continuare totul pentru toți ceilalți și nici măcar un amărât de lucru pentru tine? Dă-te jos de pe rugul ăla în flăcări, Ioana, și dă-i tipului ăsta o șansă. J XXO

Pentru prima dată de când ne-am cunoscut, Jack părea furios sau măcar foarte nervos. Nu l-am învinuit. Când a apărut la petrecerea cu colegii, am fost cât se poate de entuziasmată. Sălbatică din nou, o copilă din nou. În timp ce mergeam spre Old Street, căutând un taxi, cu bule de text ridicându-se în aerul înghețat din răsuflările noastre împreunate, am fost beată de fericire. Dar, odată ce am ajuns la hotel, toate îndoielile au început să-și facă loc, dând din coate, până când au ajuns în față. Eram prea bătrână, prea împovărată, prea îndatorată, prea prinsă în altele. Aveam responsabilități, promisiuni de respectat, un câine de plimbat. Lăsând la o parte moralitatea, nu mă simțeam în stare să supun apariția asta chipeșă corpului meu nepregătit pentru bikini. Aveam nevoie de câteva săptămâni avans pentru a-mi îngriji burta și picioarele

1. Versuri din poemul „To His Coy Mistress”, de Andrew Marvell.

și a mă defrișa acolo jos. Știam suficient despre tendințele moderne în ceea ce privește părul pubian pentru a bănuî că Jack nu mai văzuse un tufiș retro à la anii optzeci din, păi, din anii optzeci. Fațada pe care o afișam, susținută de corset și de rochia D&G, nu era decât atât: o fațadă frumoasă. Nu eram pregătită să-l las pe Jack în culise.

Kate către Jack

Îmi pare foarte rău. Te rog să nu te superi. Sunt împărțită în toate direcțiile. Se întâmplă multe în familie acum. Și nu știu cine sunt. Să știi că te-am dorit atunci, te-am dorit din prima clipă când ne-am întâlnit și nu-mi închipui că n-o să te mai doresc vreodată. K XXX

AJUNUL CRĂCIUNULUI

10.00: „Slavă întru cel de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie.“ Așa cântă oastea cerească, ceea ce, apropo, înseamnă un grup de îngeri, nu un tip neinvitat, îmbrăcat cu haină de catifea și strângând în mână o sticlă de șampanie. Deși mi-ar prinde bine acum o oaste cerească în bucătărie, în loc de un soț morocănos, îmbrăcat în lycra. De observat că nu se zice nimic anume despre bunăvoința față de femei. Amuzant! Bănuiesc că suntem mult prea ocupate să facem față rafalelor de rea-voință când fiecare membru al familiei ne fură rezerva de Sellotape și nu mai găsim deloc când vrem să împachetăm cadourile. Apoi mai sunt nenumăratele sarcini – o, ce bucurie! – de făcut în timpul nostru limitat. Cum ar fi să duc în curtea din spate găleata mare în care bătâcăie curcanul în saramură, pregătit după rețeta Nigellei. Conform acesteia, pe o astfel de vreme, este „în regulă“ să lași curcanul la macerat într-un loc rece. Am bifat! Totuși, dacă îl lași în grădină, ai grijă să acoperi curcanul ermetic, ca să-l protejezi de „scotocirea vulpilor“. Am bifat și

asta. Nu-mi asum nici un risc când am doisprezece oameni la prânz.

Înfășat mai bine decât pruncul Isus, așezat într-o tavă de copt și cu o cratiță din fontă pusă deasupra, pentru siguranță, curcanul Nigellei stă în găleata lui pe masa din grădină, de unde îl pot supraveghea prin fereastra de la bucătărie. Îmi dă o satisfacție imensă să știu nu numai că am un avans considerabil, ci și că o să-i servesc pe socrii mei cu o pasăre mult superioară celor pregătite vreodată de cumnata mea. Ah, Cheryl, care combină cunoștințele culinare ale lui Chef Escoffier cu abilitățile sociale ale unui Tyrannosaurus Rex.

Cheryl este măritată cu Peter, fratele contabil al lui Richard, și au împreună trei fii perfecți. Undeva pe parcurs am pierdut socoteala succeselor și premiilor nepoților mei, dar, din fericire, Cheryl ne ține mereu la curent prin rezumatele utile din felicitările familiei, făcute manual cu ocazia Crăciunului. Primii doi băieți au luat numai note maxime la școală și, în plus, au atins cel mai înalt nivel la blestemăția aia de liră sau de harpă sau ceva. Cred că despre Edwin era vorba. În scurt timp, Barnaby i s-a alăturat în Orchestra Națională pentru Tineret, cel mai tânăr non-asiatic admis, ceea ce este pur și simplu uimitor, serios, după cum va avea Cheryl grijă să menționeze în timp ce, cu o superioritate extatică, va răsfoi manualul de pian de nivelul 3 al lui Ben.

— O, uite, Barney! Ben cântă giga aia scoțiană adorabilă pe care o cântai tu când erai la grădiniță. Înțelegeți voi.

Edwin este acum la Harvard – „Oxford nu mai e ce a fost, nu-i așa?” – și sigur va descoperi leacul cancerului, dacă prinde ceva timp liber pe lângă antrenamentele pentru echipa olimpică de canotaj. Nu va veni acasă de Crăciun. Probabil este în vreo misiune spațială. Toate astea pot să le înghit fără spitalizare, dar copiii lui Cheryl – fiți atenți – își iau geaca pe ei înainte să iasă afară. *Fără să îi roage careva.* Adică,

cum este posibil să înveți un băiat să facă asta? Prin a se îmbrăca gros, Ben înțelege să-și tragă un hanorac peste altul și asta lipsit de orice grație și mormăind înjurături. În sinea mea, îmi spun că odraslele noastre sunt mai frumoase decât ale lui Cheryl – îngrozitor de superficial din partea mea, știu, dar am nevoie de ceva de care să mă agăț.

11.15:

— Kate, ești sigură de curcanul ăla în saramură? întreabă Richard.

Mama și câinele ei, Dickie cel dublu incontinent, au sosit deja. Debra este la televizor, cu un pahar de Baileys, se uită la *Love Actually*. Ceilalți urmează să apară și eu mă asigur că am destule șervețele curate și tacâmuri pentru toată lumea.

— Bineînțeles că sunt sigură, Rich, răspund eu.

Bine, nu doar răspund. Îl reped. În afară de sugestia aceea revoltătoare cu Tofurcan, acum este prima dată când își exprimă interesul față de proviziile de mâncare pentru toată familia lui (trei mese pe zi timp de patru zile!) și mai și sună a critică. Sincer, ar trebui să fie în genunchi, cu un trandafir în dinți, declamându-și recunoștința veșnică.

— Curcanul Nigellei, zic eu înțepată, se marinează în găleata din grădină, cu portocale și batoane de scorțișoară, ca să devină incredibil de fraged și ușor de tăiat. Emily, pui odată telefonul ăla jos și mă ajuți și pe mine, te rog? Am nevoie să calci șervetele.

— *Să calc șervetele?* repetă Emily.

Parcă e Lady Bracknell când pronunță „poșșșetăăă”.

— Nimeni nu calcă șervetele, mami. Doar nu suntem în *Downton Abbey*. E un Crăciun în familie. Relaxează-te, da?

— Ție ți-e ușor să-mi zici să mă relaxez, domnișoară, fiindcă n-ai făcut nimic să te pregătești de Crăciun. Ne îmbrăcăm și noi azi?

— Lasă-mă pe mine să calc șervetele, Kate, dragă, zice mama, care se grăbește întotdeauna să-mi deturneze furia dinspre nepoata ei iubită.

Mie mi-ar fi zis să-mi mișc fundul, și mai repede, dacă aș fi fost așa de leneș cum e Emily la șaisprezece ani, dar de-a lungul anilor mama s-a mai înmuiat și acum este toată plină de indulgență. Nu știu de ce, asta mă enervează așa de tare că-mi vine să omor pe careva. A, și nu mai ai voie să zici că un copil este leneș sau puturos, chiar dacă este leneș sau puturos. Acum, „îi lipsește motivația“.

— Mamă, îl scoți pe Dickie afară, te rog? A făcut pipi lângă frigider.

— O, nu cred că a fost Dickie, draga mea. Probabil Lenny. El nu face niciodată așa când e acasă, nu-i așa, Dickie? Hai în grădină, bravo, băiatu'!

În timp ce mama și potaia ei pișăcioasă ies, Rich își ridică privirea dinspre podeaua din bucătărie, unde negociază răbdător cu aragazul nostru primitiv.

— De ce nu putem să folosim șervețele de hârtie? întreabă el.

Oooofff! De ce fac bărbații așa? Adică, sigur își dau seama că ating un subiect delicat și totuși îi dau înainte, fără să țină cont de avertismentul luminos „Atenție! Nu mă bate la cap!“ de deasupra capului soției.

Îi dau replica imediat.

— Nu putem să folosim șervețele de hârtie, dragul meu, pentru că, de când ne-am căsătorit, mama ta m-a privit ca pe genul de șleampătă care a crescut într-o casă așa de banală, încât probabil am folosit cuvântul „cârpă“. Ceea ce e adevărat, apropo. Iar Cheryl își face singură *stollen*¹-ul de Crăciun și coronița și probabil îi face sex oral lui Moș Crăciun ca să-i aducă cercei Monica Vinader. Așa că de asta o să folosim

1. Prăjitură specific englezească, pregătită de obicei de Crăciun. Este preparată cu fructe uscate, nuci, rom și mirodenii (n. red.).

servete de pânză la cina de Crăciun. Vom păstra niște standarde. Altă întrebare?

Stresată? Nu, mă simt bine, serios. Mult mai bine de când Doctorul Libido mi-a prescris terapia de înlocuire a hormonilor. Parcă eram o mare involburată și hormonii m-au calmat. Mi se pare chiar că și memoria mi s-a îmbunătățit. (*Roy, tu ai impresia că ne amintim mai ușor?*)

Cum amândoi copiii sunt în bucătărie și halesc cârnații în foitaj pe care-i păstram pentru a doua zi de Crăciun, profit de ocazie ca să le spun că în următoarele câteva zile vom lua o pauză de la tehnologie (sună mai bine decât că le interzic). Fără SMS-uri, fără Facebook, fără acces la internet. Nici dacă le-aș fi spus că o să le tai câte un braț sau un picior și o să le fierb cu șuncă și cuișoare n-ar fi fost mai rău.

— Glumești! răspunde Ben după ce își scoate un set de căști din urechi și înainte să le înlocuiască cu altele, care îi atârnau la gât.

— Mami, ești gen așa o ipocrită! răbufnește disprețuitoare Emily. Tu îți verifici tot timpul telefonul.

— Nu-i adevărat!

Are dreptate. Așa fac. Sunt dependentă de mesele lui Jack și o iau razna dacă durează prea mult până primesc unul nou. Speriată, după ce s-a întâmplat – sau nu s-a întâmplat – că o să renunțe la mine de-a binelea.

— Vorbesc foarte serios, să știți! Cred că ar fi foarte frumos dacă ne-am concentra cu toții asupra familiei câteva zile. Oamenii de care sunteți aproape fizic merită să aibă prioritate față de ceilalți. Nu vreau telefoane pe masă. Nu aveți prea des ocazia să vă vedeți bunicii. Și vă rog să ne uităm cu toții la același lucru la televizor, nu să trăim în lumi paralele, chiar dacă suntem în aceeași cameră!

Ding! Fără să gândesc, îmi verific telefonul, iar copiii izbucnesc în râs. Mesaj de la Jack. Apăs tare pe buton ca să-i fac numele preaiubit să dispară. Nu pot să fac față ciocnirii dintre două lumi, nu astăzi.

Jack își petrece Crăciunul cu niște prieteni în sudul Franței. Chiar dacă l-am părăsit la hotel, a apărut la biroul meu după două zile, chiar când plecam în concediu, ducând un cadou mare în brațe.

— Nu e pentru tine, a spus el când am protestat.

L-am deschis și am văzut o consolă PlayStation 4. Evident, în starea mea de ameteală (din cauza bărbatului, nu a alcoolului), îi menționasem că nu găsesc una pentru Ben, iar Jack ceruse cuiva o favoare.

— M-am gândit că probabil asta ți-ar plăcea mai mult decât orice altceva aș fi putut să-ți aduc de Crăciun.

Ai putea să juri că omul ăsta încerca să mă facă să-l iubesc sau ceva.

— Emily, unde te duci, draga mea?

— Afară.

— Văd că pleci, dar bunica, bunicul, mătușa Cheryl și unchiul Peter vor ajunge curând. Când te întorci?

— Târziu, zice ea îmbrăcându-se cu haina mea din piele de oaie.

— Nu poți să stai până târziu, draga mea.

— Toată lumea stă până târziu. E Crăciunu'.

— Sigur toată lumea stă cu familia, nu? zic eu cu grijă, încercând să evit o explozie de proporții.

Încă merg pe vârfuri pe un teren minat cu fiica mea. Trebuie să prezint o scenă de armonie și veselie de sărbătoare când sosește contingentul nordic, nu o Emily care țipă și injură.

— Încă mai am câte ceva de împachetat pentru verii tăi. Poți să mă ajuți, iubito, te rog? Ești cea mai pricepută la asta.

— Nu vreau.

Stă în picioare lângă ușa din spate, cu mâinile încrucișate de parcă s-ar strânge tare în brațe. Pare ciudat de vulnerabilă pentru cineva care vrea să iasă și să socializeze intens de Crăciun.

— Nu vrei? Bine, deci dacă îți dau o listă, poți să iei câte ceva din oraș pentru mine și să cumperi ceva pentru bunica Barbara? Știi că uită mult acum,

așa că poate îi iei un parfum sau o pudră pe care ar putea să le recunoască. Îi plac parfumurile florale. Sau dulciuri. Rahat turcesc, ceva moale care să nu fie greu de mestecat?

— Mbine, zice Emily, vizibil relaxată acum că poate să evadeze.

— Stai numai să-mi aduc portofelul, draga mea.

Când mă întorc să iau banii, Em deschide ușa din spate și afară e o femeie pe care nu o recunosc. Zic femeie, dar este mai degrabă un copil foarte dezvoltat. Poate unul dintre elfii lui Moș Crăciun a căzut de pe sanie. Cu păr roșcat ondulat, până la umeri, nas ascuțit și pistru. Poartă ghetе, o căciulă maro și o rochie-salopetă din catifea cord maro peste un tricou cu imprimeu floral. Probabil câștigătoarea concursului nostru local de sosii ale lui Pippi Șosețica. Ar putea să locuiască în cer.

— Bună ziua! Îmi pare foarte rău că vă deranjez în Ajunul Crăciunului. Richard este acasă? întreabă elful cu o voce scârțâitoare.

Accent scoțian melodios. Deși stă absolut nemișcată, am impresia clară că forma ei preferată de mișcare este prin sărituri.

— Ă, a fost aici, dar tocmai a ieșit să aducă niște lemne, cred. Pot să te ajut?

— Sunt Joely, zice elful. Lucrez cu Richard.

O privesc din nou, cu atenție. Deci ea este Joely, furnizoarea neobosită de ceaiuri scârboase și de sfaturi despre menopauză?

— A, da, sigur! Joely. Joely. Da, bună. De la centrul de consiliere. Rich a vorbit mult despre tine. Intră, te rog, intră și așteaptă-l aici.

Joely pare la fel de reticentă să intre pe cât de dornică este Emily să iasă. Cam de aceeași constituție și înălțime, rămân amândouă acolo, blocând ușa, nici una neputând să se miște din cauza celeilalte.

— Emily, ea e Joely, colega lui tati la, ă, la muncă.

Mă străduiesc să asociez spiridușul ăsta cu femeia pe care mi-a menționat-o Richard. Dacă mă iau după

expresia de pe chipul fiicei mele, nici Emily nu este prea impresionată. Încerc din nou.

— Joely face yoga și meditație și o mulțime de lucruri sănătoase. Joely, ea este Emily, fiica noastră, iar eu sunt Kate. Te rog să intri. E frig afară. Rich ar trebui să se întoarcă imediat.

— Nu-i nimic, zice ea îndepărtându-se cu spatele de casă, de parcă i-ar fi pierit brusc curajul.

Nu știu de ce, am fost foarte drăguță. Îi văd bicicleta roșie sprijinită de gard.

— Nu vă faceți griji. Poate să aștepte. Îmi pare rău că v-am deranjat, zice ea.

— Nici un deranj. O să-i spun lui Richard. Mi-a făcut plăcere să...

Dar a dispărut la fel de brusc cum a apărut. A plecat și Emily.

— Cine e fata aia? întreabă mama suspicioasă. Nu e îmbrăcată cum trebuie pentru vremea asta.

— O, e colegă cu Richard. Mami, poți să cauți platoul de sticlă în dulapul ăla de lângă aragaz?

Cât ar dura până să văd? Nu să mă uit (m-am tot uitat până acum), ci să *văd*. Să înțeleg ce căuta legendara Joely la ușa noastră, neanunțată, în ajunul Crăciunului; să înțeleg ce se ascundea dincolo de salopeta aceea maro, de catifea cord, lălâie și drăgălașă? E uimitor ce trecem cu vederea dacă nu vrem să observăm sau, să fim sinceri, pur și simplu nu ne pasă.

Prea prinsă și preocupată, bănuiesc. Am multe pe cap acum sau, mai degrabă, am multe capete de care să mă ocup, începând cu platourile cu somon afumat și blinii.

Oare mi-am adus aminte să iau smântână, Roy? Unde am pus-o? De obicei, mă mândresc că mă prind repede, dar este Crăciunul, iar Roy se pare că nu e de serviciu. Îl caut din nou.

**Roy, e ceva ce ar trebui să știu despre colega mitică a lui Richard, care doarme într-o floare? Roy? ROY?* Nici un răspuns.

În cele din urmă, Roy se întoarce dintre stivele din mintea mea, chiar când amestec în crema de ou și smântână pentru *trifle*¹ și aștept să se îngroașe (dacă fierbe, ai încurcat-o, practic arunci șase ouă la gunoi). Mă concentrez tare.

— *Primesc un volum mare de cereri, zice Roy. Aș aprecia dacă ai avea răbdare în momentele acestea aglomerate.*

— *Scuză-mă, Roy, tu ești memoria mea de când creierul meu a devenit o sită. Nu-mi face asta. Roy, întoarce-te aici, te rog! Nu poți să-ți iei liber de Crăciun doar pentru că am băut două pahare de vin fiert și mintea mea este un haos din cauză că nu pot să mă gândesc decât la Jack.*

— *Abelhammer este clasat la Experiențe de viață plăcute/dureroase. Dosarul nu trebuie deschis până în 2029.*

— *Sunt foarte conștientă de asta, Roy. Doar că a apărut iar și nu știu ce să fac... Iar acum a mai apărut cineva, nu numai în viața mea, ci la ușa din spate, ce naiba! Și nu prea știu ce să cred. Și, oricum, ce face, de fapt, mica Joely în afară de faptul că stă pe un scăunel și exersează întinderea piciorului drept până îi ajunge la urechea stângă? Știi ceva, Roy? Las-o baltă! Uită că am întrebat. Nici nu te mai gândi la asta. În momentul ăsta, nu vreau decât să trec prin următoarele patruzeci și opt de ore fără să comit vreo crimă domestică. Și am nevoie ca Richard să aducă lemnele și să agațe vâscul.*

— *Kath, unde găsesc curățătorul de cartofi?*

Uneori, dorința mamei de-a fi de ajutor este mai mult decât pot eu să îndur.

— *Mami, te rog eu, stai jos, da? Cartofii nu trebuie curățați decât mai târziu. Nu acum.*

1. Desert specific englezesc. Preparatul se assemblează de obicei într-un bol transparent și conține straturi de pandișpan și fructe, între care se adaugă o cremă de ou și smântână (n. red.).

— Dar păstârnacul? De ce să nu-l pregătim de acum? Nu lăsa pe mâine ce poți face azi, nu așa se zice?

Mama este ultimul om din Marea Britanie care crede cu adevărat în toate proverbele și zicalele străvechi și ține cont de ele în tot ce face. De exemplu, mănâncă un măr în fiecare zi. Nu am văzut-o nicio dată vânzând castraveți unui grădinar, dar pun pariu că s-ar descurca. E de părere că tot ce e bun pentru unul e bun și pentru alții și, bineînțeles, că ce-i prea mult strică. Numai că asta nu-i valabil și de Crăciun în casa noastră. Parcă aş hrăni eu cei cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești. Întotdeauna cumpăr mult prea multe legume și le găsesc în garaj în martie, putrezite și zemoase. Emoționant este că mama chiar e mai fericită cu credința ei în timpurile trecute și în toate poveștile băbești. Cu siguranță mai fericită decât noi, ceilalți, care credem că înțelepciune populară înseamnă un șir de comentarii certărețe de pe TripAdvisor.

Așa că știi exact ce replică să-i dau, ca un lacheu dintr-un vodevil.

— Frumoase vorbe, mami.

— Oala nu se umple cu vorbe, Kath.

Și chiar îmi face cu ochiul, draga de ea.

— Dar chiar vreau să mă fac utilă.

— Ei, dacă *chiar* vrei să crestezi cruci mici pe fundul fiecărei verze de Bruxelles...

Parcă am dat startul la cursă. Aproape că o ia la fugă poticnindu-se spre sertarul de legume ca să se apuce de treabă. Bietele verze nevinovate! Nu o să le arate pic de milă.

În fiecare an, mama ne face un tort de Crăciun. Mie nu-mi place nici un tort de Crăciun în afară de al ei. Are exact proporțiile perfecte de fructe, blat și brandy. Mi-am dat seama că, într-o zi, poate nu peste așa de mulți ani, va trebui să fac singură tortul, pentru că mama nu va mai fi aici să-l facă. Îngrop gândul acesta la fel cum își îngroapă Lenny osul în grădină,

dar revin mereu la el, ca pentru a mă pregăti. Odată ce ți-ai pierdut un părinte, știi ce urmează. Când l-am pierdut pe tata, a fost diferit, totuși, fiindcă în cea mai mare parte a timpului a fost doar o gaură neagră în loc de părinte. Mama, în schimb, este pământul de sub picioarele mele.

— Crăciunul nu ar fi Crăciun fără tortul tău, mami, zic eu tare când se duce la chiuvetă să cresteze verzele.

Ea clatină ușor din cap.

— Nu sunt sigură că e la înălțimea așteptărilor anul ăsta, draga mea.

Nu cred că i-am spus cât de important e tortul, cât de importantă e ea. Mama n-a fost genul care să spună „te iubesc“, așa cum fac nepoții ei și prietenii lor din cinci în cinci minute. Făcând parte dintr-o altă generație, mama lasă tortul să spună „te iubesc“ în locul ei.

— Mami, o înveți pe Emily să facă tortul tău, te rog?

16.27: La radio se difuzează colinde de la capela Colegiului King, care creează o atmosferă unică de Crăciun, și sfântă, și plină de speranță. Peter și Cheryl i-au adus pe Donald și Barbara la noi, așa că toată lumea a ajuns în siguranță. Mă rog, sau pe aproape. Barbara dă târcoale îngrijorată prin bucătărie și o văd punându-și în buzunar două blinii cu somon afumat și un storcător de lămâi.

Ca să fiu corectă, Cheryl ne mărturisește abia după opt minute că bietul Barnaby se chinuiește îngrozitor să aleagă dintre ofertele de la Princeton și Cambridge. Rich încuviințează înțelegător la necazul nepotului său. Eu eviscerez o rodie. Debra, care face salată de varză și care, din câte știu eu, a băut deja o sticlă de Baileys, zice:

— O, biata de tine! Trebuie să fie cumplit de greu să alegi între două universități așa de bune. Se pare că băiatul meu, Felix, o să aibă de ales între a pune marfa pe rafturi la Tesco și a merge la închisoarea Pentoville.

Cumnata mea o ignoră. Se plimbă prin casă, gângurind:

— O, Kate, casa asta are așa de mult potențial!

Nu-mi pasă. Piotr a construit o bucătărie minunată. Lăudat fie Piotr! I-am dat o primă de Crăciun îndesată într-o felicitare, iar el a zis că e posibil să nu mai vină o vreme, fiindcă tatăl lui este pe moarte acasă, în Polonia.

— Numai că vârstă e cincizeci și nouă, Kate. Asta nu e corect, nu, să pierzi tată așa?

Nu, cu siguranță nu este corect. L-am pupat pe Piotr pe obraz și l-am îmbrățișat. Mi-a fost un ajutor de nădejde de când ne-am mutat aici, și mi-au dat lacrimile când și-a luat rămas-bun. Eh, se pare că, în ultimele luni, lacrimile au fost sistemul meu meteorologic. Am avut mai multe inundații decât în Somerset Levels.

Mama a terminat cu verzele. Acum doarme în fotoliul de lângă aragaz. Ca prin minune, nu se vede nici urmă de cadou din partea lui Dickie pe covorul proaspăt aspirat. Ben și verișorii lui joacă Monopoly la masă — fără dispozitive electronice la vedere, ura! Până și Emily a binevoit să-și dea jos colanții ăia urâți de care este atașată chirurgical și să se schimbe în ceva drăguț pentru bunicii ei. E adevărat că ce poartă acum seamănă mai degrabă cu lenjeria intimă pentru luna de miere decât cu o rochie normală, dar, oricum, a făcut un efort. Barbara, care a fost dusă de Donald la coafor pentru un permanent înainte să vină la noi, poartă o rochie roșie, elegantă, de la Jaeger, cu butoni de aur, pe care mi-o amintesc de la sărbători mai vechi. Acum atârnă pe ea, nu-i mai vine bine. Se simte statura fragilă de dedesubt; ascuțimea oaselor bătrâne. Știm cu toții însă că Barbara ar fi mulțumită că s-a străduit.

Pe vremuri, la fiecare Crăciun, mă crispam când Barbara îi spunea lui Richard, așa cum făcea întotdeauna, că nu trebuia să se deranjeze așa de mult, când, de fapt, el nu făcea decât să cumpere, la ora

patru după-amiaza în Ajunul Crăciunului, un singur cadou (pentru mine), un Camembert foarte puturos și niște vin roșu. Ce dor îmi este acum de Barbara aceea! Nu zice aproape nimic. Oare nici nu se gândește la nimic sau mintea ei freamătă de gânduri cărora nu le poate da glas?

Așadar, anul acesta de Ajunul Crăciunului stă aproape de foc, cu un zâmbet pierdut, ținând-o strâns pe Emily de mână. Împreună, par un tablou victorian reprezentând un salon liniștit, deși puține domnișoare din epoca victoriană purtau pantaloni strâmți, trei sferturi, pe sub rochia de petrecere. Și nici nu le mărturiseau dragelor lor mame că portrete cu posteriorul lor fuseseră distribuite publicului larg, ca suvenir. Slavă Domnului că treaba aia urâtă cu *belfie*-ul e moartă și îngropată!

— Uite, buni, ți-am luat niște săpun. Un fel de cadou de Crăciun în avans. Poți să-l folosești în seara asta, dacă vrei. E cu lăcrămioare. Le-am încercat pe toate de la Boots și ăsta mirosea cel mai frumos. Ca tine. Adică, cum îți place ție. Mă rog.

Și, după încheierea aceasta elegantă, Emily îi dă Barbarei cadoul: trei săpunuri într-o cutie, împachetată prost, dar nu contează. În cazul ăsta, chiar că gestul contează. (Îi arunc o privire lui Cheryl, care stă pe canapea lângă soțul ei. Când vede cutia, îi dă un ghiont în coaste – doar o mișcare rapidă din cot, dar destul pentru a-și manifesta satisfacția la banalitatea darului. Exact la ce se aștepta de la casa asta. Vaca!)

Spre surprinderea noastră, Barbara ridică spre față cutia și inspiră adânc. O privire uimită, care se limpezește foarte încet, ca atunci când se ridică ceața. Apoi, spre mirarea noastră tot mai mare, vorbește:

— Am folosit din ăsta zilele trecute, draga mea.

— Nu-ți face griji, buni. Sunt sigură că putem să-l schimbăm cu altul.

— În Franța.

— Franța?

— Eram într-un loc minunat, la țară.

Se întoarce spre Donald.

— Ai condus tot drumul, iubire.

Donald se uită la ea, apoi în jos, spre mâini.

— Era o baie comună, pe hol, dar foarte curată. Și am făcut baie în cadă, cu lăcrămioare. Pe urmă, mi-ai zis că miros frumos. Chiar săptămâna trecută. Ce coincidență! Și acum am primit asta. Mulțumesc, Kate.

— Emily.

Se lasă o tăcere îndelungată, timp în care Richard pune un buștean pe foc și îl lovește cu călcâiul pantofului, ca să-l așeze mai bine. Ochii Barbarei se închid încet.

— Prima noastră vacanță în străinătate, zice Donald aproape șoptind. Iunie, o mie nouă sute cincizeci și nouă. Barbara are dreptate, chiar am mers cu mașina tot drumul. Cu Austin Cambridge-ul nostru. S-a stricat chiar lângă Calais. „Bun venit în Europa!“, a zis ea și am stat acolo și am râs.

Are ochii urduroși și umezi.

— Și am ajuns într-un sătuc, undeva în pustietate, eram obosiți după atâta drum. Aveau cârnați din ăia pe post de perne?

— Perne cilindrice.

— Așa. Și bideu, și ăsta era diferit, nu putea nici să se uite la treaba aia fără s-o pufnească râsul. Și toate lucrurile din meniu pe care nu le înțelegeam.

Zâmbește, se uită la Emily.

— Uneori, știi, e ciudat, dar uneori o invidiez. Pe buni a ta. Pentru că ea crede că toate astea s-au întâmplat abia săptămâna trecută.

Strânge din pumni ca un copil mic care își pune o dorință.

— Eh, de-ar fi așa, nu?

Pace și bunăvoință. Amintiri povestite copiilor, rețete date mai departe, pentru ca și ei, la rândul lor, să povestească amintiri copiilor lor. Și poate că de un Crăciun, peste patruzeci de ani, Emily își va aminti de săpunul cu lăcrămioare, care, preț de câteva

minute fericite, i-a adus-o din nou alături pe bunica atât de iubitoare.

Nu se aude decât trosnetul lemnului în foc, armoniile crescânde ale colindelor și o melodie delicată de sforăituri. Corul de la King ajunge chiar în toiul refrenului de la „Angels from the Realms of Glory“, unul dintre acele „Glooooooories“ nesfârșite, când Cheryl scoate un țipăt.

— Dumnezeu mare, Kate, ăla din grădină e un câine cu o pasăre uriașă în gură?

From: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Câinele mi-a mâncat curcanul

Draga mea, glumești, nu-i așa? Cred că asta este cea mai bună poveste pe care am auzit-o vreodată despre dezastrele de Crăciun. Te rog, zi-mi că l-ai eutanasiat pe diavolul ăla de Dickie. Și poate și pe cumnata ta?

Ce le-ai dat tuturor să mănânce? Fasole la conservă? Crede-mă, o să râzi și tu de toate astea într-o zi.

Cum mai e cu Abelhammer, apropo?

XXO C

From: Kate Reddy

To: Candy Stratton

Subject: Câinele chiar mi-a mâncat curcanul

Când o să râd? Peste vreo treizeci de ani, dacă am noroc. Rich l-a fugărit pe Dickie prin grădină și a reușit să-i smulgă curcanul din gură. Se pare că Rich a verificat curcanul pus la macerat și nu a pus capacul la loc cum trebuie. Tipic pentru el: își bagă nasul, „încearcă să fie de ajutor“ și provoacă haos. Am tăiat piciorul curcanului și am crezut că pot să salvez restul.

Apoi m-am uitat în găleată și am mirosit saramura. Putea. Am senzația cumplită că așa ar mirosi un cadavru lăsat pe câmpul de luptă. Cheryl a spus că este „neobișnuit de cald“ pentru decembrie și că a fost numai vina mea, fiindcă saramura trebuia ținută la rece. Ar fi trebuit să o pun în frigider. Mersi frumos, scorpie! Scuză-mă că nu

am un frigider cât un terminal de aeroport, cum aveți tu și Peter. Îmi cer scuze.

Și nu am putut să dau vina pe Dickie, pentru că mama îl iubește mai mult decât pe copiii ei, așa că am zis că ar fi minunat să schimbăm meniul și să mâncăm șuncă și legume la cuptor de Crăciun.

Nigella pățește vreodată așa ceva?

Nu te obosi să răspunzi.

K xxx

P.S. Abelhammer a apărut la petrecerea de Crăciun cu colegii și sunt îndrăgostită de el iremediabil și fără speranță și aproape am făcut-o, aleluia, dar cheia de la camera de hotel nu a mers. Și toată treaba asta este imposibilă, pentru că sandviciul meu nu mai suportă încă un strat. Iar acum probabil mă urăște. Sunt tare confuză.

*23.59: * După o întârziere de șase ore, apare și Roy. Încă împachetez cadourile de pus în ciorapi, deși nimeni nu crede în Moș Crăciun și toată lumea s-a dus la culcare. Roy zice: „Ah, deghizare, ești o răutate în care adversarul, cel cu... sarcini și plin de zel, pe sine se întrece.” Despre ce Dumnezeu vorbește? Asta era pentru eseul lui Emily despre A douăsprezecea noapte, Roy. Ai greșit amintirea! Trebuie să-ți revii, serios.*

REVELIONUL

Suntem la un pahar la Sally și familia ei. Petrecerea începe la o oră civilizată, Slavă Domnului, nu este un chiolhan din acelea care încep la zece seara și țin până la patru dimineața. Era o vreme când mi-ar fi plăcut să cânt *Auld Lang Syne* în jurul unui pian, să fiu atinsă prea familiar de străini pe motiv că am trecut cu toții peste încă un an pe pământ, dar, la dracu', sunt prea bătrână pentru așa ceva. E frumos dacă stai pe malul Tamisei și te uiți cum primarul aruncă jumătate din bugetul anual – și pe bună dreptate, după părerea mea – pe un spectacol de

artificii care-ți iau ochii, dar nu și când ești blocat la țară, iar drumurile s-au transformat în patinoare până la miezul nopții.

Așa că, la fix șapte și jumătate, mă rog, nu chiar la fix, că așa e când pleci cu adolescenți după tine, ne înghesuim în mașină, cu grade diferite de reticență (premiul pentru cel mai neîndurător plângăcios: fiul meu) și ajungem acasă la Sally. Prima mea vizită la sediul ei, cum îi zice ea. Până acum, eu și Sal ne-am întâlnit numai pe teren neutru, cel mai bun loc și singurul, de altfel, pentru a face confidențe și a dezvălui treptat adevăruri ascunse. Dintr-un motiv oarecare, când ești acasă, te cenzurezi.

— Tu trebuie să fii Kate. În sfârșit, ne cunoaștem. Intră!

— Și tu ești Mike?

Un bărbat în toată firea, greoi și un pic mătăhălos, dar vesel, îmbrăcat cu un pulover cafeniu, fără formă, tricotat, bănuiesc, de țărânci tăcute din vestul Scoției.

— Richard, salut! Mike. Ben, bună. Minunat. Emily, o, ești leită mama ta.

Din ochii lui Emily ies săgeți, dar Mike trece mai departe.

— Ah, minunat, ce bine, intrați cu toții, hainele acolo, băuturile dincoace, Sally e pe aici, pe undeva, excelent! Bine ați venit!

Strângeri de mână care îți luxează încheietura înainte să treci de ușă. Dacă eram într-un roman de Dickens, ar fi fost și un bol cu punct. Intru în camera de zi, care răsună de pălăvrăgeală. A, uite! E și un bol de punct.

Să fie semn de vârstă mijlocie sau doar s-a înrăutățit dorința aceea bruscă de-a o lua la goană când intri într-o cameră și vezi val după val de necunoscuți sau de cunoscuți uitați, de a te retrage și a-ți încerca norocul în altă parte sau, dacă nu, de a te ascunde în spatele unei canapele până când cineva dă semnalul că a plecat toată lumea? Eh, lăsați! Nu este un obicei pe care să-l transmiți copiilor, asta e sigur, așa că

intru în mulțime, căutând cu disperare crescândă o față prietenoasă.

— Kate, ai ajuns!

— Sally!

Ne îmbrățișăm.

— Crăciun fericit cu întârziere și un an nou fericit! Ceva fericit, în orice caz! Cum a fost?

— Un câine mi-a mâncat curcanul. Nu, a fost foarte bine, îți povestesc mai târziu. Sally, el e Richard. Și Ben. Și Em – stai așa, Emily *era* aici, se pare că a dispărut.

Să vă zic tot adevărul. Am avut o criză cu Emily în ultimul moment. Ditamai drama. Nu trebuia să vină cu noi în seara asta, fiindcă, oficial, este prea mare și prea *cool* ca să-și petreacă Revelionul cu familia ei plicticoasă. Apoi, după-amiază, am găsit-o ghemuită în pat, ca o scoică. După ce am păcălit-o puțin, a recunoscut că Lizzy Knowles dă o petrecere nebună de Revelion și numai două fete din tot anul nu au fost invitate. Emily și Bea. Emily a fost distrusă. Aranjase să stea acasă la Ellie.

— Ellie a fost invitată la petrecere, așa că Ellie i-a trimis un SMS lui Lizzie s-o întrebe „Poate să vină și Emily? Că stă la mine.” Dar Lizzy tot a spus nu.

Fierbeam de furie, dar nu am fost deloc surprinsă. Em a zis că Lizzy a început să se poarte ciudat cu ea după petrecerea dată de Emily, care a fost așa de reușită.

— Serios, ce copil face ceva așa de răutăcios? a întrebat Richard când Em era sus și făcea duș.

— O, o regină a albinelor căreia nu-i place ca unul dintre trântorii ei să-i fure locul din lumina reflectoarelor, i-am explicat eu.

Fiica mea a fost respinsă de așa-zisa „cea mai bună prietenă” a ei. Era răzbunare servită rece. Fiindcă era prea târziu să-și facă alte planuri, eu și Rich am reușit s-o convingem pe Em să vină la familia Carter. I-am spus că sunt sigură că vor mai fi o mulțime de puști acolo. Nu eram sigură, dar nu voiam s-o las pe Em singură acasă.

Așa că acum, slavă Domnului, suntem aici și se pare că Em tocmai a zărit în partea opusă a camerei pe cineva pe nume Jess, cu care este prietenă pe Facebook, fără să se fi cunoscut vreodată în realitate, dar care este „foarte tare și probabil gen cea mai preferată persoană din toată lumea“. Eh, m-am liniștit. Printre atâția adulți care socializează, orice port este bun pe furtună. Em și fata asta se salută ca niște surori pierdute de mult timp, cu țipete de încântare nestăpânită, iar eu mă rog să fie un mic balsam pentru mândria ei rănită de umilirea crudă la care a supus-o Lizzy.

Între timp, Sally este disperată să mă prezinte prietenilor ei. Fac cunoștință cu Will, apoi cu Oscar, apoi cu Antonia, și apoi toți trebuie să dea mâna cu Richard și cu Ben și, la un moment dat, cu Emily, dacă poate fi smulsă din compania lui Jess. Acesta este dezavantajul reunirii a două clanuri: până când toată lumea face cunoștință cu toată lumea, practic vine momentul să plecăm acasă. Ben se îndepărtează, se parchează la o masă laterală și începe să mănânce morocănos dintr-un bol de snackuri în formă de cren-țuțe. (Mai târziu, va fi găsit jucându-se pe consolă, destul de vesel, cu un grup de băieți, în altă cameră. Când l-am întrebat cine erau, în mașină, în drum spre casă, a zis că nu i-a întrebat cum îi cheamă. Știau să umble cu consola de jocuri și asta a fost suficient. Astea sunt cărțile de vizită ale tineretului din secolul XXI.)

Este ciudat să-i cunosc, în sfârșit, pe Will și Oscar, după ce i-am văzut numai în poze și este cu atât mai ciudat să-i cunosc iarna. Ceva din aspectul lor blond și sănătos sugerează că ar trebui abordați numai vara, când sunt îmbrăcați în echipament alb de crichet, pătat ușor de iarbă.

— Will, nu ai uitat să scoți cârnații din cuptor, nu-i așa? întreabă Sally.

— O, fir-ar, scuze, mamă, tocmai voiam să...

— Nu te-am rugat decât de trei ori. Am lipit chiar și un post-it pe fruntea lui Oscar acum o oră.

— Da, așa e, acum mă duc.

Din bucătărie se aude un vaiet subțire, ascuțit, electric.

— Alarma de fum, zice Sally. Prea târziu.

Nici măcar nu pare așa deranjată. Este evident că lucrurile de genul ăsta s-au întâmplat așa de des, încât au devenit un ritual. Până la urmă, te sature de atâta disperare. Știu că eu așa pățesc.

— Mamă, zice Oscar, care se ivește lângă ea, aș putea să împrumut cardul tău?

— Pentru ce?

— Niște bilete. Sunt pentru februarie, care e departe, dar acum poți să le iei on-line la un preț spec...

— La ce?

— Doar o trupă. Nu ai auzit de ea.

— Oscar, biletele nu se vor epuiza în următoarele două ore. Întreabă-mă mai târziu.

— Păi tocmai asta e, că s-ar putea...

— Cum merge treaba? vine Mike în ajutor, dându-l pe fiul său departe cu efuziunea sa.

Din felul în care se încruntă, ceva îl deranjează.

— Ce naiba, Richard, ai paharul gol! În casa asta nu acceptăm așa ceva. Mea culpa, naiba s-o ia! Repede, puneți mâna careva și dați-i omului să bea! De fapt, mai bine vino cu mine.

Și soțul meu, protestând oarecum, este luat pe sus prin mulțime de parcă ar fi un scandalagiu, nu un invitat.

— Deci el e Richard, zice Sally.

— Deci el e Mike, zic eu.

Sally mă ia de după umăr și mă strânge, apoi se apropie de urechea mea.

— Slavă Domnului că ne au pe noi, eu așa zic.

— Slavă Domnului!

Și vorbesc serios.

Antonia trece pe lângă noi, cu un băiat prostuț și îndatoritor ținându-se după ea.

— Prietenul?

— Ar vrea el, zice Sally. Cred că și eu aș vrea. Încă este bicurioasă sau biconfuză. Nu mai țin socoteala. A acceptat să se ducă la film cu Jake chiar înainte de Crăciun și el s-a cam udat.

— Înțeleg de ce. E superbă.

— Măcar de-ar fi mai puțin superbă și mai încrezătoare, biata de ea. Clișeul ăla vechi despre cum frumusețea este o povară se dovedește adevărat. Cine ar fi crezut?

— E adevărat. Cea mai frumoasă fată din anul meu în facultate nu s-a măritat niciodată și a ajuns alcoolică, de parcă n-ar suporta asta. Pare așa de greșit! Tot ce-ți dorești în viață este să ai copii fericiți. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar contează chiar mai mult decât să ia nota maximă la geografie.

Sally se miră.

— Nici mie nu-mi vine să cred că spui asta. Sunt chiar șocată. Adică, fără nota maximă la geografie, ce te faci, Kate? Cum speri să reușești în viață, la orice? Ce ar fi făcut Churchill fără nenorocita aia de notă maximă la geografie? Sau Ghandi?

Bem amândouă, cu paharele ridicate.

— Penelope Cruz.

Am tot vrut să-i spun lui Sally că Roy a găsit numele actriței de care îmi amintește fiica ei.

— Îmi pare rău, dar eu sunt Sally.

— Nu, Antonia. De ea îmi aduce aminte. Știam eu că e cineva celebru de frumoasă. Penelope Cruz. Norocoasa!

Îmi golesc paharul.

— Probabil are vreo bunică spanioloaică sau ceva, ascunsă bine în arborele genealogic. Cu castaniete și toate alea.

Zâmbetul de pe chipul lui Sally dispare ca aburul răsuflării de pe o oglindă. Fără să mai spună nimic, se întinde pe lângă mine și trage încă un cuplu în cadru.

— Phyllida, Guy, ați cunoscut-o pe Kate? Kate, ei sunt Phyllida și Guy, stau tocmai la trei case mai

încolo. Voiam tare mult să-i cunoști. Kate este prietena mea de la Revenite la muncă, iar câinii noștri sunt cei mai buni prieteni. Vă rog să mă scuzați, trebuie să dau o fugă până la bucătărie să văd dacă băiatul ăla ne-a mai lăsat ceva comestibil.

Și zicând asta, dispare.

Patruzeci de minute până la miezul nopții: Pe măsură ce murmurul din cameră se liniștește și agitația se potolește, mulțimea părând să-și tragă sufletul la unison înainte de bătăile Big Ben, îmi amintesc acut cum au fost ultimele douăsprezece luni pentru mine și Richard. Am împlinit deja un an întreg fără sex. O, Doamne, cum de s-a întâmplat așa ceva? Suntem chiar așa de bătrâni? Știu că, de când cu Perry, corpul meu mi s-a părut scena unei bătălii aprige și nu prea am vrut să îl invadeze altcineva, dar mă întreb dacă și Rich are andropauza lui. Cine știe, poate s-a simțit și el la fel de rău ca mine. În întâmpinarea noului an, nu m-am mai simțit niciodată așa de nesigură sau de singură. În timp ce toată lumea își umple paharele sau înșfacă un pahar pe jumătate golit, instinctiv, mă uit în jur după soțul meu.

— Tati e în bucătărie, vorbește la telefon, zice Emily, apărând brusc lângă mine. E așa de ciudat.

— Probabil vorbește cu bunicul, zic eu.

— După expresia siropoasă de pe fața lui, nu cred.

Trebuie să recunosc, am aproape cincizeci de ani și, până să apară Jack la petrecerea cu colegii, cel mai entuziasmant și senzual lucru din viața mea a fost descoperirea unui prosop de bucătărie super-absorbant la Ofertele speciale de la Co-op. Două la 3£. Credeți că glumesc? Trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Ce anume e „asta“, încă nu știu, dar ceva trebuie făcut.

Emily mă cuprinde cu brațul și îmi las capul pe umărul ei. Uit că e mai înaltă decât mine, fetița mea, mai ales pe tocurile astea.

— Te simți bine, draga mea?

Emily zâmbește, dar buza de jos îi tremură, așa că o strâng tare în brațe.

— O să ai un an minunat, promit. O să le rezolvăm pe toate, da? Zi „Da, te cred“.

— Da, te cred, mami.

— Bun! Știi ce mândră sunt de tine? Ei, ar trebui. Am cea mai bună fată din lume. Sunt o norocoasă. Așa, unde e fratele tău? Crezi că putem să-l deconectăm de la Mortal Kombat ca să salute noul an?

Fix la miezul nopții, în timp ce camera începe să cânte din toți răunchii, un *ding* anunță sosirea unui mesaj nou pe telefonul meu.

Jack către Kate

Seara trecută mi-ai zis că anul ăsta o să fie Anul de invizibilitate al lui Kate. Dar eu o să te văd mereu pe Tine. Numai pe tine. J XXO

REZOLUȚII DE ANUL NOU

1. Pregătește-te emoțional și fizic pentru aniversarea de cincizeci de ani. Aplică zilnic estrogen ca să eviți decrepitudinea și anxietatea. Ia Glucozamină pentru încheieturi, Vitamina D3 pentru bună dispoziție, Curcumin ca să te ferești de demență și să-l ajuți pe Roy cu memoria.
2. Fă eforturi să petreci mai mult timp cu mama și ca să nu te mai urască sora ta.
3. Pune-i pe Donald și Barbara într-un azil.
4. Înscrie-te la cursul „E greu să fii părinte de adolescenți“. Dezvăță-i pe copii de tehnologie și încurajează-i să petreacă mai mult timp IVR.
5. Adună-ți curajul să anunți la serviciu că, în realitate, nu ai patruzeci și doi de ani (poate DUPĂ ce îmi prelungesc contractul).
6. JACK???

Doar gândindu-mă la tine

IANUARIE

15.12: Iată-mă deci în pat cu iubitul meu. Ceea ce nu mă așteptam să mai spun vreodată. Oricum, nu în viața asta. Este o după-amiază londoneză tipică pentru începutul anului: ploaie, oameni care dau unii peste alții pe trotuar, navetiști care se supără, trenuri care întârzie, vieți care se îndreaptă spre nicăieri, întuneric când te întorci acasă. Și cel mai bun lucru la toate astea este că nu-mi pasă. Mă dau afară că am șters-o devreme de la serviciu? Nici o problemă. Ben și Emily nu au nimic de mâncare și ajung la McDonalds? N-au decât. Isus pogoară încă o dată în toată slava, cu heruvimi în flăcări și toată oastea cerească? S-aștepte! Eu sunt în pat cu iubitul meu. Asta este singurul lucru care contează.

Avem chiar și decorațiuni. Frapiera cu o sticlă goală de vin. Înșirarea neglijentă a hainelor prin cameră, pe care nici un decorator n-ar putea să o îmbunătățească. Anunțul de pe clanță cu „Nu deranjați“, pe care a trebuit să fiu convinsă cu forța să nu adaug „Până la Crăciunul următor. Și următorul. Mersi“, de parcă aş avea douăzeci de ani sau așa ceva. De parcă cei opt ani de când l-am cunoscut pe Jack au fost pur și simplu împăturiți și puși deoparte. Când mă gândesc la tot timpul pe care l-am irosit

nefăcând asta, la toate orele și minutele și secundele în care am fi putut face asta. Ca întotdeauna, totul se reduce la timp.

— Când ai mâncat ultima dată? întreabă Jack în timp ce ne tolănim și lenevim în pat.

Când tolănitul va deveni sport olimpic, eu voi fi pregătită.

— Acum vreo douăzeci de minute. Vrei să zici că n-ai observat când te-am gustat?

— Cine ar fi crezut că o fată cuminte ca tine are o minte așa murdară? E o chestie britanică asta? Te întreb din nou: când ai mâncat ultima dată? Gândește-te înainte să răspunzi.

— Îmi pare rău, gânditul nu e permis. Nu astăzi. E joia fără gânduri. Fără liste. Numai cu sentimente și fapte.

— Bine, atunci ai putea să simți drumul către telefon, ca să ceri să ne aducă mâncare în cameră?

— Dar asta ar însemna să mă *ridic* și să mă duc *tocmai* în baie și să trec prin *toată* treaba aia cu îmbrăcatul halatului. Și apoi, zic eu întorcându-mă ca să fiu mai convingătoare și uitându-mă la el, la fața aceea minunată, ar mai trebui și să țin în mână o furculiță și să duc mâncarea la gură. Pur și simplu nu am energia necesară. Sau o *am*, dar vreau să o păstrez. Mâncare pot să mănânc oricând.

— Deci răspunsul e nu.

— Deci răspunsul e nu-mi pasă. Sau, mă rog, cum ar zice copiii mei. Vezi tu, nu au energie decât pentru trei consoane. Cred că de la mine li se trage.

— Ei ce mai fac?

— Uite, Jack. E drăguț din partea ta că întrebi, dar, dacă chiar vrei un răspuns la întrebarea asta, o să ți-l dau. Numai că suntem în ianuarie și la mijlocul lui martie am o întâlnire la care trebuie neapărat să ajung. Și așa avea nevoie de acum până cel puțin în iulie ca să vorbesc despre Emily. Asta fără să încep măcar să-ți zic de Ben. Și... uite, chiar vreau să-ți povestesc despre ei, serios, doar că nu chiar acum, bine?

— Bine, zice el și îi simt mâna pe mine. Măinile. Iar căsnicia ta?

Sunetul pe care îl scot nu se găsește în nici un dicționar. Ar fi nevoie de un cuvânt care să combine oftatul, pufnitul, râsul și mormăitul, cu o urmă de chicotit șters.

— O, aici e mult mai ușor. Am putea să comandăm mâncare acum și să-ți povestesc despre necazurile mele maritale înainte ca Gianfranco să apară cu cheeseburgerul calduț și cartofii prăjiți pleoștiți.

— Asta e un hotel de cinci stele, să știi.

— Îmi pare rău, dar oriunde în lume, indiferent de hotel, cartofii prăjiți ajung în cameră triști, reci și pleoștiți. Spre deosebire de bărbații din camere, zic eu folosindu-mi mâinile, la rândul meu.

— Dacă nu e pleoștită e meritul tău.

Jack se întinde. Cu atât mai bine pentru mine. Avem atâtea de descătușat amândoi, după ce viața ne-a încătușat și ne-a separat. Nu caut scuze pentru că sunt aici. Jack m-a așteptat în fața biroului. A zis că mergem la prânz, dar, când am ajuns la Claridge's, m-a condus direct în sus pe scările principale și, când am ajuns în cameră, de data asta cheia a funcționat.

— E un semn, a zis el.

Nu l-am contrazis. Mă săturasem să mă tot lupt cu mine.

Acum îmi zice de parcă ar vorbi despre vremea de ieri:

— M-am însurat.

Mă opresc brusc. Măini, brațe, gură, eu: totul se oprește. Mă ridic în fund.

— Nu știam. Mersi că mi-ai zis.

— Dacă îți ziceam dinainte, mai eram aici acum? întreabă el.

— Eu...

Ai grijă.

— Nu despre asta e vorba.

— Dar despre ce?

— Despre faptul că ești însurat.

— Am fost. Am fost însurat. Adică nu mai sunt.

— Adică ești divorțat sau separat?

Mi-e greu să vorbesc despre asta. Jack s-a însurat de când l-am văzut ultima oară?

— Divorțat, nu-ți face griji.

— De când?

— La un an și două luni după ce m-am însurat. Asta a fost acum cinci ani, mai mult sau mai puțin. Cred că putem să uităm de toată povestea ca de o greșeală.

— Și ea ar zice la fel?

— Da. Chiar mai mult decât mine. Fără resentimente.

— Deci s-o iau ca atare?

— Mmm, apropo de tare...

— Nu, Jack, haide!

Stau acolo, pe pat, cu cearșaful ridicat deasupra sânilor și cu genunchii trași la piept.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Nu a mers.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Pe cuvântul tău?

— Să mor eu.

— Te rog să nu faci asta. Unde e acum?

— Habar n-am.

— Și – trebuie să fac asta – cum era?

— Este, nu era. Sper. Păi, are patruzeci și ceva de ani, britanică, măritată, dar nu prea fericită, doi copii minunați, lucrează în domeniul financiar, deșteaptă foc, amuzantă rău, prea dură cu ea însăși, foarte politicoasă și bine-crescută în felul ăla britanic, până când o duci în camera 286, moment în care îți dai seama că e o fiară neîmblânzită. Genul meu.

— Jack.

— Hai, nu e un interogatoriu. Îmi amintea mult de o femeie de care eram îndrăgostit. Am crezut că ar fi un început bun. Avea douăzeci și nouă de ani când ne-am cunoscut.

— De ce-mi spui vârsta ei? De ce contează vârsta ei? De ce e importantă mereu vârsta? Vârsta-n sus și vârsta-n jos, vârsta potrivită, vârsta greșită, douăzeci și nouă, patruzeci și nouă...

— Vârsta ei a fost o problemă.

— De ce?

— Pentru că nu văzuse niciodată *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*.

Nu pot să-mi rețin un zâmbet.

— Ei, în cazul ăsta...

— Exact. Dacă ești prea tânără să fi văzut-o pe Samantha determinându-l pe Darrin să facă exact ce vrea ea, chiar dacă îl iubește și arată ca nevasta americană perfectă...

— Care Darrin?

— Ai dreptate din nou. Vezi tu, ăsta este răspunsul corect. Care Dick? York sau Sargent?

— York, evident.

— Bineînțeles. Dar Sargent era băiat bun. Homosexual, știi.

— Interesant.

— Nu-i așa? A fost liderul paradei Gay Pride în Los Angeles. Și știi cine a mai fost acolo cu el? Samantha.

— Nu! Serios?

— În persoană. Divina domnișoară M. Dacă vrei o paradă, pe asta trebuie s-o alegi.

— Scuză-mă, dar nu ne abatem cumva de la subiect?

— Scuză-mă tu, dar nu.

Jack se uită la mine.

— Tocmai despre asta este vorba. Contează nu cu cine te culci, ci cu cine poți să stai de vorbă, adică, să vorbești de-adevăratelea, pe urmă, când lenevești în pat.

— Ca acum.

— Ei, merge și acum...

— Heeei, mersi.

— Dar pe urmă acela trebuie să dureze mai mult, dacă vrei să fii cu adevărat sigur.

— Cât de mult?

Îmi dă la o parte o șuviță umedă de pe față și mi-o răsucește după ureche.

— Știi tu, până la adânci bătrâneți și pentru totdeauna. Dar nu mai mult. Să nu ne lăsăm duși de val.

Urmează un moment de reflecție. Îmi pun mâna pe obrazul lui.

— Îți mai e dor de ea? O suni? Răspunde-mi sincer, te rog.

— Nu și nu. Al naibii de sincer.

— Ai iubit-o?

— Kate, m-am însurat cu ea.

— Nu-i același lucru.

— Ce a fost... ce simțeam pentru Morgan era...

— Morgan? Te-ai însurat cu o femeie pe nume Morgan? Stai așa, ești sigur că era femeie? Poate asta a fost problema? Ești sigur că nu era jucător galez de rugby? Sau o mașină sport decapotabilă?

— Sau o bibliotecă.

— Ei, asta ar fi bine, dar, pe bune, Morgan?

— Știu. În fine, cum să-ți zic? Am simțit atâta cât poți să simți pentru cineva care nu știa cine a fost partenerul lui McEnroe la dublu. Și nici nu-i păsa.

— Peter Fleming. Câte Grand Slamuri? Vorbesc serios.

— Șapte. Căsătorește-te cu mine.

— Nu vorbești SERIOS. Mingea a fost AFARĂ.

— Căsătorește-te cu mine, Kate. Te rog. Vorbesc serios.

— Nu pot. Sunt deja căsătorită.

— Oamenii pot să se descăsătorească. Sau să se răscăsătorească.

— Pentru că persoana cu care s-au căsătorit nu știe numele partenerului la dublu al lui McEnroe?

— Păi, da, asta în primul rând, zice Jack ridicând din umeri. Dar mai sunt și toate motivele minore. Cum ar fi, știi tu, gândul că vei fi fericit tot restul vieții tale pentru că îl vei face fericit pe celălalt. Că

îi dai o șansă să arate că și el poate face la fel pentru tine. Pace pe Pământ. Dreptate pentru toți. Lucrurile mărunte.

— De unde știi că poți să mă faci fericită?

— Nu știu. Dar ar trebui să-ți spun acum, am pus o grămadă de bani pe asta. Și cu cote favorabile.

— A, sunt doar un pariu pentru tine?

— Sigur. Fac tranzacții. Ca în orice altă zi.

Se răsucesce și se așază deasupra mea. Îi zic:

— A, înțeleg. Pariu pe interval.

Și asta îl face să râdă, râsul îl face să tremure, iar eu îi spun să se oprească. Pare surprins.

— Ai terminat? întreabă el.

— Nu, scuze. Abia încep. Fii atent!

— Nu, ai terminat cu interogatoriul? Acum?

Mă întind și îl trag aproape, apoi îi șoptesc la ureche:

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

16.44: Trebuia să mă întorc la birou, dar el a insistat ca mai întâi să bem ceaiul de după-amiază la parter, sub un candelabru așa de mare, că părea cea mai insistentă stalactită din lume. Un pianist improviza la pianul mic din colț, înnodând melodii clasice americane. Am zis că nu vreau nimic de mâncare, doar un ceai, dar acum lustruiesc farfuria de toate sandviciurile minuscule, fără crustă, pe care le-a adus chelnerul. Ouă și creson așezate pe șuncă glazurată cu miere, așezată peste castravete, așezat peste somon afumat și cremă de brânză. Femeia Sandvici nu are cum să trăiască numai cu pasiune.

Jack stă acolo, privind-o cu amuzament evident pe femeia hămesită din fața lui și, în timpul ăsta, îmi pune întrebări despre muncă. Îmi vine să-i povestesc tot, pentru că doar în el am încredere că îmi va reflecta propria imagine, doar sfaturile lui sincere vreau să le aud. Dar, dacă îi spun lui Jack că am mințit în legătură cu vârsta mea ca să primesc un job, va ști că mă simt vulnerabilă din cauza vârstei și atunci va înțelege că sunt mai bătrână, poate chiar

mai bătrână decât crede el, și atunci o să scad și în ochii lui, ceea ce n-aș suporta.

— Am mințit în legătură cu vârsta mea.

— Ce-ai făcut?

— Ca să primesc jobul. Un recrutor nu a vrut să mă propună pentru o funcție de administrator neexecutiv pentru că a zis că sunt „în afara parametrului de cohortă“. Ceea ce este un eufemism pentru aproape...

Spune-i, Kate!

— Practic, o să împlinesc cincizeci de ani în martie și, se pare, asta înseamnă că nu mai pot fi angajată, cel puțin în centrul financiar.

Jack îmi dă chiflele.

— Glumești, nu? Faci treabă mai bună decât cinci tipi la un loc.

— Mulțumesc. Dar adevărul este că am luat o pauză ca să am grijă de mama și de copii, timp în care m-am ocupat pe apucate de consiliere financiară, și asta nu dă bine în CV. Așa că mi-am scăzut șapte ani din vârstă, pentru că m-am gândit că pot să mă dau mai tânără și am reușit să-mi găsesc de lucru la fostul meu fond.

— Cel pe care voiai să mi-l vinzi mie?

— Da, exact. Și nu este un job așa grozav, dar plătește facturile și exact de asta am nevoie acum, pentru că soțul meu își schimbă cariera și eu sunt cea care câștigă pâinea în casă. Iar tipul care conduce fondul, Jay-B, are treizeci de ani.

Jack îmi dă smântâna.

— Stai să ghicesc. Fraierul care nu știe cine a fost partenerul lui McEnroe la dublu?

— Poți să râzi, Jack, dar eu am nevoie de serviciu, chiar am nevoie. Și e greu să mă prefac că am copii de unsprezece și opt sau zece sau șapte sau câți ani ar trebui să aibă, fiindcă tot timpul e cât pe ce să fac o greșală și, într-o zi, chiar o să fac una și băiatul care mi-e șef o să afle și o să mă dea afară și...

— Ascultă.

Își duce un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

— Ce?

— Ascultă, Kate.

Jake dă din cap spre pian.

A plănuit asta? O recunosc imediat și, foarte încet, încep să cânt și eu. „Cu gândul la tine, uit să fac nimicurile obișnuite care țin de mine.”¹

Într-o după-amiază perfectă, au cântat cântecul nostru.

Nu putea să dureze.

1. Versuri ale piesei „The very thought of you”, a lui Billie Holiday (n. red.).

Madonna și mama

10.35: Atâta timp cât nu încerci să-ți ascunzi vârsta, habar n-ai în câte feluri te poți da de gol. Idoli ai adolescenților, staruri ale muzicii pop, restaurante la modă, meciuri celebre de fotbal, Jocurile Olimpice, aselenizările, emisiunile TV pentru copii, cunoștințe istorice, orice film văzut înainte de *Pulp Fiction*, ortografia corectă. Absolut fiecare dintre acestea este o posibilă capcană pentru o femeie care se preface că este mai tânără cu șapte ani.

De când m-am întors la serviciu, am reușit foarte bine să evit întrebarea legată de vârsta mea. De exemplu, am învățat să nu sun la medicul de familie de la birou ca să fac programare, fiindcă întotdeauna îți cer data nașterii și tocmai asta nu trebuie să zic cu voce tare. Când tinerii mei colegi vorbeau entuziasmați despre concertul de revenire al lui Kate Bush, am avut grijă să nu le dezvălui ce mult mi-a plăcut „Wuthering Heights“, single-ul de debut al lui Bush, când a apărut, în cețurile preistorice ale anului 1978. Totuși, o dată a fost cât p-ai ci s-o încurc, când Alice a zărit în poșeta mea *Cum să-ți educi copiii adolescenți în epoca digitală*.

— Dar copiii tăi mai au o veșnicie până să ajungă adolescenți, Kate, a zis ea.

— Fii pregătit, asta este mottoul meu, am răspuns eu aplecându-mă sub birou să arunc ceva la gunoi și ascunzându-mi astfel consternarea.

Mă simt prost mai ales când trebuie să o mint pe Alice, care bănuiesc că mă vede ca pe un fel de model de urmat. De-ar ști ea...

Cu toate acestea, la ședința din dimineața asta, a fost imposibil să evit subiectul vârstei. Madonna a căzut pe scenă aseară, când cobora niște scări, și s-a lovit la spate și la cap cu un bufnet răsunător. Cei mai mulți oameni ar fi zăcut acolo șifonați, plângând de durere și de rușine. Eu, una, așa aș fi făcut. Dar Madonna s-a ridicat și și-a reluat rutina de dans uluitor de athletic. În loc să i se acorde admirația universală și aprecierile binemeritate, în curând, pe rețelele sociale, au apărut glume despre doamne în vârstă. Bineînțeles, la prima ședință a zilei, Jay-B mi-a spus să mă documentez despre companiile care produc lifturi.

— Madonna o să aibă nevoie de unu' acum, așa că prețu' acțiunilor o să crească, a zis el aproape frecându-și palmele de bucurie.

Ca majoritatea băieților spilcuiți din generația lui, Jay-B vorbește ca un traficant de droguri din Baltimore și nu ca un băiat bine-crescut din Bushey, Herts. (Numele adevărat: Jonathan Baxter, ei poftim!) Când îl aud, îmi vine (a) să-i dau una peste încheietura aia cu Rolex și (b) să-i spun să pronunțe cum trebuie finalul cuvintelor. Numai că, fiindu-i junioară (ca statut, dacă nu ca ani), nu pot să fac asta.

— Madonna nu este bătrână doar pentru că a căzut, a obiectat Alice, aruncându-mi o privire rapidă, ca pentru a-mi cere ajutor. Un prost de dansator din spate a tras-o după el. Ția de la Radio 1 au fost chiar răutăcioși când au zis că nu vor să difuzeze noua ei piesă, pentru că-i prea bătrână. Dar Mick Jagger câți ani are? Nimeni nu zice despre Rolling Stones că sunt niște moși triști îmbrăcați în piele și ei sunt de-a dreptul antici.

— Madonna chiar e a naibii de bătrână, a zis Jay-B răsucindu-se pe unul dintre pantofii ăia ai lui ascuțiți, ridicoli, înspre mine.

— Câți ani are, Kate? Trebuie să aibă vreo șaiszeci sau așa ceva?

Ai grijă, Kate.

— O, probabil cincizeci și cinci sau pe acolo, am zis eu vag, de parcă vârsta de cincizeci de ani era la fel de îndepărtată de mine ca Noua Scoție sau Insulele Falkland. Deși niciodată nu-ți dai seama câți ani are, adaug eu, brusc rușinată de lașitatea mea trădătoare. La urma urmei, Madonna este Regina Reinventării.

— Mai degrabă Regina Reîncarnării, a chicotit Troy. O hoască. Mie să mi-o dai pe Taylor Swift. Aia, da, e sexy.

— Are cineva informații proaspete despre HSBC? a întrebat Jay-B, schimbând subiectul.

Știu câți ani are. *Bineînțeles* că știu. Cincizeci și șase. Întotdeauna i-am fost recunoscătoare Madonnei. Nu numai pentru că m-a ajutat să trec prin examenele de la sfârșitul facultății cu „Into the Groove” – romanele lui Jane Austen vor fi confundate mereu, cel puțin în mintea mea, cu *Desperately Seeking Susan* – ci și pentru că este mai mare decât mine. Indiferent câți ani am eu, Madonna va fi întotdeauna cu șase ani mai în vârstă. Chestia asta îmi dă o stare de bine. Dacă ea poate să meargă pe covorul roșu îmbrăcată într-o nebulă de costum de matador, din dantelă neagră, și să-și arate fundul alb, obraznic, ca o fetiță care tocmai a ieșit de la toaletă cu rochița prinsă în chiloți, atunci nu am cum să fiu așa de bătrână, nu? Acesta este unul dintre motivele pentru care încă mi-e dor de Prințesa de Wales. Nu vom afla niciodată cum ar fi trecut Diana prin vârsta mijlocie și cât de fascinant ar fi fost de observat. Ne bazăm pe femeile mai în vârstă să traverseze câmpul minat înaintea noastră, ca să știm unde putem să punem pasul în siguranță și unde să nu călcăm. Îmi place că Madonna refuză să se uite unde pășește. Și ce dacă uneori mai cade?

Când eram copil, la cincizeci de ani erai considerat bătrân. Mamaia Nelson, mama mamei mele, care stătuse într-un plămân de fier în copilărie și tot restul

vieții mersese șchiopătând, își alesese uniforma de doamnă în vârstă când ajunsese la vârsta mea. O rochie cu imprimeu floral, purtată peste un furou de culoarea pielii, un cardigan confortabil de la M&S, într-o nuanță pastelată, ciorapi de culoarea pielii așa de groși că păreau de cocă, ghetе din piele de oaie, până la gleznă, cu fermoar, pe care le purta și ca papuci de casă, și ca să iasă afară, în magazia de cărămidă, de unde aducea cărbune. Și niciodată nu și-a vopsit părul alb. Vopsitul părului era numai pentru femeile frivole, ușuratece, pentru cocotele care furau soții altora și se atingeau Acolo Jos.

Nimeni nu se aștepta ca o femeie de cincizeci de ani să facă sex sălbatic, plin de imaginație, sau să se epileze „în stil bikini” sau să se descurce cu un serviciu solicitant, cu normă întreagă, sau să știe să folosească Snapchat sau să scape de șuncile din talie prin aspirare într-o pauză de prânz. Atunci îți cumperi o burtieră Playtex pentru ocazii speciale, îți dădeai cu niște cremă Pond’s, aplicai un pic de ruj, un puf de Blue Grass de la Elizabeth Arden, și asta era tot. Buni Nelson a trecut prin menopauză stând într-un fotoliu cu spătar înalt lângă fereastra deschisă, bând pahare de limonadă și uitându-se la *Crown Court* la televizor. Numai că asta se întâmpla acum o eternitate, când Mamaia încă însemna o persoană în vârstă, nu o stațiune de fițe.

Nu o să mint. Sunt zile în care menopauza mă face să vreau să mă ghemuiesc și să mor, dar terapia de înlocuire a hormonilor prescrisă de doctorul Libido începe să aibă efect. Încheieturile nu mă mai dor, pielea nu mai este uscată, mi-a revenit energia, simt că pot să mă ocup din nou de diverse lucruri, cerul de deasupra turnului de control aerian este mult mai senin. După-amiaza cu Abelhammer sugerează că libidoul meu este în stare rezonabilă de funcționare și abia aștept să încerc din nou, doar ca să mă asigur. Doctorul L. mi-a dat și niște tiroxină, ceea ce înseamnă că nu mai sunt nevoită să mă lupt cu somnul în

fiecare după-amiază. Ghemuirea nu este o opțiune, nici moartea. Nici vârsta de cincizeci de ani sau păstrarea culorii naturale a părului, oricare ar fi aceasta. Nu mă voi lăsa cotropită. Nu pot.

Cu toate acestea, am fost foarte ușurată când am trecut de conversația despre Madonna fără să-mi deconspir adevărata vârstă. Din punctul de vedere al lui Jay-B, Kate are numai patruzeci și doi de ani și este o angajată validă, nu o cotoroanță ca Regina muzicii pop. În momentul acela, ușa sălii de ședințe s-a deschis brusc și înăuntru a apărut o tavă pe roți, urmată de Rosita.

— A, ia uite, ce mai faci, Kate?

Femeia care ne aducea cafeaua zâmbea larg, evident încântată să mă vadă.

Mi-a înghețat sângele în vine. Rosita lucra la cantină când eram eu aici, în 2008. Ne-am împrietenit când șefii au insistat ca Rosita să fie fotografiată stând la birou, fiindcă voiau ca în broșura companiei să apară niște angajați care să nu fie albi, pentru a demonstra astfel cât de hotărâtă era EMF să cultive „diversitatea”. (O chestie falsă, insultătoare și foarte posibil ilegală, dar ei tot au făcut-o.) În anii scurși de atunci, rotația personalului a fost așa de mare încât, din octombrie, de când am început, nu am văzut nici o față cunoscută din perioada aceea. Nici măcar una. Nu credeam că a mai rămas cineva care ar putea să mă recunoască și să mă dea de gol.

— Ce bine-mi pare că te văd, Katie, a zis Rosita. Ce faci aici?

— O, bună. Ăăăăă.

— Kate lucrează aici, a zis Jay-B iritat. Voi două vă cunoașteți?

Credeți în intervenția divină? Eu nu sunt sigură că da, dar, exact în momentul acela, Claire de la Resurse Umane a apărut la ușă, în spatele Rositei.

— Îmi pare foarte rău că vă întrerup, Jay-B, a zis ea. Kate, mă tem că am o veste proastă. Mama ta a căzut. Sora ta a sunat la centrală.

Kate către Richard

Mama a căzut. Probabil și-a fracturat șoldul. Julie e cu ea la spital. Eu am sărit într-un tren. Te rog să nu le spui nimic copiilor până când nu aflu ce se întâmplă. Lasagna și fasole verde pentru cină în frigider. Mâncarea lui Lenny e în spălător. Dă-i și umedă, și uscată și umple-i castronul cu apă. Măine trebuie să ni se livreze faianța pentru duș. Te rog să semnezi de primire. Emily trebuie să învețe pentru examen. Îi amintești tu frumos? K xx

16.43, Spitalul din Beesley Cottage: Ultima dată când am fost aici să o vizitez pe mama, i-am confiscat pantofii cu toc și i-am ascuns în fundul șifonierului. Cele mai multe femei de peste șaptezeci de ani nu au nevoie să li se spună că cel mai înțelept este să poarte pantofi cu talpă joasă. Ele trec la pantofii ușor de încălțat fără să protesteze; acceptă cu grație că nu mai este o idee bună să se bălăbăne pe tocuri cui. Nu și mama mea. Când a venit la noi de Crăciun, am dus-o la un magazinaș de pantofi de la marginea orașului, iar când vânzătoarea ne-a prezentat o selecție de încălțăminte zdravănă, adecvată pentru vârsta ei, mama a ridicat o pereche și a spus tare:

— Țștia parcă-s plăcinte Cornish de cauciuc, auzi!

— Am descoperit că clientelor noastre în vârstă le plac fermitatea și stabilitatea pe care le oferă acest model de pantof, a liniștit-o vânzătoarea.

— Eu nu sunt în vârstă, a obiectat mama.

Acum stă întinsă în pat într-o rezervă particulară, mult mai albă la față decât cearșaful, după ce a căzut pe niște trepte încălțată fiind cu ceea ce ea numește „pantofii mei buni de zi”. I-a găsit pe cei pe care îi ascunsesem eu. Din piele neagră, cu o cataramă aurie. Unul dintre ei, cu tocul de cinci centimetri îndoit lateral, zace oropsit pe un scaun, alături de hainele mamei.

Ea doarme. O sărut pe obraz și o iau de mână, mâna ei ca de hârtie creponată, noduroasă acum din

cauza artritei, probabil de la toate legumele alea pe care le-a curăţat şi de la vasele pe care le-a spălat. Chiar şi de Crăciun a robotit, întrebând întruna „Ce să mai fac?“. Nu poate niciodată să stea degeaba. Îi simt oasele ca de vrăbiuţă sub pielea lăsată. Prima mână care a ţinut-o pe a mea.

— Nu era nevoie să baţi atâta drum, draga mea.

A deschis ochii acum. Peste stângul are o peliculă lăptoasă.

— Am auzit că ai ieşit iar la dans.

Zâmbeşte.

— E marţi?

— Nu, mamă, e joi.

— Da?

Încă e confuză după operaţie, aşa a zis asistenta.

— Emily şi Ben?

— Sunt bine. Foarte bine.

— Frumoşi copii! Aşa de frumoşi copii! Asistenta zice că am căzut.

— Da, ţi-ai fracturat şoldul. Dar acum eşti bine, slavă Domnului. Eu şi Julie o să avem grijă de tine.

— E marţi?

E agitată acum. Supărată.

— Da. Da. E marţi, mamă. Nu-ţi face griji!

— Rămâi aici, draga mea?

— Sigur că da. Rămân lângă tine. Doar nu-ţi închipui că aş pleca în altă parte.

Asta pare să o liniştească. Închide ochii şi lasă somnul să o cuprindă. Mama pare aşa de mică şi de subţiată în halatul de spital. Julie s-a dus acasă să-i aducă o cămaşă de noapte şi nişte obiecte de toaletă. După cum mă aşteptam, sora mea se foloseşte deja de accident ca să-şi intensifice campania ca eu „să contribui mai mult“ şi, în general, ca să mă atace. Ne-am certat. În parcare, imediat ce am ajuns la spital. Au ieşit la iveală ranchiune mai vechi. Julie a plecat în trombă, lăsându-şi ultima replică să atârne în aer ca fumul de după o împuşcătură:

— Dacă o externează pe mama, nu tu o să ai grijă de ea, nu-i așa, Kate?

Stau aici, lângă patul ei, implorând-o în gând pe mama să se facă bine, să fie din nou ca înainte, și asta pentru că vreau să fie sănătoasă, vreau asta mai mult decât orice, dar și pentru că Julie are dreptate. Nu pot să rămân cu ea, nu mult timp. Ascult pentru a doua oară mesajul vocal pe care mi l-a lăsat Jay-B. Zice că este „extrem de înțelegător în ceea ce privește situația ta, Kate, dar te rog să ne ții la curent“.

Traducere: mai ai maximum două zile libere, apoi începem să căutăm pe altcineva în locul tău. Ar fi ușor diferit dacă aș avea un serviciu normal, dar eu sunt doar rezerva pe perioada concediului de maternitate. Ultimul lucru pe care îl vrea EM Royal este să găsească o rezervă pentru persoana de rezervă. Poziția mea aici este la fel de precară ca poziția mamei pe tocuri.

Îmi trag scaunul mai aproape de pat și îmi închid telefonul. A venit momentul să urmez sfaturile din *Cum să îți educi copiii adolescenți în epoca digitală*. Nu vreau mesaje de la muncă sau de la altcineva. Vreau să-i acord mamei toată atenția mea. O ascult inspirând și expirând, privesc halatul de spital ridicându-se și coborând încet.

În ciuda căzăturii, pe fața mamei încă se văd semnele unui machiaj atent: fond de ten, pudră, păr proaspăt spălat și ondulat dimineată, înainte să plece la „treabă“. „Străduiți-vă să arătați cât mai bine“, ne zicea mereu mie și lui Julie. Asta era mantra ei. Cât de supărată a fost când am venit odată acasă de la facultate purtând o salopetă verde prespălată de blugi. („Ce a fost în capul tău când te-ai îmbrăcat cu așa ceva, domnișoară?“) Pentru generația mamei mele, rolul femeii era domestic, matern, ornamental. Feminitatea, imaginea de sine era vitală, o chestiune de supraviețuire, pentru că, dacă nu puteai să atragi un partener și să te agăți de el, societatea nu prea

avea ce să facă cu tine. Nici nu-i de mirare că mereu mi-a judecat aspru aspectul. Înțeleg asta foarte clar acum. Mama nu mă desconsidera, ci mă înarma pentru bătaie în singurul mod pe care îl cunoștea. De asta viața mea, care nu este trăită de, prin și pentru un bărbat, i se pare așa de greu de înțeles.

Oare eu nu mă fac vinovată de ceva asemănător față de Emily? Am grijă să nu comentez despre greutatea ei, bineînțeles, dar nu pot să suport nici una dintre hainele ei, cu excepția celor cumpărate de mine. Există ceva determinat genetic care ne face să ne certăm fiica dacă nu arată suficient de prezentabil pentru a atrage sexul opus? Oare toate mamele sunt, în secret, doamna Bennet din *Mândrie și prejudecată*, care se agită pentru a-și mărita fiicele? Vremurile se schimbă, dar nu și imperativul de a-ți transmite genele mai departe.

— Jooo.

Mama vorbește în somn.

— Jooo.

O clipă, mă gândesc că îl strigă pe tata. Mă aplec spre ea și o ating pe obraz.

— E în regulă, ești bine, nu-ți face griji.

În ciuda purtării lui, ea l-a iubit, nu s-a putut abține niciodată. Pentru mine și Julie, tata a fost o rană deschisă, un motiv de stânjeneală care apărea în viețile noastre numai când avea nevoie de un împrumut. („Poți să mă sponsorizezi până sâmbătă, iubire?”) Odată a venit chiar la birou să mă roage să investesc într-unul dintre proiectele lui ridicole. Cei de la pază au crezut că e un vagabond. Nu mai simțisem niciodată așa de acut diferența dintre locul de unde veneam și locul în care ajunsesem. Măcar copiii mei au un tată iubitor pe care se pot baza, chiar dacă Rich a fost cam evaziv în ultima vreme.

Îmi aduc aminte seara în care primul mei prieten, David Kerney, a pus lucrurile cap la cap și a ajuns la concluzia că el și tata erau membri ai aceluiași club de tenis.

— O, tatăl tău e un crai în toată regula, a zis el. Jonglează și cu Elaine, și cu Christine.

Cred că aveam paisprezece ani, vârsta lui Ben de acum, și a fost un șoc când mi-am dat seama că lumea poate să aibă o părere despre părinții mei și nu neapărat una pozitivă. Funicătura rușinii nu m-a părăsit, o simt și acum.

Pentru mama a fost altfel. Tata a fost primul și, bănuiesc, singurul ei iubit. Cu greu putem înțelege cum ar fi asta pentru cineva acum, când noi ne numărăm partenerii sexuali pe degetele de la două mâini sau mai multe și pe unii poate i-am și uitat. Iar cei din generația lui Emily fac sex virtual pe telefon cu oameni pe care nici nu i-au întâlnit. Ce spune asta despre intimitatea și angajamentul oamenilor?

Mama se mișcă din nou și mă gândesc: oare ce-ar crede despre Jack? Păi, i-ar recunoaște șarmul irezistibil, asta e sigur. Dar nu. Scutur din cap ca să alung ideea. Jack nu-și are locul IVR. Este imposibil să mi-l închipui cunoscându-le pe mama și pe Julie și văzându-mi orașul natal. Nu mă jenez cu el, așa cum făceam când eram tânără și nesigură, dar tot ar fi ca și cum l-aș duce pe Cary Grant la KFC. Cu imaginea asta incompatibilă în minte, îmi las capul pe pat, lângă mâna mamei, și adorm.

Când deschid iar telefonul, peste două ore, găsesc un e-mail de la Debra. (Subiect: Împușcă-mă!) Nici nu mă obosesc să-l deschid, nu am chef de încă o țeapă trasă de vreun pervers de pe Tinder. E și un SMS de la Emily, care, din fericire, nu este mușcător deloc. Zice că se întâlnește cu prieteni IVR, nu on-line. Și unul de la Abelhammer, simpla vedere a numelui lui provocându-mi, ca de obicei, o încântare profundă și o dorință aproape de nestăpânit, tot mai puternică de când cu ceaiul acela. Mă întreb ce m-o fi apucat de mi-am oferit inima lui Jack cu atâta dezinvoltură. Niciodată nu am fost așa nechibzuită, iar acum, cu bărbatul ăsta...

Jack către Kate

Când te mai văd? Când mai trăim împreună clipe minunate? Putem măcar să ne bem ceaiul după-amiază? Măine, în Londra. Rămân slujitorul tău devotat, J x

Kate către Jack

Chiar ai ajuns să citezi din *The Three Degrees*¹? Înainte citai din Shakespeare. Mama a căzut și sunt cu ea la spital. Nu mă întorc în sud decât peste câteva zile. Poate mâine. Mi-e dor de tine. K xx

Jack către Kate

Îmi pare foarte rău pentru mama ta. Pot să ajut cu ceva? Spune-mi doar și o să vin peste clădiri înalte dintr-un singur salt. Știam că o să recunoști următorul vers al cântecului, asta-i tot. (*Roy, versurile de la The Three Degrees, te rog.*) XXO

Mama pare mult mai veselă după ce a dormit. Mă roagă să-i caut în poșetă ochelarii de citit. Observ că în carnetul ei de la cooperativa de credit imobiliar sunt o mulțime de bancnote. Asta e ciudat. Trebuie să fie cel puțin două sute de lire. Nu-i stă în fire mamei să umble cu atâția bani la ea. Las carnetul să se deschidă unde sunt bancnotele și observ pe pagina dreaptă un grup întunecat de retrageri recente. 1700£, 2 600£, 3 300£, 950£, 2 100£. O, Doamne!

— Ți-ai făcut de cap cu cheltuielile, mamă?

— Ce zici, draga mea?

— Știu că voiai un covor nou, dar nu știam că o să fie ȧesut cu aur.

— A, nu sunt pentru covor, draga mea, zâmbește ea luând ochelarii din mâna mea. Julie a noastră zice că trebuie să dai banii copiilor când ești încă destul de tânăr, altfel guvernul o să ȧi-i ia mai târziu. Așa e, nu?

1. Aluzie la piesa „When Will I See You Again” a formaȧiei feminine americane, din anii 1960, *The Three Degrees*

În voce i se simte brusc o urmă de îndoială.

Fii calmă, Kate, calmă.

— Da, da, așa e. Poți să dai din ei sub formă de dar, mamă, în fiecare an. E foarte frumos din partea ta.

— Julie zice că și tu și copiii puteți să primiți.

— Noi nu avem nevoie, mamă, nu-ți face griji. Tu ții acolo ouăle în coș.

În clipa aceea, observ că sora mea stă absolut nemișcată în prag. Am mai văzut privirea asta pe chipul ei și înainte. Cu patruzeci de ani înainte. Când monedele pe care le țineam peste noapte în oțet ca să le curăț pentru cercetașele Brownies au dispărut, iar Julie a jurat că nu le-a văzut.

Pe drumul spre casa lui Julie, nici una din noi nu spune nimic. Sora mea locuiește în spatele școlii unde mama a lucrat ca bucătăreasă, la zece minute pe jos de casa mamei. Nu am mai fost aici de ceva vreme și observ că s-a încercat înfrumusețarea cartierului. Ferestre noi la unele case, hârtoape astupate, o casă oblonită cu scânduri după mutarea de acolo a familiei cu probleme este acum refăcută. Anul este încă la început și vântul nemilos, dar soarele a ieșit pentru a marca ocazia.

Julie nu zice nici un cuvânt în timp ce-și scoate cheile din poșetă, deschide ușa, mă conduce în bucătărie și pune ceainicul pe foc. Apoi, cu haina încă pe ea, se întoarce cu spatele la blatul de bucătărie și cu fața spre mine.

— Hai, zi! mă îndeamnă ea.

— Ce? Să zic că te-ai autoservit din economiile mamei, mințind-o că trebuie să-ți dea ție banii, dacă nu, îi vor fi luați?

— Tu ești geniul financiar al familiei.

— Julie.

— Bine, bine, Steven a intrat în niște necazuri on-line. Am tot încercat să-ți spun, dar tu ești mereu ocupată.

— Ce fel de necazuri?

Steven are douăzeci și ceva de ani, încă locuiește acasă, încă își caută o slujbă, dar nu mai departe de canapea, din câte îmi dau eu seama. Tatăl lui a plecat acum mulți ani și, între timp, Julie a mai avut câțiva iubiți care au locuit acolo, dar nici unul dintre ei nu a fost suficient de bun pentru sora mea.

— Ceva legat de pariuri, zice Julie smulgând șervetul de bucătărie din suportul de lângă chiuvetă și strângându-l tare în pumn. Tot ce știu e că a crezut c-o să câștige și lucrurile au scăpat de sub control.

— Despre ce sumă vorbim?

— Douăzeci și patru de mii.

— O, Doamne!

— Mda, dar ce nu știam e că s-a gândit să se împrumute ca să plătească. La o chestie de aia zilnică.

— Împrumuturi de o zi.

— Așa, da. Ei, și ăștia au venit la noi la ușă și făcea pe el de frică...

— Ai contractul?

— Ce?

— Probabil că Steven a semnat ceva pentru împrumut.

— Nu știu. Trebuie să-l întreb. Probabil l-a pierdut. Băiatul ăsta pierde orice.

— Parcă ar fi Ben. Nu-și găsește nici șosetele din picioare.

Încerc să calmez spiritele, să stabilesc o legătură cu ea, ceva ce avem în comun. Nu funcționează. Sora mea mi-o servește scurt.

— Dacă băiatul ăla al tău nu-și găsește o amărâtă de șosetă e din cauză că l-ai răsfățat prea mult și i-ai făcut toate poftele și...

— Julie, te rog...

— Nici un te rog, îi duci în vacanțe șmechere, anul ăsta unde a fost? Și o, mami, îmi iei o PlayStation nouă, te rog, mami, asta s-a învechit. Și mami, îmi fac griji pentru câte note maxime o să iau la nenorocitele alea de examene, îmi iei un meditator special

să mă ajute, cum au toți ceilalți copii de bogătani labagii? Și, între timp, săraca mătușă Julie, săracă la propriu, care trăiește în nord, într-o casă cât bucătăria voastră, ei, se descurcă ea, poate să aibă grijă și de bunica, nu? Adică, doar n-are ceva mai bun de făcut.

— Nu asta...

— Și, o, mami ar vrea să o ajute pe mătușă Julie, dar este așa de ocupată tot timpul să-i ajute pe oamenii cu prea mulți bani, dracu să-i ia, să facă și mai mulți bani, știi, în caz că rămân fără elicoptere, că nu știi niciodată, nu? Poate vrei să te duci naibii la Abu Dhabi pe fugă și cu bani poți să cumperi orice, nu, mai ales dacă se ocupă mami de asta. Adică, banii chiar pot să cumpere dragostea, nu-i așa, Kath?

— Nu, nu pot.

Mă uit în pământ.

— Ei, hai să aflăm, ce zici? Să sperăm că o parte din banii ăia minunați o să cadă din cer, cum naiba se zice, o să-i cadă pară mălăiață în buzunarul lui Steven, ca să nu-mi vină bărbații ăia la ușă la șase jumătate dimineața. Data viitoare au zis că o să aducă un câine. Ei, io-l iubesc pe băiatul ăla, e un idiot, dar io-l iubesc, e al meu și n-a avut nici note mari, nici nenorociți de meditari, mersi, și nici tată n-a văzut, are datorii până peste cap și e mort de frică și, dacă o să trebuiască să împrumut bani de la mama, de la mama noastră, ca să-l scap, atunci, la dracu, asta o să fac. Fin'că cu banii nu poți să cumperi dragostea, nu, dar poți să împiedici pe cineva să se ia de copilul tău și să-i rupă mâna și pentru mine e de ajuns. Acolo, de unde sunt eu, asta înseamnă dragoste. Și de unde ești și tu, în caz că ai uitat.

Sora mea se oprește să-și tragă răsuflarea, gâfâind ca o alergătoare de cursă lungă. Nu răspund, dar scot borcanul de cafea din dulap și laptele din frigider. Pregătesc două cani mari, le pun pe masă și mă așez. Julie rămâne unde e. Apoi aduce o cutie de biscuiți și o pune între noi.

— Nu-s din ăia de fițe, de care-ți plac ție, zice ea.

— Ce bine! Urăsc biscuiții de fițe.

— Zici și tu așa.

— Ba nu. La fel cum urăsc ciocolata de fițe.

— N-am mâncat niciodată.

— N-ai pierdut mare lucru. Un client mi-a dat o cutie adusă din Elveția, a făcut tam-tam despre cât e de specială, mi-a zis să o țin în frigider, pentru că are smântână în ea.

— Ce scârbos!

— Exact. Am mâncat o bomboană și era uleioasă. Ca balsamul de păr. Așa că le-am rearanjat pe restul și am făcut funda la loc și le-am făcut cadou cuiva de la muncă. Pe urmă am cumpărat cel mai mare baton de Fruit & Nut pe care l-am găsit și l-am mâncat pe tot.

Julie cuprinde cana cu mâinile, să se încălzească.

— Deci nu te-am pierdut de tot? întreabă ea.

— Pierdut?

— N-ai devenit ca labagiii ăia.

— Nici n-o să devin, draga mea. Nu-ți face griji.

Întind mâna și iau un biscuit cu cremă. În timp ce iau prima mușcătură, îl și văd pe Richard cris-pându-se. Carbohidrați rafinați! El probabil ar scoate biscuiții în afara legii.

— Julie?

— Tot aici sunt.

— Deci, dacă împrumutăm o parte din ei de la mama acum și îți dau și eu o parte – îmi pare rău, nu am atâția bani în plus, având în vedere că Richard nu lucrează – Steven o să fie OK? Sau există vreo clauză care se prelungește la infinit și îl ține îndatorat pentru totdeauna?

— Ă, nu știu. Doar că am presimțirea asta rea că o să fie iar atras în lumea asta.

— Nu o să se întâmple așa ceva. Dar uite un lucru despre labagii. Adică, despre labagiii cu care lucrez eu. Se pricep la împrumuturi. Cu asta se ocupă.

— Mda, dar ei umblă cu milioane și milioane. Steven nu are serviciu.

— Principiul e același. Că-ți dau cinci lire sau cinci sute de milioane de lire, nu contează. Convenim asupra condițiilor și pe urmă tu îmi dai banii înapoi. De asta, dacă există o hârtie despre împrumutul lui Steven sau măcar un e-mail, ar fi de mare ajutor. Pot să-l arăt unui prieten de la birou și o să rezolvăm. Serios, o să fie bine.

— Crezi?

— Cred. Singura pentru care îmi fac griji în toată povestea asta este mama.

— Știu. Îmi pare rău.

— Adică, știi cum e. Ne-ar da și hainele de pe ea dacă i le-am cere...

— Și chiar dacă nu.

— Exact. Dar cu atât mai mult n-ar trebui să profităm de ea pe ascuns.

— Dar dacă i-aș zice adevăratul motiv pentru care am nevoie de bani, îți dai seama, ar omorî-o. Steven a făcut gripă anul trecut, iar ea suna din zece în zece minute, zicea că nu poate să doarmă de grijă. Închipuie-ți cum ar fi dacă i-aș spune că au venit la ușă niște matahale ca să-l bată. Ar muri pe loc.

— Știu, ai dreptate.

Oftez și iau o gură de cafea.

— Nu e vorba despre minciuni nevinovate, Doamne, uită-te la mine. Eu mănânc minciuni pe pâine.

— Credeam că Fruit & Nut e regimul tău.

— Ciocolată și minciuni. Pare titlu de film.

— Și ce minciuni spui tu?

— Păi, de exemplu, toți de la serviciu cred că am patruzeci și doi de ani.

Sora mea râde. Primul sunet de fericire pe care l-a scos toată ziua. *Profită de fericirea asta, Kate, cât durează.*

— Cum așa?

— Nu primeam jobul dacă le ziceam că merg pe cincizeci.

— Ei, pe naiba, glumești! obiectează sora mea, brusc din nou de partea mea. Și ce dacă ai cincizeci

de ani? Cred cumva că ți se usucă creierul odată cu pântecul sau ce?

— Cam așa ceva.

— Prostii. Tot timpul ai fost cea mai deșteaptă. Nu ca mine. Tu înțelegeai înaintea tuturor. Steven al nostru e ca tine cu aritmetica. E de ajuns să vadă o coloană cu numere și știe răspunsul. Amărâțul a crezut că poate să răstoarne cotele, da' nimeni nu face asta, nu?

— Julie, vreau să contribui la îngrijirea mamei. Tu faci așa de multe, ești de serviciu non-stop.

— Nu vreau banii tăi. N-am nevoie să fiu plătită ca să am grijă de mama.

Aici e buba. N-or fi banii cauza tuturor relelor, dar, dacă râcâi un pic suprafața, descoperi că sunt sămânța celor mai multe resentimente dintr-o familie.

— Păi, dacă n-ai fi tu aici, mama ar fi singură și ar trebui să plătim pe cineva să meargă la ea, nu? O mai ții minte pe prietena mea Debra? Mama ei are demență și ea plătește o mie două sute de lire pe săptămână la un azil pe coasta de sud. Jaf la drumul mare! Tu o să faci treabă mai bună decât orice asistentă socială și mama o să aibă nevoie de mult ajutor când o să iasă din spital. Fiindcă ești aproape, economisim o grămadă de bani. E logic, din punct de vedere financiar, să-ți dau ție ceva în fiecare lună.

Îmi dau seama că menționarea logicii financiare a fost benefică pentru mândria lui Julie. Nu trebuie să pară că dau bani din milă.

— Ei, zice ea prudent, dacă tu crezi că-i merit... Nu o să te mint, o să-mi fie de mare ajutor, la cum ne-a mers în ultima vreme.

Sora mea se întinde peste masă și îmi cuprinde mâinile în ale ei.

— Kath, îmi pare rău pentru ce-am spus...

— Nu, ai dreptate. Viața mea e un haos. E un haos cu bani și o casă drăguță, dar tot haos e.

— Încearcă să vezi cum e haosul fără bani.

— S-ar putea întâmpla, Julie. S-ar putea să trebuiască să vând un elicopter. Ei, măcar pe cel de rezervă. Cel care stă pregătit oricând jos, în grădină. Adică, ce dezastru ar fi!

— Cum ar mai ajunge micul Ben la școală la timp?

— Bietul de el!

— Cu o singură șosetă.

— Acum o să mă faci să plâng.

Preț de un minut, avem iar doisprezece și paisprezece ani și chicotim în pat vorbind despre băieți. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu multe, doar câteva, dar sunt destule.

Vineri, 7.21, parcare Spitalului din Beesley Cottage:
Ca pentru a dovedi că mătușa Julie are dreptate, prințisorul meu răsfățat s-a trezit în dimineața asta, a observat că servitoarea lui personală lipsește și nu a fost impresionat.

Ben către Kate

Undes pantalonii scurți de fotbal

Kate către Ben

Ai verificat în sertarul de jos din comodă, unde e locul echipamentului sportiv de vară? Xx

Ben către Kate

nu sunt

Kate către Ben

Poți să cauți mai bine de atât, dragul meu. Verifică din nou în comodă și apoi roagă-l pe tati să te ajute. I-a împrumutat Sam după ce a dormit la tine? Trebuie să vorbesc cu asistenta lui Buni, dar revin în 10 minute.

Ben către Kate

nu e responsabilitatea mea. când te întorci

Kate către Ben

Responsabilitate se scrie cu e, domnule! Și chiar e responsabilitatea ta, pentru că ești băiat mare acum. Buni se simte mult mai bine și o să se întoarcă acasă în seara asta. Nu uita să mîncăm ceva la micul dejun și să iei două jeleuri de fructe cu Omega din sticla portocalie de lângă cutia de pâine. Să porți casca de bicicletă, da? Și ai grijă să încarci telefonul, nu ca data trecută! Mi-e dor de tine. Xx

Kate către Richard

Te rog, poți să termini cu meditația sau cu ce faci tu acum și să-l ajuți pe Ben să-și găsească echipamentul de fotbal? Mama e bine, în caz că te întrebai. Kx

Pentru că i-am corectat ortografia lui Ben la „responsabilitate“, s-ar putea considera că „nu îl susțin“ sau că sunt „extrem de critică“, lucruri interzise expres în *Cum să-ți educi copiii adolescenți în epoca digitală*. Cartea zice că trebuie să-mi „reglez“ aptitudinile de părinte „ca să țin pasul cu tânărul adult în curs de dezvoltare“. Se pare că asta înseamnă „să consolidez ascultarea de către copil prin întărire pozitivă“.

Fir-ar să fie! Julie are dreptate. Trebuie să nu-l mai cocoloșesc pe Benjamin și să-l ajut să se maturizeze.

Richard către Kate

Calmează-te, te rog. Simt multă energie negativă, care este foarte distructivă. Totul este în regulă aici. Transmite-i lui Jean urările mele de bine.

9.44: Asistenta-șefă m-a invitat să iau loc în biroul ei, o cameră plăcută cu ferestre în stil franțuzesc care dau spre un spațiu verde, nu i-aș zice chiar grădină, cu copaci tineri plantați recent. Mesteceni, cred. Mama ar ști, la fel și Sally. Pe peretele din spatele

asistentei Clark se află un planficator din acelea anuale. Este acoperit de bilețele colorate și mementouri pentru medicamente care trebuie administrate.

Tocmai mi-a înmănat un teanc de formulare despre „nevoile de îngrijire continuă”, când un apel de la Jay-B îmi readuce mobilul la viață. Cea mai recentă năzbâtie a lui Ben este să-i dea mamei lui tehnofobe tonul de apel al unui telefon din 1973, de pe vremea când mama mea încă ieșea în holul rece ca gheața, ridica receptorul și spunea „Batley-patru-doi-nouă”. Lumea aceea de centrale telefonice și de operatoare care săreau consoanele, în stilul Celiei Johnson, mi se pare imposibil de îndepărtată.

De când a căzut, trecutul și prezentul se amestecă în mintea mamei mele. Acum este aici cu mine, iar în clipa următoare mă ține de mână și ne duce pe mine și pe Julie, îmbrăcate cu rochițe asortate, cu bretele, la școala de duminică. Mama ne-a făcut singură rochiile cu un șablon din revista Simplicity. Îmi aduc aminte că stătea în genunchi, cu bolduri în gură, și întindea cu grijă hârtia pe material. Indiferent cât de puțini bani aveam, întotdeauna voia ca fetele ei să arate elegant. Am moștenit asta de la ea.

— Sunt tare complicate formularele astea, zice asistenta.

Nu-mi place femeia asta. Mi-am format părerea despre ea în primul minut după ce ne-am cunoscut. Nu-mi place duritatea ei deghizată ca veselie. Mi se pare crudă. Nu-mi place că vorbește despre mama mea de parcă ea nici nu ar fi acolo sau că adoptă vocea aceea cântată, ca pentru copii mici, atunci când i se adresează. Dar vă rog să observați cât mă străduiesc să fiu drăguță cu ea. Fac apel la toate rezervele mele de șarm și mă doare fața de la atâta zâmbit. O tratez ca pe cel mai important și dificil client al meu. Am nevoie să mă placă fiindcă urmează să o las pe mama în mâinile ei și mă tem că, dacă din cine știe ce motiv o supăr sau dacă i se pare că sunt o vacă cu pretenții din sud, ar putea să se răzbune pe mama.

— Da, zic eu aruncând o privire spre mobil, dar vreau cele mai bune servicii posibile pentru mama.

Un al doilea mesaj vocal de la Jay-B. Of, la naiba! Practic îi aud degetele cu manichiura făcută bătând darabana pe birou. Trebuie să mă duc înapoi.

— Sper că nu sunt vești proaste? zice asistenta curioasă. Nu-ți face griji pentru mama ta, Kate. Avem noi grijă de ea și o să ne asigurăm că e bine înainte s-o trimitem acasă.

— Mulțumesc foarte mult, ești foarte drăguță. Sora mea, Julie, o să vină după-amiază. Poți să-i transmiți mamei că o sărut, când se trezește?

— Sigur că da. Ți-a venit taxiul.

Înainte să plec, mă opresc pe la mama, care doarme adânc. Branula din mâna stângă i-a învinețit o venă, acum albastră ca cerneala, care pare dureroasă. De la infarct, de fiecare dată când o las, am același gând nerostit: e oare ultima dată când te văd? Aș vrea să pot rămâne. Nu pot. Mă cheamă datoria. Dar datoria înseamnă și să fii acolo unde trebuie să fii. După toți anii aceștia, eu încă slujesc doi stăpâni: dragostea și munca.

**Roy confirmă următoarele versuri din cântecul celor de la The Three Degrees, citat de Jack: „Suntem îndrăgostiți sau doar prieteni? Este un început sau e sfârșitul?”. Bună întrebare. Care este răspunsul corect, Roy? Sunt recunoscătoare pentru orice sugestie.*

Niciodată nu pot să spun adio

Luni, 14.30: Prin flacăra lumânării, peste pânza albă ca zăpada a feței de masă, cu un pahar de Burgundy roșu închis în mână, Jack Abelhammer mă fixează cu privirea. Chelnerii alunecă în liniște pe lângă noi. Șirul dublu de perle de la gâtul meu, cel mai recent cadou primit de la el, îmi atârnă până la umbra dintre sâni. El întinde o mână spre mine. Degetele ni se ating ușor.

Mă rog, cam așa îmi închipuisem eu scena. Ceea ce demonstrează că închipuirile, cu care femeile își ocupă jumătate din viață (ei, eu așa fac), nu sunt decât o pierdere de timp. Pentru că iată-ne, față în față, asta este adevărat, la Gino's, o cafenea în centrul cartierului Aldgate East. La Gino's e cam ca la Michael's (locul unde ne făceam veacul eu și Candy), numai că lingurițele sunt de plastic, nu de metal. La masa de alături stau îngrămădiți trei muncitori în construcții, care își înfulecă micul dejun enorm la două jumătate după-amiaza. („Tu de ce-ai *bubble*¹ în loc de cartofi?” „Pen'că are varză în el. Ajută la digestie. Îți face

1. *Bubble and squeek*, fel de mâncare tradițional englezesc, servit la micul dejun și compus din carne rece, varză și cartofi (mai recent, și din altfel de legume). Denumirea provine de la sunetele pe care le face varza când este călită (bolborosește și scârțâie)

program fix.“ „Du-te dracu’, bă! Dacă ai așa program fix, de ce ai venit la opt jumătate în loc de fără un sfert, cum a zis șefu?“) Sunt răcită. Nu mi se vede umbra dintre sâni, dar mi se vede roșeața de sub nas de la atâta strănutat și suflat nasul, așa că s-a dus naibii imaginea mea de Ingrid Bergman.

— Îmi pare rău pentru prânzul de azi, Jack. Și pentru cina de acum două seri. Și pentru chestia cealaltă, de mai târziu, despre care am vorbit, nu cred că o să pot să vin nici acolo. Nu cu mama așa cum e. Trebuie să mă duc iar acolo când o externează, ca s-o instalez cum trebuie acasă. Și lucrurile stau cam prost și cu sora mea.

— O, ce-a pățit?

— Nu cred că vrei să știi.

— De fapt, vreau să știu totul despre tine, dacă e OK?

— Doar că e nemaipomenit de complicat.

— Pune-mă la încercare. În facultate, am făcut un curs de Teoria Haosului și unul de Teoria complexității.

— Perfect. Parcă e viața mea.

Adevărul este că nu prea-mi vine să-i povestesc lui Jack despre bucătăria clanului Reddy. Nu știu dacă amorezul meu amuzant și stilat poate să suporte atâta realitate. Relația noastră nu a fost niciodată supusă unui test de stres în viața reală cu adolescenți dificili, părinți suferinzi și nepoți dependenți de jocuri de noroc, și nici nu va fi.

Probabil că Jack mi-a citit gândurile, pentru că zice:

— Haide, Kate, chiar crezi că poți să mă șochezi?

— Nu. Doar că, ă, când am fost la spital, am văzut că fuseseră retrași bani din contul mamei de la cooperativa de credit imobiliar.

— Contul ei curent?

— Oarecum. De economii. Adică, sume foarte mici... bani de taxi pentru tine, dar mari pentru mama. Și se pare că sora mea a convins-o să-i dea ei banii, pentru că fiul lui Julie, nepotul meu Steven, jucase la pariuri on-line. Lucrurile au scăpat total de sub

control și prostovanul a crezut că a găsit o modalitate de a-i plăti la loc.

— Nu-mi spune. Un cămătar pe nume Duane a fost gata să-i dea banii cu împrumut, la o rată procentuală anuală foarte rezonabilă de o mie două sute nouăzeci și unu la sută?

În ciuda situației, mă face să râd.

— A, văd că îl cunoști deja pe domnul Duane, Robin Hood din Redcar.

— Sigur că da. Nu-i nevoie de dovadă de solvabilitate. Ai banii în mână în zece minute, sărac naiv speriat!

— Cum de știi așa de multe? N-ai fost niciodată nici naiv, nici sărac.

— Hai să spunem că am acumulat niște cunoștințe valoroase după ce mama a intrat într-o relație abuzivă cu un cazinou.

— A fost împătimită a jocurilor de noroc?

— O alcoolică fericită. Credea că ruleta e cea mai bună prietenă a ei. A intrat în toate astea până-n gât, s-a speriat că o să afle tata, a încercat să-și ascundă pierderile. La ușa noastră au venit niște domni foarte interesați, când eram eu într-a opta.

— Îngrozitor! Ce ai făcut?

— M-am gândit la o strategie deșteaptă de rambursare a împrumuturilor.

— Dar erai abia un puști.

— Practic, da, dar poți să devii destul de repede adult, dacă ești nevoit. Și acum, Katharine, îmi explici, te rog, relația dintre *squeak* și *bubble*?

— Jack, îmi pare rău, nu avem așa mult timp.

— Nu-ți face griji, Kate, avem timp din belșug.

— Până când te întorci la New York, săptămâna viitoare.

— Da, dar există acum o chestie extraordinară. Am aflat de la un prieten. Se pare că poți să zbori și în sens opus. Așa că nu mai trebuie să rămân în Statele Unite toate viața. Pot să mă întorc aici. Să te văd pe tine.

— Și pe urmă?

— Pe urmă venim iar aici. La Gino's. O să vin aici iar și iar până când o să-mi explice cineva ce este *bubble* ăsta. Cu orice preț.

— Și cum rămâne cu munca ta?

— Eu conduc compania, Kate. Nu am stăpân. Eu sunt propriul meu stăpân. Și munca mea este un bun pretext să vin aici să te văd. Până când, știi tu.

— Până când ce? Până când te sature?

— Până când devii tu stăpâna mea, zice Jack.

— Ofertă de preluare ostilă.

— Exact. O fuziune agresivă. Nu uita că am acțiuni la tine.

Mă uit în jos, spre ceașcă. Am comandat un *latte*, dar ce am primit seamănă mai degrabă cu o baltă de pe un țărm poluat. Amestec o dată cu lingurița de plastic, de zece ori, amestecându-mi gândurile pe care trebuie să i le spun.

— Nu pot să fiu cu tine, Jack. Te rog să nu te superi. Îmi pare foarte rău. Am mai încercat și înainte. Dar nu am reușit. Adu-ți aminte! Acum mulți ani, când ne-am întâlnit și am crezut, ca o prințesă Disney, că toate visurile mele s-au împlinit. Îmi găsisem prințul.

— Doamna mea...

— Te rog, ascultă-mă! Și *erai* prințul meu. Am verificat. Încă ești. Într-o lume ideală, am conduce un regat minunat în cel mai bun mod posibil și tare mi-ar plăcea să locuiesc acolo cu tine, chiar mi-ar plăcea. Dar...

— Știam eu că există și un „dar“. Întotdeauna există un „dar“.

— Dar lumea nu este ideală. Nu a fost niciodată și nici nu va fi. Idealurile sunt pentru oamenii liberi, pentru oamenii ale căror acțiuni îi afectează numai pe ei. Eu nu pot, trebuie să mă gândesc și la alții. Sunt atâția oameni care depind de mine. Faza cu idealurile este că nu inspiră. Te dau peste cap, te întristează, rămân mereu acolo atârdate, dar nu ajungi la ele.

— Katharine, ar trebui să te avertizez că stai de vorbă cu un american. Noi avem idealuri cum aveți voi, britanicii, ploaie. Datorită lor ne ridicăm ochii spre cer în fiecare zi.

— Ai pus punctul pe i. Avem ploaie. Iar eu am aproape cincizeci de ani, Jack, și mă simt al dracului de plouată. Îmi fac griji tot timpul pentru copii, mai ales pentru fiica mea. Îmi fac griji pentru mama, sora mea, părinții soțului meu, cea mai bună prietenă a mea, care practic este o alcoolică funcțională, pentru câinele meu, muncă, sănătate, care, sincer, o cam ia la vale. Și știu că sună jalnic, dar toate astea sunt prea mult. Nu pot să mă eliberez de ele, pur și simplu nu pot. Ești minunat, dar ești, ești... când sunt cu tine, parcă privesc cerul. Este mirific, dar nu ajung nicăieri. Rămân tot aici.

Este rândul lui Jack să amestece în ceașcă.

— Păi, nu-mi place să aduc vorba despre asta, zice el. Dar cum rămâne cu cuvântul ăla care începe cu D?

— Cu ce?

— Cu D. Voi nu-l aveți pe aici?

— Ba da. Vine de la dalmațian. Singura garanție pentru sprijin emoțional pe care se poate baza cineva în țara asta. Beatles a spus-o cel mai bine. Tot ce vă trebuie este un dalmațian, la-la-la-la-la.

— Ei, uite, lumea o să creadă că suntem îndalmațiți. Și ar avea dreptate. Suntem. Și, când oamenii sunt îndalmațiți, se știe că asta în sine le dă puterea să facă ceva în privința asta. Să facă relația să funcționeze.

— Dar nu înțelegi, exact putere nu mai am...

— Te rog, zice el zâmbind.

Zâmbetul ăla. Nu dă greș niciodată.

— Acum este rândul tău să asculți, da? Înțeleg perfect ce zici despre ploaie. Nu ai cum s-o oprești, nu vine de la un robinet. Lucrurile astea, grijile astea sunt reale. Dar și noi suntem. Uită-te la noi. Suntem la fel de reali ca, nu știu...

— Ca firul ăla de păr care plutește în ceașca ta de cappuccino.

— Exact! Specialitatea zilei. Ești așa o romantică, draga mea Kate, știi?

E prima dată când îmi spune așa. Ce bine sună! Pot să suport o mulțime de „dragă” de la Jack.

— Și eu la fel, probabil mai romantic decât tine. Ce zic eu este: fir-ar să fie, de ce să nu mergem prin ploaie? Nu faptul că te uzi te omoară pe tine, Kate, ci că stai acolo, te uzi și nu faci nici o mișcare. Odată ce începem să mergem, nimic nu o să ți se mai pară așa de rău și de imposibil cum ți se pare acum. Mergi!

Întind mâna peste fața de masă albă, pe lângă lumânări și bolul de sticlă și sticla roșie de oțet Sarson's, și îl iau de mână.

— Of, Jack, de ce ești tu așa al dracului de optimist tot timpul?

— American, doamnă. Recunosc că-s vinovat.

— Doar că, sincer, nu văd cum s-ar putea schimba situația vreodată.

El se apleacă peste masă și mă sărută.

— Bun, o să mă duc o vreme în Franța înainte să mă întorc în State și ai toate detaliile mele de contact. Poți să-mi trimiți e-mailuri sau SMS-uri sau să mă suni la orice oră și al treilea album al lui Jackson 5. Kate? Zi!

Stai o secundă.

— „O să fiu acolo?”

— Bravo! Acum, ce pot să-ți fac cadou de ziua ta?

— Nimic, sincer, n-am nimic de sărbătorit.

Ne ridicăm și ne sărutăm din nou. Probabil a luat deja răceala de la mine, dar așa e dragostea. Jack lasă o bancnotă de douăzeci de lire sub ceașca lui de cafea, ca să comemoreze ocazia.

— O, Doamne, acum va trebui să ne întoarcem aici, zic eu. Gino o să ne aștepte ca Tristan.

— Oricând, răspunde Jack.

Încă un sărut și eu mă gândesc că ăsta ar putea fi ultimul, chiar ultimul nostru sărut. În timp ce plecăm,

ne răsună în urechi, precum un înger colindător, vocea unui muncitor.

— Dă-i unul și pentru mine, prietene!

Gino's va rămâne mereu în sufletele noastre.

Afară plouă și îl privesc pe Jack îndepărtându-se.

Din nou. L-ai izgonit din nou.

15.39: Pe drumul înapoi spre birou, mă simt complet amorțită, dar primesc vești bune. Alice mă întâmpină cu o îmbrățișare. Gareth a adus sticle la jumătate cu vin alb și pahare de plastic de la cantină. Troy nu se vede nicăieri și în curând descopăr de ce. Consiliul l-a aprobat pe Vladimir Velikovski drept client adecvat.

— Au avut anumite rețineri legate de „potențialul flux de numerar viitor” și așa mai departe, zice Jay-B în timp ce Gareth toarnă pentru toți patru. Ar fi catastrofa dracului dacă s-ar retrage peste douăsprezece luni, așa cum au rușii tendința să facă atunci când nu primesc randamente de treizeci la sută.

— Păi, asta e treaba mea, nu? Să mă asigur că clientul e mulțumit. Am încredere că putem face asta. Nu-i așa, Alice?

— Oricum, felicitări, Kate! Noroc!

— Noroc! Trebuie să căutăm o școală cu internat care are nevoie de o clădire nouă pentru laboratoarele de știință și care s-ar bucura să-l primească pe Serghei Velikovski ca elev.

— Glumești, zice Jay-B.

— Nu glumește. Kate este experta EM Royal în servicii personalizate de pregătire a elevilor, zice Gareth făcându-mi cu ochiul.

— Oferim servicii complete. Alice, arunci tu o privire pe listele cu școli de renume? Găsește școli vechi cu dificultăți financiare, cărora le-ar prinde bine niște mălai rusec.

— Se face!

De când s-a întors la birou după Crăciun, e cam abătută. Max a petrecut sărbătorile în Barbados cu mami și tati. După cinci zile în care nu a primit nici

o veste de la el, Alice a cedat și i-a trimis un SMS: „Ți-e dor de mine?”. Max a răspuns „sigur”.

Mi-a arătat mesajul lui. Nici un pupic, nici literă mare la început, nici măcar un punct, ce mai! Tipul e un nesimțit. Un nesimțit agramat.

— Nu arată prea bine, nu-i așa, Kate? a întrebat ea.

— Păi, trebuie să recunosc că am văzut declarații de devoțiune mai entuziaste. Uite, Alice, meriți ceva mai bun, draga mea. Știi cum se zice: nu-ți pune toate ouăle într-un singur cretin.

Zâmbește fără să vrea.

— Cine zice asta?

— Păi, eu zic. Și așa ar trebui să zică orice femeie care se apropie de treizeci de ani. Știi ce părere am eu despre subiectul ăsta.

Ea încuviințează din cap.

— Știu. Am încercat să-mi văd de viața mea, serios că am încercat. Dar îl iubesc. Nu am ce face. Și, dacă tot vorbim despre iubire, îmi place Jack al tău.

— Jack nu e al meu, zic eu alegându-mi cuvintele cu grijă.

Știu acum că el e al meu, doar că eu nu pot să fiu a lui, atâta tot.

— Bineînțeles că e al tău, zice Alice cu convingere. N-am văzut în viața mea pe cineva care să fie mai al cuiva de-atât.

Echipa – îmi dau seama că încep să îi consider pe Gareth și Alice echipa *mea* – se întoarce la birouri, în timp ce eu rămân acolo să savurez un moment dulce-amar: triumful Velikovski echilibrat de înfrângerea dureroasă a despărțirii de Jack. Nu pot să-mi închipui viața fără el; ar fi ca o lume fără muzică sau fără lumina soarelui. Măcar tranzacția cu VV înseamnă că EMR îmi va prelungi probabil contractul când Arabella se întoarce din concediul de maternitate. În cazul ăsta, pot să-mi fac planuri pentru viitorul mai îndepărtat. Nu m-aș mai stresa la fel de mult. Poate Fata Calamitate poate s-o ia mai ușor, să mai

iasă din turnul de control aerian din când în când, să termine reparațiile la casă, să echilibreze corabia. Toate se pot rezolva. Iau telefonul și văd un e-mail de la școala lui Emily. O, nu! Te rog, nu!

From: Jane Ebert

To: Kate Reddy

Subject: Emily

Dragă doamnă Reddy,

Am încercat de mai multe ori să vă sun, dar fără succes. Poate nu avem numărul corect de telefon? Eu sunt responsabilă departamentului pentru protecția copilului de la școală. Recent, ni s-a adus la cunoștință că o fotografie pornografică a fiicei dumneavoastră, Emily, a fost transmisă și elevilor din anul ei, dar și la scară mai largă ulterior. Un elev și o elevă au fost suspendați din cauza aceasta. Noi tratăm cazurile de acest gen cu cea mai mare seriozitate. Vă rog să veniți la școală ca să discutăm despre situația lui Emily și să rezolvăm orice probleme derivate din aceasta.

Jane Ebert

Responsabil interimar pentru clasele XI-XII

Îmi înșfac poșeta și haina și mă îndrept spre lift, dând instrucțiuni peste umăr:

— Alice, scuze, trebuie să fug. S-a întâmplat ceva acasă. Poți să mă acoperi, dacă mă caută Jay-B?

— Sigur. Kate?

Mă întorc și îi văd fața înflăcărată.

— Sincer, a fost așa o zi fantastică! Felicitări din nou!

Pentru cine bate belfie-ul

Luni, 19.03: Abia m-am întors de la școală. Doamna Ebert m-a pus la curent cu ce s-a întâmplat cu Emily și belfie-ul. Am crezut că, după ce Josh Reynolds a blocat orice difuzare viitoare a fundului lui Em pe rețelele sociale, toată povestea a fost îngropată, dar se pare că imaginea a fost salvată pe telefoanele unor copii. Lizzy Knowles și iubitul ei, Joe Clay, s-au asigurat că toți elevii din anul lui Emily au văzut-o, iar Joe, încurajat de Lizzy MacBeth, a torturat-o între timp pe Emily cu amenințări că o va trimite membrilor familiei pe Facebook. Toate acestea au ieșit la lumină, după cum a explicat doamna Ebert, doar pentru că, în urmă cu câteva zile, un membru al personalului a confiscat telefonul lui Joe când l-a prins pe băiat uitându-se la porno în timpul orei. Cum mobilul nu era blocat, profesorul a putut să vadă nu numai fotografiile lui Joe, câteva dintre acestea fiind chiar foarte explicite, ci și #fundsteag cu numele lui Emily alături și multe comentarii obscene dedesubt. Conducerea școlii i-a suspendat imediat pe Joe și Lizzy, deși, când a fost chemată, Emily a implorat să nu-i suspende.

— Emily a spus că nu vrea și alte necazuri, a oftat doamna Ebert. Este incredibil de dificil să-ți dai seama cum e mai bine să reacționezi. Știm că adolescenții își trimit cantități imense de imagini sexuale, doamnă Reddy, și vrem să limităm fenomenul. Dar

suntem pe un teritoriu nou și mi-e teamă că mulți părinți încă nu vor să recunoască ce se întâmplă. De fapt, mama lui Lizzy Knowles a afirmat că am încălcat dreptul uman al fiicei sale la confidențialitate pentru că am cerut să ne uităm la telefonul ei și a amenințat că o să dea școala în judecată.

Cynthia? Sunt sigură că așa a făcut. Nu zgâlțâi niciodată cușca aurită a Tigroaicei! Am privit-o pe doamna Ebert frecându-și tare fruntea cu încheieturile degetelor. Probabil de aceeași vârstă cu mine, dar mai ridată și mai apăsată de griji. Închipuți-vă cum e să ai de-a face cu părinți ca Cynthia Knowles, care întotdeauna iau partea copilului lor îngrozitor, nu pe a bietului profesor. Asta este altă schimbare majoră față de când eram eu mică. Ce s-a întâmplat cu susținerea autorității? Părinții nu se mai deranjează să-și educe odraslele, pentru că sunt fie prea ocupați, fie prea timizi, și atunci o iau razna când le face altcineva treaba. Probabil că viața doamnei Ebert este un iad din cauza asta.

— Ce nu înțeleg eu, am zis, este de ce a ieșit totul la iveală abia acum, când incidentul cu *belfie*-ul s-a întâmplat la începutul trimestrului trecut. Emily a făcut o greșală nevinovată trimițându-i lui Lizzy o poză cu bronzul ei din vară. Nu trimitea imagini cu conținut sexual, doamnă Ebert, vă asigur. Habar nu am avut că asta o să...

— Se întoarce împotriva ei?

— Și s-o muște chiar de fund, din păcate.

Am râs amândouă, eu și biata femeie hărțuită, râsul înțepător, plin de disperare a doi adulți care se confruntă cu ceva cu care nimeni din istoria omenirii nu s-a mai confruntat până acum.

— Doamnă Reddy, uitați cum stau lucrurile.

— Kate, spuneți-mi Kate.

— Uite, Kate, nu o să te mint. Nu am aflat despre *belfie*-ul lui Emily destul de repede pentru că, pur și simplu, nu avem resurse. Eu sunt profesoară, nu detectiv în brigada anti-porno. Dacă mi-aș petrece

on-line tot timpul pe care îl merită chestiunea asta, nu aş mai ajunge niciodată la clasă. Avem totuşi opţiunea de a implica poliţia.

I-am spus doamnei Ebert că, dacă Emily nu a vrut ca Lizzy şi Joe Clay să fie suspendaţi, atunci eu şi tatăl ei o s-o susţinem. Nu vrem să facem o reclamaţie oficială. Oricât de tentantă era perspectiva de a-i strica lui Lizzy şansele de admitere la Oxford sau Cambridge.

— Ce au făcut ei este absolut revoltător, am zis, dar nu pot fi făcuţi responsabili doi copii pentru o întreagă epidemie. Emily are şaisprezece ani, aşa că mi se pare extrem să implicăm poliţia. Este vorba despre tineri cu toată viaţa înainte. Să sperăm că s-au speriat suficient.

M-am gândit la Felix al Debrei, băiatul acela nesigur, pierdut, exmatriculat pentru că s-a uitat la prostituate grase germane on-line. M-am gândit la Ben şi la ce o face el pe multele lui dispozitive electronice. Cât timp tentaţia există, nici un copil nu este în siguranţă. Te minţi singur dacă ai impresia că fiul sau fiica ta nu ar face niciodată aşa ceva.

Doamna Ebert a spus că Emily merge de o vreme la consilierul şcolii, cel cu care aranjasem eu să vorbească după ce am primit telefon de la dirigintele ei. Detaliile sunt strict confidenţiale, bineînţeles, dar profesorii sunt de părere că se descurcă mult mai bine, că pare să se fi îndepărtat de Lady Macbeth şi că şi-a găsit un grup nou de prietene.

— Emily este o fată aşa de drăguţă! a zis doamna Ebert, iar eu nu am putut decât să o aprob cu putere din cap în timp ce îi strângeam mâna.

Eram prea supărată să răspund.

Kate către Emily

Scumpa mea, trebuie să stăm de vorbă. Unde eşti?
Xx

Emily către Kate

Sunt acasă la Jess, învățăm la istorie. Sunt bine.
Nu-ți face griji pentru mine, te rog! Xx

Kate către Emily

Te iubesc xx

Emily către Kate

Și eu te ♥ xx

20.23: E liniște în casă. Ben este la Sam, Emily încă la Jess. Am sunat-o și a zis că se simt foarte bine și m-a rugat s-o mai las puțin. O să vorbesc mai târziu cu ea despre ce a zis doamna Ebert. Urăsc faptul că a trebuit să suporte toate răutățile astea singură. Tocmai îi mărunțesc lui Lenny cu o furculiță mâncarea hipoalergenică și măloasă când începe să mârâie. Asta înseamnă că vine Richard. Treaba asta cu mârâitul la Richard este nouă, bănuiesc că mă protejează pe mine. M-am tot pregătit psihic să-i povestesc lui Richard despre Emily și *belfie* și acum a venit momentul. Nu ar fi trebuit niciodată să încerc să-i ascund asta, chiar dacă Em m-a pus să-i promit că n-o să-i spun. Cum a zis și doamna Ebert, *belfie*-ul avea să se întoarcă împotriva noastră mai devreme sau mai târziu.

Așadar, mă simt și vinovată, și emoționată când intră Rich și își pune casca pe blat. Dar observ că el arată și mai rău decât mă simt eu, ba chiar pare să i se facă rău. Are un aer speriat, de parcă ar fi fost jefuit sau ceva. Și îi văd privirea îngrozită și mă gândesc: o, Doamne, a murit mama. Sau mama lui. Sau s-a întâmplat ceva cu Ben.

— Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?
— Trebuie să-ți zic ceva, răspunde el.
— Și eu trebuie să-ți zic ceva, spun eu.
— Nu, Kate, eu chiar trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Simt, de fapt, de ceva vreme tot simt că

sunt blocat și trebuie să-mi îndrept energia acolo unde vrea să fie.

— Energia ta este îndreptată în principal spre bicicleta ta, Rich. Sunt de acord că ar fi mai bine să o îndrepti spre copiii tăi, de exemplu. Uite, trebuie să-ți spun, Emily a avut probleme la școală. Tocmai am vorbit cu responsabila de clasele a XI-a și a XII-a. Em a făcut o poză cu fundul ei ca să compare urmele de bronz cu alte fete după vacanța de vară, iar o fată oribilă, Lizzy Knowles, o știi și tu, a postat *belfie*-ul, adică poza cu fundul, pe rețelele sociale și a ajuns viral.

Richard se crispează. Este aceeași privire îndurerată pe care mi-o aruncă mie când mă uit la *Downton Abbey*.

— De ce ar face Emily ceva așa de prostesc?

— Ă, pentru că este o adolescentă care locuiește într-o cultură Big Brother care îi încurajează pe tineri să se afișeze pe rețelele sociale. Și ei devin dependenți de adulare și de aprecieri și glisează la dreapta sau la stânga și devin obiecte unii pentru alții, nu suflete pereche, și nimeni nu mai știe ce înseamnă confidențialitatea și, sincer, toată astea sunt incredibil de greșite. Îmi pare rău, am vrut să-ți spun mai de mult, zic eu.

— Îmi pare rău, am vrut să-ți spun mai de mult, zice Rich.

— Ce?

— Ce? Încercam să găsesc un moment potrivit ca să pomenesc despre sarcină.

— EMILY E ÎNSĂRCINATĂ?

— Joely.

— Ce?

— Joely e însărcinată.

— Fata aia care a venit aici de Crăciun? Joely cu Tofurcanul?

— Da. Credea că o să piardă copiii.

— Copiii. Plural? Gemeni? Ai tăi?

Nu se uită la mine. Doamne, vorbește serios.

— Asta face parte din dezvoltarea ta spirituală, Richard? Tu și Joely vă tofuteți, iar eu mă spetesc de zor să aduc pâinea-n casă?

— Kate, uite, sper și cred că putem să stăm de vorbă despre asta într-un mod constructiv și civilizat.

— Serios? Civilizat? Așa crezi, nu? Ce s-a întâmplat cu „Îmi pare rău, dar nu putem să facem copilul numărul trei, pentru că nu ni-l permitem, Kate. Pentru că am intrat într-o fază nouă din viața noastră, Kate. Pentru că nu vrem să nu dormim iar nopțile, Kate“? Copilul pe care tu ai hotărât că nu pot să-l fac?

— Știu cum pare, zice el, și îmi pare extrem de rău, pe cuvânt. Lucrurile s-au complicat și noi doi, tu și cu mine, nu am mai vorbit și ar fi trebuit, eu, eu nu am...

— Ce? Nu ai folosit nici un rahat de contracepție? Sau Joely preferă să-și calculeze fertilitatea după fazele lunii?

Richard nu răspunde imediat. În schimb, își studiază încălțărilor de ciclism și întreabă politicos dacă e cazul să-și facă valiza, de parcă s-ar duce undeva doar pentru un weekend prelungit, nu ar pleca dintr-o relație de peste un sfert de secol. Mă uit prin bucătărie, la camera asta pe care am renovat-o, alături de restul casei, ca să fac un cămin minunat, o fortăreață familială împotriva celor mai mari necazuri pe care ni le-ar rezerva viața.

Și atunci explodez. Toată furia, toate resentimentele care au acumulat dobândă în Banca Indignării Justificate. Egoismul lui Richard de a face ceva plin de însemnătate și a se reorienta profesional mai presus de siguranța noastră financiară.

— Câți bărbați au avut luxul ăsta? Nici nu-i de mirare că toate celelalte persoane de la tâmpenia aia de curs de consiliere sunt femei. Femei cu soți bogați care pot să le facă poftele cât își iau doi ani de concediu fără plată ca să se califice într-o meserie și, în timpul ăsta, să le plătească și terapia exorbitantă.

E o lovitură sub centură, recunosc, dar eram revoltată de nedreptate, extrem de supărată din cauza lui Emily, devastată că îl alungasem pe Jack ca să rămân cu familia pe care Richard o arunca acum la gunoi pentru un elf însărcinat.

— Câți ani are Joely asta, doișpe?

— De fapt, are douăzeci și șase.

— Doamne, are jumătate din vârsta ta. Ce clișeu!

Și i-am dat înainte. Câte femei ar fi de acord cu alegerea lui Richard? Câte soții și-ar lua un serviciu stresant cu normă întreagă chiar când sunt în toiul nenorocitei de menopauze și se simt ca dracu, doar pentru ca soțul lor să se bucure că „trăiește aici și acum” și-și înfige fundul slăbănog pe o saltea de meditație? Dar absențele tot mai lungi ale lui Richard? A lipsit de la concertul lui Ben pentru că trebuia să mediteze cu Joely. M-a lăsat pe mine să-mi fac griji pentru părinții lui, mama mea, copiii noștri. A cheltuit toți banii noștri – banii mei – pe echipament pentru rahatul ăla de bicicletă al lui.

— Tu cu ce anume ai contribuit, Richard?

— Nu e corect, Kate, zice el, retrăgându-se efectiv din fața asaltului meu verbal și căzând în fotoliul de lângă aragaz. Mi-am vândut cealaltă bicicletă ca să-mi plătesc terapia.

— Ți-ai vândut bicicleta? Când ai vândut-o?

— I-am vândut-o lui Andy de la club astă-vară. Mi-a dat patru mii pe ea.

Richard și-a vândut bicicleta?

Roy, ceva nu e deloc în regulă aici. Ce trebuie să-mi aduc aminte despre bicicleta lui Richard? S-a întâmplat ceva cu bicicleta lui Richard. Te rog, găsește tu, Roy. Nu știu ce e, dar știu că e foarte important.

Lenny începe să latre furios și chiar își arată colții la Richard. Mă las în jos pe podea și îl cuprind cu brațele pe după gât.

— N-ar fi trebuit niciodată să luăm javra asta, zice Richard.

Dacă a fost ceva care a pus capăt definitiv căsniciei noastre, atunci remarca asta a fost. Nu mă obosesc să răspund. În schimb, îngenunchez acolo, mângâindu-l pe prietenul meu drag, lăsându-l să mă lingă pe față.

Știți, cel mai ciudat este cât de puțin am simțit în clipa aceea. În legătură cu Joely. Cu gemenii. (Gemeni? I-am spus lui Alice că bărbații care pleacă întotdeauna se duc și fac gemeni. Nici nu mi-a trecut prin cap că putea să mi se întâmple mie.) Am fost șocată, da, și am deplâns căsnicia noastră de altădată, dar chiar și în prima explozie de durere și revoltă am știut că nu sunt distrusă. Adevărul este că locuiam singură de mult timp. Nu din cauza asta nu am reușit să-mi dau seama ce se întâmpla cu Joely? Dumnezeu știe că Richard a pomenit-o destul de des, poate chiar încerca să mă facă să bag de seamă și să-l confrunt, dar eu deja nu mai eram interesată. Mă simțeam atât de disperat de singură, că l-am chemat pe Jack, sperând să reia legătura cu mine. Iar acum l-am izgonit pentru totdeauna.

Da, Roy, ce e? O amintire iese la suprafață. Ceva important, extrem de important. Ceva ce m-am tot chinuit să pun cap la cap, să exprim în cuvinte. Ceva despre bicicleta lui Richard. Bătrânul și credinciosul meu bibliotecar mi-o aduce, îi aud târșăitul papucilor pe măsură ce se apropie, zgomot de pași în memorie, aproape a ajuns. Hai, Roy! Știu că poți! Ceva legat de bicicletă.

— O, Doamne, ce oarbă am fost!

— Nu aveai de unde să știi despre Joely, zice Richard.

Și atunci încep să plâng, acum plâng de-adevăratelea, și nu pentru noi doi.

— Nu-mi pasă mie de Joely. Nu înțelegi? E vorba de Emily. Emily a zis că a căzut de pe bicicleta ta.

— Da?

— Așa a zis. Dar dacă bicicleta nu mai era înseamnă că nu avea de pe ce să cadă, nu? Ai vândut-o. Emily m-a mințit. Picioarele ei. Tăieturile de pe picioare.

Închid ochii și le văd în mintea mea: sunt regulate, aproape ca stuful de acoperiș, o tăietură după alta, într-o demonstrație egală de forță și adâncime. *Ce proastă, ce proastă am fost! Bineînțeles că nu a căzut de pe nenorocita aia de bicicletă. Ce o fi fost în capul meu?*

— Kate?

— Nu avea tăieturi din cauză că a căzut de pe bicicletă, nu? Domnul Baker a zis că o treime din fetele din anul lui Emily sunt deprimare sau se rănesc singure. Mi-a spus, dar eu nu am ascultat. Nu m-am gândit niciodată că Em s-ar tăia singură, nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

— Nu înțeleg.

Richard vine spre mine întinzând un braț, evident tulburat din cauza lui Emily, dar îi e teamă să mă atingă, de parcă aş fi cuprinsă de flăcări.

Lacrimile îmi curg șuvoaie pe obraji. Nu plâng pentru mine și pentru necazurile mele de la menopauză, nici pentru că mă prefac la serviciu că am patruzeci și doi de ani când, în realitate, mă simt de nouăzeci și șase, nici pentru mama, care a căzut când purta tocuri, nici pentru Barbara, care își aduce aminte numele latinești ale tufișurilor, dar nu propriii fii, nici pentru Julie, îngrijorată de moarte din cauza datoriei lui Steven la jocurile de noroc și prea rușinată să-mi spună, nici pentru că i-am zis lui Jack că nu pot să violez sanctitatea căsniciei și să fiu cu el când, în tot timpul ăsta, se pare că Richard a avut pe altcineva. Nu, plâng pentru fiica mea, care a fost atât de cumplit de tristă și de disperată, încât a putut să-și facă singură așa ceva. Și m-am uitat, dar am fost oarbă, am auzit-o plângând, dar am fost surdă.

Iar acum bate un clopot în depărtare. Nu întreba pentru cine bate *belfie*-ul, pentru tine bate.

— Ce se aude?

— E cineva la ușă, răspunde Richard.

— Ce?

— Soneria.

Pe pilot automat, traversez bucătăria și răsucesc mânerul ușii. În prag stă un băiat de vârsta lui Ben, cu o valiză mică și o cutie mare cu ciocolată Mozart cu marțipan.

— Bună seara, zice băiatul. Sunt Cedric din Hamburg. Îmi pare foarte bine să vă cunosc.

Tăieturi adânci

11.20: Știți că, dacă vreun misogin mare și rău ar vrea să inventeze ceva care să le facă pe fete să aibă o părere absolut îngrozitoare despre propria persoană, care să vâneze fiecare motiv de nesiguranță și să le diminueze senzația că au vreo putere pe lumea asta, nu ar putea găsi ceva mai bun decât rețelele sociale, nu-i așa?

Adică, sunt aproape diabolic de potrivite pentru scopul ăsta. Tinerele sunt invitate să se fotografieze și să se analizeze de nenumărate ori înainte de a oferi lumii o imagine spre a fi comentată. A, și pot să-și editeze poza în Photoshop, pentru ca talia lor să arate mai subțire, sânii mai mari și buzele mai pline, și pe urmă nu mai îndrăznesc să se arate IVR pentru că imaginea lor on-line este atât de perfectă, încât cea normală nu poate decât să dezamăgească. Asta cu siguranță va ajuta la stima scăzută de sine și la senzația de lipsă de valoare a adolescenților.

Doar unul dintre gândurile confuze, furioase, neajutorate pe care le-am avut în orele de când stau aici, pe băncile de plastic portocaliu de la secția ambulatorie pentru pacienți care suferă de autovătămăre, din cadrul spitalului local. Nu mai observasem până acum clădirea cenușie, cu un singur etaj, îngrămadită în spatele corpului de maternitate. Într-un fel oarecum macabru, secția aceasta s-a dovedit un adevărat loc

de socializare. Prima dată când am venit cu Emily aici, ni s-a spus să luăm loc în sala de așteptare, unde am găsit alte trei fete din același an și de la aceeași școală, însoțite și ele de părinți șocați. Fetele și-au zâmbit șters una alteia, dar apoi și-au ferit privirile. Nici una nu era sigură care este eticheta în clubul acesta ciudat din care făceau parte. Richard trebuia să vină cu noi, dar a fost nevoit să o însoțească pe Joely la o ecografie în aceeași după-amiază. M-am temut că Em va vedea în gestul lui încă o trădare, dar ea doar a oftat și a spus:

— Pe bune, mami, tati e așa un fraier.

Una dintre surprizele de care am avut parte după ce am anunțat că eu și Richard ne despărțim a fost că, deși amândoi copiii își iubesc mult tatăl, nu au neapărat și o părere foarte bună despre el. Când a auzit că tati are o prietenă și că e însărcinată, Ben a zis „Îiîhh! Scârbos!“. Emily a fost mai emotivă, dar încă de la început am fost hotărâtă să transform acest eveniment seismic din viața noastră de familie în ceva pozitiv. Poate că am exagerat cu rutina „picături de ploaie pe trandafiri și mustăcioare de pisicuțe“ à la Julie Andrews, dar faptul că am fost veselă pentru copii m-a ajutat și pe mine să trec peste asta. După ce Richard s-a mutat din casă, Ben s-a înălțat cu opt centimetri aproape peste noapte și m-a anunțat că o să-mi creeze un cont pe Tinder „să-ți găsim un prieten, mami. Cu condiția ca eu și Em să refuzăm ciudații, OK?“.

N-am pomenit nici un cuvânt despre Jack. Ce era să spun? L-am alungat și el mi-a trimis un singur SMS de atunci, un mesaj neutru, detașat, despre cât de frumos este în Provența în perioada aceasta a anului. După cum m-am purtat cu el, nu am simțit că aş avea dreptul să mă târăsc în genunchi și să-l implor să-mi acorde o a doua șansă. În plus, ultimul lucru de care aveau nevoie copiii era încă un străin care să intre în viețile lor, în timp ce tatăl lor stătea puțin mai departe de noi, cu Pippi Șosețica.

De bine, de rău, am reușit să-mi văd de serviciu în perioada asta, deși a fost un chin. Nu voiam să o scap pe Emily din ochi. Sufeream la gândul că se tăia singură fără ca eu să observ. Când m-a chemat la biroul lui, domnul Baker mi-a spus că un număr imens de copii din anul ei își făceau rău singuri, dar din cine știe ce motiv am fost obscen, irațional de încrezătoare că fiica mea nu ar face niciodată așa ceva. Nu Emily. Cum am putut să fiu așa de neatentă? Ce beznă s-a strecurat în sufletul nevinovat al copilului meu de a făcut-o să-și taie propria carne cu ceva ascuțit, în mod repetat și intenționat? Urmele de pe coapsele lui Emily erau ca niște hașuri furioase, de parcă s-ar fi zgâriat de mii de spini, iar și iar. Mi se strângea stomacul de fiecare dată când le vedeam.

Când Emily avea câteva săptămâni, i-am tăiat unghiile de bebeluș cu o foarfecă cu vârfuri rotunjite și, din greșeală, am ciupit-o de piele. Țipătul ei, acea primă acuzație uimită de trădare, mi-a revenit în minte amplificat de o mie de ori când i-am văzut tăieturile de pe picioare. Toate greșelile pe care le faci ca mamă se adună – o fi vreun calcul total pe undeva? – așa că te doare de două ori dacă sunt răniți când mai cresc. Poate pentru că poți să faci mai puține pentru a-i ajuta atunci.

Consilierul de la clinică a spus că Emily nu se mai taie: trădarea lui Lizzy de Revelion a șocat-o așa de tare, că Em a hotărât să părăsească grupul acela otrăvitor de care se agățase cu atâta disperare. E un semn foarte bun, a mai zis el, că Emily se simte acum suficient de confortabil să umble prin casă cu picioarele dezgolite. Când și le ascund, atunci ai motive să-ți faci griji.

Am dat vina pe mine, bineînțeles. Oare nu fusesem suficient de convingătoare când am încercat s-o învăț să aibă încredere în ea? Oare toate certurile noastre stupide despre haine și sucuri dietetice și dezordinea din cameră au făcut-o să creadă că nu poate să aibă încredere în mine? Să fi fost prea dornică să

aibă rezultate la fel de bune la examene precum colegii ei eminenți și să nu fi reușit s-o protejez de anxietatea mea? Pe scurt, m-am așteptat să fie o obsedată de muncă, nebună și excesiv de ambițioasă, cum am fost eu aproape toată viața? Recunosc că sunt vinovată.

Când Emily s-a întors de la Jess în seara în care Richard mi-a spus despre relația lui cu Joely, iar Cedric, elevul din programul de schimb, a apărut la ușa noastră, a știut imediat ce s-a uitat la fața mea că am aflat. Braț la braț, am urcat în dormitor, ne-am așezat pe patul meu și am plâns.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, ziceam amândouă în același timp.

— Îmi pare rău că n-am știut, iubirea mea.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, mami.

A fost o agonie pentru ea să-mi arate și o agonie pentru mine să mă uit, dar pentru Emily suferința a fost mai mare. Ar fi trebuit să ghicesc că otrava a început cu Lizzy Knowles. După ce un copil prost a plecat dintr-o trupă de băieți, Lizzy a venit cu ideea ca grupul ei să intre în cultul #Taie, pentru a-și dovedi profunzimea devoțiunii și durerii. Emily mi-a spus că era la modă pe Twitter și că existau chiar diagrame care te învățau cum să te tai, iar fete din toată lumea postau imagini cu ele rănindu-se singure. Îhh! Consilierul a spus că Emily a fost vulnerabilă mai ales pentru că, din cauza *belfie*-ului devenit viral, îi era rușine și teamă că prietenele ei nu o plăceau. Pentru cineva din generația mea, toate astea sunt greu de înțeles, ca să nu mai vorbim de faptul că au devenit ceva comun. Mă uit la toate fetele așezate lângă mine în sala de așteptare, tinere drăguțe care încearcă să-și controleze durerea emoțională provocându-și durere în trupurile nevinovate.

— Bună, Kate.

Îmi ridic privirea. Cynthia Knowles. (*Mulțumesc, Roy, o recunosc. Cine altcineva ar mai purta un costum Chanel roz?*)

— Ciudat că ne întâlnim aici, zice Cynthia. Adică, ce vremuri ciudate trăim!

Râde fals.

— Lizzy a avut o mică abatere. Și Emily la fel, bănuiesc... Ce moment prost!

— Poftim?

— Peste câteva săptămâni au parțialele. Sper să lăsăm toate astea în urmă până atunci. Doar că notele de la parțiale le vor afecta pe cele finale, știi. Am încercat să-i obțin mai mult timp lui Lizzy la examene, dar autovătămarea nu este considerată dizabilitate încă, am verificat. Nu vrem ca povestea asta – cu o mână plină de inele, Cynthia arată spre sala plină de fete foarte nefericite – să le împiedice să-și atingă obiectivele.

Există un moment, poate îl știți și voi, când toată furia reprimată în tine găsește obiectul perfect. Cynthia este acel obiect.

— Singurul meu obiectiv pentru Emily, zic, este să se simtă fericită și iubită și să-și dea seama că nimic altceva nu contează prea mult în viață. Nu am nevoie să mă uit la rezultatele copilului meu la examene ca să mă simt eu valoroasă, pentru că am un serviciu. A, uite-o că vine.

Emily îmi face timid cu mâna când iese din camera din față.

— Bună, mami.

— Bună, iubirea mea. Mergem?

Emily mă ține de mână și, în timp ce mă întorc spre ușă, zic:

— A, Cynthia, încă ceva.

— Da, Kate.

— Poți să te duci dracului!

— Mami, ai înjurat-o pe mama lui Lizzy, îmi spune Emily când mergem spre mașină.

— Așa am făcut, iubire? Ce urât din partea mea. Ei, cine vrea să împartă cu mine un milkshake de vanilie?

Julie către Kate

Salut, voiam doar să-ți spun că mami e foarte bine, s-a instalat confortabil acasă. Nu-ți face griji pentru treaba aia cu Steven. S-a rezolvat. Sunt mult mai fericită. Să-mi zici dacă ai nevoie de sprijin moral cu divorțul. Sunt expertă mondială!
J xxx

From: Kate Reddy

To: Candy Stratton

Subject: 50 de ani

Bună, draga mea,

Nu, nu vreau absolut nimic pentru hidoșenia asta de aniversare. Cu tot haosul ăsta, aproape că am uitat de ea și sigur nu vreau petrecere. Am de gând să o sărbătoresc în liniște cu copiii și câinele.

Nu știu cum să-ți spun, dar am aflat că Emily se rănea singură. Profesorul ei drăguț mi-a zis că e ceva extrem de comun. Se pare că toți fac asta, băieți și fete. Am căutat pe Google și am văzut câteva site-uri, este înspăimântător. Mie mi se pare ceva așa de străin. Știam că trebuie să fiu atentă la anorexie, dar la ASTA? Când aveam eu 16 ani, nu știam pe nimeni care să se taie. Tu știi?

În fine, Em este mult mai bine acum, slavă Domnului. Se duce la un consilier care chiar îi place și el i-a prescris niște medicamente doar ca să țină anxietatea sub control. Am făcut niște ședințe de terapie ca familie la o clinică pentru autovătămare și trebuie să recunosc că Richard a fost foarte implicat și m-a susținut. În cele din urmă, toate cursurile alea ale lui de consiliere au dat rezultat. Este un proces care va dura mai mult timp, dar Em nu se mai taie de ceva vreme și nu își mai ascunde cicatricile, ceea ce toată lumea zice că este un semn foarte bun. Acum doarme în patul meu, ca atunci când era mică, și așa îmi vine să o țin în brațe și să o alin. Sincer, prefer să dorm cu Emily decât cu tatăl ei.

E drăguț din partea ta să zici că Richard merită să trăiască nefericit până la adânci bătrâneți cu elful specialist în starea de bine. Într-un fel, sunt de acord cu tine, dar

când îmi trece furia, mă gândesc că Richard a fost doar tare nefericit și vârsta asta poate să fie dură și se întâmplă rahaturi. Mai ales când o nimfă de douăzeci și șase de ani se oferă să mediteze cu tine.

Încerc să păstrez o atmosferă cât mai plăcută. Sunt foarte optimistă cu copiii și le zic că „e bine să facem o schimbare”, așa cum i-a spus Madam Jekyll doamnei Hyde. Trebuie să găsim un mod de a merge cu toții mai departe. Peste vreo două săptămâni îmi expiră contractul cu EMR. Am mare nevoie să mi-l reînnoiască, altfel nu știu cum o să mă descurc, mai ales că probabil o să ajung să plătesc pensie alimentară gemenilor. Roagă-te pentru mine!

Ca să-ți răspund la întrebare, Jack s-a întors în peisaj și, pentru scurt timp, mi-a fost amant. Ciocanul este pe cât de capabil am sperat. În plus, tipul mi-a cumpărat un ceai cu biscuiți cu cremă aproape de perfecțiune. Dar l-am alungat. Viața este prea complicată și așa. În plus, acum sunt fată mare, mă apropii de marea vârstă de nementionat, și pot să mă descurc singură. Din toate motivele de mai sus, eu nu sunt deocamdată chiar prima pe lista cu ce am de făcut.

Dar rămân în picioare. Te iubesc. K xx

Răscumpărare

12.20: Tocmai ies dintr-o ședință cu un posibil viitor client pe Threadneedle Street când văd că Jay-B a tot încercat să mă contacteze. Trei mesaje vocale, două SMS-uri, un e-mail. Fir-ar, probabil e important.

From: Jay-B:

To: Kate Reddy

Subject: Dezastrul dracului!

Kate, Geoffrey Palfreyman, cel mai mare investitor privat al nostru, ne amenință grav cu răscumpărarea. Zice că este nemulțumit de performanța mediocră a fondului. Se gândește să se ducă la alt fond sau să investească mai mult în alte clase de active, în detrimentul nostru. 25 milioane £ pe apa sâmbetei. Am vorbit cu el. Nu vrea să mai vadă alți agenți de vânzări, s-a săturat de discuțiile despre vânzări, vrea să discute cu managerul fondului. Nu sunt sigur că ar trebui să fiu eu. Palfreyman este genul de patriarh agresiv din nord, ridicat prin forțe proprii. Vino cât mai repede la birou. Avem nevoie de o strategie sau am pus-o.

Cercetez strada în căutarea unui taxi disponibil. Lasă. La ora asta, ar dura prea să mă duc cu un taxi. Alerg până la stația Bank. Rahat! De câte ori nu i-am zis lui Jay-B că, dacă fondul are o performanță nu chiar strălucită, atunci este momentul să te duci

la client și să-l ții de mână? Chiar dacă performanța este extrem de proastă, adesea va rămâne cu tine de-a lungul anilor din fidelitate. Și atunci, cine are grijă de Palfreyman? Vreun idiot care a absolvit cu onoruri London School of Economics, dar nu știe o iotă despre natura umană.

Trec bariera la metrou când, brusc, îmi aduc aminte. O, Doamne! Scările rulante. *E în regulă, Kate. Dacă mergi spre ele în grupul ăsta de oameni, nu trebuie decât să pui piciorul pe prima treaptă. Nu este nevoie să te uiți în jos. Nu este nevoie să vezi scările mișcătoare cu dinți ascuțiți dedesubt, ca în desenele lui Escher.* Ce mult e până jos. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Aproape că mi-a venit rândul să pun piciorul pe treaptă. Nu, nu pot. Îmi pare rău, trebuie să mă întorc. Scuze. Bărbatul din spatele meu este furios.

— Hotărăște-te naibii odată!

Mă împinge din calea lui. Văd un tip în uniformă care mă observă.

— Scuzați-mă, sunt și scări normale pe care să cobor? întreb eu.

— O sută douăzeci și opt de trepte până jos, domnișoară, zâmbește el ca pentru a se scuza. Haideți, domnișoară, vă ajut eu.

Mă prinde de cot și mă îndreaptă iar spre scările rulante.

— Nu vă uitați în jos, numai la mine, da?

Ce față drăguță are, o față de om bun.

— Așa, gata!

Îmi dă drumul la cot. Am reușit. Scările rulante îmi zdruncină oasele, dar mă țin bine. Ritmul cardiac îmi scade. Nu te îngrijora. Gândește-te la Conor: „Foarti bini, Kate!”. Gândește-te la copii, trebuie să-ți păstrezi serviciul pentru ei acum, că ești mamă singură. Ce ciudat că Palfreyman vrea să se retragă acum! Ar fi mai logic să vrea să plece după trei ani de performanță proastă, nu unul singur, ceea ce sugerează că nu se înțelege bine cu tipul care are grijă de el. Acum mulți ani, Rod Task îmi dădea toți clienții care se plâneau

sau voiau să plece. Mă ambiționam nu numai să-i conving să se răzgândească, ci și să-i fac mai profitabili și să-i fidelizez și mai mult. De cele mai multe ori, trebuia să-i ascult, să empatizez cu ei și să gălesc interese comune. Odată ce le recâștigam încrederea, puteam să le recomand pe cineva nou care să preia relația. Aproape de fiecare dată recomandam o femeie.

13.01: Toată echipa este adunată în biroul lui Jay-B. Mă întâmpină o tăcere stânjenitoare când intru și mă așez lângă Alice. Șeful nostru este palid ca ceara, iar ciuful mândru de Tintin îi atârnă pleoștit pe frunte. Nu a avut timp să se coafeze dimineață, bănuiesc. Probabil că situația este gravă.

— Bun, începe Jay-B, acum, că a venit și Kate, trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat cu Palfreyman.

— S-a dus dracului cu totul, murmură Gareth de lângă mine.

Pe hârtia din fața lui, Gareth desenează de zor o spânzurătoare.

— Ce trebuie să aflăm noi, oameni buni, este dacă e vorba de o problemă cu procesele noastre sau o eroare umană. Troy, tu te ocupai de client. Care este explicația ta pentru tot dezastrul ăsta?

O, ce bucurie! Troy e în bătaia puștii. Nici că se putea întâmpla unui tip mai drăguț. Alice îmi face semn cu cotul și ne întoarcem amândouă să ne uităm la armăsarul biroului, care acum are fața stacojie până în vârfurile ascuțite ale favoriților lui roșcați.

— Totul mergea bine, zice Troy, ultima dată când am vorbit cu el. Nu am văzut nici o problemă.

— Te-ai dus la Yorkshire să-i explici lui Palfreyman când au venit rezultatele trimestriale?

Eu am întrebat asta. Troy se foiește în scaun.

— Nu am considerat necesar. I-am explicat la telefon că merge bine.

— Bine? repetă Gareth nevenindu-i să creadă.

Văd că a adăugat și ștreangul la spânzurătoare.

— Cùm e bine dacă randamentul este numai doi la sută, pe piețele astea?

— El, Palfreyman adică, era cam supărat că am vândut acțiunile Rolls-Royce, a zis că el nu ar fi făcut ceva așa de stupid sau de nepatriotic... explică Troy cu vocea tot mai stinsă.

— A mai zis ceva? întreb eu.

— Păi, se burzuluia la noi pe e-mail din cauza performanței noastre în comparație cu trei dintre concurenți, recunoaște Troy amărât.

Ah, ajungem la miezul problemei.

— Și i-ai răspuns că performanța noastră este la fel de bună ca a celorlalți, dar că pare mai slabă numai din cauza comisioanelor percepute de compania-mamă? În plus, trebuie să țină cont de rezultatele comparative de-a lungul timpului, o lună sau un trimestru în plus ori în minus pot să ducă la diferențe mari. Performanța noastră nu este grozavă acum, dar, de fapt, este mai bună decât a concurenților noștri. Trebuie să-l convingem să aibă încredere în noi, că știm ce facem. Ne-am mai confruntat cu situații dificile și până acum, în 1998 a fost mult, mult mai rău, în 2002 a fost cumplit, iar fondul și-a revenit întotdeauna extraordinar. E un lucru demonstrat în timp.

Doamne, îmi vine să mă aplec și să dau cu capul de birou. Ce proști sunt... *copiii* ăștia!

— Kate, de unde știi ce s-a întâmplat aici în 1998?

Jay-B stă în picioare lângă fereastră, acoperindu-și protector cu mâinile partea din față a pantalonilor. În lumina orbitoare a soarelui, pare că faimoasa clădire Shard din depărtare iese direct din creștetul de bebeluș al șefului nostru.

— Păi...

Gândește-te o clipă, Kate! Gândește-te că în curând o să fie ziua ta. Gândește-te ce ar însemna să-ți pierzi serviciul și să trebuiască să te duci înapoi la Revenite la muncă și să o iei de la capăt. Gândește-te că Richard te-a părăsit. Gândește-te câtă nevoie ai de bani.

Gândește-te că o să-ți asumi adevărata vârstă dacă îi spui adevărul acum.

— Păi, Jay-B, adevărul este că eu conduceam fondul ăsta în 1998 și să știi că făceam o treabă mult mai bună decât faci tu acum, tinere!

Alice mă apucă de încheietură de parcă am fi într-un montagne russe enorm din vârful unui deal și ar urma să țipe. Gareth închide brusc gura încercând să-și suprimă un hohot de râs și, în schimb, ajunge să scoată un scârțâit, ca o pernă care imită pârțurile.

— Conduceai fondul ăsta? repetă Jay-B ca un robot.

— Sigur că da. De fapt, probabil ar trebui să spun că eu l-am înființat și că a mers surprinzător de bine în condițiile destul de ostile de atunci. Și, da, oameni buni, asta înseamnă că sunt înspăimântător de bătrână: patruzeci și nouă de ani, aproape cincizeci, ce mai?

Mi-aduc aminte când m-am dus la New York ca să-i prezint fondul lui Jack (oare chiar aveam lindini?). I-a plăcut la nebunie. Nu, pe mine m-a plăcut la nebunie. Și eu pe el. Nu știm din primele minute după ce am cunoscut pe cineva dacă este nevoie să modificăm frecvența? Eu am știut imediat, în cazul lui, că aveam propria noastră frecvență (care nu trebuia nici modificată, nici stabilită) și îmi amintesc explozia aceea de fericire pură. Foarte rar se întâmplă să simți asta, o dată sau de două ori în viață, dacă ai noroc. Noi am avut noroc, eu și Jack. Sunt câteva miliarde de oameni pe planetă și noi ne-am găsit unul pe altul. Nu e minunat?

A fost un dar și eu l-am dat înapoi. Iar acum, iată-mă la jumătatea meciului. În cel mai bun caz, cincizeci de ani înseamnă că am ajuns la jumătate, nu? Iar nevoia de a mă simți vie, de a-mi aminti că sunt încă vie și nu doar îmi îndrum copiii spre propriile lor vieți, este brusc intensă.

— La dracu', asta-i incredibil! Nu știu ce să spun, comentează Jay-B.

— Nu contează, oricum nu avem acum timp de discuții. Trebuie să trimitem imediat pe cineva la Palfreyman. Alice, vezi dacă poți să ne faci rost de un elicopter de la aeroport. Cât mai repede posibil, te rog, și află cât de multe poți despre Palfreyman: soții, copii, trecut, hobby-uri. Gareth, am nevoie să-mi trimiți tot ce avem despre activele clientului, randamente și performanța noastră în comparație cu concurenții în ultimii douăzeci de ani.

— Elicopter?

Troy a rămas cu gura deschisă ca un pește pe uscat.

— Da, Sir Geoffrey trebuie să se simtă important. Noi trebuie să-i arătăm cât de important este pentru EM Royal. Și dacă aterizăm cu un elicopter pe peluza lui și ne târâm în genunchi pe ea înainte să-și retragă o căruță de bani din fondul nostru, poate că o să se răzgândească. A, Troy?

— Da.

— Bagă-ți cămașa în pantaloni, băiete!

15.10: Nu am mai fost niciodată cu elicopterul. Să fiu sinceră, nu este una dintre marile mele fantezii, iar acum, după ce am făcut și asta, cred că am avut dreptate. Este adevărat, îți oferă o senzație trecătoare de eliberare, când decolezi, fiindcă nu mergi înainte și în sus, ca în avion, ci doar în sus, ca într-un lift, și urci în ceruri, privind în jos spre Londra pe măsură ce se micșorează. Însă după aceea nu este decât zgomot. Zdrăngănit și clătinat, cu garnitură de frică de moarte. Unii oameni pot avea idei că sar din elicopterul visurilor lor în junglă, într-o misiune ultrasecretă, ca în *Tomb Raider*, dar, credeți-mă, nici măcar o secundă nu m-am simțit ca Lara Croft. M-am simțit ca o cană într-o mașină de spălat vase. În plus, nu intram în zonă de lupte. Aterizam în Yorkshire, spre nemulțumirea posacă a unor oi.

Cu toate astea, tot am fost nevoiți să ne aplecăm când am coborât, după cum este obiceiul. (Cine a fost

vreodată suficient de înalt ca să fie decapitat de elicea elicopterului? În afară de jucătorii de baschet?) Și a funcționat. Nu pentru noi, adică eu, Alice și Gareth, echipa de elită trimisă de EM Royal, sau măcar singurul trio care era pregătit pentru misiunea imposibilă, ci pentru ținta noastră. Geoffrey Palfreyman. L-am văzut stând la ferestrele lui în stil franțuzesc, cu picioarele bine înfipite în pământ și depărtate și cu mâinile în șold. Evaluarea a început chiar înainte ca noi să atingem pământul.

— Deci v-ați înscris în clubul Rotary, ne zice el în timp ce ne așezăm în salon.

Abia dacă zăresc peretele din spate, deși cu un binoclu aş reuși mai bine.

— Cum o fost?

— Fantastic! răspunde Alice.

— Cât se poate de lin, zic eu.

Gareth nu zice nimic, fiindcă Gareth nu este aici. Este încă în baia lui Sir Geoffrey, vomitând neputincios în toaleta lui Sir Geoffrey.

— Mersi că ați veniit, continuă gazda noastră cu un accent de Yorkshire atât de puternic încât l-ai putea tăia cu cuțitul. Îmi pare rău că e degeaba.

— Păi, de asta suntem aici...

— Vă pierdeți vremea, fir-ar să fie! Am văzut cifrele, m-am uitaaat la alții, și, sincer, mi-ar merge mai bine în altă parte. Așa că mut toot, toată șandramaua naibii, la unul dintre concurenții voștri. Cu care nu puteți concura, așa că nu-mi spuneți mie că puteți. Trebuia să-i spui elicopterului să te așteeepte, drăguță.

Deci asta era motivul pentru lipsa de ospitalitate nu tu ceai, nu cafea, biscuiți, apă sau, în cazul lui Gareth, un Saint Bernard cu o butelcuță de coniac la gât. Sir Geoffrey nu este omul care să te copleșească cu amabilități, iar flecăreala nu ar face decât să întârzie procesul. Discuția trebuie să aibă greutate.

Alice intervine.

— De fapt, domnule Palf...

— Sir Geoffrey, zic eu aruncându-i lui Alice o privire ca de laser.

Dacă există vreun om în Anglia care să vrea să-și folosească titlul cu orice ocazie, la orice moment din zi și din noapte, acela este cetățeanul de încredere din fața noastră, care stă în picioare de-a curmezișul covorașului de lângă cămin și își încălzește fundul la focul de un metru și jumătate înălțime. El și vreo doi actori, care vor să se simtă ca și cum ar fi prietenii personali ai lui Falstaff. Este posibil ca Lady Palfreyman să-i murmure „Geoff” în urechile păroase în timpul sezonului de împerechere, dar nu aș paria pe asta.

— Am centralizat cifrele pentru dumneavoastră aici, Sir Geoffrey, continui eu oricum în timp ce scot un teanc de hârtii din servietă, și sper că veți vedea că nu corespund neapărat cu cifrele la care a ajuns echipa dvs. Nu o să vă deranjez acum cu fiecare detaliu, dar rezumatul este chiar aici pe pagina de început. Odată ce luați în calcul comisioanele, cred că veți vedea că performanța noastră, în ciuda celor declarate de dumneavoastră...

— Zici că e greșeala mea, drăguță? întreabă el.

Maxilarul îi iese în afară, spre mine, mai mult decât pare posibil din punct de vedere anatomic. Probabil așa s-a simțit și Sigourney Weaver în punctul culminant al filmelor *Alien*.

— Nu, zic că echipa dumneavoastră de consultanți nu a luat în calcul toate datele.

Arunc-o înapoi peste fileu, cum ziceau profesorii când ne pregăteau pentru dezbaterile de la școală. Cu cât mingea vine mai tare spre tine, cu atât mai multă putere va avea returul tău.

— Consilierii mei, dacă vrei să știi...

— Noi, EM Royal, am greșit cu *siguranță*, recunosc asta, zic eu bătând fierul cât e cald, dar greșeala noastră nu a fost statistică.

Asta îl oprește. Acum trebuie să arate curiozitate.

— Atunci de care e? Ce ați bușiiiit, drăguță?

— Prin faptul că nu am subliniat clar, în toată compania, că sunteți cel mai important investitor privat care ne-a solicitat serviciile.

Nu este adevărat, nu chiar în totalitate, dar el nu are de unde să știe asta. Și nici nu ar vrea.

— Și că asta înseamnă o mare responsabilitate. Și un privilegiu.

— Pentru cine?

— Pentru noi.

— De ce să-mi pese mie de voi?

— Bună întrebare.

— Răspunde, atunci!

— Pentru că noi putem să vă oferim randamente ale acestor investiții, de la an la an, care vor rivaliza cu orice ofertă a concurenților. De asemenea, suntem și cei mai de încredere custozii ai averii dumneavoastră, nu numai pentru acum, ci și pentru generațiile viitoare. Pentru copiii dumneavoastră, pentru copiii clienților dumneavoastră și pentru copiii lor. Așa cum o demonstrează aceste documente. În plus – el deschide gura să răspundă, dar nu îi las timp – suntem atenți la nevoile și îngrijorările dumneavoastră personale.

— Care dracu' nevoi? Uită-te în jurul tău, drăguță. Crezi că e ceva ce nu am?

Mă uit în jur. În afară de un Gainsborough foarte mare, singurul obiect de interes este Gareth, care dă târcoale pe la marginea acțiunii. Fața lui are culoarea Nilului. Poate că a murit în baie și s-a întors să ne bântuie.

— Păi, uitându-mă pe dosarul dumneavoastră zilele trecute (de fapt, răsfoindu-l în taxi, pe drum spre aeroport), mi-am dat seama că, în comparație cu unii dintre ceilalți clienți majori ai noștri, implicarea dumneavoastră în sectorul filantropic nu a primit atenția adecvată.

— Vrei să zici că sunt un zgârcit nenorocit?

— Dimpotrivă. Se știe că ați achiziționat un scanner IRM nou pentru Spitalul North Yourkshire, după ce fiica dumneavoastră cea mai mică, Katherine...

— Kate. Ca tine.

Deci s-a obosit să-mi rețină numele. Bun!

— După ce Kate, din câte am înțeles, s-a îmbolnăvit foarte grav în adolescență. Din fericire, și-a revenit complet, iar dumneavoastră ați vrut să vă arătați recunoștința, ceea ce este admirabil, însă ați ales să nu vă faceți publică donația.

— Asta e treaba mea.

— Exact. Și noi vrem să facem toate eforturile ca să vă ajutăm să vă faceți treaba. Evidențele mai arată și că ați făcut o donație foarte generoasă câtorva societăți muzicale din regiune și din afara acesteia, către Opera North...

— Jeannie a făcut asta. Îi place muzica. Mereu i-a plăcut.

— Minunat. Dar numele dumneavoastră și al lui Lady Palfreyman au apărut doar cu caractere mici pe spatele programului, de exemplu, în reprezentația recentă a *Flautului fermecat*.

Alice a aflat asta dintr-o discuție telefonică de cinci minute.

— Și unde vrei să ajungi cu astea?

— Vreau să ajung la faptul că, dacă ați fi în Statele Unite, de exemplu, implicarea dumneavoastră în aceste opere caritabile nu ar fi ceva adiacent activității de investiții. Ar fi o parte din ea. Donațiile dumneavoastră nu ar fi un secret. Ar fi o modalitate de a transmite nu numai comunității financiare, ci și în afara ei, că sunteți un actor important. Marea Britanie își depășește obiectivele în multe privințe, dar întotdeauna a rămas în urmă la acțiunile filantropice. Ne mândrim cu faptele bune și voluntariatul la nivel micro, sunt sigur că vedeți așa ceva în fiecare sat de pe aici, dar niciodată nu am fost buni la nivel macro. Tradiția există, dar este neregulată. Trebuie să vă uitați la marii industriași din secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea ca să vedeți rezultate: biblioteci, muzee și săli de concerte minunate. Și mulți dintre filantropii vizionari erau din partea aceasta de lume,

nu dintre nătărăii ăia din sud. Ei, ăia *chiar* sunt niște zgârciți nenorociți.

O exclamare abia auzită de uimire de la Alice. Un rânjel zdravăn de la Palfreyman.

— Deci, ce vrei tu să zici e...

— Deci ce vreau eu să zic este să o luați naibii de la capăt. Reînviați tradiția. Faceți zgomot. Porniți o modă. Faceți și alte familii bogate să se gândească: „Ei, fir-ar să fie, alde Palfreyman o duc tare bine. În Leeds tocmai s-a deschis o sală de concerte nou-nouță (poate numită după Kathleen Ferrier), cu numele Palfreyman pe fundație. Eu de ce nu fac așa ceva?”.

— Kathleen Ferrier? Preferata lu' mama, zice Sir Geoffrey.

— Și a mea. Am crescut cu *Blow the Wind Southerly*. Mama a auzit-o cântând în Leeds.

— Și mama! Poate au fost la același concert, nu? Mai trăiește pe aici?

— Da. La vreo patruzeci și cinci de kilometri în direcția aia, arăt eu dincolo de lac. Așa că dați ceva înapoi vieții culturale din zona care v-a format. Și, în tot timpul ăsta, puteți fi sigur, absolut sigur că investițiile dumneavoastră, fondurile care vor susține o asemenea întreprindere, vor avea o performanță cât mai puternică și mai sigură în mâinile noastre.

— Acolo, în sud, printre nătărăi.

— Mă tem că da.

— De ce nu te întorci aici, dacă îți place locul așa de mult?

Mă uit la el. Zi și tu adevărul măcar o dată.

— Trebuie să-mi țin copiii la școală și universitate. Să plătesc mai întâi pentru astea. Soțul m-a părăsit, așa că tre' să revin pe linia de plutire. Casele sunt mult mai ieftine aici. Data viitoare vin cu trenul, să știți. Elicopterul ăla nu mi-a picat prea bine, să fiu sinceră.

— Cam dur, așa-i? Prima dată?

— Dap.

— Și atunci de ce l-ai luat?

— A fost o urgență. Trebuia neapărat să vă văd.

— Să nu te audă Jeannie când zici asta.

Tace, apoi se duce la un dulăpior.

— Hai să bem naibii ceva. Să-ți liniștești stomacul. Cam târziu pentru domnul Floricică de acolo, e o cauză pierdută, dar vouă, fetelor, v-ar prinde bine un pahar.

Și uite-așa, după două minute, stăm toți patru cu câte un pahar de whisky în mână. Doar asta ne-a oferit. Lângă mine, Gareth tremură ca o frunză bătută de vânt.

— Noroc!

— Noroc! Un toast. Pentru EM Royal! zice Sir Geoffrey. Și, dacă tot am adus vorba, pentru Maiestatea sa, Regina!

— Pentru Regină, zic eu tare și pătrunsă de solemnitatea momentului, după care dau conținutul paharului pe gât.

E ca și cum m-ar fi mușcat ceva și m-ar fi trezit la viață.

— Ă, scuzați-mă, Sir Geoffrey, să înțeleg că asta înseamnă...

— La dracu', înseamnă că m-ai făcut să mă răzgândesc, fato! Chestia asta mi s-a întâmplat ultima dată la curse, acum vreo douăzeci și cinci de ani. Un tovarăș mi-a zis să pariez pe alt cal decât ăla care-mi plăcea mie.

— Și a câștigat calul ales de el?

— Ca să vezi, chiar da. Domnișoara de onoare, 11 la 4. Am făcut două sute de sterline în ziua aia.

— Îmi place să cred că noi vă putem oferi randamente mai bune decât ăsta.

— Așa sper și eu, ce dracu! Oricum, am zis că rămân și o să rămân acum. Sunt om de cuvânt. Noroc! Dar vreau să te ocupi tu, fii atentă, nu paița aia roșcată.

— Bineînțeles, zicem în același timp eu și Alice.

Gareth se strecoară afară din cameră, probabil să sune la Londra și să le dea vestea cea bună. Sau, dacă nu, să vomite băutura.

Sir Geoffrey s-a întors în fața focului. Mă privește în ochi, fără să se miște, cu privirea dură ca piatra, și spune:

— Sunt un moș sentimental, știi? Nu pot să refuz nici o Kate.

Normal, ce dracu'!

18.01: Pe drumul de întoarcere, alături de o Alice entuziasmată – Gareth a hotărât să rămână în York și să ia trenul spre Londra a doua zi dimineață –, primesc un SMS de la Emily. „Mami, e OK dacă vine Luke la cină? Nu-ți face speranțe, nu e prietenul meu, doar cineva cu care mă văd. Să nu mă pui în situații jenante, da? Te iubesc xxx“

Kate către Emily

Cum aş putea vreodată să te pun în situații jenante, draga mea? Și eu te iubesc xx

Am ațipit câteva minute. Sunt absolut epuizată după ce am dat tot ce am avut mai bun ca să-l conving pe Sir Geoffrey să ne rămână client. Când mă trezesc, văd că Alice și-a folosit eșarfa de cașmir ca pernă pentru capul meu.

— Nu-i de mirare că ești obosită, zice ea.

— Dar e o oboseală bună, răspund eu. Cel mai bun fel de oboseală.

Ne pregătim să aterizăm când îmi sună telefonul. Un număr pe care nu îl recunosc.

— Alice, poți tu să-l suni pe șofer? Trebuie să răspund.

— Alo, doamna Reddy?

— La telefon.

— Bună ziua. V-am sunat să vă informez că aveți un nivel ridicat de cheltuieli pe cardul Viva și cinci plăți neefectuate. Suntem siguri că sunteți la curent, dar voiam să vă atragem atenția.

— Poftim?

— Cinci plăți neefectuate sunt motiv de îngrijorare pentru noi.

— Nu am plăți neefectuate.

— Cheltuielile sunt pe Play Again. Mai multe achiziții repetate.

— Ce?

— V-am notificat prin poștă.

— Nu mi-am deschis corespondența.

Cine are timp să-și deschidă corespondența?

— Soldul neachitat este de șase sute nouăzeci și opt de lire. Vă rugăm să achitați această sumă imediat, deoarece nu este setat debitul direct.

Dacă îți frământă creierul prea mult, oare chiar se blochează? Încerc să gândesc, dar capul îmi pare o clădire abandonată. (*Roy? Roy, ajută-mă!*)

— Doamna Reddy?

— Da, scuze, sunt aici. Sigur, e inacceptabil, nu ar trebui să se întâmple și o să fac pași, scuze, o să iau măsuri să mă asigur că... nu se mai întâmplă.

Bine că nu fac o prezentare pentru Sir Geoffrey. Vorbesc de parcă aș traduce din marțiană.

— Am vrut să vă anunțăm, în caz că există suspiciuni de fraudă, situație în care vă recomandăm să opriți imediat aceste plăți.

— Ben, Roy crede că ar putea fi Ben.

— Scuzați-mă, care Roy?

— Scuze, Roy este... asistentul meu.

O privire ciudată de la Alice.

— Îmi pare rău, cred că am identificat problema. O să mă ocup de asta imediat. La revedere.

Benjamin! Fir-ar a dracului de treabă! Nici nu mă mai mir că ratingul meu de credit este așa prost. Se pare că Ben mi-a folosit cardul să-și facă un cont pentru nenorocitul ăla de joc Play Again. Roy a încercat să mă avertizeze. Ce este mai mare? Șocul revelației neplăcute sau uimirea pură în fața cifrelor? Probabil a doua. După calculele mele, ecuația este în felul următor: dacă X petrece Y ore jucându-se pe telefon *Zombie Road Rage* sau cum s-o numi, atunci

numărul de morți vii împrăștiați pe asfalt, înmulțit cu π , va fi egal cu numărul de ore de muncă pe om, mai exact pe femeie, adică mama lui X, să o numim Kate, pe care aceasta va trebui să le presteze, pe lângă serviciul ei obișnuit, ca să plătească pentru distracția lui X.

Gluma fiind că lui Ben toate astea i se vor părea extrem de rezonabile. Ar trebui să-l sun chiar acum, numai că 1) nu am putere pentru asta tocmai azi, la ce zi am avut, 2) prin comparație cu *belfie*-ul, acesta este chiar un abuz modest din partea familiei mele tehnologice și 3) Ben nu răspunde niciodată la telefon. Pentru că, bineînțeles, să vorbească efectiv cu o altă ființă umană este singurul lucru pe care adolescenții refuză să-l facă, deși au un telefon practic lipit de palmă. Sigur, și pentru că este mult prea ocupat să joace *Zombie Road Rage* sau *FIFA* sau *Bubonic Babies* ca să mai și vorbească.

Kate către Ben

Bună, dragul meu. Trebuie să vorbim despre factura pentru toate suplimentele astea pentru jocurile tale. Nu am debit direct setat pe cardul ăla și aproape am fost arestată din cauza ta. x

Ben către Kate

Scz lol xx

Cam asta înseamnă să fii părinte (din) elicopter.

Secret Vinovat

3.00: Când am hotărât ce să fac? Mi-a luat ceva timp, dar cred că nu a fost o coincidență că o prietenă mi-a arătat calea. Emily dormea adânc lângă mine, pe ceea ce consideram încă locul lui Richard, deși draga de Joely n-avea decât să se bucure de Simfonia porcească. Em luase toată pătura, normal, când am rămas cu ochii în tavan la trei dimineața, ora când mamele se trezesc și se întreabă dacă copiii lor sunt fericiți. De data asta, nu mai era din cauza lui Perry și a nenorocitei de menopauze. Datorită doctorului Libido și hormonilor zilnici, transpirațiile din timpul nopții încetaseră și vasta oboseală psihică se risipise. Chiar dacă nu eram încă eu, cea dinainte, cel puțin nu mă mai temeam de viitor. Ecranul telefonului mi s-a aprins la primirea unui e-mail, așa că l-am citit.

From: Sally Carter

To: Kate Reddy

Subject: Secret vinovat

Dragă Kate, am tot vrut să-ți scriu în ultima vreme, încă de când am avut discuția aceea înainte de Crăciun, când ai încercat să-mi spui ce simți pentru americanul ăla. Știu că ai fi vrut să primești un răspuns, chiar sprijin, din partea mea și știu că te-am dezamăgit rău când nu am spus nimic. Am vrut, chiar foarte mult, dar nu am putut din motive pe care nu am găsit puterea să ți le explic

atunci. Aș vrea totuși să încerc acum fiindcă, după ce te-ai separat de Richard, sigur te confrunți cu niște alegeri importante legate de viitorul tău. Ai spus că acum copiii contează, ei sunt prioritatea ta, dar contează și ca mama lor să fie fericită.

Mai ții minte că ți-am arătat niște fotografii cu mine în Liban? Și ai zis că arătam ca o Audrey Hepburn extrem de fericită? Păi, aveai dreptate. ERAM extrem de fericită. Bărbatul din spatele aparatului de fotografiat se numea Antonio Fernandez. Îmi era coleg, dar, mai mult decât atât, îmi era iubit. Cei de la bancă mi l-au dat ca însoțitor când m-au trimis în Orientul Mijlociu și, la început, pe amândoi ne-a deranjat situația asta: pe mine, pentru că nu aveam nevoie de un spaniol arogant care să aibă grijă de mine, iar pe el, pentru că i se părea sub demnitatea lui să stea după coada unei englezoaice. Acum, privind în urmă, cred că eram ca unul dintre cuplurile acelea din comedii trăsnete, care ajung să petreacă timp împreună și să se iubească, în ciuda diferențelor. Așa și noi. Amândoi eram căsătoriți. Eu îl aveam pe Mike și pe cei doi băieți, care atunci aveau trei și respectiv un an. Antonio se însurase oarecum recent, nu avea copii. Nici unul nu căutam pe altcineva și am fost îngrozită când mi-am dat seama că sunt atrasă de bărbatul ăsta minunat, magnetic. Și profesional, și personal, relația dintre noi era imposibilă. Eu îmi iubeam familia și nu aș fi făcut niciodată nimic să o rănesc. Dar Antonia mi-a spulberat toată siguranța aceea. Moralitatea, fidelitatea nu au mai însemnat nimic față de dorința copleșitoare pe care o simțeam pentru el.

Până și acum, când mă gândesc la Antonio, la ochii, corpul și veselia lui, la felul în care îmi rostea numele, mă cuprind fiorii.

Am fost împreună aproape cinci ani nemaipomenit de fericți, ca de poveste, înainte să trebuiască să ne întoarcem permanent la casele noastre. În 1991, banca i-a oferit lui Antonio un post foarte bine plasat în Madrid, iar pe mine m-a chemat înapoi la Londra. Am discutat despre o viață împreună. El a zis că va renunța la tot și se va

muta în Londra permanent, ca să pot să am grijă de Will și Oscar și să formăm o familie. Făcea ca totul să pară atât de plauzibil, dar de câte ori eram departe de el, îmi pierdeam încrederea. Nu puteam să mă gândesc decât la haosul pe care l-ar fi declanșat separarea de Mike – mama nu m-ar fi iertat niciodată – și la faptul că nu puteam să fiu atât de egoistă. Am fost educată în spirit catolic și divorțul era considerat rușinos, dezgustător. Știam cu ce preț venea renunțarea la Antonio – sau, mă rog, așa credeam eu, că știu – dar am considerat că este mai bine să duc singură suferința asta, decât să le-o provoc copiilor mei nevinovați și bărbatului bun cu care eram măritată.

La vreo două luni după ce l-am văzut pe Antonio pentru ultima dată, în Beirut, am observat că mi se opriște menstruația, dar am dat vina pe șocul pierderii lui. Eram un zombie, îmi făceam treaba mecanic, le dădeam băieților să mănânce, îi duceam la culcare, dar în sinea mea eram îngrozitor de deprimată. Când mi-am dat seama ce se întâmpla, eram deja însărcinată în cinci luni. Prea târziu să fac avort, chiar dacă aș fi vrut, însă nu voiam.

Mi-am spus că poate copilul era al lui Mike, dar cred că, de fapt, știam. Când s-a născut, fiica mea avea părul negru și ochi uimitori ca de cărbune. Nu a existat nici o îndoială în privința tatălui. Am glumit mult despre faptul că aveam țigani în familie – ceea ce era adevărat, de pe partea tatălui meu, cu mult timp în urmă – și a fost bine că, fată fiind, nu șoca așa de mult că nu semăna deloc cu cei doi băieți. Am numit-o Antonia după el. A fost singurul lucru pe care mi l-am permis. Am hotărât ca lui să nu-i spun niciodată despre ea, pentru că m-am convins singură că nu ar fi fost corect. Putea să afecteze relația lui Antonio cu soția lui și cu eventualii copii, așa că era mai bine să nu-i spun. Mike avea să o iubească ca și cum ar fi fost a lui, așa că ar fi avut un tată fantastic, ceea ce s-a și întâmplat în toate felurile posibile.

Mike bănuiește ceva? Cred că și știe, și nu. Antonia este foarte diferită de băieți, extrem de talentată la limbi străine, atrasă instinctiv de spaniolă, ceea ce a fost minunat,

dar m-a și întristat. Poate că este posibil să nu știm ceea ce ne convine să nu știm?

Tu ești singura persoană căreia i-am dezvăluit secretul meu, deși am vrut să i-l mărturisesc lui tata când era pe moarte, însă nu am îndrăznit.

Îți scriu ție despre toate astea acum pentru că aș vrea să spun că este în regulă să te mulțumești cu ce ai ca să nu tulburi apele și să ignori chemarea marii iubiri și a pasiunii. Îți zici că lucrurile de genul ăsta sunt iluzii trecătoare și că alte lucruri sunt mai importante. Dar asta ar fi o minciună. Cel puțin așa a fost pentru mine. Am avut o viață bună și binecuvântată, Kate, dar mi-a fost dor de Antonio în fiecare zi timp de douăzeci și patru de ani, iar faptul că îl văd în chipul și felul de a fi al frumoasei mele fiice este, în același timp, cea mai mare plăcere a mea și cea mai pură agonie.

Uneori mă întreb dacă atacurile de panică și depresia Antoniei au vreo legătură cu minciuna mea; dacă simte cumva că ceva îi lipsește; dacă ar trebui sau nu să-i spun adevărul. Un alt lucru cu care mă torturez!

Am văzut că ai observat ceva de Revelion, când al cunoscut-o și ai zis că seamănă cu Penelope Cruz. Ești așa de perspicace, Kate! ăsta este doar unul dintre motivele pentru care sunt recunoscătoare că suntem prietene.

Pentru mine este mult prea târziu, dar, ca prietenă, vreau să-ți spun că eu am ales greșit acum mulți ani. Ce poet a scris despre alegerile greșite? Dacă aș putea s-o iau de la capăt, aș sări în necunoscut și aș alege viața și dragostea, nu datorla și convenția. Bineînțeles, numai tu poți să hotărăști ce e bine pentru tine, dar vreau să știi că ai tot sprijinul meu dacă hotărăști totuși să-ți construiești o viață cu Jack. Despre Jack este vorba, nu? Sper că nu te-am șocat sau supărat. Ți-am scris cu lacrimi în ochi, așa că s-ar putea ca toată povestea mea să fie cam derutantă. Mie mi s-a părut important să-ți vorbesc despre ea.

Cu toată dragostea,
Sally x

27

11 martie

Ziua invizibilității

Țîmpul. Până la urmă, totul se reduce la timp. Tinerii vor să fie mai în vîrstă, cei în vîrstă vor să fie mai tineri. Undeva la mijloc, pe la marcajul de la jumătatea drumului, sunt și eu, ca Ianus, privind și înainte, și înapoi. Ianus, zeul porților și al sfârșiturilor, al tranzițiilor și al noilor începuturi.

Ciudat este că niciodată nu mi-am făcut griji că îmbătrânesc. Nu cu adevărat. Tinerețea nu a fost atât de blîndă cu mine, încât să mă supăr că o pierd. Consideram că femeile care mint în legătură cu vârsta lor sunt superficiale și se amăgesc singure, dar pe urmă, fir-ar să fie, am devenit și eu una dintre ele, nu-i așa? Trebuia s-o fac dacă voiam un serviciu. Nu aveam de ales. Femeile de vârsta mea nu mai au căutare, nu știți? E trist, dar femeile, adică femeile ca mine, încep să facă bolile bărbaților: atacuri cardiace, atacuri cerebrale, cancer la stomac. Bărbații, în schimb, nu fac bolile femeilor. Ne-am transformat singure în bărbați ca să reușim într-o lume creată de ei pentru ei, dar ei nu au învățat niciodată să fie ca noi și poate nici nu vor învăța vreodată.

Acesta este un punct forte, nu o slăbiciune. Știu asta acum. Știi multe când ai trăit la fel de mult ca mine.

Am fost primită cu aplauze când m-am întors în birou, după ce am rezolvat situația cu Geoffrey Palfreyman? Am fost. Și, sincer, așa și trebuia să se întâmple, la dracu! Nu am reușit în ciuda faptului că am aproape cincizeci de ani; am reușit tocmai pentru că aveam la activ cinci decenii de viață, de experiențe amare, de muncă grea, de traversat vârtejurile vieții de familie, la bine și la rău. Pe astea nu poți să le mimezi.

Norocul a făcut ca în ziua aceea să fie la birou și președintele firmei, care a aflat despre faptele mele remarcabile din nord.

— Din punctul meu de vedere, Kate poate să rămână până la o sută de ani, dacă o ține tot așa cu clienții. Uitați-vă la mine, a hârâit Harvey, uitați-vă ce costum port și trebuie să mă trezesc de patru ori pe noapte ca să fac pipi, fir-ar al naibii.

Pe urmă ce s-a mai întâmplat? A, da, ziua mea. Aproape am uitat. M-am înțeles cu Sally să ieșim la plimbare cu câinii chiar în ziua cu pricina. Să o petrec în liniște. Fără agitație. Voiam să treacă cât mai neobservată cu putință. Doar o zi obișnuită, urmată de o cină târzie cu copiii. Emily a întocmit un meniu cu toate mâncărurile mele preferate și a cumpărat ingredientele. Ben a zis că o să cumpere ciocolată cu mentă After Eight, ca parte din planul lui de rambursare a datoriilor de la jocuri.

11.35: Priveliștea din vârful dealului este deosebit de pitorească astăzi. Primăvara trezește natura la viață, ca un bebeluș care mișcă pentru prima dată în pântecul mamei, și pare că plantele și vietățile știu că le-a venit vremea din nou. Păducelul a înflorit și, oriunde te uiți, gardurile vii sunt ca niște buchete de mireasă.

— Nu, sunt porumbari, zice Sally aplecându-se să culeagă un mugur lipicios de pe botul lui Coco. Porumbarul înflorește mereu primul, abia pe urmă păducelul.

— Ce m-aș face eu fără tine, David Attenborough?

— Sunt și eu bună la ceva.

Mă ia de braț în timp ce, pentru prima dată, alegem cărarea lată, cosită, de pe centrul dealului. O cunosc pe Sally numai de vreo șase luni, dar deja a devenit unul dintre oamenii aceia inestimabili care, când puterile mamei scad, preiau ștafeta și creează un alt fel de familie. Îi mulțumesc lui Sally pentru e-mail. Îi spun că nu am primit niciodată vreunul mai bun, dar că nu pot să-mi urmez inima, așa cum a sugerat ea.

— După toate câte s-au întâmplat, Sal, pur și simplu nu pot. Și Jack nici măcar nu mai e prin zonă.

— Mai vedem, răspunde ea. O, nu te mișca, Kate, stai nemișcată. În tăcere. Cât de tăcută poți.

La vreo șase metri de noi, din iarba scurtă, compactă, a ieșit o pasăre mică, ce se înalță vertical spre cer. Nu este posibil, dar pare că pasărea este împinsă în sus de forța propriului cântec, de o dulceață și o intensitate nemaiauzite până acum. Dacă cel mai frumos parfum din lume ar putea să cânte, acesta este sunetul pe care l-ar scoate.

— Știi ce este, Kate? mă întreabă Sally încet.

E ciudat, dar cred că știu.

— Nu este o ciocârlie în zbor, nu?

Privim fascinate pasărea care se răsucește și se învârteste, planând pe propriul izvor termal într-un extaz de note lichide.

— E un semn, zice Sally. O singură dată în viața mea am mai văzut o ciocârlie, în ziua în care a murit tata. Cântă pentru tine, Kate.

— Nu e un semn, zic eu și inima mi se cam strânge.

„Nu e nici un afurisit de semn. Îți zic eu.“ Îmi aruncă Roy în față.

Hei, cine te-a invitat să-ți bagi nasul aici, arhivist bătrân și caraghios? Te rog să taci.

„Nu s-au aliat forțele Universului împotriva noastră. E o porcărie din plastic, nu Dumnezeu din Vechiul Testament care încearcă să ne spună să nu facem dragoste.“

Da, Roy, îmi aduc aminte ce a spus Jack, mulțumesc.

Lenny și Coco se iau la întrecere spre poarta parcurii, dar Sally zice brusc că se simte cam amețită și trebuie să mănânce ceva, așa că facem dreapta și intrăm în cafenea. Împing ușa și mai întâi o văd pe Emily. (Emily!) Apoi pe Debra. (Deb!) Apoi pe Julie. (Julie!) Pe urmă pe Ben, care mă filmează cu telefonul, bineînțeles. Pe urmă, vai, nu-mi vine să cred, Candy Stratton, cu un zâmbet mai larg decât Podul Brooklyn.

Mă trezesc înconjurată de parcă aș fi o vedetă pop. Brațe care mă cuprind, săruturi pe față.

— La mulți ani, mami!

— Mulțumesc, draga mea, o, uite cine-i aici. Uite cine a venit! O, Doamne, ce surpriză minunată! Toată lumea și-a luat liber ca să fie cu mine!

Candy stă puțin deoparte, așteptându-și rândul până când, într-un sfârșit, ne trezim față în față, zâmbitoare.

— Ce dracu cauți aici, Stratton? zic eu.

— N-aș rata în veci ziua în care devii mai bătrână decât mine, Reddy. Hei, ce-i cu haina asta sexy de pe tine?

— Se numește fleece.

— Scumpo, știi că te iubesc, dar nu o să ți-o pui niciodată dacă te îmbraci cu o oaie.

Proprietarii au făcut un tort și avem șampanie roz, toate aranjate de Sally. Suflu în lumânări – cinci, apreciez tactul, mulțumesc foarte mult – și toată lumea cântă „Mulți ani trăiască“. Apoi Emily și Ben țin împreună un discurs, în care subliniază faptul că, deși mama lor este din trecut și așa o să rămână, de fapt, este foarte tare.

— Mami este o mamă minunată, zice Ben cu vocea gătuită de emoție și simt că, în clipele astea, se gândește și la Richard.

Atâta vreme am fost un tot pentru ei – mami și tati – încât o să fie greu să ne iubească separat. O să ajungem și acolo, dar o să treacă ceva timp.

Înapoi acasă, în timp ce copiii le arată casa lui Candy și Julie, Sally îmi dă un plic mare, maro.

— Ce-i ăsta? Nu încă o surpriză!

— Dacă deschizi felicitarea, răspunde ea, cred că o să vezi explicația.

Pe față este reprezentată o pictură. Un munte din Franța, Mont Sainte-Victoire, pictat cu nuanțe vii de albastru și violet și cu nuanțe blânde de verde. Cézanne, deși mă trimite cu gândul la tabloul de Matisse pe care l-am văzut în palatul lui Vladimir Velikovski. Aceleași culori somptuoase. Scrisul de pe felicitare îmi este cunoscut.

*CÂND AI SĂ FII BĂTRÂNĂ ȘI CĂRUNTĂ
ȘI PICOTIND LA FOC, ACEASTĂ CARTE
S-O IEI, SĂ-ȚI NĂLUCEASCĂ DE DEPARTE
PRIVIREA TA CU UMBRE DULCI, PROFUNDĂ.*

*ÎN CEAS DE CLARĂ GRAȚIE LUMEASCĂ,
FALS SAU ADÂNC, ATÂȚIA TE-ADORARĂ,
DAR SUFLET PĂLERIN ȘI FAȚĂ-AMARĂ
DOAR UNUL A FOST VREDNIC SĂ-ȚI IUBEASCĂ.¹*

Dedesubt, Jack a scris: „În timp ce așteptăm să devii bătrână și cărunță, uite un bilet de avion. Complet transferabil, cu loc în față. Sally mi-a dat datele pașaportului tău. O femeie minunată, apropo. Bucură-te de restul zilei cu copiii. Ne vedem în Provența. Vino oricând. Eu te aștept. Grăbește-te! J XXO“

— Nu pot să mă duc la el. E imposibil. Copiii și câinele.

— De ei poate avea grijă altcineva, răspunde Sally aspru. L-am cunoscut pe Jack al tău. Pare un om foarte bun. Păcat că e așa sărac.

— Nu e potrivit momentul.

— Dacă nu acum, atunci când? Așa, unde găsesc tacâmuri?

1. „Când vei fi bătrână“, de William Butler Yeats, traducere de Maria Banuș.

După cină, în timp ce Emily, Ben și Candy se uită la *Urzeala tronurilor*, eu și Julie vorbim pe Skype cu mama, care pare binedispusă.

— Nu-mi vine să cred că a trecut jumătate de secol de când te-am născut, draga mea.

— Nu-mi aduce aminte, mamă.

— Întotdeauna o să fii bebelușul meu.

Apoi, eu și Julie ieșim cu băuturile afară, în grădină, înfolfite în geaci, pentru ca Jules să poată să fumeze.

— Tare mă bucur că ești aici, îi zic eu.

— Normal, unde dracu' să fiu în altă parte? Unde se duc anii, Kath? Parcă mai ieri ne lăsam dinții sub pernă pentru Zâna Măseluță. Acum mai avem doar câțiva ani până când o să ne punem dinții într-un pahar pe noptieră.

— Ce gând vesel! Apropo, ce mai face Steven?

Julie zâmbește.

— O, minunat! N-a mai avut deloc probleme de când l-a rezolvat prietenul tău american.

— Ce prieten american?

— Jack. I-a spus lui Steven al nostru că Londra este plină de pariuri, nu trebuie decât să învețe cum să tragă cartea câștigătoare. Și că el poate să-l învețe. Poate să-i deschidă câteva uși, dacă este dispus să facă eforturi. Ei, Steven este la fel de bun la cifre ca mătușica lui, așa că Jack i-a făcut rost de un post de trader junior. Oricum, de când a venit Jack, nici un cămătar nu a mai apărut la ușa mea.

Nu am cuvinte.

— O s-o încurc că ți-am spus. A zis să nu-ți spun nimic. Ne-a pus să jurăm că păstrăm secretul. E al naibii de bun, nu-i așa? Mama s-a topit toată.

— Mama l-a cunoscut pe Jack?

— Da. A zis că o să plătească el datoriile lui Steven sub formă de împrumut, dar în fiecare lună Steven trebuie să-i dea ceva lui Jack din salariul lui. Slavă Domnului că a rezolvat el!

— Cum v-a găsit?

— A sunat la toți cu numele de Reddy din oraș. A zis că mereu și-a dorit să viziteze Yorkshire. Că-l interesează să vadă „locul care a format-o“, așa a zis. „Locul care a format-o.“ Tare bine le zice, nu? E iubit tău, așa-i?

— Doamne, nu!

— Ei, io m-aș băga repede pe el, dacă aș fi în locul tău, dragă, răspunde Julie chicotind cu subînțeles. Ai cincizeci de ani acum, știi? N-o să faci rând la ușa ta prea mulți tipi frumoși de pică și bogați pe deasupra, nu?

— Mersi, sor'mea. O să țin minte asta. Mai vrei vin?

După ce se duc toți la culcare, îl scot pe Lenny în grădină pentru ultimul pipi. Luna plină scaldă grădina în lumină, iar umbra ca de cerneală a câinelui sare prin ea. Respir adânc. Deci, asta a fost și aniversarea de cincizeci de ani, mă gândesc eu. Nimic de speriat, destule motive de fericire, nu Rubiconul imposibil de traversat care o înspăimânta așa de mult pe Fata Calamitate. Încă sunt uimită de ce mi-a povestit Julie. Ce frumos din partea lui Jack că a bătut atâta drum ca să-l ajute pe Steven și că nu și-a arogat creditul pentru asta. Julie a spus că i-a pus să jure că vor păstra secretul. Cu toate astea, inima mea mi-a șoptit că a făcut-o pentru mine.

La câteva săptămâni după ziua mea, când amândoi copiii dormeau la prieteni, iar Lenny era în raiul câinilor, cu Coco și Sally, am scos biletul de avion din plicul maro și mi-am rezervat un loc până la Marsilia. I-am trimis un SMS un Jack să-i spun că mă duc în weekend.

Jack către Kate

Ce te-a reținut?

Pe drum, am luxul timpului de a reflecta la toate astea. În sfârșit, sunt doar eu cu gândurile mele și,

bineînțeles, cu Roy, care mă ajută să trec în revistă cotiturile pe care viața mea le-a luat în lunile de după *belfie*.

Căsnicia mea s-a năruit, dar, în mod miraculos, moralul meu, nu. Îmi amintesc de petrecerea surpriză de la cafenea, cu aproape toți cei dragi adunați într-un loc, bucuria de a o vedea pe Candy IVR, nu on-line. Mi-a mers la inimă. Emily și Ben la cina mea festivă (lasagna, chipsuri, salată, înghețată, ciocolată cu mentă) atât de maturi, atât de bucuroși că gătesc ei pentru mine, de data asta. Uitându-mă la Emily, încântătoare în rochia ei roșie de mătase (rochia mea, cucoană!), m-am gândit: „Probabil o să dureze câțiva ani să se recupereze după ce și-a făcut. Noi, mamele, suntem legate pentru totdeauna de oamenii pe care i-am creat“. Simt durerea lui Emily în corpul din care a ieșit și așa va fi mereu, până în ziua în care corpul acela nu va mai avea viață în el. Copiii, însă, sunt mai rezistenți decât noi. Em deja lasă asta în urmă, caută universități, se gândește la viitor. Luke ajută. După ce a apărut el în peisaj, *selfie*-urile s-au oprit aproape peste noapte. Nimic nu-ți amintește mai tare că ești dorită și demnă de dragoste ca imaginea ta reflectată în ochii unui băiat îndrăgostit. Când cineva te iubește te iubește cu adevărat, ce crede lumea nu contează nici cât negru sub unghie.

Emily și Ben se întâlnesc acum regulat cu Richard și, treptat, își înving aversiunea instinctivă față de Joely. La urma urmei, ea îi poartă în pântec pe fratele și sora lor. I-am fost o soție bună lui Rich, sper, dar am mers prin viață ca prin somn, în starea aceea de somnambulism marital, care nu este neobișnuită printre cuplurile căsătorite. Pur și simplu continui să faci ce știi că trebuie să faci, încercând să ocupi cât mai puțin spațiu posibil în propria ta viață, ca să faci loc tuturor celorlalți.

„Nu sunt nefericită nu este același lucru cu Sunt fericită.“ (*Mulțumesc că mi-ai amintit, Roy. Oare Sally a zis asta?*)

De fapt, Candy a fost. O, bineînțeles. Tipic pentru Candy să insiste mereu, în modul acela americanesc, că trebuie să-ți dai voie să fii fericit sau așa ceva. Ce Dumnezeu, eu sunt britanică. Îmi cer scuze dacă dă cineva peste mine. Am fost convinsă că, la momentul acela din viața mea, „Nu sunt nefericită“ era de ajuns.

L-am gonit pe Jack crezând că era o amenințare pentru viața pe care o duceam, când, de fapt, el era singura mea șansă la o viață fericită. Mă gândesc la el în după-amiaza aceea la hotel: absolut tot ce mi-am dorit vreodată de la un bărbat, plus sandviciuri cu castravete fără crustă. Și munca. În sfârșit, merge foarte bine. Când m-am întâlnit cu președintele firmei zilele trecute, mi-a zis că Troy este dat afară pentru că a făcut-o de oaie cu Palfreyman, Jay-B este mutat în altă parte și m-a întrebat dacă n-aș vrea să preiau temporar conducerea fondului cât timp evaluează ei situația? Am spus că aș fi absolut încântată să-mi reiau vechiul post, dar nu temporar. (Acesta ar fi genul de propunere pe care ar accepta-o o femeie disperată, cu pistolul irelevanței la tâmplă, dar nu această pasăre Phoenix, nu această femeie revenită la muncă și la viață.) Președintele a spus că o să-mi dea un răspuns mai târziu. Știți, am crezut că nu mai am cum să redevin femeia dinainte. Am crezut că totul s-a terminat pentru mine.

Pentru tine, nu, Kate. Nu s-a terminat.

O, Roy, Sally a zis asta, nu-i așa?

Prima dată când am vorbit. Închipuiți-vă cum ar fi fost dacă nu m-aș fi dus la Revenite la muncă și nu aș fi cunoscut-o pe Sal. Îmi este atât de indispensabilă acum. Și scrisoarea ei despre Antonio, marea iubire la care a renunțat: unul dintre motivele, poate chiar principalul, pentru care sunt în avionul ăsta astăzi. Cine știe, poate că povestea asta cu Jack nu este imposibilă, la urma urmei. El mai mult în State,

eu cu copiii în ultimii ani de școală și universitate; ne-am întâlni, i-am lăsa pe copii să se obișnuiască treptat cu ideea. În timp ce avionul coboară, gândul încă nu este pe deplin format. Ceva de genul: dacă trebuie să-i salvez pe toți ceilalți, trebuie să încep prin a mă salva pe mine mai întâi. Cât de greu poate să fie?

Mă așteptam ca Jack să mă întâmpine la aeroport, în schimb, mă așteaptă un șofer cu un carton pe care este scris numele meu. Mergem cu mașina spre nord, către Aix-en-Provence, apoi virăm spre est, unde pământul răsare brusc din tufișurile verzi. Coama uriașă de calcar – recunosc muntele din felicitarea de ziua mea – ne însoțește constant. Este atât de cald aici, față de acasă, ca o vară englezească. *Da, ce e, Roy? O zonă din Provența cu propriul microclimat, unde poți să stai afară iarna îmbrăcat numai în tricou. Jack ți-a povestit despre ea în prima seară, la cină. Așa este.*

Oprim în fața unor porți vechi, de fier, scorjite, dincolo de care se află o casă cu un acoperiș de țiglă dărăpănat. *Mas*¹, așa se numește? Tot nici urmă de Jack. O grădină împrejmuată. Doamne, ia uite! Cât de vechi o fi locul ăsta? Și al cui e? Iederă pe piatră erodată. Lujerii prăfuiți ai unor arbuști de lavandă de altădată. Un piersic. (În primii treisprezece ani din viață, nu am știut că piersicile cresc în pomi. Pentru mine, creșteau în conserve.) Singura mea mică îngrijorare este că, în pofida voinței mele, în minte îmi răsare o imagine: eu cu Emily, pe atunci în vârstă de trei ani, uitându-ne la *Frumoasa și Bestia*, versiunea Disney, de nu mai mult de, o, paisprezece ori în zile succesive, când a avut vărsat de vânt. Sub influența acestei amintiri, mă tem sincer că nu voi fi întâmpinată de un american arătos cu un portofoliu impresionant

1. Casă tipică de fermier în sudul Franței.

și ochi blânzi, ci de o creatură furioasă cu blană și copite și cu colți ițindu-se dintre buze. Ei, asta e, nu le poți avea pe toate. Geamuri crăpate, pereți de cărămidă în ruine: locul ăsta are nevoie de renovare. Cineva ar trebui să-l cumpere și să-l readucă la viață cu dragoste. Nu e chiar ce așteptam eu de la un weekend romantic.

Un prag, ușa deschisă, înăuntru răcoarea bucătăriei. Mă descalt și simt dușumeaua tocită, inegală, sub picioare. Pe masă, văd un plic sprijinit de un borcan de gem, în care sunt tulpini de lavandă. Inspir. Adresat lui Kate Reddy. Înăuntru, o felicitare pe care scrie: „La mulți ani cu întârziere! Giuvaer de epocă ce necesită restaurare“. O, al dracu de amuzant!

— Bună!

Alerg spre el, absolut convinsă în timp ce-l copleșesc cu sărutări că, de data asta, știu ce vreau. Niciodată n-am vrut ceva sau pe cineva mai mult decât acum. Nici nu voi mai vrea.

Îmi dau seama că e surprins de siguranța aceasta nouă a mea, dar nu-mi opune nici un fel de rezistență.

— Hei, la mulți ani pentru acum șase săptămâni și două zile!

— Mersi.

Pauză lungă, privire ce trenează asupra lucrurilor din jurul meu.

— Drăguț loc. Cam dărăpănat, totuși.

— Da, așa m-am gândit și eu.

— Mă așteptam la un ceainic vorbitor.

— Bun venit! Bun venit! Bun venit!

— Deci te uiți la desenele animate! Știam eu.

— Secretul meu vinovat.

— Mă descurc cu el. Ar trebui să-l vezi pe al meu.

— Abia aștept.

— Julie mi-a povestit. Ce ai făcut pentru Steven.

— Nu am făcut asta pentru Steven. A fost egoism pur. O grijă mare dată jos de pe umerii tăi, mai mult timp pe care să mi-l dai mie.

— Dacă zici tu... dar a fost un gest minunat.

Mă duc la chiuveta de sub fereastră sau, mă rog, locul unde ar fi fereastra, dacă ar fi un geam în ramă. Jack mă urmează, mă cuprinde cu brațele pe la spate, iar eu mă sprijin pe el, bucurându-mă de senzația de a fi ținută în brațe.

— Muntele ăla este cel de pe felicitarea mea.

— *Vraiment.*

Deschid robinetul, care trepidează și se smucește. În cele din urmă, începe să curgă cu întreruperi un fel de apă ruginită. Îmi trec mâinile și încheieturile pe sub jet. *Ia-o încet, Kate.* Inima îmi bate nebunește.

— Să nu bei din ea, zice Jack. E apă îmbuteliată în frigider. Am și vin. Chiar mult. Destul cât să ne ajungă vreo două sute de ani.

— Sună bine. Cât timp o să fim aici? Sau o să stăm undeva cu ștaif? Îți dai seama că mi-am făcut bagajul ca pentru Four Seasons: tocuri, rochie de mătase. Trebuia să-mi spui că o să stăm ca la cort. Mi-aș fi adus fleece-ul.

— *Mais non, madame, avem Fourrr Seasons chiarrr aici. Afarră e prrrimăvarrră, voilà! Varrră în serrra farră aerrr condiționat, frrrunze de toamnă adunate în fiecarrrre scurrngerre și iarrnă tot anul în dorrrmi-toarrrele înghețate.*

— Genial! Al cui e locul ăsta, totuși?

— A, e al unui cuplu pe care-l știu eu.

— Probabil sunt nebuni.

— Mda, cam sunt. Ea e nebună după casele vechi și renovarea lor. Sau poate că e nebună cu totul. Mda, probabil asta e. Complet dusă cu pluta. Am auzit că se duce și călărește cu văduvele rockerilor bătrâni. Și minte când o întrebi câți ani are și trișează la plăcinte.

Îmi scutur apa de pe mâini și mă întorc spre el.

— Jack, nu.

— Nu, ce?

— Te rog, zi-mi că nu ai făcut ce cred eu că ai făcut.

— Nu am făcut nimic. Încă. Voiam să-ți fac cadou o eșarfă, dar pe urmă am văzut locul ăsta de Crăciun, când am trecut cu mașina pe aici, și m-am gândit că poate îl luăm noi, adică tu și cu mine. Să lucrăm împreună la el. O bucățică frumoasă, în vârstă, cu osatură fantastică, nu are nevoie decât de grijă și atenție ca să revină la viață. Un proiect. Ceva în care să investim. Eu nu sunt mare meșter, dar pot să urmez instrucțiuni de la o femeie care se pricepe.

— Doar nu vorbești serios. De unde timp să locuiesc într-o afurisită de ruină franțuzească și să o renovez?

— Hei, dacă nu-ți place ideea, pot să-l sun pe agent să-i zic că nu ne interesează și îți cumpăr eșarfa în schimb.

Privirea îmi alunecă în jur și văd deja ce ar putea fi făcut aici. Dacă am deschide spatele casei și am instala ferestre mari, priveliștea spre munte ar fi spectaculoasă. Piotr ar putea să vină să ajute. Aș vopsi obloanele în albastru-cenușiu, nuanța aceea pe care o ador. Deodată, Roy se întoarce dintre rafturi și-mi aduce ceva ce vrea să-mi aduc aminte. *Nu acum, Roy, nu vezi că-s ocupată?* Dar el îmi dă amintirea, oricum: o vorbă de înțelepciune adâncă de la draga mea prietenă Sally: „Dacă aș putea s-o iau de la capăt, aș sări în necunoscut și aș alege viața și dragostea, nu datoria și convenția. Bineînțeles, numai tu poți să hotărăști ce este bine pentru tine, dar vreau să știi că ai tot sprijinul meu dacă hotărăști totuși să-ți construiești o viață cu Jack“.

— Jack?

— Da, doamnă?

— Nu plătești tu, să fim înțeleși. O să investim jumi-juma, împărțim echitabil. Dar numai dacă sunt promovată. Numai dacă-mi dau fondul înapoi.

— Asta înseamnă da.

— Nu, nu înseamnă da. Doar că nu e nu.

— „Nu e nu“ înseamnă da la britanici. Mie-mi convine. Draga mea Kate, de ziua ta am vrut să-ți fac un cadou care să fie pentru amândoi.

— Foarte drăguț din partea ta, domnule Abelhammer. Stai să ghicesc. O bicicletă în tandem? Un balansoar? Un teren de tenis? Un pachet de cărți de joc?

— Păi, e vorba și de joc. Chiar mult. Trebuie să ne potrivim cărțile mereu.

— Deci, ce este cadoul ăsta surpriză pentru amândoi? Jack?

Îmi cuprinde mâinile umede în ale lui, se apleacă aproape de mine, apoi și mai aproape, tot mai aproape, și îmi spune:

— Timpul.

La urma urmei

După șaisprezece luni

Barbara a murit spre sfârșitul verii. Sărbătoream succesul lui Emily la examene într-o pizzerie, când a sunat Donald să mă anunțe că bunica copiilor nu mai e printre noi. Ultima dată când îi vizitasem în Yorkshire, Donald era supărat că Barbara lua parte la o după-amiază muzicală la căminul de bătrâni.

— E drăguț că organizează activități aici, am încercat eu să-l liniștesc.

— Dar Barbara nu ar vrea să cânte la tamburină, a răspuns Donald gesticulând neputincios spre soția sa, care își ridica și cobora instrumentul fără să dea vreun semn că știe ce face sau că asta îi face plăcere. Știi că n-ar fi suportat, Kate, draga mea.

Avea dreptate. Barbara ar fi urât prostia aceea de tamburină. Ar fi considerat-o sub demnitatea ei — aceea eleganță semeață, de o viață, pe care Alzheimer i-o furase atât de crud.

I-am urmărit cu tristețe profundă pe Emily și Ben înregistrând vestea, prima lor pierdere de durată, dar m-am bucurat că soacra mea se dusesese într-un loc aflat dincolo de umilință, la adăpost acum de oamenii pur și simplu necorespunzători.

Azi-dimineață, înainte de înmormântare, copiii au sărit peste gardul din spate al bătrânei casei de familie

ca să taie câteva dintre florile Barbarei. În față este un anunț pe care scrie „Vândut“, dar noii proprietari încă nu s-au instalat. Ce floare ar fi mai potrivită pentru a fi așezată lângă mormânt, așa cum este și Barbara așezată, spre odihna veșnică, decât Episcopul de Llandaff: niște capete de un roșu stacojiu pe tulpini negre, culese de iubiții ei Emily și Ben?

Nu se fumează lângă episcopul de Llandaff! mi-a amintit Roy și, în ciuda situației, am zâmbit. Barbara a avut standarde înalte, chiar și pentru dalii.

Biata Em are ochii în lacrimi și mă strânge de mână în timp ce se intonează ultimele cuvinte ale ceremoniei de înmormântare. În partea cealaltă, sunt flancată de Ben, mult mai înalt acum, cu un efect comic, de parcă în fiecare zi ar fi primăvară și el ar înmuguri. În momentul acesta, totuși, are expresia pierdută și uimită a unui băiat mult mai mic.

Sunt ușurată că e încă vacanță și nu suntem nevoiți să ne întoarcem acasă în grabă. Eu mi-am luat liber de la EM Royal pentru acest eveniment de familie, iar Alice are instrucțiuni stricte să nu-mi trimită astăzi apeluri sau SMS-uri. Mă aștept însă să înceapă din nou la miezul nopții.

De cealaltă parte a mormântului sunt Richard și Joely, cu Alder și Ash¹. (Știu. Am încercat. „Este copacul nostru preferat, Kate. Și are și rezonanță mitologică.“ „Richard, e ce cade de la capătul țigării. Sau ce rămâne după un foc.“ Degeaba.) Richard, spre imensa mea satisfacție, pare să nu se mai fi pieptănat de șase luni, iar ochii aproape că i-au dispărut în adâncituri întunecate. Are o burtă mică, dar evidentă. Pe scurt, este tată de gemeni. Asta e, n-ai ce să-i faci. Pe de altă parte, după o serie de conversații telefonice chinuitoare și după ce am lăsat la o parte toate resentimentele, m-a rugat să îi însoțesc pe copii la înmormântarea mamei lui.

1. Anin, respectiv frasin, dar *ash* are și sensul de scrum sau cenușă.

— Uite, știu că am fost tare nesimțit față de tine, a zis el. Să nu crezi că nu știu și îmi pare foarte rău. Nici nu știi ce rău îmi pare. De când a murit mama, mi-am dat seama că tu ești încă familia mea, Kate. Și tata te iubește mult. Îmi zic mereu ce prost am fost că m-am încurcat cu obrăznicătura aia mică.

Am râs amândoi și i-am oferit fostului meu soț ramura de măslin pe care simțeam că o dorește atât de mult.

— Donald o să se obișnuiască cu Joely, o să vezi, Rich. Iar pe gemeni îi adoră. Sunt tare drăguți.

Ca să-i recunosc meritele, Joely a dezmințit așteptările mici pe care le aveam cu toții de la ea. Folosindu-se de darurile ei New Age, a devenit un sprijin valoros pentru Barbara, făcându-i bătrânei dezorientate ceaiuri de plante care să o ajute cu memoria și masaj cu aromoterapie, unul dintre puținele lucruri pe care părea să le considere calmante în ultimele luni de viață. (Cine știe, poate că mireasma uleiurilor putea să treacă de celulele deshidratate ale creierului și să ajungă într-un loc în care continua să trăiască o parte esențială a Barbarei? Eu așa sper.) Joely încă alăptează gemenii, care dorm în pat cu ea, și și-a anunțat intenția de a continua alăptarea până când cei mici încep școala. Cred că Richard o să mai facă sex abia peste patru ani.

Lângă cea de-a doua familie a lui Richard, se află o mână de prieteni de-ai Barbarei. Sunt cu toții impeabili în ținutele lor de doliu și, făcând parte din ultima mare generație care merge la școala de duminică, știu fiecare cuvânt din liturghie. Toți își șterg ochii cu batistele îndesate politicos în mânecă. Ni s-a spus să nu aducem nimic la masa de după înmormântare, care are loc acasă la Cheryl și Peter și pentru care Cheryl a creat o foaie de calcul. Sunt sigură că toți au ignorat ordinul. Și toți o vor urma pe soacra mea pe ultimul drum în următorii zece ani, cel mult cincisprezece. Cum oare o ajunge pământul ăsta când aceste femei bune, uimitor de puternice, din generația

care a supraviețuit războiului, se vor duce și ele? Ei bine, cele ca mine vor trebui să-și ocupe locurile pe rândul din față, asta e, iar fiicele noastre vor fi chiar în spatele nostru, iar fetele lor după ele până să te dezmeticești. Nepoate și, ce gând amețitor, strănepoate. Femeile Sandvici continuă să se descurce cu toate și în generațiile următoare. Asta contează, de fapt, nu-i așa? Dragostea nu moare niciodată, doar ia diferite forme umane.

Țărână din țărână. Măinile de pământ sunt aruncate ușor în mormânt. Emily nu suportă și își îngroapă fața în umărul meu. O ultimă binecuvântare și apoi, în timp ce pe deasupra capetelor noastre trece trist un nor, ne întoarcem și mergem înapoi pe cărarea de pietriș, printre morminte mult mai vechi, spre biserică. Am inima prea grea ca să rostesc vreun cuvânt, iar picioarele îmi par cam nesigure pe terenul denivelat. Totuși, cunoscându-mă bine, Jack îmi oferă brațul și apoi toată ființa lui ca să mă sprijin, apoi îi oferă cealaltă mână lui Emily.

Cred că un final nici nu intră în discuție. Firele neterminate dintr-o poveste sunt legate doar ca să lase un altul desfăcut. După ce Barbara ne-a părăsit, am fost sigură că în scurt timp va urma și Donald. În schimb, după ce, în sfârșit, a vândut casa, s-a mutat și el într-un cămin de bătrâni. Un loc mic, surprinzător de fermecător, care îi lăsa pe pensionari să grădinărescă și să țină animale de companie. Donald s-a atașat de un Collie neliniștit de la adăpost, pe nume Alf, care a umplut golul lăsat de Jem și a scăpat de frică în mâinile bătrânului. În fiecare săptămână, veneau elevi de la o școală generală din apropiere ca să citească și să facă lucrări artistice împreună cu bătrânii. Donald le spunea copiilor povești de pe vremea când făcea parte din Forțele Aeriene Regale în timpul războiului, iar ei construiau detașamente de bombardiere Airfix Lancaster din kituri cumpărate de el. Bătrânul navigator le dădea instrucțiuni și

măinile tinere și agile îmbinau piesele cu lipici. Avioanele au fost expuse în biblioteca orașului, alături de memoriile lui Donald despre aventurile din tinerețe. A avut mare succes la știrile TV locale, când a ignorat întrebarea unui arogant bătrân și a profitat de ocazie ca să critice reducerea forțelor armate. „Prețul păcii este vigilența permanentă, să nu uităm asta“, a spus el. Donald are de gând să trăiască până la o sută de ani, când promite să vină la Londra și să mă scoată la Savoy Grill ca să mâncăm friptură de vită și, desigur?, budincă Yorkshire.

Donald nu a fost singurul care a început o viață nouă. Cu șoldul înlocuit, mama nu numai că a fost din nou pe picioarele ei, ci a și reînceput să danseze. În ciuda instrucțiunilor mele clare, și-a cumpărat o pereche nouă de pantofi negri, cu toc cui.

— Nu o mai schimbi de acum, a râs Julie. Cred că mama are un prieten. Cum de are ea și eu, nu?

Sora mea este mult mai fericită de când Steven a început să lucreze ca trader junior în Londra și s-a mutat cu mine și cu copiii până când strânge bani să stea singur. Serviciul ăsta imens de stresant poate să facă franjuri creierul unui absolvent strălucit de universitate, dar nu pe al nepotului meu, care a ridicat din umeri și a zis că mediul acela criminal era exact ca la școală.

— Nu trebuie decât să pariezi dacă un produs o să urce sau o să scadă, mătușă Kath.

— Dacă nu te superi că-ți zic, aici asta se numește „a deschide o poziție“, nu „a paria“.

— Ei, cum o fi. Cincizeci de mii pe an plus bonus. Al dracu de bine, nu?

Dap, al dracu de bine. Când Steven a dus-o pe Julie în Florida de ziua ei, de Paște, Emily s-a oferit să stea în casa mătușii ei.

— Pot să învăț în liniște și să stau cu ochii pe bunica, să o ajut la cumpărături, nu?

Asta a fost o premieră. Copilul meu să mă elibereze pe mine de o grijă. Nici nu-mi venea să cred că Emily e destul de mare să facă așa ceva, dar era.

Cât despre fratele ei, băiatul meu dezordonat a venit recent acasă cu o zeiță roșcată care răspunde la numele Isabella. Ben, iubită? Cum naiba s-a întâmplat asta? Când Isabella stă la masa noastră din bucătărie, făcând conversație fermecător și având maniere desăvârșite, mă întreb: oare știe că eu încă îi tai unghiile de la picioare iubitului ei? Ar trebui să vedeți cum se uită Ben la ea. Exact cum s-a uitat la mine când s-a ridicat singur în pătuț după somn. (Mama unui băiat de un an este o vedetă de cinema într-o lume fără critici.) Nu sunt geloasă, cel puțin așa sper, dar femeia cealaltă din viața băiatului meu aduce cu ea premoniția unei pierderi. Nu sunt încă pregătită să îl pierd.

La muncă e din ce în ce mai bine. După ce am dezvăluit că sunt în vârstă, cel puțin pentru standardele din domeniul financiar, toată energia pe care o consumam mințind în legătură cu vârsta mea a putut fi canalizată mai productiv. Confirmată pe un post senior permanent, am avut multe de dovedit. Am jurat echipei mele – *echipa mea!* – că vom dezvolta fondul până va ajunge la nivelul la care l-am lăsat când am renunțat la serviciu, cu ani în urmă. Am reușit să-l conving pe Sir Geoffrey Palfreyman să înființeze o bancă comunitară în ținutul nostru natal, care să acorde împrumuturi familiilor în dificultate la rate de dobândă foarte mici. Sir Geoffrey a fost încântat de noul său rol ca filantrop recunoscut, dar nici pe departe cât de încântată am fost eu să-i las fără clienți pe nenorociții de cămătari care aproape l-au distrus pe Steven.

Draga de Alice a rămas alături de mine, devenind din ce în ce mai încrezătoare și, în sfârșit, părăsindu-l pe Max, cel care suferea de neimplicare cronică, cu puțin timp înainte de ziua ei de naștere.

— Catch 32, a zis ea într-o dimineață.

— Ce?

— Kate, ai zis că asta e vârsta până la care ar fi trebuit să-l găsești pe posibilul tată al copiilor tăi. Așa că mi-am acordat un an să-l găsesc. Sper să fie de ajuns.

Nu mult după aceea, Belshazzar Baring a venit la firma noastră pentru un stagiu și s-a îndrăgostit până peste cap de Alice, oferindu-i o viață de îndesulare copleșitoare, ca soție de odraslă a unui star rock. Din fericire, Alice a fost prea deșteaptă ca să mai creadă așa ceva și, în timp ce scriu, ea continuă să spere.

În ceea ce-l privește pe dragul meu Jack, după ce copiii au trecut prin atât de multe schimbări, am vrut să introduc conceptul de „noul iubit al lui mami” foarte încet. O vreme, Jack a tot zburat din State la Londra și invers și ocazional ne-am întâlnit la casa din Provența, unde mâncam pâine cu pate pe farfurii vechi de tinichea în bucătărie și făceam dragoste înfometăți pe un pat cu patru stâlpi în colțuri, ornat cu pânze de păianjen. Mă tot frământam cum să-l prezint copiilor, când, într-o sâmbătă, pe drum spre supermarket, Emily mi-a zis nonșalant:

— Tipul tău american pare super.

Practic am frânat de urgență, apoi am oprit într-o parcare apropiată.

— De unde știi de el? am întrebat-o eu, dându-mă astfel de gol.

— De la Steven. Ne-a povestit mie și lui Ben cum Jack l-a ajutat să scape de necazuri și i-a găsit un job. Steven zice că e supertare.

— Păi, da, bănuiesc că e...

Cum să-i explic persoanei acesteia pe care o iubeam ce însemna pentru mine cealaltă persoană pe care o iubeam? Aveam emoții, așa că m-am limitat la fapte.

— Draga mea, l-am cunoscut pe Jack la muncă, atunci când i-am trimis un e-mail obraznic, jenant, pe care voiam, de fapt, să i-l trimit lui Candy.

— Putea să fie mai rău, mami, a zis Emily punându-și o mână peste mâna mea. Puteai să-i trimiți o poză cu fundul tău din greșeală.

Și eu, și fiica mea am râs. Apoi am pornit mașina și am mers mai departe.

Mulțumiri

Niciodată nu sunt sigură dacă ar trebui să scriu continuări. În *Nu știu cum reușește*, credeam că am scris tot ce voiam să spun despre mamele care au serviciu. Apoi am mai îmbătrânit. Familia mea a trecut într-o fază nouă a vieții, la fel și corpul meu, și m-am trezit întrebându-mă „Cum Dumnezeu face față Kate la toate astea?”. M-am gândit că ea m-ar putea ajuta să râd de nebunia vârstei mijlocii, așa că m-am pus pe scris.

Cartea de față nu ar exista fără Sharon Dizenhuz, înțeleapta haioasă din Scarsdale și o Candy pusă pe șotii pentru Kate a mea cea nesigură. Nici fără incredibilul sprijin moral al lui Louise Swarbrick. Mulțumiri și echipei mele de elită de consultanți financiari: Miranda Richards, Penny Lovell și Sasha Speed, care s-au asigurat că toate chestiile despre muncă sunt exacte, în special armăsarul negru.

Sunt binecuvântată că am așa o agentă extraordinară, Caroline Michel, care are suficient optimism cât pentru amândouă, deși tot insistă să scriu romane. Mulțumesc editoarei mele nemaipomenite, Hope Dellon, de la St Martin's Press, care a dat dovadă de o vigilență aprigă, dar binevoitoare. Mulțumirile mele se îndreaptă și spre Kate Elton și Charlotte Cray, de la HarperCollins UK, care au făcut niște sugestii atât de valoroase. La fel și către Sara Kinsella, redactorul cu privirea cea mai ascuțită, și către extraordinara mea agentă de publicitate, Ann Bissell.

Nu multe romane vorbesc despre menopauză, chiar dacă jumătate din rasa umană trece prin așa ceva. Cu ajutorul doamnei doctor Louise Newson, am încercat să spun adevărul sângeros. Expertă în terapia de înlocuire a hormonilor, Louise Newson crede că nici o femeie nu ar trebui să sufere simptomele destabilizatoare ale lui Kate. Sunt de acord cu ea. Haideți să înlăturăm tabuul acesta pentru totdeauna.

Le sunt recunoscătoare primilor mei cititori, Ysenda Maxtone Graham, Sally Richardson, Amanda Craig, Awen Lobbett, Kathryn Lloyd, Hilary Rosen, Sophie Hannah, Amanda de Lisle, Gillian Stern, Anne Garvey, Claire Vane, Angela Young și Janelle Andrew. Încurajările și sfaturile lor bune m-au ajutat să nu mă abat de la drumul meu. Mulțumesc, Emma Robarts, pentru că ai sugerat grupul de sprijin Revenite la muncă și pentru ani de sfaturi înțelepte și de plimbări minunate cu căteii (Biggles, odihnește-te în pace). Mulțumiri speciale lui Michael Maxtone-Smith, primul cobai care a fost expus acestei cărți și care a susținut că i-a plăcut mult. Ar trebui să-și revină în vreo doi ani.

Câteva episoade despre „Femeia Sandvici” au fost publicate în *Daily Telegraph*, unde Fiona Hardcastle a fost cea mai bună moașă pe care și-o poate dori o fată. Mulțumesc editorilor mei minunați, Jane Burton, Victoria Harper și Paul Clemens. Sprijinul vostru înseamnă enorm pentru mine.

O carte care vorbește așa de mult despre mame și fiice le datorează mult lui Ruchi Sinnatamby și lui Jane McCann, care și-au pierdut mamele în timp ce cartea era scrisă. Selvi Sinnatamby și Janet Marsh, amândouă mame și bunici fabuloase, nu vor fi uitate. Nepoatele lor frumoase, Charlotte Petter și Chloe McCann, sunt următorul strat al sandviciului. Astfel, dragostea nu va pieri niciodată.

Cele mai multe mulțumiri le adresez familiei mele. Evie Rose Lane și Tom Lane sunt extraordinar de răbdători cu mama lor și cu întrebările ei stupide despre ce buton să apese și „Ce-i aia *lick pic*?”. Da,

dragii mei, eu sunt „din trecut“, dar viitorul vă aparține. Sunt foarte norocoasă să vă am.

Fără Anthony Lane, nici cartea, nici eu nu am exista. Îi mulțumesc pentru recenziile de neegalat, pentru mesele aduse la pat și pentru jeleurile cu care m-a motivat când mă îndreptam greoi spre linia de sosire. Dacă mergi la culcare în fiecare seară cu un bărbat care citește P.G. Wodehouse, ritmurile acelea comice nemaipomenite îți intră în minte în cele din urmă. Din nu știu ce motiv, adesea îi place să citească cu voce tare fragmentul despre romancieră: „Femeia aceea Adams ne-a povestit vreo oră cum a ajuns ea să-și scrie blestemata aia de carte, când, de fapt, nu era nevoie decât de o simplă scuză“.

Scuză-mă, dragul meu.

Allison Pearson,
iunie 2017

Cuprins

Prolog	9
1. Nebunia belfie-ului	13
	37
2. Ofilita	39
3. Plusuri și minusuri	53
4. Fantome	86
5. Încă cinci minute	97
6. Șoaneți și menopauză	123
7. Înapoi în viitor	145
8. Vechi și nou	157
9. Un fals veritabil	175
10. Renașterea unei agente de vânzări	193
11. A douăsprezecea noapte (sau faceți ce nu vreți)	212

12. Catch-32.....	220
13. Zonele acelea încăpățănate.....	244
14. Reuniunea cu colegii de facultate.....	266
15. Fata calamitate.....	286
16. Ajutor!.....	305
17. Văduva rock.....	328
18. Petrecerea de la birou.....	341
19. Coitus interruptus.....	365
20. Doar gândindu-mă la tine.....	391
21. Madonna și mama.....	400
22. Niciodată nu pot să spun adio.....	421
23. Pentru cine bate <i>belfie</i> -ul.....	430
24. Tăietuni adânci.....	440
25. Răscumpărare.....	447
26. Secret vinovat.....	462
27. 11 mantie.....	466
28. La urma urmei.....	480
Mulțumiri.....	487

În colecția „CHIC“

au mai apărut:

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu Minnie*

Sheila O’Flanagan – *Nunta lui Isobel*

Dorothy Koomson – *Fetele de înghețată*

Candace Bushnell – *În jungla orașului*

Lauren Weisberger – *Noaptea trecută la Chateau Marmont*

Candace Bushnell – *Jurnalele lui Carrie*

Helen Fielding – *Celebritate pentru o cauză nobilă*

Leonie Fox – *Clubul privat*

Candace Bushnell – *Vara în New York*

Alexandra Ares – *Viața mea pe net*

Sophie Kinsella – *Am numărul tău*

Sophie Kinsella – *Noaptea nunții*

Lauren Weisberger – *Răzbunarea se îmbracă de la Prada*

Kevin Kwan – *Asiatici bogați și țicniți*

Helen Fielding – *Bridget Jones, topită după el*

Holly Peterson – *Ideea de iubit*

Sophie Kinsella – *La cumpărături pentru vedete*

Marian Keyes – *Femeia care mi-a furat viața*

Sophie Kinsella – *La cumpărături în Las Vegas*

Helen Fielding – *Bridget Jones însărcinată*

Sophie Kinsella – *Viața mea nu chiar perfectă*

în pregătire:

Sophie Kinsella – *Surprinde-mă!*

www.polirom.ro

Redactor: Alexandra Cozmolici

Coperta: Radu Răileanu

Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: iunie 2019. Apărut: 2019

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266

700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;

(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.

Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București

Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul

Uniunii Scriitorilor din România

Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA